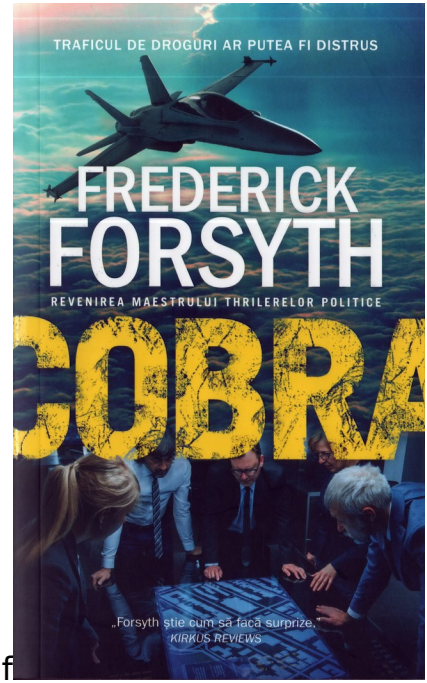

TRAFICUL DE DROGURI AR PUTEA FI DISTRUS
FREDERICK
FORSYTH
REVENIREA MAESTRULUI THRILERELOR POLITICE
COBRA
„Forsyth știe cum să facă surprize."
KIRKUS REVIEWS

f

FREDERICK FORSYTH

COBRA

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE ROXANA-CRISTINA GHEORGHE

EDITURA RAO
Bucureşti, 2021

FREDERICK FORSYTH

The Cobra

Copyright © 2010

Toate drepturile rezervate
© RAO Distribuţie, 2020 Pentru versiunea în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Forsyth, Frederick
Cobra / Frederick Forsyth.
— Bucureşti: RAO Distribuţie, 2021
ISBN 978 – 606 – 006 – 542 – 5
821.111
RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9 – 11, Bucureşti, România
www.raobooks.com www.rao.ro
ISBN 978 – 606 – 006 – 542 – 5

Pentru Justin şi toţi tinerii agenţi, atât britanici, cât şi americani, care îşi riscă viaţa luptând sub acoperire împotriva narcoticelor

PERSONAJE

Bob Berrigan director adjunct, DEA[1]

Tim Manhire fost ofiţer vamal, comandant, MAOC[2]

Paul Devereaux Cobra

Jonathan Silver şeful de cabinet al preşedintelui, Casa Albă

Calvin Dexter director executiv, Proiectul Cobra

Juan Manuel Santos preşedinte, Columbia

Felipe Calderón şeful Departamentului de Combatere a Drogurilor din Columbia

Colonelul Dos Ríos şeful Serviciilor Secrete, Departamentul de Combatere a Drogurilor din Columbia

Don Diego Esteban şeful Cartelului Cocainei

Emilio Sánchez responsabil cu producţia, Cartel

Rodrigo Pérez fost terorist FARC[3], Cartel

Julio Luz avocat, membru al consiliului Cartelului

José-Maria Largo şeful departamentului de vânzări, Cartel

Roberto Cardenas membru al consiliului Cartelului

Alfredo Suárez şeful departamentului transporturi, Cartel

Paco Valdez asasin plătit, Cartel

Jeremy Bishop expert în calculatoare

Părintele Carlos Ruiz preot iezuit, Bogotá

---

[1] Divizia de Combatere a Drogurilor (n.tr.).

[2] Centrul de Analiză şi Operaţiuni Maritime (n.tr.).

[3] Forţele Armate Revoluţionare din Columbia (n.tr.).

Walter Kemp UNODE[4]
Francisco Ortega inspector, Poliţia Antidrog din Madrid
Duncan MeGregor inginer vase
Letizia Arterial studentă stabilită în Madrid
Francisco Pons pilot care transportă cocaină
Ignacio Romero reprezentant al Cartelului, Guineea-Bissau
Djalo Gomes şeful Armatei, Guineea-Bissau
Părintele Isidro preot, Cartagena
Juan Cortez sudor
João Mendoza maior în rezervă, Forţele Aeriene Braziliene
Ben Pickering maior, trupele Special Boat Service
Casey Dixon comandant, SEAL[5] Echipa a Doua
Părintele Eusebio preotul din sat, Columbia
Eberhardt Milch inspector vamal, Hamburg
Joachim Ziegler Divizia Vamală, Berlin
Van der Merwe inspector vamal/Investigaţii Criminaliste, Rotterdam
Bull Chadwick comandant, SEAL Echipa a Treia

ACRONIME ŞI ABREVIERI

BFA Baza Forţelor Aeriene (SUA)
BKA Poliţia Criminală Federală Germană
CIA Agenţia Centrală de Informaţii
CRRC Barcă de cauciuc de luptă (SUA)
DEA Departamentul de Combatere a Drogurilor
FARC Organizaţia Revoluţionară/Marxistă Columbiană
FBI Biroul Federal de Investigaţii
FLO Forţele de Lege şi de Ordine

[4] Biroul ONU pentru Droguri şi Criminalitate (n.tr.).

[5] Forţele Speciale ale Marinei Statelor Unite – Sea (apă) + Air (aer) + Land (pământ) (n.tr.).

HMRC Her Majesty’s Revenue & Customs[6]
ICE Agenţia Vamală şi de Imigrări (SUA)
MAOC-N Centrul de Analiză şi Operaţiuni Maritime – Narcotice
MI5 Serviciu de Securitate (Marea Britanie)
NSA Agenţia Naţională de Securitate (SUA)
PE-O Ordin Prezidenţial Executiv
RATO Decolare Asistată
RFA Flota Regală Auxiliară
RHIB Barcă Gonflabilă din Cauciuc Rigidă (SUA)
RIB Barcă Gonflabilă Rigidă (Marea Britanie)
SAS Serviciile Aeriene Speciale
SEALS Forţele Speciale ale Marinei Statelor Unite
SMS Serviciile Maritime de Supraveghere
SOCA Agenţia Naţională a Criminalităţii
UAV Vehicul Aerian Automat (dronă)
UDYCO Unitatea Antidrog, Madrid
UNODE Biroul ONU pentru Droguri şi Criminalitate
ZBS Serviciul Special de Bărci
ZKA Poliţia Vamală Federală din Germania

[6] Departamentul unde se plătesc taxele şi impozitele în Marea Britanie (n.tr.).

PARTEA I
Spirala

CAPITOLUL UNU

Adolescentul murea singur. Nimeni nu ştia de asta, şi numai unei singure persoane i-ar fi păsat. Trupul său scheletic, rămas în urma unei vieţi distruse de droguri, zăcea pe o saltea împuţită în colţul unei camere jegoase dintr-un bloc abandonat. Construcţia se afla într-unul dintre planurile ratate privind locuinţele, dintr-un „proiect” din Anacostia, o zonă a Washington, D.C., de care oraşul nu era mândru şi pe care turiştii nu o vizitau niciodată.

Dacă băiatul ar fi ştiut că moartea lui avea să provoace un război, nu ar fi înţeles nimic şi nici nu i-ar fi păsat. Asta făcea abuzul de droguri cu o minte tânără. O distrugea.

Cina din acea vară târzie de la Casa Albă era restrânsă, judecând după standardele ospitalităţii prezidenţiale. Numai douăzeci de invitaţi ce formau zece cupluri rămăseseră după băuturi într-o anticameră, şi optsprezece dintre ei erau extrem de impresionaţi că se aflau acolo.

Nouă dintre aceştia erau voluntari importanţi care lucrau pentru Administraţia Veteranilor (VA), acea organizaţie naţională care se ocupa de binele celor ce au purtat uniforma Forţelor Armate.

În perioada 2001 – 2010 mulţi bărbaţi şi femei s-au întors din Irak sau Afghanistan răniţi sau traumatizaţi. În calitate de Comandant Suprem, preşedintele oferea mulţumirile sale celor nouă oaspeţi de la VA pentru tot ce reuşiseră să facă. Aşa că cei nouă şi partenerii lor fuseseră invitaţi să cineze acolo unde cândva mâncase şi

legendarul Abraham Lincoln. Li se oferise un tur privat al apartamentelor, ghidat de însăşi prima-doamnă şi fuseseră invitaţi să ia loc, sub privirea atentă a majordomului, în aşteptarea supei. Aşa că fusese oarecum stânjenitor când ospătăriţa în vârstă începuse să plângă.

Nu scosese niciun sunet, dar supiera pe care o ţinea în mâini începuse să se clatine. Masa era rotundă şi primadoamnă se afla în capătul îndepărtat. Ridicase privirea de la oaspetele care era servit şi văzuse cum lacrimile curgeau pe obrajii ospătăriţei.

Majordomul, care nu rata niciodată nimic care ar fi putut să-i provoace neplăcere preşedintelui, îi urmări privirea şi începu să se mişte fără zgomot, dar rapid, în jurul mesei. Făcu semn repede unui ospătar din apropiere să ia supiera înainte să aibă loc un dezastru şi o luă pe femeia în vârstă de lângă masă, conducând-o afară pe uşă, în bucătărie. În timp ce perechea dispărea din peisaj, prima-doamnă se şterse la gură, murmură nişte scuze spre generalul pensionat din stânga ei şi se ridică să-i urmeze.

În bucătărie, ospătăriţa stătea jos şi murmura, cu umerii tremurând:

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău.

Expresia de pe chipul majordomului indica faptul că nu prea avea chef să o ierte. Nu poţi să clachezi în faţa şefului.

Prima-doamnă îi făcu semn majordomului să se întoarcă în sala în care se servea supa. Apoi se aplecă spre femeia care plângea şi se ştergea la ochi cu colţul şorţului, încă cerându-şi scuze.

În urma unor întrebări blânde, ospătăriţa Maybelle îşi explică teribila greşeală. Poliţia găsise cadavrul singurului ei nepot, băiatul pe care îl crescuse de la moartea tatălui său în tragedia de la World Trade Center cu nouă ani în urmă, când copilul avea şase ani.

Îi explicaseră cauza morţii anunţată de medicul legist, şi o informaseră că trupul băiatului era la morga din oraş, aşteptând să fie ridicat.

Şi astfel, în colţul unei cămări, prima-doamnă a Statelor Unite şi o ospătăriţă în vârstă, amândouă de culoare, s-au consolat una pe cealaltă în timp ce, la câţiva metri de ele, membrii importanţi ai VA purtau conversaţii pompoase în faţa supei cu crutoane.

Restul cinei a decurs normal, fără să se mai aducă vorba despre această întâmplare şi doar două ore mai târziu, în apartamentul privat, când şi-a dat jos smokingul, preşedintele a pus întrebarea evidentă.

După cinci ore, în întunericul din dormitor, în care pătrundea o rază de lumină de la strălucirea continuă a Washingtonului prin sticla blindată şi printre draperii, prima-doamnă şi-a dat seama că bărbatul de lângă ea nu doarme.

Preşedintele fusese crescut mai mult de bunică. Cunoştea foarte bine cât de importantă era relaţia dintre un nepot şi bunica sa. Aşa că, deşi obişnuia să se trezească devreme şi să facă exerciţii fizice riguroase ca să rămână în formă, nu putea să doarmă. Stătea în întuneric şi cugeta.

Deja decisese că tânărul de cincisprezece ani, oricine ar fi fost el, nu avea să ajungă în cimitirul săracilor, ci avea să aibă parte de o înmormântare decentă, într-un cimitir adecvat. Dar era intrigat de cauza morţii unui tânăr care provenea dintr-o familie săracă, dar respectabilă şi devotată.

După ora trei, îşi coborî din pat picioarele lungi şi subţiri şi întinse mâna după un halat.

— Unde te duci? se auzi de lângă el un murmur adormit.

— Nu stau mult, răspunse el, legând cordonul halatului şi îndreptându-se spre dressing.

Când ridică receptorul, i se răspunse în două secunde. Dacă operatoarea de serviciu era obosită la acea oră a nopţii când orice om e sleit de puteri, ea nu arăta asta. Răspunsul ei fu clar şi energic.

— Da, domnule preşedinte.

Consola îi spunea exact cine suna. Chiar şi după doi ani petrecuţi în acea clădire remarcabilă, bărbatul din Chicago tot trebuia să-şi aducă aminte că putea să aibă orice îşi dorea la orice oră din zi sau din noapte, şi nu trebuia decât să ceară.

— Poţi să-l contactezi pe directorul de la DEA, la el acasă sau oriunde s-ar afla? întrebă el.

Operatoarea nu se arătă surprinsă. Când eşti Acel Bărbat, chiar şi dacă vrei să stai la taclale cu preşedintele Mongoliei, se va rezolva.

— Imediat, domnule preşedinte, spuse tânăra aflată jos, în camera serverelor.

Tastă rapid la un calculator. Circuitele minuscule îşi făcură treaba şi apăru imediat un nume. O căutare rapidă şi pe ecran apărură zece cifre ale unui număr de telefon privat. Era o casă frumoasă din Georgetown. Făcu legătura şi aşteptă. La al zecelea ţârâit, răspunse o voce somnoroasă.

— Domnule, preşedintele este la telefon, anunţă ea.

Funcţionarul public de vârsta a doua îşi reveni brusc. Operatoarea făcu legătura şefului agenţiei federale, cunoscută formal drept Departamentul de Combatere a Drogurilor, cu telefonul din camera de la etaj. Nu rămase pe fir să asculte conversaţia. O luminiţă avea să-i dea de veste când cei doi terminau de vorbit şi avea să întrerupă legătura.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la ora aceasta, spuse preşedintele.

Directorul îl asigură imediat că nu era nicio problemă.

— Am nevoie de nişte informaţii şi poate chiar de nişte sfaturi. Aţi putea veni în această dimineaţă, la ora nouă, la birouri?

Numai politeţea îl determinase să adreseze o întrebare. Preşedinţii dau ordine. Directorul DEA confirmă că va fi în Biroul Oval la ora nouă dimineaţa. Preşedintele termină convorbirea şi se duse la culcare. În cele din urmă, adormi.

Într-o casă elegantă din cărămidă roşie aflată în Georgetown, luminile erau aprinse în dormitor în timp ce directorul o întreba pe doamna cu bigudiuri, care nu înţelegea nimic, ce naiba se întâmplase? Funcţionarii publici cu statut special, treziţi de liderul lor suprem în persoană la ora trei dimineaţa, nu pot decât să se îngrijoreze că s-a întâmplat ceva rău. Posibil ceva foarte rău. Directorul nu se culcă la loc, ci coborî în bucătărie ca să-şi facă un suc şi o cafea, şi să se îngrijoreze serios.

Dincolo de Atlantic era dimineaţă. Pe o mare mohorâtă şi gri, plouată, în portul Cuxhaven din nordul Germaniei, vaporul *San Cristóbal* îşi primi conducătorul. Căpitanul Jose-Maria Vargas preluase cârma şi pilotul de lângă el îi dădea instrucţiuni. Vorbeau în engleză, limba comună vorbită în aer şi pe apă. *San Cristóbal* îşi întoarse prova şi intră în gura de vărsare a fluviului Elba. După aproape o sută de kilometri avea să fie ghidat în Hamburg, cel mai mare port pe râu din Europa.

Cu o greutate de 30.000 de tone, *San Cristóbal* era un cargou imens sub pavilion panamez. Pe puntea din faţa celor doi bărbaţi, care priveau atent în întuneric ca să distingă balizele ce marcau canalul adânc, se aflau şiruri de containere.

Erau opt niveluri pe punte şi patru dedesubt. Pe lungime erau paisprezece rânduri de la provă până la punte şi vasul era suficient de lat încât să le cuprindă pe toate opt dintr-un capăt în celălalt.

Pe documente ar fi fost trecut, corect, faptul că îşi începuse călătoria în Maracaibo, Venezuela; apoi se îndreptase spre est ca să-şi completeze încărcătura cu încă optzeci de containere din Paramaribo, capitala şi singurul port din Surinam. Pe documente nu va fi însă trecut şi faptul că unul dintre aceste ultime containere era foarte special, deoarece nu conţinea doar banane, ci şi o altă marfă.

A doua încărcătură zburase cu un avion vechi şi obosit Transall, cumpărat la mâna a doua din Africa de Sud, de la o *hacienda* izolată din nordul Columbiei, peste Venezuela şi Guyana până pe o plantaţie de banane la fel de izolată, din Surinam.

Marfa adusă cu avionul fusese apoi stivuită, bucată cu bucată, la fundul unui container. Pachetele fuseseră înghesuite dintr-un perete în altul, de jos până sus. Când ajunseseră la şapte straturi, fusese sudat un perete fals, şlefuit şi vopsit, la fel ca restul interiorului. Numai atunci au fost atârnate şi bananele tari şi verzi, necoapte încă, răcite, dar nu îngheţate, care aveau să rămână acolo până în Europa.

Camioane-platformă făcuseră gălăgie prin junglă pentru a aduce comanda pentru export pe coastă şi de acolo *San Cristóbal* o luase la bord pentru a-şi completa încărcătura. Apoi, ridică ancora şi porni spre Europa.

Căpitanul Vargas, un marinar nemaipomenit de onest, care nu ştia de existenţa încărcăturii în plus pe care o transporta, mai fusese la Hamburg şi se minuna necontenit de mărimea şi de eficienţa sa. Vechiul port hanseatic părea a fi format de fapt din două oraşe. Unul era oraşul în care locuiau oamenii pe malurile canalelor râului Alster, iar celălalt era oraşul portuar întins, căminul celui mai mare depozit de containere de pe continent.

Cu 13.000 de opriri pe an, 140 de milioane de tone de

marfă care plecau şi veneau, vapoarele acostau în 320 de docuri. Numai portul pentru containere avea patru terminale şi *San Cristóbal* fusese alocat terminalului Altenwerder.

În vreme ce vaporul trecea de Hamburg cu cinci noduri, malul vestic prinse viaţă, iar cei doi bărbaţi de la cârmă fură serviţi cu cafea Columbiană tare, iar germanul adulmecă aroma cu satisfacţie. Ploaia încetase, soarele se chinuia să răsară, iar echipajul avea să se bucure de timpul petrecut la mal.

Se apropia de ora prânzului când *San Cristóbal* acostă în dana alocată şi aproape imediat una dintre cele cincisprezece macarale îşi luă poziţia şi începu să descarce containerele.

Căpitanul Vargas îşi luă la revedere de la pilot care, acum că i se terminase tura, porni spre casa lui din Altona. Cu motoarele oprite şi curentul pornit doar pentru menţinerea în funcţiune a vasului, cu echipajul cu paşapoartele în mână, trecând pe mal şi pornind spre barurile din Reeperbahn, nava *San Cristóbal,* pe care căpitanul o considera atât cariera, cât şi casa lui, părea liniştită, aşa cum îi plăcea.

Nu avea de unde să ştie că la patru containere dincolo de punte, două straturi în jos şi trei rânduri de la tribord, se afla un container cu un logo mic şi neobişnuit. Trebuia să te uiţi foarte atent ca să-l găseşti, deoarece containerele transportate pe mare au tot soiul de zgârieturi, semne, coduri de identificare şi nume de proprietari vopsite pe ele. Acest logo special era format din două cercuri concentrice, împreunate, iar în cel mai mic era o cruce malteză. Era codul secret al Hermandad, sau al Frăţiei, banda care se ocupa de 90% din traficul cu cocaină din Columbia. Iar pe chei era o singură pereche de ochi care putea să recunoască acel semn.

Macaraua lua containerele de pe punte şi le punea pe o serie de drone pe roţi controlate de calculatoare, care se numeau vehicule ghidate automat, sau VGA. Acestea, controlate de sus dintr-un turn, transportau containerele până în zona de depozitare. În acel moment, un angajat, mişcându-se neobservat printre VGA-uri, zări semnul cu două cercuri. Dădu un telefon, după care se grăbi la loc în biroul său. La câţiva kilometri distanţă, o camionetă porni spre Hamburg.

La acea oră, directorul de la DEA era condus în Biroul Oval. Mai fusese acolo de câteva ori înainte, dar biroul antic imens, steagurile drapate şi sigiliul republicii încă îl impresionau. Aprecia puterea, iar locul acela reprezenta puterea absolută.

Preşedintele era într-o dispoziţie bună, făcuse sport, duş, luase micul dejun şi se îmbrăcase lejer. Îşi invită oaspetele să ia loc pe una dintre canapele, iar el se aşeză pe cealaltă.

— Cocaină, începu el. Vreau să ştiu totul despre cocaină. Aveţi extrem de multe materiale despre acest subiect.

— Din belşug, domnule preşedinte. Dacă aş face un teanc de dosare, ar avea câţiva metri înălţime.

— Prea mult, răspunse preşedintele. Am nevoie de aproximativ zece mii de cuvinte. Nu pagini întregi de statistici. Doar informaţii. O sinteză. Exact aşa cum stau lucrurile, de unde vine (ca şi cum eu nu aş şti), cine o produce, cine o transportă, cine o cumpără, cine o foloseşte, unde se duc profiturile, cine are de câştigat, cine are de pierdut, ce se face în această privinţă.

— Numai despre cocaină, domnule preşedinte? Nu şi celelalte? Heroină, PCP, metamfetamină, omniprezentul canabis?

— Numai despre cocaină. Doar pentru mine. Pentru ochii mei. Trebuie să ştiu lucrurile esenţiale.

— Voi comanda un nou raport, domnule. Zece mii de cuvinte. Limbaj simplu. Maximă confidenţialitate. Şase zile, domnule preşedinte?

Comandantul suprem se ridică în picioare, zâmbind, şi îi întinse mâna. Întâlnirea se terminase. Uşa era deja deschisă.

— Ştiam că mă pot baza pe dumneavoastră, domnule director. Trei zile.

Maşina directorului, un Ford Crown Victoria, aştepta în parcare. La comandă, şoferul o aduse, virând, până la Aripa de Vest. În patruzeci de minute, directorul era deja înapoi la Arlington, dincolo de Potomac, comod în biroul de la ultimul etaj din sediul de pe Army Navy Drive 700.

Pasă sarcina lui Bob Berrigan, şefului Operaţiunilor. Bărbatul mai tânăr, care-şi trăise viaţa mai mult pe teren, şi nu în spatele unui birou, dădu din cap mohorât şi mormăi:

— Trei zile?

Directorul încuviinţă.

— Nu mănânci, nu dormi. Trăieşti cu cafea. Şi, Bob, să nu te zgârceşti. Să prezinţi situaţia aşa de rea cum este. Poate o să primim ceva buget în cele din urmă.

Fostul agent de teren porni pe coridor şi îi spuse asistentului său personal să-i anuleze toate întâlnirile, interviurile şi angajamentele pentru următoarele trei zile. Muncă de birou, gândi el. Deleagă, cere imposibilul, ieşi la cină şi caută să iei bani.

Până să apună soarele, încărcătura de pe *San Cristóbal* fusese descărcată pe mal, dar încă se afla în perimetrul portului. Mai multe camionete ocupaseră cele trei poduri pe care le aveau de traversat ca să îşi poată ridica mărfurile importate. Blocată într-un ambuteiaj pe Niederfelde Brücke se afla o camionetă din Darmstadt, condusă de un bărbat cu pielea închisă la culoare.

Documentele lui arătau că era cetăţean german de origine turcă, membru al uneia dintre cele mai mari minorităţi din Germania. Nu aveau să arate şi faptul că era membru al mafiei turceşti.

Înăuntrul perimetrului nu avea să fie niciun ambuteiaj. Vama pentru un anumit container de oţel venit din Surinam nu urma să întâmpine nicio problemă.

Cantitatea de mărfuri care intra în Europa prin Hamburg era atât de mare încât era pur şi simplu imposibil să se facă o examinare riguroasă a fiecărui container. Serviciile vamale germane, ZKA, făceau şi ele ce puteau. În jur de 5% din încărcăturile care ajungeau acolo erau supuse unei examinări atente. Unele la nimereală, dar majoritatea erau alese pentru a fi verificate în urma unor ponturi, în cazul în care era ceva ciudat la descrierea încărcăturii sau la portul din care au plecat (bananele nu vin din Mauritania) sau documentele nu erau cele adecvate.

Verificarea putea include deschiderea containerului prin ruperea sigiliilor, măsurarea containerelor pentru a se vedea dacă există compartimente secrete, teste chimice în laboratorul din zonă, folosirea câinilor sau inspecţia cu raze X. În jur de două sute patruzeci de camioane erau scanate într-o singură zi. Dar un container cu banane nu ar fi trebuit să aibă astfel de probleme.

Acest container nu a fost dus la centrul HHLA Fruit and Cool pentru că era programat să părăsească docurile prea rapid şi nu mai merita să fie verificat. În Hamburg, permisiunea de trecere era dată de cele mai multe ori de sistemul ATLAS. Cineva introdusese numărul de înregistrare de douăzeci de cifre al transportului în calculatorul de la ZKA şi îi dăduse permisiunea să părăsească portul chiar înainte ca *San Cristóbal* să ia ultima curbă pe râul Elba.

Când şoferul turc ajunsese în cele din urmă în dreptul

porţii, containerul era pregătit pentru a fi ridicat. Prezentă documentele, angajatul ZKA din cabină le introduse în calculator, găsi permisiunea de trecere pentru o cantitate modestă de banane importată de o companie mică de comercializare de fructe din Darmstadt şi îi făcu semn din cap că poate să înainteze. În treizeci de minute, şoferul turc trecuse înapoi podul care permitea accesul spre reţeaua întinsă de autostrăzi germane.

În spatele său, se afla o tonă de cocaină Columbiană pură, înainte să fie vândută consumatorilor finali, avea să fie „umflată" de şase sau şapte ori cu o serie de chimicale cum ar fi benzocaină, creatină, efedrină sau chiar ketamină, un tranchilizant care se foloseşte la cai. Acestea îl fac pe consumator să creadă că simte nişte senzaţii mai tari decât cele care ar putea fi de fapt obţinute cu cantitatea de cocaină pe care o trage pe nas. Un volum şi mai mare poate fi obţinut prin metode simple, dar inofensive, ce includ adăugarea de prafuri precum bicarbonatul de sodiu sau zahărul pudră.

Fiecare kilogram e transformat în şapte mii de grame, pentru care „clienţii" plătesc până la zece dolari pe gram, şi se va vinde cu 70.000 de dolari. Şoferul avea o mie de astfel de kilograme în spatele său, ce valorau pe stradă şaptezeci de milioane de dolari. Luând în calcul „pasta" cumpărată de la ţăranii din jungla Columbiană pentru 1.000 de dolari kilogramul, era de-ajuns pentru a acoperi transportul cu avionul până la Surinam, taxa pentru plantaţia de banane, transportul cu vaporul *San Cristóbal,* şi 50.000 de dolari care se strecurau în contul din Grand Cayman al angajatului corupt din Hamburg.

Gangsterii europeni vor suporta costul zdrobirii cărămizilor tari de cocaină într-o pudră fină ca de talc, tăierea ei pentru a i se multiplica volumul şi apoi vinderea ei către consumatori. Dar dacă liderii din junglă şi din

portul din Hamburg obţineau cinci la sută, iar cei din funcţii înalte din Europa încă cinci la sută, rămânea un profit de 90% care era împărţit între cartel, mafii şi bandele din Europa şi America.

Preşedintele american va afla toate aceste informaţii din raportul Berrigan care ajunse pe biroul său trei zile mai târziu, aşa cum i se promisese.

În timp ce citea raportul după cină, încă două tone de cocaină Columbiană pură, aflate într-o camionetă, treceau graniţa în Texas, într-un orăşel numit Nuevo Laredo, urmând să fie distribuită în inima Americii.

Stimate domnule preşedinte,

Am onoarea să *vă prezint* raportul solicitat de dumneavoastră despre cocaină.

ORIGINI: Cocaina provine numai de la planta coca, o tufă de buruieni greu de distins care creşte din vremuri străvechi pe văile şi în junglele din nord-vestul Americii de Sud.

În toată această perioadă, a fost consumată de băştinaşi care au descoperit că mestecatul ei îndepărta senzaţia de foame continuă şi le stimula dispoziţia. Produce rar flori sau fructe; rădăcina şi ramurile ei sunt lemnoase şi inofensive; doar frunzele conţin drogul.

Chiar şi aşa, drogul constituie mai puţin de 1% din frunză, în greutate. Este nevoie de 375 de kilograme de frunze recoltate – suficient cât să umple o camionetă – pentru a scoate 2, 5 kilograme de pastă de coca – forma ei intermediară –, care la rândul ei va produce un kilogram de cocaină pură sub forma prafului alb binecunoscut.

GEOGRAFIE: În prezent, aproximativ 10% din cantitatea globală provine din Bolivia, 29% din Perú şi 61% din Columbia.

Dar bandele columbiene preiau produsul de la cei doi

contribuitori mai mici când este în stadiul de pastă, completează procesul de rafinare şi practic vând 100% din drog.

CHIMIE: Pentru transformarea frunzei în produsul finit, este nevoie doar de două procese chimice şi ambele sunt extrem de ieftine. De aceea, având în vedere sărăcia extremă în care se află fermierii din jungle care cultivă ceea ce practic este o buruiană foarte dură şi tare, eradicarea de la sursă s-a dovedit a fi imposibilă.

Frunzele sunt lăsate la înmuiat într-un butoi cu acid – e bun şi acidul ieftin de baterii – care scoate cocaina din ele, după care sunt scoase şi aruncate, lăsând în urmă un fel de zeamă maronie. Aceasta este amestecată cu alcool sau chiar benzină, care extrage alcaloizii din ea.

Aceştia se degresează şi se tratează cu o substanţă alcalină puternică, precum bicarbonatul de sodiu. Acest amestec produce o mâzgă spumoasă şi albicioasă, care reprezintă pasta de bază. Aceasta este unitatea standard de cocaină cu care se face trafic în America de Sud. Asta cumpără gangsterii de la ţărani. Aproximativ 150 de kilograme de frunze se transformă într-un kilogram de pastă. Chimicalele se obţin uşor, iar produsul este uşor de transportat din junglă până la rafinărie.

FINISAREA: În rafinării secrete, de obicei ascunse în junglă, pasta este transformată într-o pudră hidrocloridă de cocaină de culoarea zăpezii (numele întreg) prin adăugarea altor chimicale precum acid hidrocloric, permanganat de potasiu, acetonă, eter, amoniac, carbonat de calciu, carbonat de sodiu, acid sulfuric şi, din nou, benzină. Acest amestec este apoi „redus”, reziduurile fiind uscate şi ce rămâne este pudra. Toate chimicalele folosite sunt ieftine şi, fiind folosite în multe industrii legale sunt uşor de obţinut.

COSTURI: Un ţăran care cultivă coca, sau „cocalero”,

poate să lucreze ca un câine tot anul, recoltând de până la şase ori din terenul său din junglă, fiecare recoltă aducându-i 125 de kilograme de frunze de coca. Producţia totală de 750 de kilograme de frunze va crea cinci kilograme de pastă. După ce-şi primesc banii şefii săi, poate să câştige şi el 5.000 de dolari pe an. Chiar şi după ce se rafinează pudra, un kilogram poate ajunge la 4.000 de dolari.

PROFITURI: Sunt cele mai mari profituri aduse de vreun produs. Preţul acelui kilogram de cocaină Columbiană pură creşte de la 4.000 de dolari la 60.000 şi apoi 70.000 de dolari, prin simplul fapt că traversează 4 800 de kilometri de pe coasta Columbiei până în Statele Unite, sau 8.000 de kilometri până în Europa. Dar nu se termină aici. Înainte să ajungă la cumpărător, kilogramul va fi „tăiat" (falsificat) de şase sau şapte ori greutatea şi volumul său, fără să se piardă bani pe gram. Utilizatorii vor plăti ultimului traficant din lanţ în jur de 70.000 de dolari pentru acel kilogram cât o pungă de zahăr, care a plecat de pe coasta Columbiei cu o valoare de doar 4.000 de dolari.

REZULTATE: Aceste marje de profit garantează faptul că marii operatori îşi pot permite cea mai bună tehnologie şi expertiză, cel mai bun echipament, cele mai bune arme. Pot să angajeze minţi strălucite ale lumii, pot să mituiască oamenii din funcţii înalte – în unele cazuri se ajunge chiar şi la nivel prezidenţial – şi aproape că se ruşinează din cauza numărului de oameni care se înghesuie să ajute cu transportul şi cu vânzarea produsului lor, în schimbul unei plăţi. Indiferent cât de mulţi „cărăuşi" neimportanţi sunt prinşi şi trimişi la închisoare, mereu vor fi mii de oameni sărmani şi/sau proşti care se vor oferi voluntari să se supună riscurilor.

STRUCTURI: După uciderea lui Pablo Escobar din cartelul Medellín şi pensionarea fraţilor Ochoa din Caii, gangsterii

din Columbia s-au împărţit în aproape o sută de mini-carteluri. Dar în ultimii trei ani, a apărut un nou cartel gigantic care le-a unificat pe toate sub conducerea sa.

Doi independenţi care au încercat să se opună au fost găsiţi morţi după ce au fost torturaţi şi nu a mai fost nimeni care să se opună noii conduceri. Mega-cartelul îşi spune „Hermandad” sau Frăţia, şi operează ca o corporaţie uriaşă, având în spate o armată privată care să păzească proprietatea şi o echipă de psihopaţi care să impună disciplina.

Frăţia nu produce cocaină. Cumpără întreaga producţie de la fiecare mini-cartel în stadiul de produs finit, cel de pudră albă. Oferă un preţ „corect” (spun ei), nu în stilul „acceptă, dacă nu, pa”, ci „acceptă, dacă nu, mori”. După aceea, Hermandad vinde în întreaga lume.

CANTITĂŢI: Cantitatea totală de cocaină livrată ajunge la 600 de tone pe an, care se împarte în aproximativ 300 de tone pentru două destinaţii: Statele Unite şi Europa, aproape singurele continente care folosesc drogul. Având în vedere marjele de profit despre care am vorbit mai sus, profiturile totale nu sunt calculate în sute de milioane de dolari, ci în zeci de miliarde.

PROBLEME: Din cauza acestor profituri uriaşe, s-ar putea să existe douăzeci de intermediari între cartel şi consumatorul final. Aceştia pot fi transportatori, cei care pasează drogul sau vânzătorii finali. De aceea este foarte greu pentru FLO (Forţele de Lege şi de Ordine) din orice ţară să se atingă de marii jucători. Sunt extrem de bine protejaţi, se folosesc de violenţă teribilă pentru a descuraja şi nici măcar nu se ating vreodată de produsul propriu-zis. Peştii mici sunt prinşi în mod constant, judecaţi şi închişi, dar rareori „chiţăie” şi sunt imediat înlocuiţi.

INTERCEPTĂRI: FLO americane şi europene sunt în război continuu cu industria de cocaină şi interceptările de

transporturi sau descoperirea depozitelor ascunse au loc în mod constant. Dar echipele FLO de pe ambele continente nu reuşesc să oprească decât în jur de 10 – 15% din piaţa de cocaină, şi, având în vedere marjele uluitoare, nu este de ajuns. Ar fi necesar să fie crescute nivelurile de „interceptare” şi „confiscare” până la 80% sau mai mult, pentru ca industria să se clatine. Dacă ar pierde 90%, cartelurile ar exploda şi industria de cocaină ar fi în sfârşit distrusă.

CONSECINŢE: Cu doar treizeci de ani în urmă, cocaina era cunoscută popular ca o simplă „priză” în rândul persoanelor mondene, comercianţilor şi muzicanţilor din Tin Pan Alley. Astăzi a ajuns să fie o calamitate naţională care provoacă daune dezastruoase în societate. Echipele FLO de pe două continente estimează că în jur de 70% din infracţiunile care au loc la nivel de stradă (spargeri, jafuri etc.) sunt săvârşite pentru a obţine fondurile necesare susţinerii unei dependenţe. Dacă „făptuitorul” este drogat cu un produs derivat din vicioasa cocaină, care se numeşte „crack”, jafurile pot fi însoţite şi de violenţă absolută.

Dincolo de asta, profiturile obţinute în urma cocainei, odată ce au fost spălate, sunt folosite pentru finanţarea altor tipuri de infracţiuni, în special pentru traficul de arme (folosite de asemenea pentru infracţiuni şi terorism) şi de persoane, în general imigranţi ilegali sau fete răpite pentru a fi vândute ca sclave sexuale.

ÎN CONCLUZIE: Ţara noastră a fost foarte afectată de distrugerea din toamna anului 2001 a World Trade Center şi de atacul de la Pentagon, în care s-au pierdut aproape 3.000 de vieţi. De atunci, niciun american din ţară nu a murit de terorism generat de străini, dar războiul împotriva terorismului continuă şi trebuie să continue. Şi totuşi, în acest deceniu, numărul estimativ al vieţilor distruse de

narcotice trebuie să fie undeva de zece ori mai mare decât numărul victimelor tragediei 9/11, şi jumătate dintre acestea sunt cauzate de chimicala numită cocaină.

Am onoarea de a vă servi, domnule preşedinte,

ROBERT BERRIGAN

Director adjunct (Operaţiuni Speciale)

Departamentul de Combatere a Drogurilor

În timp ce curierul livra la Casa Albă Raportul Berrigan, un fost ofiţer britanic vamal, aflat într-un birou oarecare de pe cheiul din Lisabona, se uita extrem de frustrat la o poză cu un trauler vechi şi uzat.

Tim Manhire fusese toată viaţa colector de taxe, meserie care nu era chiar printre cele mai populare, dar pe care el o considera ca fiind extrem de necesară. Dacă strângerea banilor de la un biet turist pentru un guvern lacom nu era o activitate prea palpitantă, slujba lui de pe străzile murdare din spatele cheiului din Lisabona îi aducea oarecum satisfacţie, şi ar fi fost una şi mai mare dacă nu ar fi existat acel vechi inamic care să-i provoace frustrare: resursele neadecvate.

Mica agenţie pe care o conducea se numea MAOC-N, încă un acronim folosit în lumea legii şi a ordinii. Înseamnă Centrul de Analiză şi Operaţiuni Maritime – Narcotice şi uneşte experţi din şapte ţări. Cei şase parteneri ai Marii Britanii sunt Portugalia, Spania, Irlanda, Franţa, Italia şi Olanda. Portugalia era gazda, iar directorul era un englez, transferat de la HMRC la SOCA ca să preia această funcţie.

MAOC-N încearcă să coordoneze eforturile FLO europene şi ale forţelor navale pentru a stopa traficul cu cocaină din Bazinul Caraibilor, dincolo de Atlantic, până pe coastele gemene ale Europei şi Africii de Vest.

Frustrarea lui Tim Manhire din acea dimineaţă însorită pornise de la faptul că vedea încă un peşte mare cu o

încărcătură imensă şi valoroasă care era pe cale să se strecoare prin ochiurile plasei.

Poza fusese făcută din aer, dar pe lângă faptul că făcuse nişte poze drăguţe, patrula aeriană nu putuse ajuta cu nimic altceva. Pur şi simplu transmisese imaginea în câteva secunde centrului MAOC-N, aflat la mulţi kilometri distanţă.

În fotografie se vedea un trauler, pe prova căruia scria *Esmeralda-G.* Fusese descoperit printr-un noroc chior exact când se lumina de ziuă, în estul Atlanticului, şi absenţa siajului indica faptul că înainta încet, după ce călătorise nevăzut prin noapte. Claritatea pozei era suficient de bună pentru Manhire, care privea prin lentila de mărire, observând că echipajul avea de gând să acopere nava, din spate în faţă, cu o prelată albastră. Aceasta era metoda standard pe care traficanţii de cocaină o foloseau pe mare, atunci când puteau, pentru a evita să fie detectaţi.

Navigau noaptea, după care petreceau ziua plutind în tăcere sub o prelată care se camufla în apa înconjurătoare, detectarea vasului de deasupra fiind extrem de dificilă. La apus, echipajul strângea prelata, o depozita şi continua să navigheze. Le lua ceva timp, dar era mai sigur aşa. Să fie prinşi la răsărit în timp ce puneau prelata era deja noroc chior. Nu era momeală. Încărcătura era deja în cală, până la o tonă de pudră albă, ambalată bine în mai multe straturi astfel încât să nu fie afectată de sare şi de mare, plecată de la un chei putrezit dintr-un golf venezuelean.

Era clar că *Esmeralda-G* se îndrepta spre Africa de Vest, probabil spre statul narcoticelor, Guineea-Bissau. Manhire se gândea cu părere de rău că ar fi fost bine măcar de s-ar fi aflat mai la nord, trecând pe lângă Canarele spaniole, sau pe lângă Madeira sau Azore care aparţin de Portugalia. Ambele ţări ar fi putut să trimită o navă a pazei de coastă

să-i intercepteze pe traficanţi.

Dar se afla mult mai la sud, la două sute cincizeci de kilometri nord de insulele Capului Verde – dar oricum nu aveau cum să ajute. Nu aveau echipamentul necesar. Şi nu avea niciun rost să recurgă la şirul de state uitate care se aflau în curba dintre Senegal şi Liberia. Ele făceau parte din problemă, nu erau nicidecum soluţia.

Aşa că Tim Manhire contactase şase forţe navale europene şi pe cea americană, dar nu aveau fregate, distrugătoare sau crucişătoare prin zonă. Dacă *Esmeralda-G* văzuse avionul care o fotografiase, îşi dăduse probabil seama că fusese descoperită şi ar fi abandonat trucul cu prelata ca să pornească cu viteză maximă spre uscat. Mai aveau doar 370 de kilometri şi chiar şi la o viteză mică, de zece noduri, ar fi ajuns în siguranţă în mlaştinile cu mangrove de pe coasta Guineei, înainte de răsăritul soarelui.

Nici după o interceptare pe mare nu încetau frustrările. Printr-un noroc chior, o fregată franceză răspunsese unui apel şi, cu ajutorul MAOC, descoperise un cargobot încărcat cu cocaină undeva la şase sute patruzeci de kilometri în larg. Dar francezii erau obsedaţi de politeţurile legale. După legile lor, traficanţii capturaţi trebuia să fie tractaţi în cel mai apropiat port „prietenos”. Care s-a nimerit să fie încă un stat ratat – Guineea-Conakry.

Apoi un magistrat francez a trebuit să fie dus de la Paris pe nava capturată pentru *les formalités.* Ceva legat de drepturile omului – *les droit de îhomme.*

— *Droits de mon cui,* bombănise Jean-Luis, colegul lui Manhire de la secţia franceză.

Până şi englezul îşi dăduse seama că spusese „drepturile curului”.

Aşadar, nava fusese sechestrată, echipajul adus în faţa instanţei de judecată, iar cocaina confiscată. Într-o

săptămână, vaporul plecase din dană cu propriul său echipaj la bord, care fusese scos pe cauţiune cu uşurinţă de magistratul care avansase de la un Peugeot prăfuit la un Mercedes nou, iar baloturile confiscate se evaporaseră.

Directorul MAOC oftă şi salvă într-un fişier poza şi numele *Esmeralda-G.* Dacă ar fi să fie văzută din nou vreodată... Dar nu va fi. Probabil va fi din nou schimbată în transportator de ton şi redenumită înainte să intre în Oceanul Atlantic. Şi chiar dacă s-ar întâmpla asta, va fi oare un alt avion norocos care să aparţină marinei europene şi care să treacă din întâmplare pe deasupra vasului când prelata vântură în briza mării? Era o şansă de una la o mie.

Aceasta, se gândea Manhire, era problema în sine. Resurse mici şi nicio pedeapsă pentru traficanţi. Chiar dacă erau prinşi.

O săptămână mai târziu, preşedintele american avea o discuţie cu directorul Departamentului pentru Securitate Internă, super-agenţia care ordona şi conducea cele treisprezece agenţii primare de spionaj din Statele Unite. Acesta se holba uluit la comandantul suprem.

— Vorbiţi serios, domnule preşedinte?

— Da, cred că da. Dumneavoastră ce mă sfătuiţi?

— Păi, dacă aveţi de gând să distrugeţi industria cocainei, vă veţi confrunta cu unii dintre cei mai răi, violenţi şi nemiloşi oameni ai lumii.

— Atunci presupun că vom avea nevoie de cineva şi mai bun.

— Domnule, cred că vă referiţi la cineva şi mai rău.

— Avem un astfel de om?

— Păi, îmi vine în minte un nume – sau mai degrabă o reputaţie a cuiva anume. A fost ani buni şeful Agenţiei de Contraspionaj la CIA. A ajutat la prinderea şi distrugerea lui Aldrich Ames atunci când a primit în sfârşit permisiunea

să o facă. Apoi a fost directorul Operaţiunilor Speciale. Aproape că l-a prins şi l-a asasinat pe Osama Bin Laden, şi asta a fost înainte de 9/11. A fost eliberat acum doi ani.

— Eliberat?

— Dat afară.

— De ce?

— Era prea neîndurător.

— Faţă de colegii săi?

— Nu, domnule. Cred că faţă de inamicii noştri.

— Nu există aşa ceva. Îl vreau înapoi. Cum îl cheamă?

— Am uitat, domnule. La Langley i se folosea doar porecla.

I se zicea Cobra.

CAPITOLUL DOI

Bărbatul pe care îl căuta preşedintele se numea Paul Devereaux, şi când în sfârşit fusese găsit, îşi spunea rugăciunile. Considera rugăciunea ceva extrem de important.

Devereaux era descendentul unei familii aproape aristocratice care apăruse în Massachusetts undeva la 1776. Încă din tinereţe, avusese mereu mijloace personale, dar ceea ce-l făcuse special în acele vremuri fusese intelectul său.

Urmase cursurile liceului Boston Collège, principala sursă de potenţiali studenţi pentru una dintre marile universităţi iezuite din Statele Unite. Acolo fusese catalogat drept o persoană cu mult potenţial. Pe cât era de pios, pe atât era de deştept, şi se gândise serios să devină preot iezuit. În schimb, acceptase invitaţia de a se alătura unei alte comunităţii exclusiviste, şi anume CIA.

Pentru tânărul de douăzeci de ani care trecuse prin toate examenele posibile la care fusese supus de tutorii săi şi care stăpânea la perfecţie câteva limbi străine, era o chestiune care ţinea de a-l sluji pe Dumnezeu şi de a-şi sluji ţara, luptând împotriva comunismului şi ateismului. Alesese drumul laic, şi nu pe cel clerical.

În cadrul agenţiei, avansase rapid deoarece era de neoprit, şi dacă felul său de a fi detaşat nu-l făcuse cel mai popular de la Langley, nu-i păsa câtuşi de puţin. Lucrase la trei mari divizii:

Operaţiuni (Op), Informaţii (Analiză) şi Contrainformaţii (Securitate Internă). Văzuse sfârşitul Războiului Rece din anul 1991, când avusese loc căderea URSS-ului, un scop pentru care muncise timp de douăzeci de ani, şi rămăsese în acel post până în 1998, când Al-Qaeda aruncase în aer două ambasade americane, în Nairobi şi Dar-es-Salaam.

Devereaux devenise deja un arabist priceput, având în vedere că Divizia Sovietică era prea aglomerată şi prea evidentă. Stăpânea diverse dialecte ale limbii arabe, aşa că fusese omul potrivit la locul potrivit atunci când Compania formase o unitate de Operaţiuni Speciale, menită a se concentra pe noua ameninţare – fundamentalismul islamic şi terorismul global pe care aceasta avea să îl provoace.

Pensionarea sa din anul 2008 reprezentase vechea dilemă: plecase el sau fusese forţat să o facă? Devereaux, aşa cum era şi normal, ar fi susţinut prima variantă. Un observator mai generos ar fi spus că adevărul era undeva la mijloc. Devereaux era de şcoală veche. Putea să recite Coranul mai bine decât majoritatea învăţaţilor islamici şi învăţase cel puţin o mie dintre Comentariile cele mai importante. Dar era înconjurat de tineri străluciţi, ale căror urechi păreau să fie lipite de Blackberry, un dispozitiv pe care nu putea să-l suporte.

Ura corectitudinea politică, preferând să aibă maniere bune şi rafinate faţă de toată lumea, mai puţin faţă de cei care erau clar inamicii adevăratului şi unicului Dumnezeu şi/sau ai Statelor Unite. Pe aceştia îi distrugea fără nicio urmă de remuşcare. Plecarea sa definitivă de la Langley avusese loc când noul director al CIA declarase cu fermitate că în lumea modernă trebuia neapărat să aibă şi remuşcări.

Aşa că îşi acceptase plecarea cu o petrecere de adio restrânsă şi lipsită de sinceritate – încă o convenţie pe care o detesta – şi se retrăsese la minunata sa casă din oraşul istoric Alexandria. Acolo putea să se afunde în biblioteca sa formidabilă şi în colecţia de opere rare de artă islamică.

Nu era nici gay, nici căsătorit, o speculaţie care provocase la un moment dat multe bârfe pe coridoarele

Vechii Clădiri de la Langley – refuzase cu vehemenţă să se mute în Noua Clădire. În cele din urmă, bârfitorii fuseseră forţaţi să recunoască ceea ce era evident. Intelectualul cu cunoştinţe iezuite, *brahminul* sihastru din Boston pur şi simplu nu era interesat. Atunci, un deştept care avansase rapid în agenţie remarcase faptul că avea exact farmecul unei cobre. Şi astfel, îi rămăsese porecla „Cobra”.

Tânărul angajat al Casei Albe se duse mai întâi la reşedinţa aflată la intersecţia străzilor South Lee şi South Fairfax. Menajera, zâmbitoarea Maisie, îi spuse băiatului că şeful ei era la biserică şi îi arătă unde să se ducă. Când tânărul ajunse înapoi la maşina parcată lângă bordură, privi în jur şi se gândi că se întorsese cu două secole în urmă.

Şi pe bună dreptate. Alexandria fusese fondată de negustori englezi, în anul 1749. Era „antebellum” nu doar prin faptul că exista dinainte de Războiul Civil; ci şi prin faptul că preceda Războiul de Independenţă. Fiind o perioadă port, aflat pe râul Potomac, prosperase din comerţul cu zahăr şi cu sclavi. Vapoarele transportoare de zahăr, care urcau în amonte din golful Chesapeake şi mai departe din sălbaticul Atlantic, folosiseră cărămizi de clădiri britanice vechi drept balast şi cu acestea negustorii îşi construiseră superbele case. Aspectul obţinut era mai mult în stil european vechi decât al Lumii Noi.

Bărbatul de la Casa Albă urcă înapoi lângă şofer şi îi spuse să meargă pe South Royal şi să caute biserica catolică Saint Mary. Deschise uşor uşa şi înlocui zumzetul străzilor cu calmul tăcut al naosului, privi în jur şi zări o singură siluetă îngenuncheată în faţa altarului.

Paşii lui nu făcură niciun zgomot, în timp ce traversă pe furiş naosul, dincolo de cele opt vitralii care reprezentau singura sursă de lumină. Fiind baptist, recunoscu mirosul uşor de cădelniţă şi de ceară de la lumânările votive

arzânde, pe măsură ce se apropia de persoana căruntă care stătea în genunchi şi se ruga în faţa altarului cu acoperământ alb, pe care se afla o singură cruce de aur.

Crezuse că nu făcuse niciun zgomot, dar silueta ridică o mână ca să-l avertizeze să nu rupă tăcerea. Când bărbatul îşi termină rugăciunile, se ridică în picioare, plecă fruntea, făcu semnul crucii şi se întoarse. Tânărul vizitator încercă să spună ceva, dar Devereaux ridică din nou o mână şi porniră uşor spre ieşire. Numai atunci, bărbatul mai în vârstă se întoarse şi-i zâmbi. Deschise uşa şi văzu limuzina parcată pe partea cealaltă a străzii.

— Am fost trimis de la Casa Albă, domnule, îl anunţă angajatul.

— Multe lucruri se schimbă, tânărul meu prieten, dar nu tunsoarea şi maşinile, răspunse Devereaux.

Dacă tânărul crezuse că cele două cuvinte „Casa Albă”, pe care adora să le folosească, avuseseră efectul obişnuit, se înşelase.

— Şi ce doreşte să comunice Casa Albă unui bătrân ieşit la pensie?

Angajatul rămase năucit. Într-o societate obsedată de tinereţe, nimeni nu spunea despre sine că era bătrân, nici măcar la şaptezeci de ani. Nu ştia că în lumea arabă vârsta era ceva venerat.

— Domnule, preşedintele Statelor Unite doreşte să vă vadă.

Devereaux rămase tăcut, ca şi când s-ar fi gândit.

— Acum, domnule.

— Atunci cred că ar trebui să îmi iau un costum închis la culoare şi o cravată, dacă putem opri la mine acasă mai întâi. Şi având în vedere că nu conduc, nu am maşină. Am încredere că mă poţi duce până acolo, şi apoi înapoi acasă?

— Da, domnule. Bineînţeles.

— Atunci să mergem. Şoferul tău ştie unde locuiesc. Probabil ai fost acolo ca să o vezi pe Maisie.

În Aripa de Vest, întâlnirea fu scurtă şi avu loc în biroul şefului de cabinet al preşedintelui, un membru încăpăţânat al Congresului, care îi era alături preşedintelui de ani buni.

Preşedintele dădu mâna cu el şi i-l prezentă drept cel mai de încredere aliat al său din tot Washingtonul.

— Am o propunere pentru dumneavoastră, domnule Devereaux, spuse preşedintele. Într-un fel, este o solicitare. Nu, de fapt, din toate punctele de vedere este o solicitare, în momentul de faţă am o întâlnire pe care nu pot să o evit. Dar nu contează. Jonathan Silver vă va explica totul. Voi fi recunoscător pentru răspunsul dumneavoastră când mi-l veţi putea da.

Îi zâmbi şi îi strânse din nou mâna, după care plecă. Domnul Silver nu zâmbi. Nu îi stătea în obicei, zâmbea foarte rar, şi numai atunci când auzea că un adversar al preşedintelui avea mari probleme. Scoase un dosar din birou şi i-l oferi.

— Preşedintele v-ar fi îndatorat dacă aţi citi asta mai întâi. Aici. Acum.

Făcu semn spre unul dintre fotoliile de piele din spatele camerei. Paul Devereaux luă dosarul, se aşeză picior peste picior şi citi Raportul Berrigan. După ce termină, zece minute mai târziu, ridică privirea.

În tot acest timp, Jonathan Silver lucrase la nişte documente. Surprinse privirea fostului agent şi lăsă pixul jos.

— Ce credeţi?

— Interesant, dar foarte puţin inovativ. Ce vreţi de la mine?

— Preşedintele doreşte să ştie acest lucru. Ar fi posibil, cu toată tehnologia noastră şi toate forţele speciale, să distrugem industria cocainei?

Devereaux privi în tavan.

— Un răspuns de cinci secunde ar fi lipsit de valoare. Amândoi ştim asta. Voi avea nevoie de timp ca să mă ocup de ceea ce francezii numesc un *projet detude.*

— Nu dau doi bani pe cum zic francezii, fu răspunsul.

Jonathan Silver părăsea rar Statele Unite, excepţie făcând mult iubitul său Israel, şi când era plecat, ura fiecare clipă, mai ales atunci când era în Europa, şi în special în Franţa.

— Aveţi nevoie de timp pentru documentare, nu? Cât de mult?

— Cel puţin două săptămâni. Şi voi avea nevoie de o scrisoare de împuternicire prin care să se solicite fiecărei autorităţi din stat să răspundă cu sinceritate întrebărilor mele. Dacă nu, răspunsul va fi tot unul lipsit de valoare. Presupun că nici dumneavoastră, nici preşedintele nu doriţi să irosiţi timp şi bani pe un proiect sortit eşecului, nu-i aşa?

Şeful de cabinet îl privi fix timp de câteva secunde, după care se ridică şi ieşi din cameră. După cinci minute se întoarse cu o scrisoare. Devereaux se uită fugitiv la ea. Dădu încet din cap. Hârtia din mâinile sale putea trece orice barieră birocratică din ţară. Şeful de cabinet al preşedintelui îi dădu şi o carte de vizită.

— Numerele mele. De acasă, de la birou şi de mobil. Toate sunt criptate. Complet sigure. Puteţi să mă sunaţi oricând, dar numai pentru motive serioase. De acum înainte, preşedintele iese din discuţia aceasta. Aveţi nevoie să păstraţi Raportul Berrigan?

— Nu, răspunse Devereaux pe un ton domol. L-am memorat. La fel şi cele trei numere.

Îi dădu cartea de vizită înapoi. În sinea lui, râdea de mândria şefului de cabinet privind siguranţa completă a numerelor sale. Cu câţiva ani în urmă, un tocilar britanic

uşor autist trecuse ca prin brânză prin toate programele de protecţie de la NASA şi toate bazele de date ale Pentagonului. Şi făcuse asta cu ajutorul unui calculator ieftin din camera sa din nordul Londrei. Cobra ştia prea bine cum era cu secretele; poţi păstra un secret între trei oameni doar dacă doi sunt morţi; singura şmecherie e să intri şi să ieşi înainte ca tipii răi să se dezmeticească.

La o săptămână după întâlnirea dintre Devereaux şi Silver, preşedintele se afla la Londra. Nu într-o vizită de stat, ci una cu un nivel mai jos, o vizită oficială. Dar el şi prima-doamnă fuseseră întâmpinaţi de regină la Castelul Windsor, împrospătând astfel o prietenie sinceră mai veche.

Lăsând asta la o parte, avuseseră loc câteva discuţii în care se pusese accentul pe problemele din Afghanistan, cele două economii, Uniunea Europeană, încălzirea globală, schimbările climatice şi traficul de droguri. În weekend, preşedintele şi soţia sa fuseseră de acord să petreacă două zile relaxante alături de noul premier britanic la reşedinţa sa oficială de la ţară, o vilă magnifică în stil Tudor, numită Chequers. Sâmbătă seara, după cină, cele două cupluri îşi beau cafeaua în Long Gallery. Fiind răcoare, făcuseră focul, care lumina pereţii acoperiţi de cărţi vechi marocane cu coperte lucrate manual.

Dacă doi şefi de guvern se vor înţelege vreodată ca oameni obişnuiţi sau dacă vor dezvolta empatia unei prietenii adevărate era un lucru imprevizibil. Unii făceau asta, alţii nu. Istoria arată că Franklin D. Roosevelt şi Winston Churchill, deşi foarte diferiţi unul de celălalt, s-au plăcut. Ronald Reagan şi Margaret Thatcher au fost buni prieteni în ciuda diferenţei dintre convingerile de fier ale englezoaicei şi umorul rustic al californianului.

Între englezii şi europenii de la acest nivel, foarte rar s-a întâmplat să fie ceva mai mult decât o politeţe formală, şi

uneori nici măcar atât. Odată, cancelarul german Helmut Schmidt a adus-o cu el pe soţia sa care era atât de frumoasă încât Harold Wilson, care coborâse la cină, avusese unul dintre rarele lui momente de umor, şi făcuse o remarcă faţă de personalul său:

— Ei bine, e timpul să facem schimb de soţii.

Harold Macmillan nu a putut să-l tolereze pe Charles de Gaulle (şi sentimentul era reciproc), în timp ce simţea afecţiune faţă de mult mai tânărul John F. Kennedy. Poate că are de-a face cu limba, dar nu neapărat.

Luând în considerare diferenţele dintre modul în care fuseseră crescuţi cei doi bărbaţi, care împărţeau căldura focului în acea seară de toamnă, în timp ce umbrele se intensificau şi Serviciile Secrete patrulau afară alături de RSSA britanice, probabil că era surprinzător că în urma a trei întâlniri – una la Washington, una la ONU şi alta acum la Chequers – dezvoltaseră o prietenie la nivel personal.

Americanul avea dezavantajul personal: tată kenyan, mamă născută în Kansas, crescut în Hawaii şi Indonezia, lupta cu bigotismul. Englezul fusese privilegiat: fiul unui agent de bursă şi al unui magistrat, crescut cu bonă şi cu educaţie privată la două dintre cele mai scumpe şi mai prestigioase şcoli din ţară. Această creştere te poate înzestra cu farmecul care te ajută să îţi maschezi puterea interioară. La unii se întâmplă, la alţii nu.

La un nivel mai superficial, aveau mult mai multe lucruri în comun. Ambii bărbaţi aveau sub cincizeci de ani, erau căsătoriţi cu femei frumoase, erau taţi de copii care mai aveau până terminau şcoala, amândoi aveau diplome de facultate şi o viaţă de adult petrecută în politică. Şi ambii aveau aceleaşi griji aproape obsesive provocate de schimbările climatice, sărăcia ţărilor din Lumea a Treia, securitatea naţională şi situaţia disperată, chiar şi de

acasă, a acestor „Frantz Fanoni”[7] care erau numiţi „sărmanii pământului”.

Cât timp soţia prim-ministrului îi arăta primei-doamne unele dintre cele mai vechi cărţi din colecţia lor, preşedintele îi şopti omologului său britanic:

— Aţi avut timp să vă uitaţi peste raportul pe care vi l-am dat?

— Desigur. Impresionant... şi îngrijorător. Avem o problemă uriaşă aici. Ţara aceasta este cel mai mare consumator de cocaină din Europa. Am primit un rezumat cu două luni în urmă de la SOCA, despre crimele care derivă din consumul de cocaină. De ce?

Preşedintele privi focul şi îşi alese cu grijă cuvintele.

— Momentan am un om care cercetează fezabilitatea unui plan. Ar fi posibil, cu toată tehnologia noastră şi capacităţile forţelor speciale, să distrugem această industrie?

Prim-ministrul fu luat pe nepregătite. Îl privi fix pe american.

— Omul dumneavoastră a raportat ceva până acum?

— Nu. Îi aştept verdictul din clipă în clipă.

— Şi sfaturile lui. Le veţi lua în considerare?

— Presupun că da.

— Şi dacă el consideră că va fi fezabil?

— Atunci cred că Statele Unite vor face această încercare.

— Amândoi cheltuim sume imense de bani încercând să luptăm împotriva narcoticelor. Toţi experţii mei spun că nu pot fi distruse complet. Interceptăm nave, îi prindem pe cărăuşi şi pe gangsteri, îi trimitem la închisoare pe termen lung. Nu se schimbă nimic. Drogurile continuă să ne inunde. Există noi voluntari care îi înlocuiesc pe cei ajunşi la puşcărie. Apetitul consumatorului continuă să crească.

---

[7] Psihiatru şi filozof politic din colonia franceză Martinique (n.tr.).

— Dar dacă omul meu spune că se poate face ceva, ni se va alătura şi Marea Britanie?

Niciunui politician nu-i place să fie lovit sub centură, nici măcar de către un prieten. Nici măcar de preşedintele Statelor Unite ale Americii. Alese să tragă de timp.

— Ar trebui să fie un plan real. Ar trebui să fie finanţat.

— Dacă decidem s-o facem, vom avea un plan. Şi fonduri. Aş dori să am forţele voastre speciale. Agenţiile anticriminalitate. Aptitudinile Serviciilor Secrete.

— Va trebui să mă consult cu oamenii mei, răspunse premierul.

— Aşa să faceţi, zise preşedintele. Vă voi anunţa când omul meu îmi va da un răspuns şi dacă vom porni acţiunea.

Cei patru se pregătiră să meargă la culcare. Dimineaţă aveau să meargă la slujbă, la biserica normandă locală. Toată noaptea, gardienii vor patrula, vor supraveghea, verifica, analiza şi iar vor verifica. Vor fi înarmaţi şi vor avea echipament de protecţie, ochelari cu vedere nocturnă, scannere cu infraroşu, senzori de mişcare şi detectoare de căldură. Ar fi extrem de prostesc să faci pe şmecherul în timpul unei patrule. Până şi limuzinele americane aduse special vor fi păzite toată noaptea, astfel încât să nu se poată apropia nimeni de ele.

Cuplul american, aşa cum se întâmplă mereu în cazul şefilor de stat, primise camera Lee, numită după filantropul care donase ţării Vila Chequers, după ce fusese finalizată restaurarea în anul 1917. În cameră încă se mai afla patul imens, care data, probabil un lucru nu foarte diplomatic, din timpul lui George al III-lea. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, ministrul sovietic de externe, Molotov, dormise în acel pat cu un pistol sub pernă. În acea noapte, în anul 2010, nu era niciun pistol în cameră.

La treizeci de kilometri sud de portul şi oraşul Columbian

Cartagena, se află Golful Uraba, un mal plin de mlaştini impenetrabile de mangrove. În timp ce Air Force One se pregătea să aterizeze, având la bord cuplul prezidenţial întors din Londra, două ambarcaţiuni ciudate ieşeau pe furiş de pe un râu invizibil şi porneau spre sud-est.

Erau din aluminiu, foarte subţiri, cu o lungime de optsprezece metri, arătând ca nişte ace în apă, dar cu câte patru motoare Yamaha 200 fiecare, aşezate de-o parte şi de alta. Comunitatea cocainei le numeşte „vitezomane”, şi atât forma, cât şi puterea lor sunt proiectate astfel încât să poată întrece orice altceva pe apă.

În ciuda lungimii lor, era puţin loc la bord. Rezervoarele imense de combustibil ocupau aproape tot spaţiul. Fiecare căra şi 600 de kilograme de cocaină în zece cutii de plastic mari şi albe, care erau şi ele închise ermetic pentru a fi protejate de apa sărată. Pentru a putea fi manevrată, fiecare cutie era băgată într-o plasă din prolipropilenă albastră.

Între cutiile şi rezervoarele cu combustibil stătea înghesuit echipajul format din patru bărbaţi. Dar nu erau acolo ca să se simtă confortabil. Unul era cârmaciul, foarte priceput, care putea să controleze ambarcaţiunea cu uşurinţă la viteza de patruzeci de noduri şi să o ducă şi până la şaizeci de noduri, dacă îi permitea apa, în cazul în care erau urmăriţi. Ceilalţi trei erau „gorilele” şi aveau să fie plătiţi cu o avere, judecând după standardele lor, pentru şaptezeci şi două de ore de disconfort şi riscuri. De fapt, recompensele lor la un loc însemnau o parte foarte mică din 1% din valoarea acelor douăzeci de cutii.

Trecând de apa puţin adâncă, căpitanii măriră viteza la patruzeci de noduri pe marea întinsă, începând lunga lor călătorie. Ţinta era un loc în mijlocul oceanului, la 130 de kilometri depărtare de Colon, Republica Panamá. Acolo aveau să se întâlnească pe mare cu cargoul *Virgen de*

Valme, care venea din vest dinspre Caraïbe şi se îndrepta spre Canalul Panamá.

Ambarcaţiunile aveau de parcurs 500 de kilometri până la locul de întâlnire şi chiar dacă mergeau cu patruzeci de noduri, nu ajungeau până la răsărit. Aşa că aveau să petreacă următoarea zi plutind în căldura înăbuşitoare sub o prelată albastră, până ce întunericul le permitea să continue. Apoi urmau să mute transportul la miezul nopţii. Acela era termenul-limită.

Vaporul era deja la punctul de întâlnire când ambarcaţiunile se apropiară de el, transmiţând succesiunea corectă de lumini. Identificarea fusese confirmată prin nişte propoziţii stabilite dinainte, fără niciun înţeles, strigate pe întuneric. Ambarcaţiunile se apropiaseră de vapor. Mâini dornice mutaseră cele douăzeci de pachete la bord, urmate de rezervoarele goale de combustibil, curând puse la loc pline. După câteva saluturi în spaniolă, *Virgen de Valme* porni spre Colon şi ambarcaţiunile se întoarseră spre casă. După încă o zi de plutit invizibil pe ocean, aveau să revină în mlaştinile cu mangrove, înainte de răsăritul celei de-a treia zile, după şaizeci de ore de când le părăsiseră.

Cei 5.000 de dolari primiţi de fiecare membru al echipajului şi cei 10.000 de dolari pentru fiecare căpitan au fost considerate nişte sume exorbitante. Ce căraseră ei avea să fie vândut de la traficant la consumator în SUA, pentru 84 de milioane de dolari.

Când *Virgen de Valme* intră în Canalul Panamá era doar încă un cargou care-şi aştepta rândul, doar dacă nu se aventura cineva în cala de la nivelul inferior al vaporului. Dar nu o făcu nimeni. Ar fi avut nevoie de echipament pentru a respira acolo jos şi echipajul declară că echipamentul pe care îl aveau ei era doar pentru pompieri.

După ce îşi termină treaba în Panamá, cargoul porni

spre nord. Trecu de America Centrală, Mexic şi California. În cele din urmă, în Oregon, cele douăzeci de cutii fură transportate pe punte, pregătite şi ascunse sub straturi de pânză. Într-o noapte fără lună, *Virgen de Valme* întoarse la Cape Flattery şi porni spre sud, spre Juan de Fuca Strait, ducând încărcătura de cafea braziliană până în Seattle pentru bolţile palatine discriminatorii din capitala cafelei din America.

Înainte să întoarcă, echipajul aruncă peste bord douăzeci de cutii, fiecare dintre ele îngreunată cu lanţuri, suficient cât să se ducă încet la fundul apei, la o adâncime de treizeci de metri. Apoi, căpitanul dădu un singur telefon. Chiar dacă cei de la NSA din Fort Meade, Maryland, ascultau (ceea ce şi făceau), cuvintele n-aveau nicio legătură cu drogurile. Ceva despre un marinar singuratic care avea să-şi vadă iubita peste câteva ore.

Cele douăzeci de cutii fură marcate de balize mici, dar în culori aprinse, care pluteau deasupra apei gri la răsărit. Acolo fură găsite de cei patru bărbaţi din barca de pescuit crabi, arătând exact ca nişte semne pentru capcanele de homari. Nu-i văzu nimeni scoţând pachetele de pe fundul apei. Dacă radarul lor le-ar fi arătat că sunt bărci de patrulă în jur, nu s-ar fi apropiat. Dar poziţia de pe GPS a cocainei era exactă până la câţiva metri pătraţi, aşa că profitară de moment.

De la Fuca Strait, cărăuşii se întoarseră la grupul de insuliţe de la nord de Seattle şi acostară pe continent, în dreptul unei poteci. Acolo îi aştepta un camion de bere. După transfer, pachetele vor intra în ţară şi vor deveni o parte din cele trei sute de tone aduse anual în Statele Unite. Toţi cei implicaţi îşi vor primi banii mai târziu în conturile stabilite. Oamenii cu crabii nu aveau să ştie niciodată numele ambarcaţiunii, şi nici al proprietarului camionetei. Şi nu aveau de ce să ştie.

Odată ajunse pe teritoriu american, drogurile îşi schimbară proprietarul. Până în acel punct, cocaina aparţinuse Cartelului şi toţi cei implicaţi aveau să fie plătiţi de Cartel, începând cu acea camionetă de bere, drogurile aparţineau importatorului american şi acum datora Cartelului o sumă de bani nemaipomenit de mare ce trebuie să fie plătită.

Deja se negociase preţul pentru 1, 2 tone de cocaină pură. Peştii mici trebuie să plătească 100% la plasarea comenzii. Jucătorii mari plătesc 50%, iar restul la livrare. Importatorul îşi va vinde cocaina la suprapreţuri impresionante consumatorilor din Spokane sau Milwaukee.

Va „face aranjamente” cu intermediarii şi toţi cei care îl vor proteja de FBI şi de DEA. Şi totul se va face cu bani lichizi. Dar chiar şi odată ce Cartelul îşi va primi banii, cei 50% din preţul de cumpărare, gangsterul american tot va avea un munte de bani de spălat. Aceştia vor fi folosiţi ulterior pentru o sută de alte afaceri ilegale.

Şi de-a lungul Americii, şi mai multe vieţi vor fi distruse de presupusa pudră albă inofensivă.

Paul Devereaux îşi dădu seama că avea nevoie de patru săptămâni pentru a-şi completa cercetările. Jonathan Silver îl sună de două ori, dar nu voia să se grăbească. Când decise că era pregătit, se întâlni din nou cu şeful de cabinet al preşedintelui în Aripa de Vest. Aduse cu el un dosar subţire. Dispreţuind calculatoarele, pe care le vedea ca fiind extrem de nesigure, memorase aproape totul şi, dacă ar fi trebuit să aibă de-a face cu un creier mai puţin capabil, scrisese rapoarte succinte într-o engleză elegantă şi de modă veche.

— Ei bine? întrebă Silver, care se mândrea cu faptul că avea o abordare pe care el o numea „fără prostii” şi o atitudine acerbă, dar pe care alţii o considerau pură lipsă de politeţe. Aţi ajuns la o concluzie?

— Da, răspunse Devereaux. Dacă se respectă anumite condiţii cu rigurozitate, industria cocainei ar putea fi distrusă ca industrie narcotică în masă.

— Cum?

— În primul rând, să discutăm despre cum nu poate fi distrusă. Este imposibil să ajungi la creatorii ei, exact la sursă. Este vorba despre mii de ţărani săraci lipiţi pământului, care cresc buruienile pe mii de petice de pământ, ascunse prin junglă, unele petice având maximum patru mii de metri pătraţi. Atâta timp cât există un cartel pregătit să cumpere pasta lor mizerabilă, ei o vor produce şi o vor aduce cumpărătorilor din Columbia.

— Deci iese din discuţie anihilarea ţăranilor?

— Se poate încerca, iar guvernul Columbian chiar încearcă să facă asta în prezent, spre deosebire de câţiva dintre predecesorii săi, şi mai ales spre deosebire de vecinii săi. Dar Vietnam ne-a învăţat cu siguranţă nişte adevăruri despre jungle şi despre oamenii care locuiesc acolo. Nu este o opţiune să curăţăm furnicile cu un ziar rulat.

— Deci, laboratoarele de rafinare? Cartelurile?

— Din nou, nu se poate. E ca şi cum ai încerca să prinzi o murenă în habitatul său cu mâinile goale. Acesta este teritoriul lor, nu al nostru. Pe teritoriul Americii Latine ei sunt stăpânii, nu noi.

— Bine, spuse Silver, care deja începea să-şi piardă răbdarea care era şi aşa foarte limitată. Pe teritoriul SUA, după ce porcăriile au ajuns în ţara noastră? Aveţi idee câţi dolari din taxe cheltuim la nivel naţional pe aplicarea legii? Cincizeci de state, plus Sistemul federal? Este o datorie publică, fir-ar să fie.

— Exact, spuse Devereaux, încă liniştit, în ciuda iritării lui Silver. Cred că guvernul federal cheltuie de unul singur miliarde de dolari anual în războiul împotriva narcoticelor.

Şi asta nu înseamnă nimic faţă de găurile din bugetele celor cincizeci de state. De aceea, suprimarea nu este posibilă nici ea.

— Deci unde este cheia?

— Călcâiul lui Ahile este apa.

— Apa? Vrei să pui apă în cocaină?

— Nu, apa de sub cocaină. Apa de mare. În afară de o singură rută pe uscat, din Columbia până în Mexic prin regiunea strâmtă a Americii Centrale, care este atât de uşor de controlat încât cartelurile nu o folosesc, fiecare gram de cocaină care se îndreaptă spre Statele Unite sau Europa...

— Lasă Europa, ei nu se bagă, se răsti Silver.

— ... trebuie să călătorească pe sau sub mare. Chiar şi din Columbia spre Mexic, o ia pe calea apei. Aceea este artera carotidă a Cartelului. Dacă o tai, pacientul moare.

Silver mormăi şi îl privi pe spionul pensionat din faţa lui. Acesta îi întoarse privirea cu calm, părând să nu-i pese deloc dacă descoperirile sale erau acceptate sau nu.

— Deci pot să-i spun preşedintelui că proiectul poate începe şi că tu eşti pregătit să te ocupi de el?

— Nu chiar. Sunt nişte condiţii. Mă tem că nu sunt negociabile.

— Asta sună ca o ameninţare. Nimeni nu ameninţă Biroul Oval. Ai face bine să dai înapoi, domnule.

— Nu e o ameninţare, e un avertisment. Dacă condiţiile nu sunt îndeplinite, proiectul va eşua în mod ruşinos şi o sumă mare de bani va fi irosită. Iată care sunt condiţiile.

Devereaux împinse dosarul subţire pe birou. Şeful de cabinet al preşedintelui îl deschise. Înăuntru erau doar două coli care păreau abia scoase de la tipar. Cinci paragrafe. Numerotate. Îl citi pe primul.

1. Voi avea nevoie de independenţă totală de acţiune în cadrul unei confidenţialităţi absolute. Nimeni altcineva

în afară de grupul mic de oameni din jurul Comandantului Suprem nu va şti ce se petrece sau de ce, indiferent câte persoane vor fi deranjate de acest lucru. Toţi cei din afara Biroului Oval trebuie să ştie doar ceea ce au nevoie să ştie; şi asta va fi minimum necesar pentru ca ei să-şi poată îndeplini sarcina primită.

— Structurile federale şi militare nu au scurgeri de informaţii, se răţoi Silver.

— Ba da, spuse imperturbabil Devereaux. Am petrecut jumătate din viaţă încercând să previn să se întâmple asta sau reparând daunele mai târziu.

2. Voi cere autorităţii prezidenţiale să îmi ofere puteri plenipotenţiare ca să solicit şi să primesc fără nicio obiecţie cooperare completă din partea oricărei agenţii sau unităţi militare a cărei cooperare este vitală. Asta trebuie să înceapă cu adunarea oricăror frânturi de informaţii care ajung la oricare agenţie din campania antinarcotice la sediul a ceea ce eu aş dori să numesc Proiectul Cobra.

— O vor lua razna, mârâi Silver.

Ştia că informaţiile însemnau putere şi nimeni nu dorea să cedeze nici măcar o fărâmă din puterea sa. Asta includea CIA, DEA, FBI, NSA şi Forţele Armate.

— Cu toţii intră acum sub autoritatea Departamentului pentru Securitate Internă şi sub Patriot Act, explică Devereaux. Îl vor asculta pe preşedinte.

— Departamentul pentru Securitate Internă se ocupă cu ameninţările de terorism, comentă Silver. Traficul de droguri este o infracţiune.

— Citeşte mai departe, murmură veteranul de la CIA.

3. Va trebui să-mi recrutez propria echipă. Nu voi avea nevoie de mulţi oameni, dar cei pe care îi voi alege trebuie să fie adăugaţi în proiect fără nicio întrebare şi

fără niciun refuz.

Şeful de cabinet al preşedintelui nu obiectă, însă ajunse la numărul patru.

4. Voi avea nevoie de un buget de două miliarde de dolari, care va fi cheltuit fără a fi supus unor verificări. Apoi voi avea nevoie de nouă luni pentru a mă pregăti de atac şi de încă nouă luni pentru a distruge industria cocainei.

Mai existaseră proiecte ascunse şi bugete secrete, dar de data aceasta era vorba de o sumă colosală. Şeful de cabinet al preşedintelui vedea numai semnale de alarmă în faţa ochilor. Care buget avea să fie atacat? Cel al FBI-ului? Al CIA? Al DE-A? Sau s-ar fi solicitat Trezoreriei fonduri noi?

— Cheltuielile trebuie supravegheate, spuse el. Oamenii cu banii nu vor sta degeaba privind cum două miliarde de dolari îşi iau zborul pentru că dumneavoastră vreţi să mergeţi la cumpărături.

— Atunci nu va funcţiona, răspunse Devereaux calm. Ideea principală este că, atunci când vom acţiona împotriva cartelului şi industriei cocainei, ei nu se vor aştepta. Dacă vor fi avertizaţi, se vor pregăti şi se vor înarma. Echipamentul necesar şi personalul folosit vor trăda planul şi sigur se va ajunge la un reporter sau un blogger care va divulga ceva, în momentul în care contabilii vor prelua controlul.

— Nu trebuie să preia controlul, ci doar să monitorizeze.

— E acelaşi lucru, domnule Silver. Odată ce sunt şi ei implicaţi, s-a terminat cu acoperirea noastră. Şi odată ce nu mai ai acoperire, eşti mort. Credeţi-mă, ştiu eu ce vorbesc.

Era un domeniu în care congresmenul din Illinois ştia că nu poate să-l contrazică. Trecu la condiţia a cincea.

5. Cocaina va trebui să fie reclasificată de la categoria de drog de clasă A, al cărei import este o crimă prin lege,

la categoria de ameninţare naţională, importul ei sau intenţia de import fiind considerat un act de terorism.

Jonathan Silver sări din scaun.

— V-aţi pierdut minţile? Asta ar schimba legea.

— Nu, va fi nevoie de un Act al Congresului. Nu ar face decât să modifice încadrarea unei substanţe chimice. Nu va fi nevoie decât de un instrument executiv.

— Ce substanţă chimică?

— Cocaina hidroclorică este tot o chimicală. Se întâmplă să fie o chimicală interzisă, al cărei import intră sub incidenţa dreptului penal american. Antraxul este tot o chimicală, la fel şi gazul iritant VX. Dar prima este clasificată ca fiind o armă bacteriologică de distrugere în masă, iar VX ca armă chimică. Am invadat Irakul deoarece aşa-zisul nostru serviciu de spionaj a fost convins că acesta dintâi le poseda.

— Acolo a fost altceva.

— Nu, a fost exact acelaşi lucru. Reclasificaţi cocaina hidroclorică drept ameninţare naţională şi toate piesele de domino vor cădea una după alta. Introducerea a o mie de tone pe an în SUA nu mai este considerată o infracţiune: este o ameninţare teroristă. Atunci vom putea răspunde aşa cum trebuie, în mod legal. Toate legile sunt deja aşa cum trebuie.

— Tot ce avem în Constituţie?

— Majoritatea. Dar implementate în afara apelor noastre teritoriale şi în afara spaţiului. În mod discret.

— Să tratăm Cartelul ca şi cum ar fi Al-Qaeda?

— În mod crud, dar eficient, spuse Devereaux.

— Deci ce trebuie să fac eu...

Bărbatul cărunt din Boston se ridică în picioare.

— Ce trebuie dumneavoastră să faceţi, domnule şef de cabinet, este să decideţi cât de sensibil sunteţi, şi cel mai important, cât de sensibil este domnul din capătul holului.

Odată ce aţi decis asta, nu mai sunt prea multe de zis. Cred că treaba poate fi făcută, dar acestea sunt condiţiile fără de care nu se poate. Cel puţin nu pot eu.

Fără să i se spună că poate să plece, se opri în dreptul uşii.

— Vă rog să mă informaţi cu privire la răspunsul Comandantului Suprem în timp util. Voi fi acasă.

Jonathan Silver nu era obişnuit să fie lăsat să se holbeze la o uşă închisă.

În Statele Unite ale Americii, cel mai important decret administrativ care putea fi dat era Ordinul Executiv Prezidenţial. De obicei, aceste ordine erau făcute publice, pentru că altfel nu prea puteau fi respectate, dar un astfel de ordin putea să fie secret, cunoscut pur şi simplu sub denumirea de „verdict”.

Deşi bătrânul mandarin din Alexandria nu avea de unde să ştie, îl convinsese pe dezagreabilul şef de cabinet al preşedintelui, care la rândul lui îl convinse pe preşedinte. După consultări cu un profesor în drept constituţional extrem de surprins, cocaina fu reclasificată tacit ca fiind o toxină şi o ameninţare naţională. Ca atare, fu inclusă în sfera războiului împotriva ameninţărilor la adresa siguranţei naţionale.

La vest de coasta portugheză şi aproape în linie cu graniţa spaniolă, cargobotul *Balthazar* avansa cu greu spre nord, oficial cu o încărcătură generală, menită a ajunge în Europort, în Rotterdam. Nu era mare, abia dacă avea 6.000 de tone, cu un căpitan şi un echipaj format din opt persoane, cu toţii traficanţi. Latura criminală a muncii lor era atât de profitabilă, încât căpitanul urma să se pensioneze, om bogat, peste doi ani, şi să revină în ţara lui natală, Venezuela.

Ascultau prognoza meteo pentru Capul Finisterre, care se afla la doar 90 de kilometri în faţa lor. Se anunţase o

briză moderată şi o mare agitată, dar ştia că pescarii spanioli cu care se întâlnise erau marinari duri şi puteau să facă faţă la mult mai mult decât o biată apă agitată.

Portughezul Oporto era cu mult în urma lui, iar spaniolul Vigo era undeva la est, nevăzut, când a dat ordin oamenilor săi să aducă patru baloturi mari din a treia încărcătură, acolo unde stăteau încă de când fuseseră luaţi de pe o barcă de prins creveţi, la sute de kilometri de Caracas.

Căpitanul Conclaves era atent. Refuza să intre sau să părăsească portul cărând contrabandă, cu atât mai puţin o astfel de contrabandă. O lua la bord doar pe mare, departe de mal, şi o descărca în acelaşi mod. Deşi nu fusese denunţat, precauţia sa făcea să fie aproape imposibil să fie prins. Şase traversări de succes ale Atlanticului îi aduseseră o casă frumoasă, îşi crescuse cele două fiice şi-l trimisese pe fiul său Enrique la facultate.

Imediat după Vigo apărură şi cele două bărci de pescuit spaniole. Insistă asupra schimbului de replici inofensive dar cruciale, în timp ce traulerele veneau lângă el. Era posibil ca vameşii spanioli să se fi infiltrat în bandă şi să se dea drept pescari. În mod realist, dacă s-ar fi întâmplat asta, acum ar fi luat cu asalt vaporul, dar bărbaţii care se aflau la o sută de metri de puntea lui erau cei cu care venise să se întâlnească.

Odată contactul făcut şi identităţile confirmate, traulerele veniră în dreptul vaporului. După câteva minute, cele patru baloturi se rostogoliră de pe balustrada punţii în mare. Spre deosebire de cele aruncate în Seattle, acestea fuseseră împachetate astfel încât să plutească. Rămaseră pe apă în timp ce *Balthazar* se îndrepta spre nord. Bărbaţii din traulere le ridicară la bord, câte două fiecare, şi le ascunseră în plasa de peşti. Zece tone de macrou fură turnate peste baloturi, după care bărcile porniră spre casă.

Veneau din orăşelul de pescari Muros, de pe coasta Galiciei şi când ajunseră la apus în golful interior, erau din nou „curate”. Dincolo de golf, alţi bărbaţi luaseră baloturile de pe apă şi le aduseseră pe plajă, unde aştepta un tractor cu remorcă. Nici un alt vehicul cu roţi nu ar fi putut face faţă nisipului ud. Din tractor, cele patru baloturi ajunseră într-o dubiţă care făcea reclamă la langustine provenite din oceanul Atlantic, cu destinaţia Madrid.

Un membru al bandei „importatoare”, care îşi avea sediul în Madrid, îi plăti pe toţi cu bani lichizi, apoi se duse în golf ca să regleze conturile cu pescarii. Încă o tonă de cocaină Columbiană pură intrase în Europa.

Şeful de cabinet al preşedintelui îl informă telefonic, iar documentele le primi prin curier. Scrisorile îi ofereau lui Paul Devereaux mai multă putere decât avusese oricine altcineva, aflat mai jos de Biroul Oval, de decenii întregi. Transferul de bani avea să fie făcut mai târziu, când hotăra unde voia să ţină cele două miliarde de dolari.

Printre primele lucruri pe care le făcu a fost să caute un număr de telefon pe care-l păstrase de ani buni, dar pe care nu-l folosise niciodată. Acum îl folosi. Telefonul sună într-o căsuţă de pe o stradă lăturalnică dintr-un oraş modest care se numea Pennington, din statul New Jersey. Avu noroc. I se răspunse după trei apeluri.

— Domnul Dexter?

— Cine întreabă?

— O voce din trecut. Numele meu este Paul Devereaux. Cred că vă aduceţi aminte de mine.

Urmă o pauză lungă, ca şi cum omul tocmai fusese lovit în plex.

— Sunteţi acolo, domnule Dexter?

— Da, aici sunt. Şi îmi amintesc numele. De unde aţi făcut rost de numărul meu?

— Nu contează. După cum vă aduceţi aminte,

informaţiile discrete făceau parte din treaba mea.

Bărbatul din New Jersey îşi amintea foarte bine. Cu nouă ani în urmă, fusese cel mai de succes vânător de recompense pe care-l avusese vreodată America. Fără să ştie, îl supărase pe brahminul din Boston care lucra la sediul CIA în Langley, Virginia, şi Devereaux încercase să-l omoare.

Cei doi bărbaţi erau ca baba şi mitraliera. Cal Dexter, avocatul blond, prietenos şi zâmbitor, din orăşelul Pennington, se născuse în 1950 într-o mahala din Newark, infestată de gândaci. Tatăl lui fusese muncitor în construcţii şi trudise în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi al războiului din Coreea, când se ridicaseră mii de fabrici noi, şantiere navale şi birouri guvernamentale pe malul râului Jersey.

Dar, odată cu încheierea războiului din Coreea, nu prea mai avusese de lucru. Cal avea doar cinci ani când mama lui ieşise din relaţia lipsită de dragoste şi-l lăsase pe băiat cu tatăl său. Acesta era un om dur, iute la bătaie, singurele legi care contau pentru un muncitor în construcţii. Dar nu era un om rău, şi încercase să o ia pe calea cea bună şi să-şi crească fiul cu dragoste faţă de drapel, constituţie şi Joe DiMaggio[8].

În doi ani, Dexter senior cumpărase o rulotă, astfel încât să se poată muta acolo unde găsea de muncă. Şi aşa fusese crescut băiatul, mutându-se de pe un şantier pe altul, frecventând orice şcoală care îl primea şi apoi mergând mai departe. Era epoca lui Elvis Presley, Del Shannon, Roy Orbison şi The Beatles, care proveneau dintr-o ţară de care Cal nu mai auzise niciodată. Era totodată şi epoca lui Kennedy, a Războiului Rece şi a războiului din Vietnam.

Educaţia lui formală fusese aproape inexistentă, dar

[8] Jucător de baseball (n.tr.).

dobândise alt gen de înţelepciune: devenise descurcăreţ şi ştia să se bată. La fel ca mama lui, nu era prea înalt, oprindu-se la 1, 72 m. Nu era nici greoi şi musculos ca tatăl lui, dar corpul lui suplu deborda de vigoare care îţi provoca teamă, iar pumnii lui puteau să ucidă.

Până la vârsta de şaptesprezece ani, părea că avea să calce pe urmele tatălui său, săpând în pământ sau plimbând o benă prin şantierele de construcţii. Doar că...

În ianuarie 1968, când împlinea optsprezece ani, Vietcong lansase ofensiva Tet. La acea vreme, se uita la televizor într-un bar din Camden, unde viziona un documentar despre recrutări. Se menţiona faptul că dacă erai în formă, armata avea să îţi ofere o educaţie. Ziua următoare se dusese la biroul armatei americane din Camden şi se înscrisese.

Sergentul era plictisit. Îşi petrecuse viaţa ascultând tineri care făceau tot ce le stătea în putinţă ca să scape de războiul din Vietnam.

— Mă ofer voluntar, spuse băiatul din faţa sa.

Sergentul îi dădu un formular, păstrând contactul vizual la fel ca un dihor care nu vrea să-i scape iepurele. Încercând să fie de treabă, îi sugeră băiatului să se înscrie pentru trei ani, în loc de doi.

— Ai şanse mai mari să obţii un post mai bun. Poţi să faci alegeri de carieră mai bune. Cu trei ani ai putea chiar să eviţi să ajungi în Vietnam.

— Dar vreau să ajung în Vietnam, spuse copilul cu blugi murdari.

Şi dorinţa i se îndeplini. După tabăra de antrenament şi după ce i se observase priceperea în a conduce utilaje pentru terasamente, fusese trimis la batalionul de ingineri al Big Red One, Prima Divizie de Infanterie, cu sediul în Iron Triangle. Acolo se oferi voluntar să devină un „şobolan de tunel” şi să intre în înfricoşătoarele tuneluri întunecate

şi adesea letale, construite de Vietcong sub Cu-Chi.

După două misiuni aproape sinucigaşe în acele găuri infernale, se întoarse în America cu o grămadă de medalii iar Unchiul Sam[9] se ţinu de promisiune. Ajunse la facultate. Alese Dreptul şi obţinu o diplomă la Fordham, New York.

Nu avea nici trecutul, nici rafinamentul, nici banii necesari pentru a ajunge în una din firmele mari de pe Wall Street. Se alătură însă Serviciului de Asistenţă Juridică, luând apărarea celor predestinaţi să ajungă la fundul sistemului juridic american. Avu atât de mulţi clienţi hispanici încât învăţă spaniola rapid şi fluent. Se căsători şi avu o fiică pe care o iubea la nebunie.

Poate că şi-ar fi petrecut tot restul vieţii într-un post amărât, dar când abia trecuse de patruzeci de ani, fiica lui adolescentă fu răpită, forţată să se prostitueze şi ucisă în mod sadic de peşte. A trebuit să-i identifice trupul torturat pe o bucată de marmură în Virginia Beach. Această experienţă l-a adus înapoi pe Şobolanul din Tunel, ucigaşul unu la unu.

Folosindu-se de vechile abilităţi, îi găsise pe cei doi peşti vinovaţi de moartea fiicei sale şi îi împuşcase împreună cu bodyguarzii lor, pe o stradă din Panamá City. Când se întorsese în New York, soţia lui îşi luase viaţa.

Cal Dexter părăsi sălile de judecată şi părea că se pensionase şi rămăsese avocat civil în orăşelul Pennington din New Jersey. De fapt începuse cea de-a treia carieră. Cea de vânător de recompense, dar spre deosebire de marea majoritate a celor din breasla sa, opera numai în afara ţării. Se specializă în urmărirea, prinderea şi aducerea înapoi în SUA pentru a fi judecaţi a celor care

[9] Personificare des întâlnită a guvernului federal american sau a ţării în general; începând cu secolul XIX, a fost un simbol popular al guvernului american în cultura americană şi a reprezentat o manifestare a patriotismului. (n.tr.)

comiseseră crime teribile şi crezuseră că scăpaseră dacă îşi găsiseră sanctuarul într-o ţară din care nu puteau să fie extrădaţi. Îşi făcea reclamă foarte discret sub pseudonimul „Răzbunătorul”.

În 2001, fusese solicitat de un miliardar canadian să îl găsească pe sadicul mercenar sârb care îl ucisese pe nepotul celui care îl îngrijea pe bătrân, undeva în Bosnia. Ceea ce Dexter nu ştia era că un anume Paul Devereaux îl folosea pe ucigaş, Zoran Zilic, care la momentul respectiv era traficant de arme, drept momeală pentru a-l ademeni pe Osama bin Laden la o întâlnire în care un proiectil avea să-l şteargă de pe faţa pământului.

Dar Dexter ajunse acolo primul. Îl găsi pe Zilic ascuns într-o ţară dictatorială din America de Sud, se furişă şi-l răpi pe ucigaş ameninţându-l cu arma şi îl aduse înapoi în Key West, Florida, în propriul lui avion cu reacţie. Devereaux, încercase să-l elimine pe vânătorul de recompense, care îi încurcase treburile şi se trezi că planul la care lucrase doi ani se dusese pe apa sâmbetei. În curând, avea să nu mai conteze; după câteva zile, 9/11 avea să demonstreze faptul că Bin Laden nu avea să mai participe la nicio întâlnire nesigură în afara ascunzătorii lui.

Dexter reapăru în pielea avocatului nevinovat din Pennington. Devereaux se pensionă. Şi atunci avu la dispoziţie timp pentru a-l găsi pe vânătorul de recompense care-şi spunea Răzbunătorul.

Acum erau amândoi ieşiţi la pensie: fostul Şobolan de Tunel care crescuse în rang şi aristocratul filfizon din Boston. Dexter privi receptorul şi spuse:

— Ce doriţi, domnule Devereaux?

— Am fost chemat din nou la lucru, domnule Dexter. De însuşi Comandantul Suprem. Doreşte să fie rezolvată o sarcină care afectează ţara noastră destul de mult. M-a rugat să mă ocup eu. Voi avea nevoie de un prim-adjunct,

un ofiţer executiv, şi aş fi foarte recunoscător dacă aţi lua în considerare acest post.

Dexter observă limbajul folosit. Nu a zis „vreau ca tu să”, şi nici „îţi ofer”, ci „aş fi foarte recunoscător”.

— Trebuie să ştiu mai multe informaţii. Mult mai multe.

— Desigur. Dacă aţi putea veni la Washington să mă vizitaţi, aş fi bucuros să vă explic aproape totul.

Dexter, care stătea în faţa ferestrei casei sale modeste din Pennington, privind frunzele căzute, se gândi la această ofertă. Împlinise şaizeci şi unu de ani. Era în formă şi, în ciuda unor oferte foarte serioase, refuzase să se recăsătorească. Una peste alta, ducea o viaţă confortabilă şi fără stres de burghez dintr-un oraş mic. Şi plictisitoare.

— O să vin să aud ce aveţi de spus, domnule Devereaux.

Doar să aud. După aceea, voi decide.

— Foarte înţelept, domnule Dexter. Aici aveţi adresa mea din Alexandria. Să vă aştept mâine?

Îi dictă adresa. Înainte să închidă, Cal Dexter îi adresă o întrebare:

— Având în vedere trecutul nostru, de ce m-aţi ales tocmai pe mine?

— Foarte simplu. Aţi fost singurul care s-a dovedit a fi mai deştept decât mine.

PARTEA A II-A
Şuieratul

CAPITOLUL TREI

Din motive de securitate, Hermandad, mega-cartelul care controla întreaga industrie a cocainei, avea întruniri neregulate. Cu ani în urmă fusese mai uşor.

Sosirea la putere în Columbia a fiorosului Juan Manuel Santos, care era împotriva drogurilor, schimbase totul. Sub conducerea lui, o restructurare a forţei naţionale de poliţie îi adusese în frunte pe generalul Felipe Calderón şi pe formidabilul său şef al Informaţiilor din divizia antinarcotice, colonelul Dos Ríos.

Ambii bărbaţi au dovedit că, în ciuda faptului că aveau salarii de poliţişti, nu puteau fi mituiţi. Cartelul nu era obişnuit cu aşa ceva şi făcuse greşeli, pierzând şefi importanţi, până să-şi înveţe lecţia. După aceea, începu o luptă până la moarte. Dar Columbia era o ţară mare, cu o suprafaţă de milioane de hectare unde să se poată ascunde.

Şeful de necontestat al Frăţiei era don Diego Esteban. Spre deosebire de fostul baron al cocainei, Pablo Escobar, don Diego nu era un derbedeu psihopat dintr-o mahala amărâtă. Făcea parte din vechea nobilime: era educat, politicos, manierat şi se trăgea din strămoşi puri spanioli, urmaşul unui şir lung de *hidalgos*[10]*.* Deseori i se spunea doar „Don”.

El a fost cel care, într-o lume de ucigaşi, a reuşit cu personalitatea sa puternică să aducă împreună diferiţii

[10] Membru al nobilimii spaniole (n.tr.).

lorzi ai cocainei într-un singur sindicat de succes, condus precum o corporaţie modernă. Cu doi ani în urmă, ultimul dintre cei care rezistaseră unificării impuse de el plecase în lanţuri, extrădat în Statele Unite, şi nu avea să se mai întoarcă niciodată. El era Diego Montoya, şeful Cartelului del Norte del Valle, care se mândrea cu faptul că era succesorul unora precum Caii şi Medellín.

Nu s-a descoperit niciodată cine îl sunase pe colonelul Dos Ríos, care condusese raidul asupra lui Montoya, dar după ce apăruse în mass-media cu lanţuri la picioare şi la mâini, Don nu mai avusese niciun adversar.

Columbia era traversată de la nord-est la sud-vest de două lanţuri muntoase foarte înalte, despărţite de valea râului Magdalena situată între ele. Toate râurile de la vest de Cordilleras Occidental se vărsau în Pacific sau în Marea Caraibilor; cele de la est de Cordilleras Oriental se uneau mai departe cu Orinoco sau cu Amazon. Acest ţinut estic, ce avea cincizeci de râuri, era de fapt un câmp deschis plin de *haciendas* de mărimea unor districte. Don Diego deţinea cel puţin cinci care puteau fi găsite, şi încă zece care nu. Fiecare avea câteva piste de aterizare.

Întrunirea din toamna anului 2010 a avut loc la Rancho de la Cucaracha, în afara localităţii San José. Ceilalţi şapte membri ai consiliului fuseseră chemaţi de un emisar personal şi ajunseseră cu aeronave uşoare după ce lăsaseră în urmă o serie de momeli. Chiar dacă telefonul folosit o dată şi după aceea aruncat era considerat a fi ceva extrem de securizat, Don prefera să transmită mesaje printr-un curier ales chiar de el. Era de modă veche, dar nu fusese niciodată prins şi nici interceptat.

În acea dimineaţă luminoasă de toamnă, Don îşi întâmpină personal echipa în casa seniorială în care probabil că nu dormea niciodată mai mult de zece ori pe an, dar care era întotdeauna pregătită.

Conacul avea arhitectură spaniolă veche, placat cu ţigle şi ţinea răcoare, fântâni care licăreau în curte şi stewarzi îmbrăcaţi în alb care circulau cu tăvi cu băuturi pe sub umbrare.

Primul care ajunse de la pista de aterizare fu Emilio Sánchez. La fel ca toţi ceilalţi capi ai diviziei, se ocupa de un singur lucru: producţia. Datoria sa era să supravegheze fiecare aspect ce ţinea de zecile de mii de *cocaleros,* ţărani amărâţi care cultivau buruienile în Columbia, Bolivia şi Perú. Cumpăra pasta produsă de ei, controla calitatea, îi plătea şi livra tone de cocaină Columbiană pură, împachetată şi pusă într-un balot, la uşa rafinăriei.

Toate aceste procese aveau nevoie de protecţie constantă, nu doar faţă de forţele de lege şi ordine, FLO, ci şi de bandiţii care se aflau la fiecare colţ, trăind în jungle, pregătiţi să fure produsul şi să încerce să-l vândă înapoi. Armata privată era condusă de Rodrigo Pérez, fost terorist FARC. Cu ajutorul său, marea majoritate a membrilor grupului revoluţionar marxist, cândva de temut, fusese adusă la picioarele lui şi astfel ajunsese să lucreze pentru Frăţie.

Profiturile industriei de cocaină erau atât de mari încât sumele uriaşe de bani care soseau încontinuu deveniseră o problemă ce nu putuse fi rezolvată decât prin spălarea dolarilor „murdari” şi transformarea acestora în dolari „curaţi”. Apoi, puteau fi reinvestiţi în mii de companii legitime la nivel mondial; dar numai după ce se păstra partea care le revenea şefilor şi contribuţia la averea personală a lui Don, care ajungea la sute de milioane.

Spălarea banilor se realiza în mare parte cu ajutorul băncilor corupte, dintre care multe erau cunoscute ca fiind complet respectabile şi se foloseau de aceste afaceri necurate pentru a obţine mai mult profit.

Bărbatul care se ocupa de spălarea banilor nu era un

derbedeu, ci, la fel ca Don, era un avocat specializat în drept financiar şi bancar. Firma lui din Bogotá era prestigioasă şi, în cazul în care colonelul Dos Ríos ar fi avut suspiciuni, nu ar fi putut niciodată să demonstreze ceva. Señor Julio Luz fu al treilea care ateriză şi Don îl întâmpină călduros în timp ce un al patrulea SUV apăru din direcţia pistei.

José-Maria Largo era responsabil cu vânzarea. El se ocupa de cei care consumau cocaină şi de sutele de bande şi mafii care erau clientele Frăţiei pentru pudra sa albă. El era cel care încheia afacerile cu bandele pe teritoriile Mexicului, Statelor Unite şi Europei. El singur analiza solvabilitatea mafiilor mai vechi şi valul constant de nou-veniţi care îi înlocuiseră pe cei prinşi şi trimişi la închisoare în afara ţării. El decisese să ofere un monopol european fioroasei ’Ndrangheta, mafia italiană din regiunea Calabria, în vârful cizmei italiene, înghesuită între Camorra din Napoli şi Cosa Nostra din Sicilia.

Deoarece avioanele lor ajunseră aproape în acelaşi timp, Largo a împărţit SUV-ul cu Roberto Cardenas, un luptător de stradă dur, bătrân şi plin de cicatrici din Cartagena. Interceptările vameşilor şi ale poliţiei din sute de porturi şi aeroporturi de-a lungul Statelor Unite şi Europei ar fi fost de cinci ori mai multe dacă nu ar fi existat oficialii mituiţi care facilitau procesul. Aceştia erau vitali, iar Cardenas se ocupa de tot ce ţinea de recrutare şi de plată.

Ultimii doi întârziară din cauza vremii şi a distanţei. Tocmai urma să se servească prânzul când apăru şi Alfredo Suárez, cerându-şi scuze. Deşi întârziase, politeţea lui Don nu dezamăgea niciodată şi astfel îi mulţumi călduros subordonatului său pentru efortul depus, de parcă ar fi avut de ales dacă să vină sau nu.

Suárez şi aptitudinile sale erau extrem de importante.

Era specializat în transport. Datoria lui era să asigure tranzitul sigur şi neinterceptat al fiecărui gram, de la uşa rafinăriei până la locul în care trebuia să fie predat în afara ţării. Fiecare curier, fiecare cărăuş, fiecare cargobot, pachebot sau iaht privat, fiecare avion, fie el mare sau mic, şi fiecare submarin ţineau de el, precum şi echipajele lor, stewarzii şi piloţii.

De ani buni, exista o dilemă privind cea mai bună modalitate de transport: în cantităţi mici, dar prin mii de transportatori separaţi, sau cantităţi mari prin puţini transportatori.

Părerea unora era că ar trebui să inunde cele două continente-ţintă cu mii de cărăuşi disponibili care n-avea habar de nimic, şi care puteau să care câteva kilograme în valizele lor sau chiar doar unul, înghiţit şi ţinut în stomac sub formă de pelete. Bineînţeles că unii aveau să fie prinşi, dar mulţi aveau să scape. Numărul mare ar fi copleşit apărarea. Asta era în teorie.

Suárez preferase alternativa. Cum fiecare continent trebuia aprovizionat cu trei sute de tone, organiză în jur de o sută de operaţiuni anuale în SUA şi cam tot atâtea şi în Europa, încărcăturile trebuiau să aibă de la o tonă până la zece tone, pentru a justifica investiţiile şi planurile majore. Dacă bandele care primeau cocaina, odată ce o aveau şi o plăteau, doreau să împartă încărcăturile în pachete mai mici, asta era treaba lor.

Când planul eşuă, o făcu îngrozitor. Cu doi ani în urmă, fregata britanică *Iron Duke,* care patrula zona Caraïbe, interceptase un cargobot şi confiscase cinci tone şi jumătate de cocaină pură. Valoarea sa era de 400 de milioane de dolari şi asta fără să fie calculată la nivel de stradă, unde cantitatea ar fi fost alterată, ajungând de până la şase ori mai mare.

Suárez era agitat. Fuseseră chemaţi să discute încă o

interceptare uriaşă. Nava *Dallas* a pazei de coastă americane confiscase două tone dintr-o barcă de pescuit care încercase să se strecoare pe lângă ea în golfurile din apropiere de Corpus Christi, Texas. Ştia că va trebui să-şi apere teoria cu toată puterea de care era în stare.

Singurul faţă de care Don păstra o distanţă rece era cel de-al şaptelea oaspete, Paco Valdez, care era scund. Chiar dacă apariţia sa era ridicolă, nimeni nu râdea de el. Nici aici, nici în altă parte, niciodată. Valdez era Executantul.

Avea o înălţime de 1, 60 m, chiar şi cu încălţările speciale. Dar avea un cap exagerat de mare şi, în mod straniu, avea nişte trăsături de bebeluş, cu o şuviţă de păr negru în vârful capului şi o gură ţuguiată, în formă de cioc. Numai ochii negri şi goi scoteau la iveală un indiciu privind psihopatul sadic ascuns în trupul acela mic.

Don îl întâmpină cu o încuviinţare formală şi un zâmbet şters. Refuză să dea mâna cu el. Ştia că omul pe care lumea interlopă îl poreclise El Animal scosese odată intestinele unui om viu cu acea mână şi le aruncase în jar. Don nu era sigur că se spălase pe mâini după aceea, şi era foarte exigent. Dar dacă ar fi murmurat numele de Suárez în cască, Animalul ar fi făcut ce trebuia să facă.

Mâncarea fu excelentă, vinurile vechi şi discuţia intensă. Alfredo Suárez reuşi să-i convingă. Filosofia lui legată de transport făcea ca punerea în vânzare a cocainei să fie mai uşoară şi rezolva situaţia cu autorităţile din afară şi spălarea de bani. Aceste trei voturi înclinară balanţa în favoarea sa. Părăsi *hacienda* în viaţă, spre dezamăgirea Executantului.

Premierul britanic ţinu o conferinţă cu „oamenii săi” în acel weekend, tot la Chequers. Raportul Berrigan fu trecut de la o persoană la alta şi citit în linişte. Apoi urmă documentul mai scurt pregătit de Cobra în care îşi prezenta cererile. În sfârşit veni vremea discuţiilor.

La masa din eleganta sală care era folosită şi pentru conferinţe, se aflau secretarul de stat şi şeful Serviciului Civil Intern, faţă de care nu putea fi ţinută secretă nimic măcar o singură iniţiativă majoră. Lângă el stătea şeful Serviciului Secret de Informaţii, supranumit greşit de presă ca MI6 şi cunoscut de apropiaţii şi de colegii săi ca Firma.

De la pensionarea lui Sir John Scarlett, bun cunoscător al politicii de la Kremlin, poziţia care avea simplul termen „şef" (niciodată director general) a trecut la un al doilea arabist, fluent în arabă şi afghană, care avea mulţi ani în spate petrecuţi în Orientul Mijlociu şi în Asia Centrală.

Şi mai erau trei reprezentanţi ai armatei. Aceştia erau şeful Statului Major al Apărării care mai târziu, dacă era necesar, avea să le facă un rezumat şefilor Armatei, Forţelor Aeriene şi Forţelor Navale. Ceilalţi doi erau directorul Operaţiunilor Militare şi directorul Forţelor Speciale. Tânărul premier, superiorul în rang, dar junior ca vârstă, era de părere că, dacă aceştia trei plus şeful nu ar fi putut să provoace un inconvenient unui străin neplăcut, nimeni nu ar fi putut s-o facă.

De serviciul domestic de la Chequers se ocupă întotdeauna RAF. După ce sergentul de la forţele aeriene servi cafea şi se făcu nevăzut, începu şi discuţia. Secretarul de stat vorbi despre implicările legale.

— Dacă acest bărbat, aşa-numitul Cobra, doreşte să... Făcu o pauză ca să-şi găsească cuvintele... întărească campania împotriva traficului cu cocaină, la care participă deja mai multe puteri, există pericolul să ne ceară să încălcăm legile internaţionale.

— Cred că americanii vor pune în aplicare acest plan, spuse premierul. Vor schimba statutul cocainei de la drog din Clasa A la ameninţare naţională. Astfel, cartelul şi toţi traficanţii vor intra în categoria teroriştilor. În apele teritoriale ale Statelor Unite şi ale Europei vor rămâne

gangsteri. În afara lor, vor deveni teroriști. În acest caz, avem puterea de a face ceea ce facem deja, de la 9/11.

— Am putea să schimbăm şi noi? întrebă şeful Statului Major al Apărării.

— Ar trebui s-o facem, răspunse secretarul de stat. Şi răspunsul este da. Ar însemna să avem un instrument statutar, nu o nouă lege. Ceva ce va fi realizat într-adevăr pe tăcute. Doar dacă nu va afla presa despre asta. Sau activiştii pentru drepturile animalelor.

— De aceea persoanele autorizate vor alcătui un grup foarte restrâns de oameni, spuse şeful Statului Major. Şi chiar şi atunci, orice operaţiune va necesita o poveste de acoperire a naibii de credibilă.

— Am avut o mulţime de operaţiuni împotriva IRA[11], remarcă directorul Forţelor Speciale. Şi de atunci şi împotriva Al-Qaeda. Nu s-a aflat mare lucru.

— Domnule prim-ministru, ce vor mai exact „verişorii” de la noi? întrebă şeful Statului Major.

— Din câte am putut să aflu de la preşedinte, informaţii, contribuţie şi misiuni sub acoperire, răspunse premierul.

Discuţia continuă, cu multe întrebări, dar puţine răspunsuri.

— Şi dumneavoastră ce vreţi de la noi, domnule prim-ministru? întrebă şeful Statului Major.

— Sfaturile dumneavoastră, domnilor. Este un plan realizabil şi ar trebui să ne implicăm şi noi?

Cei trei militari fură primii care încuviinţară. Apoi reprezentantul Serviciilor Secrete. Şi în cele din urmă, secretarul de stat. În sinea lui, ura genul acesta de lucruri. Dacă le exploda totul în faţă...

Mai târziu în acea zi, după ce Washingtonul fu anunţat de decizie, iar prim-ministrul îi invitase pe oaspeţii săi la un prânz cu friptură de vită, ajunse şi răspunsul Casei

[11] Armata Republicană Irlandeză (n.tr.).

Albe: „E bine să vă avem alături de noi” şi ceruse ca un emisar trimis la Londra să fie primit şi să i se ofere, deocamdată, un ajutor iniţial sub forma unor sfaturi. Transmisiunea conţinea şi o fotografie care a circulat printre meseni odată cu vinul de Porto.

Era poza unui fost Şobolan de Tunel care se numea Cal Dexter.

În timp ce nişte bărbaţi discutau în sălbăticiile din Columbia şi în livezile din Buckinghamshire, bărbatul cu numele de cod Cobra era ocupat la Washington. La fel ca şeful SAS de peste Ocean, şi el era preocupat cu găsirea unei acoperiri plauzibile.

Crea o organizaţie caritabilă pentru ajutorarea refugiaţilor din Lumea a Treia şi pe numele acesteia închirie pe termen lung un depozit amărât şi obscur din Anacostia, la câteva străzi de Fort MeNair. Ultimul etaj urma să găzduiască birourile, iar etajele de dedesubt urmau să fie utilizate pentru haine folosite, corturi, prelate şi pături.

În realitate urma să fie puţină muncă de birou în stilul tradiţional. Paul Devereaux petrecuse mulţi ani împotrivindu-se transformării CIA dintr-o agenţie de spionaj foarte hotărâtă într-o birocraţie vastă. Ura birocraţia, dar ceea ce îşi dorea şi ce era determinat să obţină era un centru de comunicare care să fie mai presus de oricare altul.

După Cal Dexter, primul recrut fu Jeremy Bishop, aflat şi el la pensie, dar unul dintre cei mai buni experţi în comunicaţii şi calculatoare care lucrase la sediul NSA din Fort Meade, Maryland, un complex vast de tehnologie care permitea interceptarea, cunoscut sub numele de Puzzle Palace.

Bishop concepu un centru de comunicaţie în care urma să se strângă, conform decretului prezidenţial, orice dram

de informaţie despre Columbia şi cocaină, obţinută de treisprezece agenţii de informaţii. Pentru asta era nevoie de o a doua poveste de acoperire. Celorlalte agenţii li se spuse că Biroul Oval ceruse pregătirea unui raport care să fie mai presus de oricare alt raport despre traficul de cocaină şi cooperarea lor era obligatorie. Agenţiile protestară, dar se supuseră. Un nou grup de experţi. Un nou raport kilometric pe care nu îl va citi nimeni niciodată. Nimic nou.

Şi mai era şi problema banilor. În cadrul Diviziei SEE (Sovietică/Europa de Est) a CIA, Devereaux dăduse peste Benedict Forbes, un fost bancher de pe Wall Street care fusese cooptat în Companie pentru o singură operaţiune, şi deoarece i se păruse că era mult mai palpitant decât să avertizeze oamenii să stea departe de Bernie Madoff[12], rămăsese. Asta fusese în perioada Războiului Rece. Şi el ieşise la pensie, dar nu uitase nimic din ce ştia.

Era specializat în conturi bancare ascunse. Nu e ieftin să ai agenţi secreţi. Se fac cheltuieli, se plătesc salarii, bonusuri, achiziţii, mită. Pentru toate acestea, banii trebuie să fie depozitaţi cu posibilitatea de a fi scoşi atât de agenţii proprii, cât şi de cei străini. Aceste acţiuni vor necesita coduri de identificare ascunse. Aceasta era genialitatea lui Forbes. Nimeni nu-i descoperise urmele vreodată, iar KGB-ul încercase într-adevăr din greu. Drumul banilor duce de obicei la trădător.

Forbes începu să scoată banii alocaţi de la o Trezorerie confuză şi să îi depună acolo unde puteau fi accesaţi atunci când era necesar. În era calculatoarelor, asta putea însemna oricând. Hârtiile erau pentru fraieri. Câteva tastări pe un calculator ar fi putut să ofere suficienţi bani pentru ca un om să se pensioneze – atâta timp cât erau tastările potrivite.

---

[12] Finanţist american; a fost director la NASDAQ în New York (n.tr.).

În timp ce i se stabilea cartierul general, Devereaux îl trimise pe Cal Dexter în prima sa misiune peste ocean.

— Vreau să te duci la Londra şi să cumperi două nave, îi spuse el. Se pare că ni se vor alătura şi britanicii. Hai să ne folosim de ei. Se pricep la lucrurile astea. Va fi creată o companie-fantomă. Va avea fonduri. Va fi cumpărătorul navelor. Apoi, va dispărea.

— Ce fel de nave? întrebă Dexter.

Cobra scoase o coală de hârtie, tipărită de el.

— Memorează ce e scris pe ea şi dă-i foc. Apoi lasă-i pe englezi să te sfătuiască. Hârtia conţine numele şi numărul privat al celui pe care va trebui să-l contactezi. Să nu treci nimic pe hârtie, şi mai ales nu pe un calculator sau un telefon mobil. Ţine totul în minte. Este singurul loc privat care ne-a mai rămas.

Deşi Dexter nu avea de unde să ştie, numărul pe care avea să-l apeleze avea să sune într-o clădire mare şi verde din gresie, de pe malul râului Tamisa, dintr-un loc care se numea Vauxhall Cross. Cei din interior nu îi spuneau niciodată aşa, ci „Firma” Era sediul Serviciului Secret de Informaţii al Marii Britanii.

Numele de pe hârtia care urma să fie arsă era Medlicott. Bărbatul care avea să răspundă la telefon era directorul adjunct şi numele lui nu era Medlicott. Dar folosirea acelui cuvânt avea să-i dea de înţeles lui „Medlicott” cu cine stă de vorbă: vizitatorul yankeu pe care îl chema de fapt Dexter.

Şi Medlicott avea să-i propună lui Dexter să meargă într-un club de pe strada St. James ca să stea de vorbă cu un coleg pe care-l chema Cranford, dar al cărui nume real nu era Cranford. Aveau să fie trei oameni la acea masă şi al treilea era cel care ştia totul despre vapoare.

Această normă fusese aleasă în urmă cu două zile la obişnuita şedinţă din fiecare dimineaţă a „Firmei”. La

închidere, şeful adăugase:

— Apropo, o să vină un american în câteva zile. Prim-ministrul m-a rugat să-l ajut. Vrea să cumpere vapoare. În secret. Ştie cineva ceva despre vapoare?

Urmă o pauză de gândire.

— Ştiu eu un tip care este directorul unei agenţii mari de agenturare pentru nave din oraş, spuse coordonatorul din emisfera vestică.

— Cât de bine îl cunoşti?

— I-am spart nasul o dată.

— Asta e ceva destul de intim. Te-a supărat cu ceva?

— Nu. Jucam jocul cu zidul.

Se auziră murmure. Propoziţia aceea însemna că ambii fuseseră la ultraexclusivistul Colegiu Eton, singurul loc în care se juca bizarul joc cu zidul care, aparent, nu avea nicio regulă.

— Păi, să-l scoţi la prânz împreună cu amicul tău cu vapoarele şi vezi dacă poate să-l ajute să cumpere în secret. S-ar putea să se lase cu un comision bun, drept compensaţie pentru nasul spart.

Întrunirea se termină. Apelul lui Dexter sosi exact la timp, din camera sa din discretul hotel Montcalm. „Medlicott” i-l pasă pe american colegului său „Cranford”, care luă numărul şi îi spuse că îl va suna el. Şi aşa făcu, după o oră, programând prânzul pentru ziua următoare, alături de Sir Abhay Varma, la Brooks’s Club.

— Şi mă tem că este obligatoriu să veniţi la costum şi la cravată, îl anunţă Cranford.

— Nicio problemă, zise Dexter. Cred că mă descurc să fac un nod.

Brooks’s Club era un club destul de mic, situat la vest de St. James. La fel ca toate celelalte, nu are nicio plăcuţă cu nume pentru a putea fi identificat. E de la sine înţeles că, în cazul în care eşti membru sau eşti invitat acolo, vei şti

unde se află, şi dacă nu, nu contează, dar de obicei poate fi identificat după tufişurile în ghiveci care flanchează uşa. La fel ca toate cluburile de pe St James, are propriul său caracter şi propria clientelă, şi toţi membrii sunt funcţionari de stat de rang înalt şi din când în când spioni.

Sir Abhay Varma s-a dovedit a fi director la Staplehurst and Company, o companie mare specializată în transport maritim, situată pe o alee medievală de lângă Aidgate. Ca şi „Cranford”, avea cincizeci şi cinci de ani, era durduliu şi jovial. Înainte să ia în greutate în urma tuturor meselor luate în centrul vechi al oraşului, fusese campion la squash.

Aşa cum era obiceiul, bărbaţii limitară conversaţia de la masă la fleacuri – vremea, recolta, cum a fost zborul – şi se îndreptară spre bibliotecă pentru cafea şi vin de Porto. Acolo unde nu erau auziţi de nimeni, se relaxară sub tabloul cu Diletante de pe perete, şi trecură la afaceri.

— Trebuie să cumpăr două vapoare. În linişte, foarte discret, achiziţia fiind făcută de o companie-fantomă într-un paradis fiscal.

Sir Abhay nu fu câtuşi de puţin tulburat. Se întâmpla tot timpul. Din motive de taxe, desigur.

— Ce fel de vapoare? întrebă el.

Nu puse la îndoială buna credinţă a americanului. „Cranford” garanta pentru el şi asta era suficient. La urma urmei, fusese coleg de şcoală cu Medlicott.

— Nu ştiu, răspunse Dexter.

— E complicat, continuă Sir Abhay. Adică, dacă nu ştiţi. Deoarece au tot felul de roluri şi de mărimi.

— Atunci permiteţi-mi să vă explic, domnule. Vreau să le duc într-un şantier naval discret şi să le ascund acolo.

— A, o schimbare majoră. Nicio problemă. Ce ar trebui să devină la urmă?

— Rămâne între noi doi, Sir Abhay?

Directorul se uită la spion de parcă l-ar fi întrebat ce fel de oameni crede că sunt.

— Ce se spune în Brooks’s rămâne în Brooks’s, murmură Cranford.

— Ei bine, fiecare va deveni o bază plutitoare pentru SEAL. La prima vedere vor părea inofensive, dar înăuntru lucrurile vor sta complet altfel.

Sir Abhay Varma zâmbi larg.

— Aa, chestii dure, nu? Păi, asta clarifică lucrurile un pic. O conversie completă. V-aş sfătui să nu recurgeţi la niciun fel de vas petrolier. Are forma greşită, e imposibil de curăţat şi are prea multe ţevi. E la fel şi cu un transportator de minereuri. Are forma bună, dar de cele mai multe ori e extrem de mare, mai mare decât v-aţi dori. Aş opta pentru un transportator de marfă, o navă de transport grâne care nu mai corespunde cerinţelor proprietarului. Curată, uşor de modificat, cu acoperitoare pentru punte care se dau jos rapid pentru ca oamenii dumneavoastră să poată intra şi ieşi.

— Mă puteţi ajuta să cumpăr două?

— Nu firma Staplehurst, noi ne ocupăm de asigurări, dar bineînţeles că ştim pe toată lumea de pe piaţă, la nivel mondial. O să vă fac legătura cu managerul meu, Paul Agate. E tânăr, dar foarte inteligent.

Se ridică în picioare şi îi oferi cartea sa de vizită.

— Să treceţi pe la mine pe la birou mâine. Paul se va ocupa de dumneavoastră numaidecât. Veţi primi cele mai bune sfaturi din City. Din partea casei. Mulţumesc pentru prânz, Barry, şi transmite-i salutări şefului.

Şi cu asta ieşiră în stradă şi porniră în direcţii diferite.

Juan Cortez termină munca şi ieşi din măruntaiele vaporului de patru mii de tone, în care îşi făcuse treaba. După întunericul din cala cea mai de jos, soarele de toamnă era strălucitor. Era atât de puternic încât fu tentat

să-şi ia casca de sudor care avea vizieră fumurie. În schimb, îşi puse o pereche de ochelari negri pentru ca pupilele să se acomodeze cu lumina.

Salopeta murdară stătea lipită de corpul lui aproape gol, din cauza transpiraţiei. Dedesubt nu purta decât chiloţi. Căldura din cală fusese cumplită.

Nu avea de ce să mai aştepte. Bărbaţii care îi comandaseră lucrarea aveau să sosească dimineaţa următoare. Avea să le arate ce a făcut şi cum pot să folosească uşa secretă de acces. Cavitatea din spatele peretelui era aproape imposibil de detectat. Urma să fie plătit bine. Nu îl interesa ce tip de contrabandă avea să fie transportată în compartimentul pe care îl crease şi nu îl interesa nici dacă idioţii de *gringos* americani alegeau să tragă pe nas praf alb.

Pe el îl interesa să îi cumpere haine soţiei sale Irina, să pună mâncare pe masă şi manuale şcolare în ghiozdanul băiatului său, Pedro. Îşi băgă trusa în dulapul alocat şi se îndreptă spre modestul său Ford Pinto. În casa curată, obţinută pe merit de un om muncitor, aflată pe o proprietate privată de sub deal, care se numea Cerro La Popa, îl aşteptau un sărut de la Irina, o îmbrăţişare de la Pedro, o masă bogată şi câteva beri în faţa unui televizor cu plasmă. Şi astfel, bărbat fericit, cel mai bun sudor din Cartagena conduse până acasă.

Cal Dexter cunoştea Londra, dar nu prea bine, şi nu era deloc familiarizat cu acel centru al comerţului căruia i se spunea City sau Square Mile. Dar un Black Cab, condus de un om născut şi crescut la un kilometru de Aidgate, îl duse la fix. Îl lăsă în faţa uşii companiei de asigurări maritime, aflată pe o alee îngustă, unde se afla o mănăstire de pe vremea lui Shakespeare. Mai erau cinci minute până la ora unsprezece. O secretară zâmbitoare îl conduse la etajul al doilea.

Paul Agate ocupa un birou mic, înţesat cu dosare; poze înrămate cu cargoboturi decorau pereţii. Era greu de imaginat câte milioane de lire intrau şi ieşeau din această cămăruţă, sub formă de asigurări. Numai ecranul unui calculator de ultimă generaţie demonstra faptul că Charles Dickens nu se mutase de curând de acolo.

Mai târziu, Dexter avea să-şi dea seama cât de înşelător era centrul financiar al Londrei, unde se făceau zilnic zeci de miliarde în vânzări, achiziţii şi comisioane. Agate avea în jur de patruzeci de ani, purta o cămaşă cu mânecă scurtă şi neîncheiată la guler şi părea prietenos. Fusese informat de Sir Abhay Varma. I se spusese că americanul era reprezentantul unui fond de investiţii care dorea să cumpere două transportoare de marfă goale. Nu i se spusese pentru ce urmau să fie folosite. Erau informaţii secrete. Staplehurst trebuia să îi dea sfaturi, să-l ghideze şi să-i ofere nişte contacte din lumea transportului naval. Americanul era un prieten al unui prieten al lui Abhay. Nu avea să se facă factură.

— Marfă uscată? întrebă Agate. Foste transportoare de grâne. Aţi venit la momentul potrivit. Având în vedere starea în care se află economia în momentul de faţă, există un surplus de cantitate, o parte pe mare, o parte pusă deoparte. Dar veţi avea nevoie de un agent ca să nu fiţi păcălit la preţ. Cunoaşteţi pe cineva?

— Nu, răspunse Dexter. Pe cine mi-aţi putea recomanda?

— Păi, e o lume destul de mică, ne cunoaştem între noi. Pe o rază de un kilometru îi găsiţi pe Clarkson, Braemar-Seascope, Galbraith sau Gibsons. Cu toţii se ocupă de vânzări, achiziţii şi acte. Contra unei taxe, desigur.

— Desigur.

Un mesaj criptat primit de la Washington îl anunţase de un nou cont în Insula Guernsey, una dintre Insulele

Canalului, un paradis fiscal discret pe care Uniunea Europeană încerca să-l închidă. Primise şi numele ofiţerului de cont pe care trebuia să-l contacteze şi codul necesar pentru extragerea fondurilor.

— Pe de altă parte, un bun agent ar prefera să câştige mai degrabă un cumpărător de vapoare, şi nu nişte bani în plus. Am un prieten bun la Parkside and Co. Ar putea să vă vadă imediat. Să îl sun?

— Da, chiar vă rog.

Agate vorbi la telefon timp de cinci minute.

— Simon Linley e omul dumneavoastră, spuse el, şi notă o adresă pe o bucăţică de hârtie. E la doar patru sute de metri de aici. Cum ieşiţi, faceţi stânga. Când ajungeţi la Aidgate, faceţi din nou stânga. Mergeţi vreo cinci minute şi întrebaţi de Jupiter House. Oricine va şti să vă spună unde e. Noroc.

Dexter îşi termină cafeaua, îşi strânseră mâna şi plecă. Instrucţiunile fură perfecte. Ajunse acolo în cincisprezece minute. Jupiter House era opusul biroului Staplehurst: o clădire ultramodernă, din oţel şi sticlă, cu lifturi silenţioase. Biroul era la etajul unsprezece, cu ferestre mari prin care se vedea catedrala St. Paul de pe dealul aflat la trei kilometri spre vest. Linley îl întâmpină în faţa liftului şi îl conduse într-o mică sală de conferinţe. Fură serviţi cu cafea şi biscuiţi cu ghimbir.

— Doriţi să cumpăraţi două transportoare de marfă? întrebă Linley.

— Şefii mei doresc asta, îl corectă Dexter. Sunt din Orientul Mijlociu. Ei doresc discreţie maximă, motiv pentru care am format această companie-fantomă condusă de mine.

— Bineînţeles.

Linley nu era deloc surprins. Nişte oameni de afaceri arabi îl furaseră pe şeicul local şi nu voiau să ajungă în

vreo închisoare din Golf. Se întâmpla tot timpul.

— Cât de mari îşi doresc clienţii dumneavoastră să fie aceste vapoare?

Dexter cunoştea foarte puţine despre tonajul maritim, dar ştia că în cala principală trebuia să aibă loc un elicopter mic cu elicele desfăcute. Enumeră o listă de dimensiuni.

— În jur de 20.000 de tone brut sau 28.000 de tone greutate moartă, calculă Linley.

Începu să scrie la calculator. Ecranul imens se afla în capătul masei de conferinţe astfel încât ambii bărbaţi puteau să-l vadă. Apărură o serie de opţiuni. Fremantle, Australia, St Lawrence Seaway, Canada. Singapore. Chesapeake Bay, SUA.

— Cel mai mare registru pare să îl aibă COSCO. China Ocean Shipping Company cu sediul în Shanghai, dar noi folosim biroul din Hong Kong.

— Comunişti? întrebă Dexter, care omorâse destui în Iron Triangle.

— A, nu ne mai batem capul cu asta, îl linişti Linley. În ziua de azi ei sunt cei mai aprigi capitalişti ai lumii. Dar foarte meticuloşi. Dacă-ţi spun că-ţi livrează ceva, chiar îţi vor livra. Şi aici avem Eagle Bulk în New York. E mai aproape de casă pentru dumneavoastră. Nu că ar conta asta. Sau contează?

— Clienţii mei nu îşi doresc decât discreţie şi să ajungă proprietarii reali, spuse Dexter. Şi ambele vapoare vor fi duse într-un şantier naval discret pentru reechipări şi renovări.

„O adunătură de escroci care probabil vor să mute nişte încărcături foarte dubioase, aşa că au nevoie de vapoare reconfigurate, care să fie redenumite cu documente noi şi trimise în larg fără să poată fi recunoscute. Şi ce? Estul îndepărtat este plin de astfel de oameni; trăiesc vremuri

grele şi banii-s bani”, gândi Linley, însă spuse:

— Desigur. Sunt câteva şantiere navale foarte avansate şi extrem de discrete în sudul Indiei. Avem legătură cu ele prin omul nostru din Mumbai. Dacă ar fi să lucrăm pentru dumneavoastră, am avea nevoie de un acord de înţelegere, cu un avans înaintea comisionului. Odată ce le veţi cumpăra, vă sugerez să plasaţi ambele nave la o companie de management care se numeşte Thame şi se află în Singapore. În acel punct, având nume noi, vor dispărea. Thame nu vorbeşte niciodată cu nimeni despre clienţii ei. Unde pot să vă contactez, domnule Dexter?

Mesajul de la Devereaux incluse şi adresa, numărul de telefon şi adresa de e-mail a unei case conspirative, cumpărată de curând, în Fairfax, Virginia, care urma să servească drept loc pentru corespondenţă şi mesaje telefonice. Fiind o creaţie a lui Devereaux, nu putea fi descoperită şi putea dispărea în şaizeci de secunde. Dexter îi dădu adresa. În patruzeci şi opt de ore, contractul fu semnat şi returnat. Parkside începu vânătoarea. Va dura două luni, dar până la sfârşitul anului, două transportoare de grâne le vor fi predate.

Unul venise din Chesapeake Bay, Maryland, iar celălalt fusese ancorat într-un golf din Singapore. Devereaux nu avea nicio intenţie să păstreze echipajul de pe niciuna dintre nave. Ambele echipaje primiră la plecare sume generoase de bani.

Vaporul din America fu uşor de cumpărat, fiind atât de aproape de casă. Un nou echipaj format din membri ai Marinei americane, care se dădură drept marinari civili, se acomodă cu vaporul şi porni în Atlantic.

Un echipaj de membri ai Marine Regale Britanice zbură la Singapore, pozând şi ei în marinari civili, şi preluă comanda vaporului, navigând cu el până în strâmtoarea Malacca. Drumul lor fu mai scurt. Ambele vapoare porniră

spre un şantier naval mic pe coasta de sud a Indiei, în Goa, un loc folosit în mare parte pe post de cimitir de nave, cu o lipsă de interes criminală faţă de sănătate, siguranţă şi pericol provocat de chimicalele toxice care sunt aduse în mod constant odată cu vapoarele abandonate acolo. Locul mirosea oribil, motiv pentru care nu venea nimeni niciodată acolo să vadă ce se petrece.

Când cele două vapoare ale Cobrei intrară în golf şi aruncară ancorele, încetară să existe, dar acte şi nume noi fură înregistrate în Lista Lloyd. Au fost trecute drept transportoare de marfă, conduse de Thame pic din Singapore.

Ceremonia avu loc, pentru a se respecta dorinţele naţiunii donatoare, la Ambasada americană de pe Abilio Macedo Street, Praia, Insula Santiago, Capul Verde. Prezidă, cu şarmul său obişnuit, nimeni alta decât ambasadoarea Marianne Myles. Mai fură prezenţi şi ministrul resurselor naturale din Capul Verde şi ministrul apărării.

Pentru mai multă credibilitate, un amiral american zbură până acolo pentru a semna acordul în numele Pentagonului. Nu avea habar ce căuta acolo, dar uniforma albă strălucitoare şi insigna ADC erau impresionante, aşa cum şi trebuia.

Ambasadoarea Myles oferi o gustare, iar documentele necesare fură împrăştiate pe masa de conferinţe. Mai fură prezenţi ataşatul militar al ambasadei şi un reprezentant civil al Departamentului de Stat, a cărui identificare a fost perfectă, numele lui fiind Calvin Dexter.

Miniştrii din Capul Verde semnară primii, după care amiralul şi în cele din urmă ambasadoarea. Sigiliile Republicii Capul Verde şi al Statelor Unite au fost puse pe fiecare copie şi acordul de ajutorare a fost întocmit. Se putea trece la implementarea sa.

După încheierea treburilor oficiale, cupe cu vin spumant fură împărţite pentru obişnuitele toasturi şi cel mai în vârstă dintre miniştrii caprerdieni rosti în portugheză discursul obligatoriu pentru el. Amiralului obosit i se păru că nu mai termina şi nu înţelese nici măcar un singur cuvânt. Aşa că doar zâmbi scorţos şi se întrebă de ce fusese luat de pe terenul de golf de lângă oraşul Napoli, în Italia, şi trimis într-un grup de insule sărace, undeva la aproape cinci sute de kilometri în largul Atlanticului, pe lângă coasta Africii de Vest.

Motivul, pe care ADC încercase să i-l explice în timpul zborului, era că Statele Unite ale Americii, cu generozitatea lor obişnuită faţă de Lumea a Treia, deciseseră să ajute Republica Capul Verde. Insulele acelea nu au decât o singură resursă naturală: peştele aflat în apele care le înconjoară. Republica are o singură fregată, dar nimic să simbolizeze măcar o forţă aeriană.

Pirateria în domeniul pescuitului fiind în creştere la nivel mondial, iar Orientul având un apetit insaţiabil faţă de peştele proaspăt, mările Capului Verde, în limita a trei sute de kilometri care erau apele teritoriale ale insulei, erau atacate de braconieri.

SUA aveau de gând să preia controlul asupra aeroportului de pe insula izolată Fogo, a cărei pistă tocmai fusese extinsă cu ajutorul unei donaţii venite din partea Uniunii Europene. Acolo, forţele navale americane urmau să construiască un sediu de antrenare pentru piloţi, drept donaţie pentru Capul Verde.

Odată gata sediul, o echipă de instructori brazilieni de la Forţele Aeriene (aleşi deoarece se vorbea limba portugheză) urma să se mute aducând o duzină de avioane mici Tucano şi să creeze o Gardă Aeriană, antrenând piloţi-cadeţi din Capul Verde, aleşi corespunzător, pentru a-i aduce la acelaşi standard. Cu

ajutorul acestor avioane Tucano, urmau să patruleze din nou oceanele, să-i găsească pe răufăcători şi să ghideze fregata Pazei de Coastă până la ei.

Până acum totul era minunat, fu de acord amiralul, deşi tot nu-şi dădea seama de ce fusese târât de pe terenul de golf exact când începuse să se descurce cu loviturile uşoare.

Părăsind ambasada într-o mare de strângeri de mână, amiralul se oferi să-l ducă pe reprezentantul Departamentului de Stat până la aeroport, cu limuzina ambasadei.

— Pot să vă duc înapoi la Napoli, domnule Dexter? întrebă el.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule amiral, dar mă întorc la Lisabona, iar apoi la Londra şi la Washington.

Se despărţiră la aeroportul Santiago. Avionul amiralului porni spre Italia. Cal Dexter aşteptă zborul TAP spre Lisabona.

O lună mai târziu, prima flotă auxiliară uriaşă îi aduse pe inginerii din Marina americană la vulcanul inactiv care reprezenta nouăzeci la sută din insula Fogo, numită astfel deoarece era cuvântul portughez pentru „foc”. Flota opri în largul coastei, unde avea să rămână ca bază plutitoare pentru ingineri, o mică parte din SUA cu tot confortul de acasă.

Navy Scabees se mândreau cu faptul că puteau construi orice oriunde, dar nu era o idee bună să-i desparţi de friptura lor din Kansas, cartofii prăjiţi şi borcanele de ketchup de trei litri. Totul mergea mai bine dacă aveai combustibilul potrivit.

Le va lua şase luni, dar aeroportul existent putea primi avioane Hercules C130, aşa că reaprovizionarea şi permisiile nu erau o problemă. Lăsând asta la o parte,

nave de aprovizionare mai mici aveau să aducă grinzi, traverse, ciment şi orice altceva mai era necesar pentru construirea clădirilor, plus mâncare, sucuri, băuturi acidulate şi chiar apă.

Puţinii creoli care locuiau pe Fogo se adunară, foarte impresionaţi, să privească furnicarul care debarca pe malul lor şi le acapara aeroportul. Avionul din Santiago venea o dată pe zi şi pleca atunci când pista era eliberată de echipamentele de construcţii.

Odată terminată, clădirea urma să cuprindă – separat de mica adunătură de barăci pentru civili – dormitoare din prefabricate pentru cadeţi, cabane pentru instructori, ateliere de reparaţii şi de întreţinere, rezervoare cu gaz pentru avioanele Tucano şi o colibă pentru comunicaţii.

Dacă vreunul dintre ingineri observă ceva ciudat, nu se menţionă nimic. Fură construite de asemenea şi alte edificii la aprobarea unui civil venit de la Pentagon, pe care-l chema Dexter. Scobit în peretele vulcanului, se afla un depozit în plus, cu uşi de oţel. Plus un rezervor mare pentru combustibil JP5, pe care avioanele Tucano nu-l foloseau, şi o magazie de arme.

— S-ar părea, murmură subofiţerul O’Connor după ce testă uşile de oţel ale depozitului secret construit în piatră, că o să se meargă la război.

CAPITOLUL PATRU

În Plaza de Bolívar, numită astfel după marele eliberator, se aflau unele dintre cele mai vechi clădiri, nu doar din Bogotá, ci din toată America de Sud. Era centrul Oraşului Vechi.

Conchistadorii ajunseseră aici, aducând cu ei, în nebunia lor după Dumnezeu şi aur, primii misionari catolici. Toţi erau iezuiţi, iar unii dintre ei fondară în anul 1604 şcoala San Bartolomé într-un colţ, şi nu prea departe de ea, şi biserica Saint Ignatius, în onoarea fondatorului lor, Loyola. Într-un alt colţ se află sediul original al provincialatului Societăţii lui Iisus.

Trecuseră nişte ani de când Provincialatul se mutase oficial într-o clădire modernă în partea mai nouă a oraşului. Dar în căldura copleşitoare, în ciuda beneficiilor tehnologiei aerului condiţionat, părintele provincial, Carlos Ruiz, încă mai prefera pietrele reci şi pavajul din vechile clădiri.

Acesta era locul în care, într-o dimineaţă umedă de decembrie din acel an, decisese să se întâlnească cu vizitatorul american. Aşezat la biroul său de stejar, adus cu mulţi ani în urmă din Spania şi aproape înnegrit din cauza vechimii, părintele Carlos se jucă din nou cu scrisoarea prin care i se solicita această întâlnire. Fusese trimisă de fratele său întru Hristos, directorul Colegiului Boston; era imposibil să-l refuze, dar curiozitatea nu e un păcat. Ce ar putea vrea acel bărbat?

Paul Devereaux fu condus înăuntru de un novice. Părintele se ridică de la birou şi traversă camera ca să-l întâmpine. Vizitatorul era cam de-o vârstă cu el; era suplu, îmbrăcat elegant cu o cămaşă de mătase, cravată în dungi şi un costum tropical bej. Nu purta blugi şi nici nu i se vedea părul de pe piept. Părintele Ruiz se gândi că nu mai

întâlnise până atunci un spion yankeu, dar scrisoarea venită din Boston fusese cât se poate de clară.

— Părinte, ezit să vă întreb acest lucru de la început, dar trebuie s-o fac. Putem considera tot ce se va spune în această cameră ca făcând parte din secretul confesional?

Ruiz înclină capul şi îi făcu semn invitatului său să ia loc pe un scaun în stil castilian, cu spătar din piele netăbăcită, îşi reluă locul la birou.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Am fost rugat de nimeni altcineva decât însuşi preşedintele să încerc să distrug industria cocainei care provoacă daune foarte mari în ţara mea.

Nu mai era nevoie să explice de ce se afla în Columbia. Cuvântul „cocaină” explica totul.

— S-a încercat de multe ori acest lucru. De foarte multe ori. Dar apetitul din ţara dumneavoastră este imens. Dacă nu ar exista un apetit atât de mare pentru pudra cea albă, nu s-ar mai produce.

— E adevărat, recunoscu americanul, cererea va duce întotdeauna şi la producţie. Dar este valabil şi opusul. Producţia va crea mereu şi cerere. În cele din urmă. Dar dacă producţia va dispărea, se va duce şi apetitul.

— Nu a funcţionat în cazul prohibiţiei[13].

Devereaux era obişnuit cu subiectul. Prohibiţia fusese un dezastru. Nu făcuse altceva decât să creeze o lume interlopă uriaşă care, după abrogare, se orientase spre orice altă activitate criminală posibilă. De-a lungul anilor, costurile din Statele Unite ajunseseră la catralioane de dolari.

— Noi credem că această comparaţie nu este una corectă, părinte. Sunt o mie de surse de unde poţi obţine

[13] Perioadă în care au fost interzise prin lege depozitarea, transportul, vânzarea şi consumul de băuturi alcoolice în Statele Unite ale Americii. (n.tr.)

un pahar cu vin sau un strop de whisky.

Ceea ce voise să spună era: „Dar cocaina vine numai de aici”. Nu mai era nevoie s-o spună cu voce tare.

— Fiul meu, noi în Societatea lui Iisus încercăm să fim o forţă a binelui. Dar am descoperit, în urma unor experienţe groaznice, că implicarea în politică sau în probleme ale statului se dovedeşte de cele mai multe ori a fi dezastruoasă.

Devereaux îşi petrecuse viaţa în lumea spionajului. De mult timp ajunsese la concluzia că cea mai mare agenţie de spionaj din lume era Biserica Romano-Catolică. Prin omniprezenţa sa vedea totul; prin spovedanii, auzea totul. Iar ideea că timp de un mileniu şi jumătate nu susţinuse sau nu se opusese niciodată împăraţilor şi prinţilor era pur şi simplu comică.

— Dar acolo unde vedeţi rău, căutaţi să luptaţi împotriva lui, spuse el.

Părintele era prea viclean ca să pice în capcana lui Dexter.

— Ce doriţi de la Societate, fiule?

— În Columbia sunteţi peste tot, părinte. Munca dumneavoastră pastorală îi duce pe tinerii preoţi în fiecare colţ al fiecărui oraş sau sat...

— Şi doriţi să devină informatori? Pentru voi? Care sunteţi tocmai la Washington? Şi ei păstrează secretul spovedaniei. Ceea ce li se spune în acel spaţiu mic nu poate fi niciodată dezvăluit.

— Şi dacă un vapor navighează cu o încărcătură de otravă ca să distrugă o sumedenie de vieţi tinere şi să lase în urma sa numai suferinţă, acele cunoştinţe sunt şi ele secrete?

— Amândoi ştim că spovedania este inviolabilă.

— Dar un vapor nu are cum să mărturisească, părinte. Vă dau cuvântul meu că nu va muri niciun marinar.

Interceptarea şi confiscarea reprezintă limita absolută pe care o am în minte.

Şi el era conştient că va trebui la rândul său să mărturisească păcatul minciunii la un moment dat. Dar unui alt preot, mult mai departe. Nu aici. Nu acum.

— Ceea ce cereţi poate fi extrem de riscant; oamenii din spatele acestui comerţ, aşa nebunesc cum este, sunt foarte răi şi foarte violenţi.

Drept răspuns, americanul scoase un obiect mic din buzunar. Era un telefon compact.

— Părinte, noi doi am crescut cu mult timp înainte ca aceste lucruri să fie inventate. Acum toţi cei tineri le au, la fel şi mulţi dintre cei care nu mai sunt tineri. Ca să trimiţi un mesaj scurt nu este nevoie să vorbeşti...

— Ştiu cum e cu mesajele, fiule.

— Atunci probabil ştiţi şi despre criptare. Acestea sunt criptate la un nivel atât de înalt încât membrii Cartelului nu ar putea niciodată să le intercepteze. Nu cer decât numele vaporului cu otrava la bord, care se îndreaptă spre ţara mea natală ca să distrugă vieţile tinerilor. Pentru profit. Pentru bani.

Părintele provincial îşi permise să zâmbească slab.

— Sunteţi un avocat bun, fiul meu.

Cobra mai avea o ultimă carte de jucat.

— În oraşul Cartagena se află o statuie a sfântului Peter Claver din Societatea lui Iisus.

— Bineînţeles. Îl venerăm.

— Cu sute de ani în urmă a luptat împotriva terorii sclaviei. Şi comercianţii de sclavi l-au martirizat. Părinte, vă implor. Acest trafic de droguri este la fel de blestemat ca şi cel cu sclavi. Amândouă comercializează suferinţă umană. Cel ce transformă oamenii în sclavi nu trebuie să fie mereu un alt om; poate să fie şi un drog. Negustorii de sclavi luau trupurile tinerilor şi abuzau de ele. Narcoticele

le iau sufletul.

Părintele provincial privi timp de câteva minute pe fereastră, dincolo de piaţa lui Simón Bolívar, un bărbat care eliberase oameni.

— Acum aş dori să mă rog, fiule. Vă puteţi întoarce în două ore?

Devereaux luă un prânz uşor sub umbrarul unei cafenele de pe o stradă care dădea în piaţă. Când reveni, liderul iezuiţilor columbiene luase o decizie.

— Nu pot da ordin să se facă ce-mi cereţi dumneavoastră. Dar pot să le explic preoţilor mei din parohie ce doriţi. Atâta timp cât secretul spovedaniei nu va fi încălcat, pot decide singuri ce alegere să facă. Puteţi să distribuiţi micile dispozitive.

Dintre toţi colegii săi din Cartel, cel cu care Alfredo Suárez trebuia să lucreze cel mai strâns era José-Maria Largo, care se ocupa cu vânzarea. Era o chestiune legată de ţinerea evidenţei fiecărei încărcături, până la ultimul kilogram. Suárez putea să le livreze, transport cu transport, dar era vital să se ştie cât avea să ajungă la punctul de predare, la mafia care cumpăra drogul şi cât de mult era interceptat de forţele de ordine.

Din fericire, fiecare interceptare majoră era imediat transmisă de FLO mass-mediei. Doreau să le fie apreciate eforturile, să fie felicitate de guvern, fiind mereu în căutare de bugete mai mari. Regulile lui Largo erau simple şi bătute în cuie. Clienţii mari puteau să plătească cincizeci la sută din preţul încărcăturii (şi acela era preţul Cartelului) la plasarea comenzii. Restul de bani avea să fie dat după ce se predau drogurile, moment ce marca schimbarea proprietarului. Cei mai mici trebuiau să achite sută la sută, într-o singură plată, nenegociabilă.

Dacă bandele şi mafiile naţionale puteau să ceară preţuri nemaipomenit de mari la nivel de stradă, asta era

treaba lor. Dacă nu erau atente, sau dacă erau penetrate de informatori ai poliţiei şi-şi pierdeau drogurile, asta era tot problema lor. Dar confiscarea încărcăturii după livrare nu îi scăpa de obligaţia de a rezolva situaţia.

Odată, când o bandă dintr-o altă ţară încă le datora restul de cincizeci la sută, poliţia le confiscase marfa, iar banda refuzase să plătească, fusese necesară aplicarea forţei. Don era de neclintit când venea vorba de stabilirea unor exemple teribile. Iar Cartelul era paranoic din cauza a două lucruri: furtul mărfii şi informatorii. Niciuna din cele două nu era nici de iertat şi nici de uitat, indiferent care ar fi fost costul răzbunării. Trebuia să fie impusă. Aceasta era legea lui Don... şi funcţiona.

Numai după ce se consulta cu colegul său Largo, Suárez putea să ştie cu exactitate ce cantitate fusese confiscată înainte să ajungă la locul de predare.

Numai asta putea să-i arate ce metode de transport aveau cele mai mari şanse de reuşită şi care cele mai mici şanse.

Spre sfârşitul anului 2010 socoti că interceptarea era la fel ca de obicei: între zece şi cincisprezece la sută. Având în vedere profiturile cu cifre de lungimea unui număr de telefon, era destul de acceptabil. Dar mereu tânjea după o confiscare de sub zece la sută. Dacă cocaina era descoperită când încă se afla în posesia Cartelului, pierderea era numai şi numai a lor. Lui Don nu-i plăcea asta deloc.

Cu un deceniu în urmă, odată cu trecerea în noul secol, predecesorul lui Suárez, acum făcut bucăţi şi lăsat să se descompună undeva sub un bloc nou de apartamente, îşi pusese toată încrederea în submarine. Această idee ingenioasă implicase construirea, undeva pe râuri ascunse, a unor submarine care, folosindu-se de motoare diesel, să poată transporta un echipaj de patru persoane, o

încărcătură de până la zece tone, împreună cu mâncare şi combustibil, şi apoi să se scufunde la o adâncime potrivită.

Nici măcar cele mai bune dintre ele nu ajungeau la o adâncime prea mare. Nu aveau nevoie s-o facă. Tot ce se vedea la suprafaţă era o cupolă Perspex, pe unde se zărea capul căpitanului care privea afară ca să ştie pe unde să conducă, şi un tub prin care să intre aer proaspăt pentru motor şi echipaj.

Ideea era ca aceste submarine invizibile să se furişeze încet, dar sigur, spre coasta Pacificului din Columbia până în nordul Mexicului şi să livreze cantităţi mari mafiilor mexicane, acestora revenindu-le rolul să introducă drogurile în Statele Unite. Şi metoda funcţionase... o perioadă. Apoi avu loc dezastrul.

Geniul din spatele designului şi construcţiei lor era Enrique Portocarrero, care se dădu drept pescar de creveţi inofensiv din oraşul Buenaventura, din sudul coastei Pacificului. Apoi fu prins de colonelul Dos Ríos.

Fie că spusese tot sub „presiune” sau o razie asupra sediului său îi pusese pe urmele lor, şantierul unde se construiau submarinele fusese descoperit şi forţele navale acţionaseră. Până să termine căpitanul German Borrero, şaizeci de submarine în diverse stadii de construcţie deveniseră ruină. Pierderea suferită de Cartel fusese enormă.

A doua greşeală a predecesorului lui Suárez fusese că trimisese cantităţi mari în SUA şi Europa prin cărăuşi individuali, care duseseră fiecare câte un kilogram sau două, însemnase folosirea a mii de oameni pentru doar câteva tone.

Întrucât fundamentalismul islamic provocase creşterea nivelului de securitate în lumea occidentală, din ce în ce mai multe valize ale pasagerilor erau trecute prin detectoare cu raze X şi conţinutul lor ilegal era descoperit.

De aceea se trecuse la cărăuşi care purtau drogurile în stomac. Idioţi care erau pregătiţi să-şi asume riscurile îşi anesteziau esofagul cu novocaină şi apoi înghiţeau până la o sută de pelete care conţineau fiecare în jur de zece grame.

Unora li se spărgeau în stomac şi mureau cu spume la gură prin aeroporturi. Alţii fuseseră denunţaţi de stewardesele cu ochi de vultur care observaseră că nu puteau mânca şi nici bea în timpul unui zbor lung. Fuseseră luaţi deoparte, li se dăduse sirop de smochine şi o toaletă cu un ecran de filtrare în partea de jos. Închisorile americane şi cele europene erau pline până la refuz de astfel de cărăuşi. Cu toate acestea, peste optzeci la sută scăpau deoarece erau în număr mult prea mare şi occidentalii erau obsedaţi de drepturile cetăţenilor. Apoi, predecesorul lui Suárez avu parte de al doilea mare ghinion.

Pornise din Manchester, Anglia, şi funcţiona. Era un nou aparat cu raze X „de percheziţie corporală virtuală”, care nu doar că îl arăta pe pasager dezbrăcat, dar arăta şi implanturile, înserările în anus şi conţinutul intestinelor. Aparatul era atât de silenţios încât putea fi instalat sub ghişeul ocupat de ofiţerul de control al paşapoartelor astfel încât călătorul să poată fi observat de la torace până la gambe de un alt ofiţer aflat în altă cameră. Şi cum din ce în ce mai multe aeroporturi occidentale şi terminale maritime le instalau, rata interceptării cărăuşilor crescu foarte mult.

În cele din urmă, Don se sătură. Ordonase schimbarea directorului executiv al acelei divizii; permanent. Suárez preluase funcţia.

Se pricepea la transporturi, şi cifrele sale arătau clar care erau cele mai bune rute. În SUA, se ajungea cel mai bine pe apă sau prin aer, prin Caraibe, cu livrare în nordul

Mexicului sau coasta sudică a SUA, cu încărcătura dusă în mare parte de nave de marfă pe aproape întreg traseul, urmate de un transfer pe mare către vase private din rândul celor care mişună pe ambele coaste, de la pescari până la bărci cu motor, iahturi private şi ambarcaţiuni de agrement.

În cazul Europei, era în favoarea noilor rute; nu direct dinspre Caraibe până în vestul şi nordul Europei unde interceptările aveau un procent de douăzeci la sută, ci până în est, în statele ratate care compuneau coasta de vest a Africii, încărcăturile trecând în mâna altor proprietari acolo, şi Cartelul primindu-şi banii, cumpărătorilor le revenea datoria de a împărţi cantitatea livrată şi de a o duce la nord dincolo de deşerturi până pe malul Mediteranei, şi de acolo până în sudul Europei. Iar destinaţia lui preferată era micul stat amărât, fostă colonie portugheză, care rămăsese răvăşită în urma războiului civil şi care acum era un iad al narcoticelor, Guineea-Bissau.

Aceasta a fost exact concluzia la care ajunsese Cal Dexter în timp ce stătea în Viena alături de vânătorul canadian de traficanţi, Walter Kemp, de la Biroul ONU pentru Droguri şi Criminalitate. Statisticile UNODE se potriveau foarte bine cu cele ale lui Tim Manhire din Lisabona.

Africa de Vest începuse de doar câţiva ani să fie destinatara a douăzeci la sută din cocaina Columbiană ce se îndrepta spre Europa, iar acum ajunsese la peste cincizeci la sută. Ceea ce nu ştia niciunul dintre cei doi bărbaţi care stăteau la o cafea în parcul Prater era că Alfredo Suárez crescuse acel procentaj la şaptezeci la sută.

Erau şapte republici de coastă în Africa de Vest care erau „zone de interes” pentru poliţie: Senegal, Gambia,

Guineea-Bissau, Guineea-Conakry (fostă colonie franceză), Sierra Leone, Liberia şi Ghana.

După ce era dusă în zbor sau cu vaporul dincolo de Atlantic în Africa de Vest, cocaina o lua spre nord printr-o sută de rute şi şiretlicuri diferite. O parte ajungea cu bărcile de pescuit, până pe coasta Marocului şi apoi urma vechiul drum al canabisului. Alte încărcături zburau deasupra deşertului Sahara până pe coasta de nord a Africii şi de acolo erau duse de avioane mici până la mafia spaniolă, dincolo de Coloanele lui Hercule sau până la ’Ndrangheta din Calabria, unde erau aşteptate în portul Gioia.

Unele transporturi veneau pe drumuri extenuante cu trenul, traversând deşertul Sahara de la sud la nord. Un interes major îl reprezenta compania aeriană din Libia, Afriqiyah, care lega douăsprezece oraşe mari din vestul Africii de capitala Tripoli, care era peste apă de Europa.

— Când vine vorba de transportul cu vaporul spre nord, către Europa, spuse Kemp, sunt implicaţi cu toţii. Dar când primesc încărcăturile în partea asta de Atlantic, Guineea-Bissau este pe primul loc.

— Poate că ar trebui să mă duc să arunc o privire, cugetă Dexter.

— Dacă te duci, să ai grijă, îl avertiză canadianul. Să ai o acoperire bună. Şi ar fi bine să iei şi nişte întăriri. Bineînţeles, cel mai bun camuflaj este să fii negru. Poţi face asta?

— Nu, nu pe continentul acesta.

Kemp trecu un nume şi un număr de telefon pe un şerveţel.

— Caută-l la Londra. Este unul dintre prietenii mei. E din SOCA. Şi mult noroc. Vei avea nevoie.

Cal Dexter nu mai auzise de SOCA, dar urma să o descopere acum. Se întoarse la hotelul Montcalm până la

lăsarea serii.

Din cauza conexiunii cu fosta colonie, compania aeriană portugheză TAP era singurul transportator convenabil. După o săptămână, cu viza corespunzătoare, vaccinat şi injectat cu tot ce se gândise Şcoala de Medicină Tropicală că ar fi nevoie, şi cu o scrisoare din partea Bird Life Internaţional care atesta că era unul dintre cei mai importanţi ornitologi specializaţi în studiul păsărilor călătoare care petrec iarna în vestul Africii, „doctorul” Calvin Dexter era, după doar o săptămână, într-un zbor de noapte al TAP ce făcea legătura între Lisabona şi Guineea-Bissau.

În spatele său erau doi caporali din Regimentul Britanic de Paraşutişti. SOCA, aflase el, grupa sub un singur steag cam toate agenţiile care se ocupau de infracţiuni grave şi terorism, în reţeaua de contacte pe care o avea un prieten al lui Walter Kemp se afla şi un militar care petrecuse cea mai mare parte a carierei sale în Three Para, celebrul Batalion 3 din regimentul de paraşutişti. El îi găsise pe Jerry şi pe Bill, care veneau din sediul central din Colchester. Ei se oferiseră voluntari.

Doar că acum nu mai erau Jerry şi Bill. Erau Kwame şi Kofi. Paşapoartele lor arătau că erau din Ghana şi alte documente demonstrau faptul că lucrau pentru Bird Life Internaţional în Accra. De fapt erau la fel de britanici precum castelul Windsor, dar amândoi aveau părinţi care emigraseră din Grenada. Atâta timp cât nimeni nu îi interoga în limbile twi, eweh sau ashanti, totul avea să fie în regulă în ceea ce-i privea. Nu vorbeau nici creolă sau portugheză, dar era clar că erau africani când te uitai la ei.

Avionul companiei aeriene TAP ateriză pe aeroportul din Bissau după miezul nopţii, când totul era cufundat în beznă. Cei mai mulţi pasageri se îndreptau spre São Tomé şi numai câţiva oameni trecură de zona de tranzit şi se

îndreptară spre controlul paşapoartelor. Dexter îi conducea.

Ofiţerul de la paşapoarte scană fiecare pagină a paşaportului canadian nou, puse viza de Guineea, luă cei douăzeci de euro şi îi făcu semn să treacă. Le făcu semn şi celor doi însoţitori.

— *Avec moi*[14]*,* spuse Dexter, adăugând *Con migo*[15]*.*

Nici franceza şi nici spaniola nu sunt portugheză, dar înţelesul era clar. Şi zâmbi larg, împrăştiind bună-dispoziţie. De obicei asta funcţiona. Un ofiţer superior se apropie de ei.

— *Quèst-ce que vous faites en Guinée?*[16] întrebă el.

Dexter simulă încântarea. Băgă mâna în geanta pe care o ţinea pe umăr şi scoase o mână de broşuri despre bâtlani, lopătari şi alte specii dintre cele 700.000 de păsări de apă care petreceau iarna în mlaştinile vaste şi zonele umede ale Guineei-Bissau. Ofiţerul se uită peste ele plictisit. Le făcu semn să treacă.

Afară nu era niciun taxi. Dar exista o camionetă cu un şofer, şi o bancnotă de cincizeci de euro făcea multe acolo.

— Hotel Malaika? întrebă Dexter.

Şoferul aprobă din cap.

În timp ce se apropiau de oraş, Dexter observă că era aproape în întregime în întuneric. Se vedeau foarte puţine luminiţe. Să fi fost o oră de stingere impusă de armată? Nu, nu era curent electric. Numai clădirile cu generatoare private aveau lumină după apus sau curent la orice oră. Din fericire, hotelul Malaika era unul dintre ele. Cei trei se cazară şi se retraseră în cameră ca să mai prindă câteva ore de somn. Exact înainte de răsărit, cineva îl împuşcă pe

[14] După mine – din lb. franceză (n.tr.).

[15] După mine – din lb. spaniolă (n.tr.).

[16] Ce faceţi în Guineea? – din lb. franceză (n.tr.).

preşedinte.

Jeremy Bishop, expertul în calculatoare din cadrul Proiectului Cobra, fu cel care găsi primul numele. Aşa cum cei obsedaţi de jocuri de cultură generală care caută prin dicţionare, enciclopedii şi atlase, adunând informaţii despre care nu o să-i întrebe nimeni niciodată, Bishop, care nu avea o viaţă socială, îşi petrecea timpul în spaţiul cibernetic. Nu doar naviga pe internet – asta ar fi fost mult prea simplu. Avea obiceiul de a intra fără niciun efort şi pe nevăzute în bazele de date ale altor oameni ca să vadă ce găseşte acolo.

Într-o seară târzie de sâmbătă, când locuitorii din Washington erau afară şi se bucurau de anotimpul festiv, aşezat în faţa unei console, Bishop se uita pe listele cu sosiri şi plecări de la aeroportul Bogotá. Era un nume care apărea în mod repetat. Oricine ar fi fost, zbura regulat de la Bogotá la Madrid, o dată la două săptămâni.

Se întorcea în mai puţin de trei zile, petrecând astfel mai puţin de cincizeci de ore în capitala Spaniei. Nu era suficient timp pentru o vacanţă, şi era prea mult pentru o escală înainte de altă destinaţie.

Bishop îi verifică numele pe lista de persoane despre care se ştia că erau implicate în traficul de cocaină, listă oferită de poliţia Columbiană celor de la DEA şi copiată în sediul central al Cobrei. Nu se regăsea acolo.

Sparse baza de date a Iberiei, compania aeriană pe care o folosea bărbatul de fiecare dată când călătorea. Numele apăru în categoria „călător frecvent”, cu privilegii speciale cum ar fi statut prioritar la zborurile supraîncărcate. Mereu călătorea la clasa întâi şi rezervările pentru zborul de întoarcere erau făcute automat, doar dacă nu le anula el.

Bishop îşi folosi autorizaţia la nivel înalt de a-i contacta pe cei de la DEA din Bogotá şi chiar şi pe cei din echipa britanică SOCA din acelaşi oraş. Nu-l cunoşteau niciunii,

dar DEA menţionă că, potrivit registrelor locale, era un avocat de la o firmă foarte bună, care nu se ocupase niciodată de dreptul civil. Dând într-o înfundătură, dar curios încă, Bishop îi povesti lui Devereaux.

Cobra analiză informaţiile, dar se gândi că nu merita un efort mai mare de atât. Pe termen lung, era un lucru prea neînsemnat. Totuşi, nu ar fi stricat o mică investigaţie în Madrid. Acţionând prin intermediul echipei DEA din Spania, Devereaux ceru ca la următoarea vizită avocatul să fie urmărit discret. El, Cobra, ar fi apreciat să ştie unde stătea, unde mergea, ce făcea şi cu cine se întâlnea. După ce îşi dădură ochii peste cap, americanii din Madrid fură de acord să le ceară această favoare colegilor lor spanioli.

Unitatea antidrog de la Madrid se numea Unidad de Drogas y Crimen Organizado, sau UDYCO. Cererea fu lăsată pe biroul inspectorului Francisco „Paco” Ortega.

Ca toţi poliţiştii, Ortega considera că muncea mult prea mult, nu avea echipamentul necesar şi cu siguranţă nu era plătit suficient. Dar dacă yankeii voiau ca un Columbian să fie urmărit, nu avea cum să refuze. Dacă Marea Britanie era cel mai mare consumator de cocaină din Europa, Spania era locul în care se primea cea mai mare cantitate, şi lumea interlopă era una uriaşă şi îngrozitoare. Cu resursele lor enorme, se mai întâmpla ca americanii să intercepteze o mină de aur şi să împartă informaţiile şi cu UDYCO. O notă fu transmisă astfel încât, în zece zile, când avea să sosească Columbianul din nou, acesta să fie urmărit în secret.

Nici Bishop, nici Devereaux şi nici Ortega nu ştiau că Julio Luz era singurul membru al Frăţiei care nu intrase niciodată în atenţia poliţiei columbiene. Colonelul Dos Ríos ştia exact cine erau toţi ceilalţi, dar nu şi cine era avocatul, cel care spăla banii.

Până la amiază, după sosirea lui Cal Dexter şi a echipei

sale în oraşul Bissau, problema cu preşedintele mort fusese clarificată şi panica disipată. Se părea că nu fusese încă o lovitură de stat.

Asasinul fusese iubitul soţiei mult mai tinere a bătrânului tiran. Până la ora prânzului, amândoi dispăruseră în pădurea din nordul ţării şi nu aveau să mai fie văzuţi niciodată. Solidaritatea tribală urma să-i facă dispăruţi pentru totdeauna.

Preşedintele făcuse parte din tribul Papei; soţia lui trofeu era din Balanţa, la fel şi iubitul ei. Armata era în mare parte tot din tribul Balanţa şi nu avea nicio intenţie să-l vâneze pe unul de-al lor. În plus, preşedintele nu fusese prea popular. Urma să fie ales altul până la urmă. Comandantul armatei şi şeful de cabinet deţineau de fapt puterea.

Dexter închirie un SUV alb de la Mavegro Trading, al cărui proprietar olandez îndatoritor îi făcu legătura cu un bărbat care avea un iaht de închiriat. Avea motor exterior şi remorcă. Cu siguranţă ar fi capabil să parcurgă golfurile din arhipelagul Bijagos, în căutarea păsărilor de apă.

Într-un final, Dexter reuşi să închirieze un bungalou separat care era situat faţă în faţă cu stadionul construit de curând de chinezi, care colonizau pe tăcute suprafeţe mari din Africa. El şi cele două ajutoare se mutară din hotelul Malaika în acea cabană.

Pe drum, un jeep Wrangler le tăie calea la o intersecţie şi vină în aceeaşi direcţie cu ei. În doar două zile, Dexter aflase că acolo nu există poliţie rutieră şi că semafoarele funcţionau rar.

În timp ce SUV-ul şi jeepul mergeau alături, la doar câţiva centimetri unul de altul, pasagerul din faţă din Wrangler îl privi cu atenţie pe Dexter, din spatele ochelarilor de soare negri. La fel ca şoferul, nu era nici african, nici european. Era închis la ten, avea păr negru,

prins în coadă şi lanţuri groase de aur strălucitor la gât. Columbian.

Jeepul avea montată pe plafon o ramă cromată pe care fuseseră prinse patru proiectoare puternice. Dexter ştia care era explicaţia. Mulţi transportatori de cocaină veneau pe mare şi nu ajungeau niciodată în micul şi amărâtul port din Bissau, ci transferau pachetele în golfuleţele din insulele cu mangrove.

Alte încărcături veneau prin aer şi ori erau aruncate în mare, aproape de o barcă de pescuit care le aştepta, ori erau duse în interiorul ţării. Lupta de douăzeci de ani pentru obţinerea independenţei Guineei-Bissau faţă de Portugalia lăsase moştenire în jur de cincizeci de piste de aterizare construite în pădure. Uneori, avioanele cu cocaină aterizau acolo înainte să zboare înapoi la aeroport, goale şi „curate”, ca să se realimenteze.

O aterizare pe timp de noapte era mai sigură, dar de vreme ce în pădure nu existau stâlpi de electricitate, nu aveau nicio lumină. Dar patru sau cinci maşini care veneau să le întâmpine s-ar fi putut folosi de proiectoarele de pe plafon ca să le ofere o zonă de aterizare iluminată perfect pentru câteva minute cât aveau nevoie. Asta a putut să le explice Dexter celor doi paraşutişti care îl însoţeau.

În Kapoor, şantierul naval murdar din sudul regiunii Goa, se muncea de zor pe cele două vapoare. Responsabilul era un canadian-scoţian pe care-l chema Duncan MeGregor, care îşi petrecuse viaţa în şantierele navale de la tropice şi care avea o piele de om parcă bolnav în stare terminală, iar ochii întăreau această impresie. Într-o zi, dacă nu-l dobora febra din mlaştini, avea s-o facă whisky-ul.

Cobrei îi plăcea să angajeze experţi ieşiţi la pensie. Aveau vreo patruzeci de ani de experienţă, nu erau legaţi de familie şi aveau nevoie de bani. MeGregor ştia ce i se cerea, dar nu şi de ce. Dată fiind suma pe care o primea,

nu avea nicio intenţie să facă speculaţii, şi cu atât mai mult să pună vreo întrebare.

Sudorii şi meseriaşii erau localnici; inginerii erau veniţi din Singapore şi îi cunoştea bine. Închiriase şi adusese câteva rulote pentru ei; fără îndoială nu ar fi tolerat cocioabele localnicilor din Goa.

I se spusese că exteriorul navelor avea să rămână la fel. Numai interiorul celor cinci cale enorme trebuia să fie transformat. Cea mai îndepărtată trebuia să fie un loc pentru prizonieri, deşi el nu ştia asta. Trebuia să aibă paturi, latrine, o bucătărie, duşuri şi un careu cu aer condiţionat şi televizor.

Următoarea trebuia să fie o altă zonă pentru locuit cu aceleaşi lucruri, dar mai bune. Cândva urmau să locuiască soldaţii de la Serviciul Britanic Special de Bărci sau cei de la Navy SEAL.

A treia cală trebuia să fie mai mică pentru ca vecina sa să poată fi mai mare. Despărţitura de oţel dintre cala a treia şi cala a patra trebuise să fie tăiată şi mutată. Aici avea să fie un atelier universal. Penultima cală, cea din spate, era goală. Va cuprinde bărci cu umflare ultrarapidă, cu motoare imense. Această cală va fi singura care va avea o macara deasupra.

Cala cea mai mare necesita cea mai multă muncă. Pe podeaua ei se pregătea o placă de oţel care urma să se ridice vertical, susţinută de patru cricuri hidraulice, câte unul în fiecare colţ, până ce ajungea la acelaşi nivel cu puntea de deasupra. Orice ar fi fost prins de acea podea în construcţie ar fi putut să iasă în afară la aer proaspăt. De fapt ar fi fost elicopterul de atac al unităţii.

Toată iarna, sub soarele încă arzător al Karnatakanului, lămpile de sudură au fâsâit, burghiele au bâzâit, metalul a scrâşnit, ciocanele au bătut şi două transportoare de marfă inofensive au fost transformate în capcane

plutitoare mortale. Şi undeva departe, numele lor au fost schimbate şi au trecut în proprietatea unei companii invizibile conduse de Thame din Singapore. Chiar înainte să fie gata, numele aveau să fie puse pe fiecare pupă, echipajele aveau să zboare până acolo ca să preia controlul lor şi aveau să navigheze încotro le aştepta misiunea, în partea cealaltă a lumii.

Cal Dexter petrecu o săptămână aclimatizându-se înainte să plece cu barca în inima arhipelagului Bijagos. Lipi pe maşină stickerele cu Bird World Internaţional şi American Audobon Society pe care le adusese cu el. Aruncate la vedere pe bancheta din spate astfel încât să fie văzute de oricine ar fi trecut pe lângă maşină, se aflau nişte copii după cele mai recente rapoarte din Ghana Wildlife Society şi indispensabilul ghid din domeniu, *Birds of Western Africa,* scris de Borrow şi Demey.

De fapt, după întâmplarea cu Wranglerul din intersecţie, doi bărbaţi tuciurii fură trimişi la bungalou să vadă ce se petrece. Se întoarseră de acolo şi le spuseră şefilor că cercetătorii nu erau decât nişte idioţi inofensivi. În mijlocul teritoriului inamic, a fi „idiot” reprezenta cea mai bună acoperire posibilă.

Prima sarcină a lui Dexter fu să găsească un loc pentru barca sa. Îşi duse echipa în vestul oraşului Bissau, în adâncul pădurii înspre Quinhamel, capitala tribului Papei. Dincolo de Quinhamel găsi râul Mansoa care curgea spre mare, iar pe malul său se aflau hotelul şi restaurantul Mar Azul. Aici lansă iahtul la apă şi-l cază pe Jerry la hotel, dându-i sarcina să aibă grijă de el. Înainte ca el şi Bill să plece, luară un prânz somptuos cu homar şi vin portughez.

— Este mai tare decât Colchester pe timp de iarnă, fură de acord cei doi paraşutişti.

Spionarea celor două insule aflate în larg începu în ziua următoare.

Erau paisprezece insule principale în Bijagos, dar întregul arhipelag era compus din optzeci şi două de bucăţi mici de pământ, aflate la o distanţă între treizeci şi cincizeci de kilometri de coasta Guineea-Bissau. Agenţiile anti-cocainã le fotografiaseră din spaţiu, dar nimeni nu ajunsese acolo cu o barcă mică.

Dexter descoperi că erau toate mlăştinoase, aerul era înăbuşitor şi peste tot tronau mangrove, dar vreo patru sau cinci care erau mai în larg fuseseră înţesate de vile luxoase albe ca zăpada pe plajele strălucitoare, fiecare cu antene parabolice mari şi turnuri radio, tehnologie de ultimă generaţie, care să prindă semnalul companiei de telefonie mobilă MTN aflată departe. Fiecare vilă avea un doc şi o barcă cu motor. Acestea erau reşedinţele din exil ale columbienilor.

În rest, numără douăzeci şi trei de cătune de pescari, porci şi capre, care abia aveau cu ce-şi duce zilele. Dar erau şi tabere de pescuit în care străinii veneau să prade rezervele de peşte ale ţării. Erau canoe de douăzeci şi trei de metri venite din Guinea-Conakry, Sierra Leone şi Senegal, cu mâncare şi combustibil pentru cincisprezece zile petrecute departe de bază.

Acestea deserveau vasele-mamă din Coreea de Sud şi din China, ale căror congelatoare puteau să păstreze peştii îngheţaţi tot drumul până înapoi în Orient. Văzu până la patruzeci de canoe care deserveau un singur vas. Dar încărcătura pe care voia de fapt s-o vadă sosi în cea de-a şasea noapte.

Aşteptase vaporul într-un golfuleţ strâmt, traversase o insulă pe jos şi se ascunsese în mangrovele de pe mal. Americanul şi cei doi paraşutişti britanici stăteau ascunşi sub o perdea de camuflaj, cu binocluri puternice, în timp ce soarele apunea în faţa lor. Odată cu ultimele raze roşii de lumină apăru o navă care cu siguranţă nu era o navă-

mamă de pescuit. Se strecură printre două insuliţe şi lanţul zornăi în timp ce fu aruncată ancora. Apoi veniră canoele.

Erau localnici, nu străini, şi nu erau pregătiţi de pescuit. Erau cinci, fiecare cu un echipaj format din patru nativi şi un hispanic la pupa fiecăreia.

La marginea cargobotului apărură câţiva bărbaţi ţinând baloturi legate cu funie tare. Erau suficient de grele încât era nevoie de patru bărbaţi să ridice unul şi să-l lase în jos către canoele care aşteptau, care se clătinară şi se cufundară mai mult în apă din cauza greutăţii.

Nu aveau de ce să fie precauţi. Echipajul râdea şi ţipa, cu vocile piţigăiate specifice oamenilor din Orient. Unul dintre hispanici urcă la bord să stea de vorbă cu căpitanul. O valiză cu bani trecu dintr-o mână în alta, taxa pentru traversarea Atlanticului, dar un procent extrem de mic din venitul care avea să fie obţinut în Europa.

Ghicind greutatea baloturilor şi numărându-le, Cal Dexter calculă că două tone de cocaină Columbiană pură fuseseră descărcate în timp ce el privea prin binoclu. Se întunecă şi mai mult. Cargobotul aprinse câteva lumini. Pe canoe apărură lanterne. În cele din urmă tranzacţia fiind încheiată, canoele porniră motoarele şi plecară. Vaporul ridică ancora şi se lăsă purtat de reflux spre mare.

Dexter apucă să zărească steagul cu roşu şi albastru al Coreei de Sud şi numele vasului. *Hae Shin.* Aşteptă o oră să părăsească zona, după care porniră în susul râului înapoi la Mar Azul.

— Aţi mai văzut până acum un milion de lire, băieţi?

— Nu, şefule, răspunse Bill, folosind jargonul folosit de caporali pentru ofiţeri.

— Păi, acum aţi văzut. Aceea a fost valoarea a două tone de cocaină.

Se posomorâră.

— Avem homar la cină. E ultima noastră noapte.

Asta îi mai înveseli. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, înapoiaseră cabana, barca şi SUV-ul şi zburaseră spre Londra, via Lisabona. În noaptea în care plecară, nişte bărbaţi cu cagule negre năvăliră în cabana lor, scotocind peste tot şi apoi îi dădură foc. Unul dintre localnici văzuse un bărbat alb printre mangrove.

Raportul inspectorului Ortega fu succint şi cu toate informaţiile valabile. Aşadar, excelent. În text, se referi la avocatul Columbian Julio Luz ca fiind „ţinta”.

Ţinta a ajuns la ora 10.00 cu avionul companiei aeriene Iberia. A fost identificată în tunelul de la clasa întâi, până la trenul care ducea de la terminalul patru către gara principală.

Unul dintre oamenii mei, îmbrăcat în uniforma companiei Iberia, l-a urmărit tot timpul. Ţinta nu a observat şi nici nu a fost precaută gândindu-se că este urmărită. Avea în mână o geantă diplomat şi un bagaj de cabină. Nu avea bagaj mare.

A trecut pe la controlul paşapoartelor şi prin coridorul verde de la vamă şi nu a fost oprit. Era aşteptat de o limuzină; un şofer stătea cu un semn pe care scria Villa Real. Acesta este un hotel mare din Madrid. Trimite limuzine la aeroport pentru clienţii importanţi.

Unul dintre colegii mei, îmbrăcat civil, a fost cu el tot timpul şi în maşina care l-a urmărit până la hotel. Nu s-a întâlnit cu nimeni şi nu a vorbit cu nimeni până ce a ajuns la Villa Real, Plaza de las Cortés 10.

A fost primit cu multă căldură şi a fost auzit cerând „camera sa obişnuită”. A fost asigurat că era pregătită pentru el. S-a retras în cameră, a comandat un prânz uşor prin roomservice la amiază şi se pare că a dormit ca să recupereze somnul pierdut în timpul zborului de noapte. A luat o gustare în cafeneaua hotelului care se numeşte East 47 şi la un moment dat a fost salutat de directorul

hotelului, domnul Felix García.

S-a retras din nou în camera sa, dar a fost auzit spunând că ar dori să rezerve o masă pentru cină, în restaurantul gourmet de la primul etaj. Unul dintre oamenii mei, care a ascultat la uşa lui, a auzit zgomotele unui meci de fotbal pe care se pare că l-a urmărit la televizor. Întrucât am primit instrucţiuni să nu îl alertăm, nu am putut să verificăm apelurile primite şi făcute de acesta. (Bineînţeles că am putea obţine aceste informaţii, dar asta ar pune în alertă personalul.)

La ora nouă a coborât pentru cină. A fost însoţit de o tânără, până în douăzeci şi cinci de ani, genul studentă. S-a suspectat faptul că ar fi o „damă de companie", dar nu a existat niciun indiciu care să demonstreze acest lucru. El a scos o scrisoare din buzunarul de la piept. Era o hârtie crem de bună calitate. Ea a luat-o, i-a mulţumit, a pus-o în poşetă şi a plecat. Bărbatul s-a întors la el în cameră şi a petrecut noaptea singur.

A luat micul dejun în grădina interioară, tot la etajul întâi al hotelului, la ora opt, şi i s-a alăturat aceeaşi tânără (vedeţi mai jos). De data aceasta nu a stat cu el, ci i-a dat scrisoarea, a băut o cafea şi a plecat.

Am trimis pe cineva să o urmărească. Se numeşte Letizia Arterial, are douăzeci şi trei de ani, studiază Arte la Universitatea Complutense. Locuieşte într-o garsonieră modestă din Mancloa, în apropiere de campusul universitar, trăieşte singură dintr-o sumă mică de bani şi pare să fie o persoană respectabilă.

Ţinta a părăsit hotelul cu taxiul la ora zece şi a fost dusă la banca Guzman de pe Caile Serano. Aceasta este o bancă privată de mici dimensiuni care serveşte clienţi foarte importanţi despre care nu se ştie (sau nu se ştia) nimic rău. Ţinta a petrecut dimineaţa acolo şi se pare că a luat prânzul cu directorii. A plecat la ora trei după-amiaza,

dar la uşă, angajatul de la bancă l-a ajutat cu două valize Samsonite mari. Nu putea să le care, dar nici nu avea nevoie s-o facă.

Un Mercedes negru a sosit parcă la comandă şi doi bărbaţi au ieşit din el. Au băgat cele două valize grele în portbagaj şi au plecat. Ţinta nu i-a acompaniat, dar a luat un taxi. Omul meu a reuşit să le facă poze celor doi bărbaţi cu telefonul mobil. Aceştia au fost identificaţi. Amândoi sunt gangsteri renumiţi. Nu am putut să urmărim Mercedesul deoarece nu ne aşteptam la acest lucru şi omul meu era pe jos. Maşina lui era parcată după colţ. Aşa că a rămas cu ţinta.

Ţinta s-a întors la hotel, a luat din nou o gustare, s-a uitat la televizor, a luat cina din nou (de data aceasta singur, servit doar de şeful de sală al hotelului, Francisco Paton). A dormit singur şi a plecat la aeroport la ora nouă, cu limuzina hotelului. A cumpărat un litru de coniac de cea mai bună calitate de la *duty-free,* a stat în sala de aşteptare de la clasa întâi, s-a urcat în avion şi a plecat spre Bogotá la ora 12.20, aşa cum era programat.

Cât despre cei doi infractori din banda Galicia, am dori să ne interesăm de domnul Luz când va apărea din nou. E evident că valizele ar putea conţine suficiente bancnote de 500 de euro care să reprezinte o reglare de conturi între Columbia şi importatorii noştri mari. Vă rugăm să ne sfătuiţi în această problemă.

— Ce crezi, Calvin? întrebă Devereaux întâmpinându-l pe Dexter.

— E clar că avocatul este implicat în operaţiunea de spălare de bani a Cartelului, dar se pare că doar pentru Spania. Sau poate că alte bande europene aduc banii pe care-i datorează la banca de pe Calle Serrano pentru a-şi rezolva datoriile. Dar aş prefera ca UDYCO să nu acţioneze imediat, ci să mai aştepte o singură călătorie, cea de data

viitoare.

— Ar putea să îi prindă dintr-o singură lovitură pe cei doi gangsteri, pe avocatul corupt, banii şi banca. De ce nu?

— Sunt nişte treburi neterminate. Scrisoarea, fata. De ce face pe poştaşul? Şi pentru cine? cugetă Dexter.

— Nepoata cuiva. O favoare pentru un prieten.

— Nu, domnule Devereaux. Există corespondenţă, livrare înregistrată dacă insistaţi să-i spunem astfel, sau e-mailuri, faxuri, mesaje, apeluri telefonice. Asta e ceva personal, foarte secret. Data viitoare când va ajunge prietenul nostru Luz în Madrid, mi-aş dori să fiu şi eu acolo. Însoţit de o echipă mică.

— Deci să le cerem prietenilor noştri spanioli să stea pe loc până suntem pregătiţi? De ce să fim atât de precauţi?

— Să nu ne culcăm niciodată pe o ureche, spuse fostul soldat. Să ucidem animalul cu o singură împuşcătură, direct în cap. Fără mizerie. Fără ratări. Fără împuşcături pe jumătate. Fără răni. Dacă îl ridicăm pe Luz acum nu vom şti niciodată cine trimite plicuri cu hârtie crem, cui şi de ce. Asta m-ar îngrijora pentru mult timp.

Paul Devereaux îl privi gânditor pe fostul Şobolan de Tunel.

— Încep să înţeleg de ce Vietcong nu te-au prins în Iron Triangle. Încă gândeşti ca o creatură din junglă.

CAPITOLUL CINCI

Guy Dawson alinie avionul, frână uşor, studie din nou şirul de instrumente sclipitoare, aruncă o privire asfaltului care strălucea în soare, după care vorbi cu turnul de control şi aşteptă permisiunea să-şi ia zborul.

Când o primi, apăsă uşor pe cele două acceleratoare. În spatele lui, cele două motoare Rolls-Royce Spey schimbară zgomotul dintr-un geamăt într-un urlet puternic şi vechiul Blackburn Buccaneer începu să ruleze. Era momentul pe care pilotul veteran nu înceta să-l savureze.

La viteza de decolare, fostul bombardier al marinei deveni uşor la atingere, zgomotul roţilor încetă şi se înălţă spre vastul cer albastru african. În spate, Thunder City, enclava aviatică privată a Cape Town Internaţional, devenea rapid din ce în ce mai mic. Încă urcând, Dawson stabili traseul spre Windhoek, Namibia, drumul mai scurt şi mai uşor al călătoriei lungi către nord.

Dawson era doar cu un an mai în vârstă decât avionul de război pe care îl pilota. Se născuse în anul 1961 când Buccaneer era doar un prototip. Avionul începu extraordinara carieră în anul următor, când intră în serviciul operaţional al escadronului, cu Flota Aeriană Britanică. Creat iniţial pentru a se confrunta cu navele sovietice de tip Sverdlov, se dovedi a fi atât de bun încât rămase în uz până în anul 1994.

Flota Aeriană folosi avioane de pe vapoare până în anul 1978. Până în 1969, Forţa Aeriană Regală, invidioasă, dezvoltase versiunea care opera de pe mal şi care fusese scoasă din uz în cele din urmă în 1994. Între timp, Africa de Sud cumpărase şaisprezece avioane, operaţionale până în 1991. Ceea ce chiar şi puţinii experţi în avioane nu ştiau era că acel vehicul transportase bombele atomice ale Africii de Sud, până când, în ajunul „revoluţiei curcubeu”,

populaţia albă din Africa de Sud le distrusese (cu excepţia a trei, păstrate ca piese de muzeu) şi scosese la pensie avionul Buccaneer. Cel pe care îl pilota Guy Dawson în acea dimineaţă de ianuarie a anului 2011, era unul dintre ultimele trei rămase în lume, salvate de iubitorii de avioane de război, păstrate pentru zboruri pentru turişti şi ţinute în Thunder City.

Încă urcând, Dawson se întoarse cu spatele la albastrul Atlanticului de sud şi se îndreptă spre nord, către nisipurile sterpe din Namaqualand şi Namibia.

Versiunea S.2, care aparţinuse Forţei Regale Aeriene şi pe care o pilota, avea să urce la o înălţime de peste zece mii de metri şi să zboare la Mach Point Eight, consumând treizeci şi şase de litri de combustibil la fiecare minut. Dar pentru acest traseu scurt va avea suficient combustibil. Cu opt bidoane pline la bord, plus bidonul din cala cu arme şi două rezervoare situate sub aripile avionului, avionul lui putea să-şi ducă greutatea de zece mii de kilograme, cu viteză optimă, până la 4 200 de kilometri. Windhoek era la mai puţin de 1 800 km.

Guy Dawson era un bărbat fericit. Ca tânăr pilot în Forţele Aeriene Sud Africane, fusese repartizat în anul 1985 la Escadronul 24, cea mai bună unitate, în ciuda faptului că erau în serviciu avioane Mirage franţuzeşti, mai rapide decât el. Dar Buccaneer, deja veteran de douăzeci de ani, era special.

Una dintre cele mai ciudate caracteristici ale sale era cala cu bombe care se închidea complet cu o uşă rotitoare. Într-un bombardier uşor de acea mărime, mare parte din muniţie era purtată sub aripi. Faptul că avea bombele înăuntru lăsa exteriorul gol şi îmbunătăţea capacitatea şi viteza.

Sud-africanii măriseră cala pentru bombe şi mai mult şi îşi instalaseră propriile bombe atomice, care fuseseră

pregătite în secret timp de mai mulţi ani, cu ajutorul israelienilor. O altă modificare fusese încorporarea unui rezervor de combustibil extrem de mare în acea cală ascunsă şi să ofere avionului o rază de acţiune inegalabilă. Distanţa şi puterea, care oferiseră bombardierului ore întregi de „timp de pierdut” sus pe cer, îl convinseseră pe Dexter, americanul şiret dar care nu-şi arăta intenţiile şi care vizitase Thunder City în decembrie.

Dawson nu voia deloc să-şi împrumute „copilul”, dar criza creditelor la nivel mondial îi redusese investiţiile la o fracţiune din ce se aşteptase să primească pentru când avea să se pensioneze şi oferta americanilor era prea tentantă. Un contract de închiriat pe un an avea să-i aducă o sumă de bani care l-ar fi scos pe Guy Dawson din groapa în care ajunsese.

Alesese să zboare cu propriul său avion tot drumul până în Marea Britanie. Ştia că există un grup privat de pasionaţi de Buccaneer, cu sediul la vechiul aeroport al Forţelor Aeriene Regale din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, de la Scampton, Lincolnshire. Aceştia restaurau şi ei două avioane Buccaneer, dar nu erau gata încă. Ştia acest lucru deoarece cele două grupuri de pasionaţi păstrau mereu legătura, iar americanul ştia şi el asta.

Călătoria lui Dawson avea să fie una lungă şi obositoare. Fosta carlingă a navigatorului din spatele său fusese folosită pentru turişti care plăteau, dar mulţumită tehnologiei GPS, avea să zboare singur de la Windhoek departe, peste Atlanticul de Sud, până la micuţa insulă Ascension, deţinută de britanici, situată în mijlocul pustietăţii.

După un zbor de noapte şi o a doua alimentare, avea să zboare din nou spre nord către aeroportul Sal din insulele Capului Verde, iar apoi către Gran Canaria din Spania şi în

cele din urmă Scampton, Marea Britanie.

Guy Dawson ştia că şeful său american plătise deja pentru fiecare oprire cât să acopere combustibilul şi cheltuielile de cazare. Nu ştia de ce Dexter alesese acest avion.

Erau trei motive.

Dexter căutase în lung şi-n lat, şi mai ales în ţara lui natală, America, unde exista o cultură întreagă a pasiunii faţă de vechile avioane de război menţinute în condiţii de zbor. În cele din urmă se hotărâse la Buccaneerul sud-african deoarece era aproape necunoscut. Avea să pară doar o piesă de muzeu, mutată dintr-un loc în altul pentru a fi arătată oamenilor.

Era uşor de întreţinut şi atât de dur încât era aproape indestructibil. Şi putea să stea în aer ore în şir.

Ceea ce ştiau numai Dexter şi Cobra, în timp ce Guy Dawsonâşi aducea copilul înapoi pe tărâmul unde se născuse, era că acest Buccaneer nu avea să ajungă în niciun muzeu. Avea să se întoarcă la război.

Când señor Julio Luz ateriză la terminalul patru, aeroportul Barajas, Madrid, în februarie 2011, comitetul de primire era ceva mai numeros.

Cal Dexter era deja acolo, stând deoparte cu inspectorul Paco Ortega, privind în linişte şirul de pasageri care ieşea pe uşile de acces. Ambii bărbaţi se aflau în dreptul chioşcului de ziare, Dexter cu spatele la ţinta ce urma să sosească, iar Ortega răsfoind o revistă.

Cu ani în urmă, după armată, după ce obţinuse diploma în drept, Cal Dexter fusese consilier la Asistenţă Juridică în New York şi descoperise că avea atât de mulţi „clienţi” hispanici încât ar fi fost util să poată stăpâni spaniola. Aşa că se ocupă de acest lucru. Ortega era impresionat. Foarte rar găsea un yankeu care vorbea castiliana decent. Aşa nu mai trebuia să se chinuie el cu engleza.

Fără să se mişte, murmură:

— El e.

Lui Dexter nu-i fu deloc greu să-l identifice. Colegul său, Bishop, descărcase fotografia de membru din arhivele baroului avocaţilor din Bogotá.

Columbianul se ţinu de rutina sa. Urcă la bordul limuzinei hotelului, ţinând bine de geanta diplomat, îi permise şoferului să pună geanta în portbagaj şi se relaxă tot drumul până la Plaza de las Cortés. Vehiculul fără însemne al poliţiei depăşi limuzina şi Dexter, care se cazase mai devreme, ajunse la hotel primul.

Dexter adusese cu el la Madrid o echipă formată din trei oameni, toţi împrumutaţi de la FBI. Biroul fusese curios cu privire la ce se petrecea, dar toate întrebările şi obiecţiile fuseseră ignorate din cauza hârtiei semnate de preşedinte. Unul dintre cei trei putea să treacă de orice sistem de închidere ca prin brânză. Şi asta repede. Dexter insistase pe viteză. Descrisese genul de probleme cu care ar fi putut să se confrunte şi profesionistul dăduse din umeri ca şi cum nu era mare lucru. Asta era tot?

Al doilea bărbat putea să deschidă plicuri, să scaneze conţinutul în câteva secunde şi să închidă plicul astfel încât să pară că nu se umblase la el. Al treilea era doar santinelă. Cei trei nu erau cazaţi la Villa Real, ci la două sute de metri, mereu disponibili telefonic.

Dexter era în hol când ajunse şi Columbianul. Ştia care era camera avocatului şi verificase cum se făcea accesul. Avură noroc. Se afla în capătul unui coridor lung, departe de uşile liftului, scăzând astfel şansele unei întreruperi bruşte şi neaşteptate.

Când vine vorba de urmărirea unei ţinte, Dexter ştia de mult timp că bărbatul cu trenci care se preface că citeşte un ziar într-un colţ sau care stă fără niciun rost în uşă era la fel de evident ca un rinocer pe gazonul unei case

parohiale. Prefera să se ascundă la vedere.

Purta un tricou ţipător, stătea cocoşat asupra unui laptop şi vorbea la telefon mult prea tare cu cineva căreia îi spunea „scumpa mea”. Luz îi aruncă o privire trecătoare, îl analiză, după care îşi pierdu interesul.

Bărbatul era precum ceasul. Se cază, luă un prânz uşor în cameră şi rămase acolo pentru siestă. La ora patru reapăru în cafeneaua East 47, comandă ceai Earl Grey şi rezervă o masă pentru cină. Se pare că îi scăpase faptul că erau şi alte restaurante excelente în Madrid, iar vremea, deşi răcoroasă, era numai bună.

Câteva minute mai târziu, Dexter şi echipa sa se aflau pe hol. Santinela rămase în dreptul uşilor liftului. De fiecare dată când venea liftul şi se oprea, cu uşile deschise, bărbatul arăta că o lua în jos. Cu zâmbete politicoase din ambele părţi, uşile se închideau din nou. Când liftul cobora, proceda invers. Nu stătea să se prefacă că se leagă şi se dezleagă la şireturi tot timpul.

Lăcătuşului îi luă fix optsprezece secunde şi folosi un instrument foarte deştept ca să treacă dincolo de uşa electronică a apartamentului. Înăuntru, cei trei lucrară rapid. Lucrurile fuseseră scoase din geantă şi aşezate cu grijă în şifonier sau în sertare. Geanta diplomat se afla pe o ladă.

Avea lacăte cu cifru. Lăcătuşul ataşă un dispozitiv de ascultare şi îşi puse un stetoscop în urechi, rulă cifrele cu atenţie şi ascultă. Unul câte unul, numerele ajunseră în ordinea corectă şi încuietorile de alamă se desfăcură.

Conţinutul era în mare parte format din documente. Scannerul de materiale începu să-şi facă treaba. Totul fu copiat pe un stick de memorie de mâini în mănuşi albe de catifea. Nu era nicio scrisoare. Dexter, care purta şi el mănuşi, căută prin toate buzunarele. Nici urmă de vreo scrisoare. Făcu semn spre dulapuri, care erau în număr de

şase. Seiful camerei fu găsit în dulapul de deasupra televizorului cu plasmă.

Era un seif bun, dar nu era făcut să reziste în faţa tehnologiei, aptitudinilor şi experienţei unui bărbat care se antrenase şi lucrase în laboratorul de spargeri de la Quantico. Codul se dovedi a fi format din primele patru cifre ale codului de membru al lui Julio Luz de la barul Bogotá. Scrisoarea era înăuntru; lungă, rigidă, de culoare crem.

Era un plic autosigilant, dar o bucată de adeziv transparent era lipită peste clapetă. Bărbatul cu documentele o studie timp de câteva clipe, scoase un dispozitiv din valiza sa şi începu să calce clapeta la fel cum ar fi călcat gulerul unei cămăşi. După ce termină, clapeta se ridică fără să opună rezistenţă.

Mănuşi albe scoaseră cele trei coli de hârtie împăturite. Cu o lupă de bună calitate, copiatorul verifică dacă nu era vreun fir de păr uman sau de bumbac ultrafin care ar fi putut să fie pus acolo drept capcană. Nu exista aşa ceva. Era clar că expeditorul se baza pe avocat ca acesta să înmâneze epistola intactă domnişoarei Letizia Arterial.

Scrisoarea fu copiată şi pusă la loc; plicul fu lipit după aplicarea unui lichid transparent. Scrisoarea fu pusă la loc în seif exact aşa cum fusese înainte; seiful fu închis şi resetat la fel ca la început. Apoi, cei trei îşi strânseră echipamentul şi plecară.

La uşile liftului, santinela clătină din cap. Nicio urmă de ţintă. În acel moment, liftul opri în dreptul lor. Cei patru bărbaţi se strecurară rapid prin uşile care duceau la scări şi coborâră. Exact la ţanc; uşile se deschiseră şi din lift ieşi señor Luz, care se întorcea în cameră ca să facă o baie cu spumă şi să se uite la televizor înainte de cină.

Dexter şi echipa sa se retraseră în camera lui, unde descărcară conţinutul valizei. Avea să-i dea inspectorului

Ortega tot ce găsise, cu excepţia scrisorii pe care acum o citea el.

Nu merse să ia cina, dar aşeză doi membri ai echipei în celălalt capăt al restaurantului faţă de Luz. Ei raportară că fata ajunse, mâncă, luă scrisoarea, îi mulţumi mesagerului, după care plecă.

În dimineaţa următoare, Cal Dexter preluă tura de la micul dejun. Îl văzu pe Luz aşezându-se la o masă de două persoane de la perete. Fata i se alătură, dându-i scrisoarea sa, pe care Luz o puse în buzunarul de la piept. După cafea, fata îi zâmbi recunoscătoare şi plecă.

Dexter aşteptă să plece şi Columbianul, apoi, înainte ca ospătarii să poată ajunge la masa goală, trecu pe lângă ea şi se împiedică. Vărsă cafeaua din ceaşca aproape goală a Columbianului pe covor. Îşi înjură propria neîndemânare şi luă un şerveţel de pe masă ca să tamponeze pata. Un chelner insistă că era datoria sa. În timp ce tânărul plecase capul, Dexter puse un şerveţel peste ceaşca de cafea a fetei, o înveli şi o băgă în buzunarul de la pantaloni.

După şi mai multe scuze şi asigurări de „nada, señor”, ieşi din sala de mese.

— Mi-aş dori, spuse Paco Ortega în timp ce-l priveau pe Julio Luz cum dispare în banca Guzman, să ne laşi să îi prindem pe toţi.

— Va veni şi ziua aceea, Paco, spuse americanul. Vei avea momentul tău. Doar că nu încă. Chestia asta cu spălarea de bani e uriaşă. Sunt şi alte bănci din alte ţări implicate. Vrem să-i prindem pe toţi. Hai să ne coordonăm şi să îi facem praf pe toţi.

Ortega aprobă mormăind. La fel ca orice detectiv, mai trecuse prin operaţiuni de supraveghere care duraseră luni întregi înainte de lovitura finală. Răbdarea era esenţială, dar extrem de frustrantă.

Dexter minţea. Nu mai ştia alte operaţiuni de spălare de

bani care erau legate de Luz şi Guzman. Dar nu putea să divulge tornada pe care avea s-o declanşeze Proiectul Cobra când bărbatul cu ochi reci de la Washington avea să fie pregătit.

Iar acum voia să ajungă acasă. Citise scrisoarea în camera lui. Era lungă, sensibilă şi arăta grijile faţă de siguranţa şi binele tinerei femei, semnată pur şi simplu *Papa.*

Se îndoia că Julio Luz ar fi stat departe de scrisoarea de răspuns, fie zi sau noapte. Poate că ar fi adormit în timpul zborului la clasa întâi înapoi spre Bogotá, dar să furi geanta diplomat de deasupra capului său în timp ce echipajul era cu ochii pe tine ieşea din discuţie.

Ceea ce Dexter voia să descopere înainte să fie dată orice lovitură era: cine era Letizia Arterial şi cine era *Papa?*

Iarna se îmblânzea în Washington când Cal Dexter se întoarse la începutul lui martie. Pădurile care înţesau acele zone ale statelor Virginia şi Maryland, în apropiere de capitală, erau pe cale de a se îmbrăca într-o mare de verde.

De la şantierul din Kapoor la sud de Goa, venise un mesaj de la MeGregor, care încă muncea din greu în mirosul toxic al chimicalelor şi în căldura aducătoare de malarie. Cele două transportoare era aproape gata. Aveau să fie gata de predare în luna mai, spuse el.

Presupuse că noul lor rol ar fi ceea ce i se spusese. Şi anume că un consorţiu american bogat dorea să intre în lumea căutării de comori, cu două vapoare echipate pentru navigat la adâncime şi pentru recuperare de epave. Spaţiile de cazare vor fi pentru scafandri şi pentru echipajul de suprafaţă, atelierele pentru echipamentul lor şi cala cea mare pentru un mic elicopter. Totul era foarte plauzibil; doar că nu era adevărat.

Transformarea finală de la transportator de marfă la

navă Q urma să aibă loc pe mare. Atunci când soldaţii din marină, bine înarmaţi, aveau să umple cuşetele vaselor şi atelierul/ magazia de arme avea să conţină nişte obiecte extrem de periculoase. I se spuse că făcea o treabă grozavă şi că cele două echipaje de marinari urmau să zboare până acolo ca să preia vapoarele.

Documentele erau făcute demult, dacă ar fi făcut cineva cercetări. Fostele vapoare dispăruseră şi cele două ce urmau să navigheze fuseseră redenumite în *Chesapeake* şi *Balmoral.* Erau deţinute de o companie cu sediul într-un birou de avocatură în Aruba, erau sub pavilionul (avantajos) al acelei insule micuţe şi erau programate să ducă cereale dintr-un nord bogat în grâu într-un sud înfometat. Proprietarul şi scopul lor adevărat rămâneau invizibili.

Laboratoarele FBI scoseseră profilul ADN al tinerei femei din Madrid care băuse din ceaşca de cafea la Villa Real. Cal Dexter nu avea nicio îndoială că era Columbiană, lucru deja confirmat de inspectorul Ortega. Dar erau sute de tineri columbieni care studiau în Madrid. Dexter dorea de fapt o potrivire pentru acel ADN.

În teorie, cel puţin cincizeci la sută din ADN ar fi trebuit să derive de la tată şi era convins că *papa* era din Columbia. Şi cine era el ca să ceară unui mare jucător din lumea cocainei, chiar dacă unul „tehnic”, să facă pe poştaşul pentru el? Şi de ce nu putea să folosească poşta? Erau slabe şanse, dar îl rugă pe colonelul Ríos, şeful Serviciilor Secrete de la Divizia Anti Drog a Policia Judiciar, să se ocupe de asta. În aşteptarea răspunsului, făcu două călătorii rapide.

În largul coastei de nord-est a Braziliei se afla un arhipelag obscur format din douăzeci şi una de insuliţe, dintre care cea principală dădea şi numele grupului: Fernando de Noronha. Măsura doar zece kilometri în

lungime şi trei kilometri şi jumătate lăţime, cu o suprafaţă de douăzeci şi şase de kilometri pătraţi. Singurul oraş era Vila Dos Remedios.

Fusese cândva o insulă închisoare la fel ca Insula Diavolului din Franţa, şi pădurile groase fuseseră tăiate astfel încât prizonierii să nu poată construi plute şi să evadeze. Tufe şi boschete înlocuiseră copacii. Câţiva brazilieni bogaţi aveau case de vacanţă acolo, departe de lume, dar Dexter era de fapt interesat de aerodrom. Construit în anul 1942 de Serviciul de Transport al Forţelor Aeriene ale SUA, avea să fie locul perfect pentru o unitate de operare USAF a avioanelor Predator sau dronelor Global Hawk, cu capacitatea lor de a sta în aer ore întregi, scanând zona cu camere, radare şi senzori de căldură. Ajunse în zonă în calitate de dezvoltator canadian de staţiuni turistice, aruncă o privire, îşi confirmă suspiciunea şi zbură înapoi. A doua lui vizită fu în Columbia.

Până în anul 2009, preşedintele Santos distrusese cu eficienţă mişcarea teroristă FARC specializată în răpiri şi răscumpărări. Dar eforturile lui anti-cocaină fuseseră în mare parte în zadar, din cauza lui Don Diego Esteban şi a cartelului său puternic.

În acel an, îşi jignise vecinii de extremă stângă, atât din Venezuela, cât şi din Bolivia, invitând forţele americane în Columbia ca să îi împrumute tehnologia lor dezvoltată cu scopul de a-l ajuta. Au fost oferite clădiri în şapte baze militare columbiene. Una dintre acestea se afla în Malambo, pe coasta de nord a Baranquillei. Dexter ajunse acolo în postura de jurnalist serios, cu aprobare de la Pentagon.

Fiind în ţară, avu oportunitatea de a zbura până în Bogotá şi de a se întâlni cu formidabilul colonel Dos Ríos. Armata americană îl duse până la aeroportul Baranquilla şi acolo prinse zborul către capitală. De la coasta tropicală

caldă încă, până în oraşul din munţi, temperatura scăzu cu douăzeci de grade Celsius.

Nici şeful operaţiunii DEA americane, nici liderul echipei britanice SOCA din Bogotá nu ştiau cine era el sau ce pregătea Cobra, dar amândoi fuseseră sfătuiţi, de către şefii lor de pe Army Navy Drive sau de pe malul Tamisei, să coopereze. Cu toţii vorbeau spaniolă fluent şi Dos Ríos avea o engleză perfectă. Fu surprins când străinul menţionă o mostră de ADN care fusese trimisă cu două săptămâni în urmă.

— E ciudat că aţi ajuns exact acum, spuse tânărul şi energicul detectiv Columbian. Am primit rezultatul în această dimineaţă.

Explicaţia lui fu mai stranie decât sosirea lui Dexter, care fusese o pură coincidenţă. Tehnologia prin ADN ajunsese târziu în Columbia din cauza zgârceniei guvernelor de dinaintea preşedinţiei lui Juan Manuel Santos. El crescuse bugetele.

Dar Dos Ríos citea cu sfinţenie toate publicaţiile care se ocupau cu tehnologia medico-legală modernă. Îşi dăduse seama înaintea colegilor săi că într-o zi ADN-ul va deveni o armă extraordinară pentru identificarea corpurilor celor vii şi ale celor morţi (mai ales ale celor din urmă). Chiar şi înainte ca laboratoarele departamentului să înţeleagă acest lucru, el începuse să colecteze mostre atunci când avusese ocazia.

Cu cinci ani în urmă, un membru din grupul de escroci al Drug Squad fusese implicat într-un accident de maşină. Bărbatul nu fusese niciodată acuzat, condamnat şi nu ajunsese la închisoare. Orice avocat de drepturi civile din New York i-ar fi luat insigna lui Dos Ríos pentru ce făcuse.

Cu mult timp înainte ca Don să fi creat Cartelul, el şi colegii săi fuseseră convinşi că bărbatul era un gangster cu o carieră lungă în spate. Nu mai fusese văzut de câţiva

ani şi nu se mai auzise de el de cel puţin doi ani. Dacă era atât de important pe cât credeau ei că este, probabil că era mereu în mişcare, trecea de la o deghizare la alta şi de la o casă sigură la alta. Comunica numai prin telefoane pe care le folosea doar o dată şi apoi le arunca, dintre care probabil avea vreo cincizeci, cumpărându-şi mereu altele.

Dos Ríos fusese la spital şi furase tampoanele folosite la nasul spart al victimei. Când tehnologia avansă suficient, ADN-ul fu identificat şi stocat. Cincizeci la sută se afla în mostra trimisă de la Washington cu o rugăminte de ajutor. Băgă mâna într-un dosar şi puse o poză pe birou.

Faţa era una brutală şi crudă, brăzdată de cicatrici. Un nas spart, ochi de piatră, păr cărunt tuns periuţă. Fusese făcută cu zece ani în urmă, dar fusese „îmbătrânită” ca să arate cum ar fi trebuit să arate bărbatul în ziua de azi.

— Acum suntem convinşi că face parte din cercul strâns al lui Don, cel ai cărui agenţi plătesc oficialii corupţi din afară ca să ajute Cartelul să-şi aducă produsul prin porturile şi aeroporturile din America şi din Europa. Cei pe care îi numeşti şobolani.

— Putem să-l găsim? întrebă bărbatul de la SOCA.

— Nu, aş fi făcut asta deja dacă s-ar fi putut. Vine din Cartagena şi e un câine bătrân acum. Câinilor bătrâni nu le place să plece departe de zona lor de confort. Dar trăieşte sub o acoperire foarte bună, practic invizibil.

Se întoarse spre Dexter, sursa acestei mostre de ADN misterioasă a unei rude foarte apropiate.

— Señor, nu îl veţi găsi niciodată. Şi dacă l-aţi găsi, probabil v-ar ucide. Şi chiar dacă l-aţi prinde, nu ar vorbi niciodată. E tare ca piatra şi de două ori mai ascuţit ca ea. Nu călătoreşte niciodată; trimite agenţi care să-i facă treaba. Şi din câte înţelegem noi, Don are încredere totală în el. Mă tem că mostra dumneavoastră este interesantă, dar nu ne ajută cu nimic.

Cal Dexter privi faţa impenetrabilă a lui Roberto Cardenas, bărbatul care controla Lista de Şobolani. *Papa* cel iubit al fetei din Madrid.

În nord-estul extrem al Braziliei se află un teren vast cu dealuri şi văi, câţiva munţi înalţi şi o junglă întinsă. Dar sunt şi ferme enorme care se întind până la jumătate de milion de acri, păşuni udate bine de nenumăratele pârâuri care curg din lanţurile muntoase. Din cauza mărimii şi a izolării lor, la acele moşii se poate ajunge numai pe calea aerului. Aşadar, fiecare are câte o pistă de aterizare, uneori chiar mai multe.

În timp ce Cal Dexter luă avionul de la Bogotá spre Miami şi Washington, un avion era alimentat pe una dintre acele piste. Era un Beech King Air, care transporta doi piloţi, doi muncitori şi o tonă metrică de cocaină.

În timp ce echipa de mentenanţă umplea rezervorul principal şi rezervoarele suplimentare cu combustibil până la refuz, echipajul aţipise sub un umbrar din frunze de palmier. Îi aştepta o noapte lungă. O servietă care conţinea teancuri de bancnote de o sută de dolari fusese deja dată pentru a acoperi preţul combustibilului şi taxa pentru oprire.

Dacă autorităţile braziliene aveau suspiciuni cu privire la Rancho Boavista, aflată la peste trei sute de kilometri de oraşul port Fortaleza, în interiorul ţării, nu prea aveau ce face în privinţa asta. Caracterul izolat al moşiei însemna că orice străin ar fi fost observat. Ar fi fost inutil să ţină sub supraveghere complexul de clădiri principale; folosind un sistem GPS, un avion cu droguri putea să circule cu un rezervor plin mulţi kilometri şi să nu fie văzut niciodată.

Pentru proprietari, taxele plătite pentru opririle de alimentare erau nişte recompense mult mai mari decât ce primeau pentru cultura lor. Pentru Cartel, opririle erau vitale pe ruta spre Africa.

Beech C12, cunoscut sub numele de King Air, fusese conceput şi creat la origine de Beecheraft ca fiind un avion de mici dimensiuni, cu 19 locuri, cu motoare turbo gemene. Se vindea peste tot în lume. Versiunile apărute mai târziu nu mai aveau scaune, fiind transformate în avioane de marfă şi transportoare de orice. Dar versiunea care aştepta în soarele după-amiezii la Boavista era chiar specială.

Nu fusese niciodată concepută pentru a traversa Atlanticul. Cu 2.500 de litri de combustibil, motoarele Pratt and Whitney Canada puteau să parcurgă 1 300 de kilometri. Asta pe vreme liniştită, complet încărcate, la viteză de croazieră corespunzătoare zborului de lungă distanţă, pregătită să ruleze, să urce şi să coboare. A încerca să părăseşti coasta Braziliei şi să ajungi în Africa astfel însemna moarte sigură în mijlocul oceanului.

În atelierele secrete care aparţineau Cartelului, ascunse lângă pistele de aterizare din jungla Columbiană, avioanele „cocaină” fuseseră modificate. Mecanici inteligenţi instalaseră rezervoare de combustibil suplimentare, nu sub aripi, ci înăuntrul fuzelajului. De obicei erau două, unul de fiecare parte a spaţiului destinat încărcăturii, cu un pasaj strâmt care ducea spre cockpit.

Tehnologia e scumpă, forţa de muncă, ieftină. Decât să se transfere combustibilul în plus din rezervoarele de la bord către rezervoarele principale cu ajutorul curentului electric, doi *peoni* erau luaţi la bord. În timp ce rezervoarele principale se goleau departe în cerul întunecat, oamenii începeau să pompeze manual.

Ruta era simplă. Prima parte a călătoriei începu de pe o pistă ascunsă din jungla Columbiană, schimbată constant pentru a nu intra în atenţia colonelului Dos Ríos. Piloţii aveau să acopere cei aproape 2 800 de kilometri, traversând Brazilia spre Boavista în prima noapte. Zburând

la o altitudine de 1.500 de metri în întunericul de deasupra coroanei copacilor din pădurile Mato Grosso, erau practic invizibili.

La răsărit, echipajul avea să ia un mic dejun consistent şi să meargă la culcare. La apus, King Air urma să fie alimentat din nou până la refuz ca să poată face faţă celor două mii de kilometri din Lumea Nouă până în Lumea Veche, prin punctul cel mai strâmt.

În acea seară, în vreme ce ultima rază de lumină aluneca peste Boavista, pilotul avionului King Air întoarse în briza uşoară, făcu ultimele verificări şi începu să ruleze. Greutatea sa totală era la maximum acceptat de producător, de 6 800 de kilograme. Avea nevoie de 1 200 de metri ca să se ridice în aer, dar avea la dispoziţie peste 1.500 de teren cu iarbă bătătorită. Luceafărul strălucea când se ridică de pe Boavista şi întunericul tropical se lăsă precum o cortină de la teatru.

E o vorbă care spune că există piloţi bătrâni şi piloţi îndrăzneţi, dar nu şi piloţi bătrâni şi îndrăzneţi. Francisco Pons avea cincizeci de ani şi petrecuse mulţi ani decolând şi aterizând pe piste care nu erau trecute în niciun registru oficial. Şi supravieţuise pentru că avea grijă.

Ruta sa fu plănuită cu multă atenţie, fără să fie omis niciun detaliu. Refuza să zboare pe vreme periculoasă, dar în acea noapte prognoza anunţase un vânt plăcut din spate, de douăzeci de noduri, pe tot parcursul drumului. Ştia că nu va fi niciun aeroport modern în celălalt capăt, ci încă o pistă de aterizare ascunsă în verdeaţă, luminată de farurile a şase camionete parcate în linie.

Memorase semnalul morse punct-punct-linie care avea să-i fie transmis cu lanterna în timp ce se apropia, ca să i se confirme că nu îl aştepta nicio ambuscadă acolo jos în catifeaua călduroasă a nopţii africane. Avea să zboare ca de obicei, între 1.500 şi 3.000 de metri, la o altitudine mult

mai joasă decât cea la care era necesar oxigen, în funcţie de nivelul norilor. Bineînţeles că ar fi putut să zboare printre nori tot drumul dacă era nevoie, dar era mai plăcut să evite stratul de nori în lumina lunii.

Cu şase ore petrecute în aer, chiar dacă zbura spre est şi spre soarele care răsărea şi chiar adăugând trei ore din cauza fusului orar şi două pentru încă o reîncărcare undeva într-o pădure, avea să fie sus din nou, părăsind coasta africană, cu o tonă mai uşor, fără încărcătură, înainte ca soarele african să apuce să fie mai mult decât o strălucire rozalie.

Şi apoi venea plata. Cei doi *peoni* din spate aveau să fie plătiţi cu 5.000 de dolari pentru trei zile şi trei nopţi, o avere pentru ei. Căpitanul Pons, aşa cum îi plăcea să i se spună, avea să primească de zece ori mai mult, şi în curând urma să iasă la pensie, fiind un bărbat foarte bogat. Dar totuşi ducea o încărcătură care avea să valoreze până la o sută de milioane de dolari în marile oraşe din Europa. Nu se considera un om rău. El doar îşi făcea datoria.

Văzu luminile Fortalezei sub aripa dreaptă, apoi întunecimea oceanului înlocui jungla. O oră mai târziu, Fernando de Noronha alunecă pe sub aripa stângă şi verifică timpul şi viteza. La 250 de noduri, cea mai bună viteză de croazieră, era în grafic şi avansa bine. Apoi veniră norii. Urcă până la 3.000 de metri şi continuă să zboare. Cei doi *peoni* începură să pompeze.

Se îndrepta spre pista Cufăr, un loc de aterizare din Guineea-Bissau, care fusese construită în timpul războiului de independenţă dintre Amilcar Cabral şi portughezi, cu mulţi ani în urmă. Ceasul lui arăta ora 11 seara, ora Braziliei. Mai avea o oră de mers. Stelele străluceau deasupra, iar stratul de nori începea să se subţieze dedesubt. Perfect. *Peonii* continuau să pompeze.

Verifică din nou poziţia. Ce bine că exista GPS, navigatorul cu patru sateliţi, oferit lumii de către americani şi gratis pentru toţi. Era la fel de uşor să găseşti o pistă de aterizare în boschete cum era să găseşti Las Vegas în deşertul Nevada. Încă mai zbura la 040°, aşa cum zburase de când plecase din Brazilia. Acum apăsă câteva butoane de la bord, coborî la 1.500 de metri şi surprinse sclipirea lunii în râul Mansoa.

La stânga, văzu câteva lumini difuze în ţara care în rest era complet în întuneric. Aeroportul; probabil că aşteptau avionul de la Lisabona, altfel nu ar fi irosit generatorul. Încetini până la 150 de noduri şi căută Cufăr. În întuneric, columbienii aveau să-l aştepte, ascultând zumzetul motoarelor Pratt and Whitney, un sunet care se putea auzi de la kilometri depărtare, în ciuda orăcăitului broaştelor şi a bâzâitului ţânţarilor.

În faţă, o singură lumină albă luci în sus, un stâlp vertical cu puterea a un milion de lanterne. Căpitanul Pons era prea aproape. Porni luminile de aterizare şi întoarse, apoi viră larg. Ştia că pista se afla de la est la vest. Fără vânt putea să aterizeze în orice fel, dar stabiliseră ca jeepurile să îl aştepte în capătul vestic. Trebuia să întoarcă deasupra lor.

Cu roţile lăsate, flapsurile de aterizare pregătite, viteza în scădere, se pregăti de aterizare. În faţa lui se aprinseră toate farurile. Jos parcă era amiază. Hurui deasupra terenului accidentat la o sută de noduri. King Air se opri la optzeci şi patru de noduri. Înainte să poată opri motoarele şi să închidă sistemele, Wranglerele veniră în viteză de-o parte şi de alta a avionului. În spate, cei doi *peoni* erau fleaşcă de transpiraţie şi osteniţi. Pompaseră timp de trei ore şi ultimele cincizeci de galoane se vărsaseră în rezervoarele din interior.

Francisco Pons interzicea fumatul de orice fel în timpul

zborurilor sale. Alţii permiteau asta, transformând avionul într-o minge de foc în cazul unei singure scântei, din cauza pericolului aburilor de petrol. Ajunşi în siguranţă la sol, bărbaţii îşi aprinseră câte o ţigară.

Erau patru columbieni, în frunte cu şeful lor, Ignacio Romero, şeful tuturor operaţiunilor Cartelului din Guineea-Bissau. Era o încărcătură mare care merita prezenţa sa. Localnicii luară cele douăzeci de baloturi care formau tona de cocaină. Le încărcară într-o camionetă cu roţi de tractor şi unul dintre columbieni plecă.

La baloturi ajutară şi şase localnici care erau de fapt soldaţi trimişi de generalul Djalo Gomes. El conducea ţara în absenţa unui preşedinte titular. Era o slujbă pe care se pare că nu şi-o dorea nimeni. Tindea să fie pe termen scurt. Trucul era, dacă puteai, să furi o avere şi să te retragi pe coasta portugheză, la Algarve, cu câteva tinere doamne. „Dacă puteai” era problema.

Şoferul conectă ţevile şi începu să pompeze. Romero îi oferi lui Pons o ceaşcă de cafea din termosul lui personal. Pons o mirosi. Columbiană, cea mai bună cafea. Dădu din cap în semn de mulţumire. La ora patru fără zece, ora locală, terminară. Pedro şi Pablo, care miroseau puternic a transpiraţie şi a tutun negru, urcară în spate. Mai aveau trei ore de odihnă până să se termine combustibilul din rezervoare. Apoi începeau să pompeze din nou până în Brazilia. Pons şi copilotul său mai tânăr, care încă învăţa cum merge treaba, îşi luară la revedere de la Romero şi urcară în cabina de comandă.

Wranglerele se aşezaseră astfel încât, atunci când aprinseră luminile, căpitanul Pons trebui doar să întoarcă şi să pornească spre vest. La patru fără cinci, avionul decolă, cu o tonă mai uşor acum, şi părăsi coasta încă întunecată.

Undeva în desişul din spatele său, tona de cocaină avea

să fie stocată într-un depozit secret şi împărţită cu grijă în pachete mai mici. Cele mai multe aveau să se îndrepte spre nord printr-una dintre cele douăzeci de metode diferite şi prin cei cincizeci de cărăuşi. Această împărţire în pachete mai mici convinsese Cobra că traficul nu avea să fie oprit odată ce drogul ajungea la sol.

Dar exact pe coasta de vest a Africii, ajutoarele locale, care ajungeau până la nivel de preşedinte, nu erau plătite în bani, ci cu cocaină. Convertirea acesteia în bogăţie era problema lor. Ei setau un trafic secundar şi paralel, care se îndrepta tot spre nord, dar numai în mâinile şi sub controlul africanilor negri. Acolo apăreau în peisaj nigerienii. Ei dominau traficul de droguri pe teritoriul Africii şi îşi vindeau partea de marfă în exclusivitate prin sutele de comunităţi de nigerieni răspândiţi prin Europa.

Chiar şi înainte de 2009, fusese o problemă care se dezvolta la nivel local şi care la un moment dat îi va provoca furie lui Don. Câţiva dintre aliaţii africani nu voiau să rămână simpli pioni. Voiau să devină jucători mari, cumpărând direct de la sursă şi transformând resturile în profitul mare al albilor. Dar Don trebuia să îi servească pe clienţii europeni. Refuzase să ridice statutul africanilor de la servitori la parteneri egali. Era o problemă care mocnea şi pe care Cobra avea de gând să o exploateze.

Părintele Isidro se luptase cu propria sa conştiinţă şi se rugase multe ore. S-ar fi adresat părintelui provincial, dar acesta îi dăduse deja sfatul său. Decizia era una personală şi fiecare preot de parohie era independent. Dar părintele Isidro nu simţea că ar fi independent. Se simţea prins în capcană. Avea un telefon mic criptat. Putea să sune la un singur număr. La acel număr avea să răspundă o voce înregistrată; cu accent american, dar cu o spaniolă fluentă. Sau putea să dea mesaj. Sau putea să păstreze tăcerea. Dar adolescentul din Spitalul Cartagena îl făcu să se

hotărască.

Îl botezase pe băiat şi mai târziu îl confirmase, unul dintre numeroşii tineri din parohia sa, extrem de săraci şi din clasa muncitoare. Când fu chemat să îi dea ultima împărtăşanie, se aşeză lângă patul lui, îşi spuse rugăciunile şi plânse.

— *Ego te absolvo ab omnibus peccatis tuis,* şopti el. *În nomine Patris, et Filii et Spiritus Sancti.*

Făcu semnul crucii în aer şi tânărul îşi dădu sufletul izbăvit de păcate. Măicuţa ridică în tăcere cearşaful alb ca să acopere faţa mortului. Avea paisprezece ani şi murise din cauza unei supradoze de cocaină.

— Dar ce păcate a comis el? îl întrebă pe Dumnezeul său tăcut, când îşi aminti iertarea pe care i-o oferise, în timp ce se îndrepta spre casă, pe aleile întunecate ale şantierului naval, în acea noapte, sună.

Nu considera că trăda încrederea doamnei Cortez. Rămânea una dintre enoriaşele sale, născută şi crescută în mahalaua din port, dar care acum locuia într-un bungalou frumos de pe o proprietate privată, situată în umbra muntelui Cerro La Popa. Soţul ei, Juan, era un liber cugetător, care nu venea la slujbe. Dar soţia lui venea, şi îl aducea cu ea pe copilul lor, un băiat plăcut, plin de energie şi nebunatic aşa cum trebuie să fie băieţii, dar bun la suflet şi credincios. Ceea ce îi spusese doamna nu fusese în confesional, şi îl implorase să o ajute. De aceea nu trăda secretul spovedaniei. Aşa că sună şi lăsă un mesaj scurt.

Cal Dexter ascultă mesajul douăzeci şi patru de ore mai târziu. Apoi se întâlni cu Paul Devereaux.

— E un bărbat în Cartagena, un sudor. Se spune că este un geniu. Lucrează pentru Cartel. Creează ascunzători în containere de oţel care sunt făcute cu atâta pricepere încât nu pot fi detectate. Cred că ar trebui să-i fac o vizită

acestui Juan Cortez.

— Sunt de acord, spuse Cobra.

CAPITOLUL ŞASE

Era o căsuţă frumoasă, îngrijită şi dichisită, genul de casă care arăta că cei care locuiau în ea se mândreau cu faptul că s-au ridicat din clasa muncitoare la nivelul de meşteşugari pricepuţi.

Reprezentatul local al SOCA îl găsi pe sudor. Agentul secret era de fapt un neozeelandez care ajunsese să fie bilingv şi să vorbească spaniolă în urma anilor petrecuţi în America Centrală şi America de Sud. Avea o acoperire foarte bună, pozând drept lector la catedra de matematică de la Academia Navală de Cadeţi. Postul îi oferise acces la toate birourile oficiale din oraşul Cartagena. Un prieten de la primărie găsise casa în registrele de taxe de teren.

Răspunsul lui la cererea lui Cal Dexter fu lăudabil de scurt. Juan Cortez, meşteşugar liber profesionist în şantier naval, şi apoi adresa sa. Adăugă şi faptul că nu mai exista nici un alt Juan Cortez în apropiere de proprietatea privată de la poalele dealului Cerro La Popa.

Cal Dexter ajunse în oraş trei zile mai târziu, drept turist cu mijloace modeste, cazat la un hotel mediocru. Închirie un scuter, unul dintre zecile de mii din acel oraş. Cu ajutorul unei hărţi, găsi strada din suburbii din districtul Las Flores, memoră indicaţiile şi porni într-acolo.

În dimineaţa următoare, era acolo înainte de răsărit, stând ghemuit lângă scuter ale cărui părţi componente erau pe asfalt lângă el, în timp ce lucra. Peste tot în jurul lui, se aprindeau luminile, oamenii trezindu-se şi pregătindu-se pentru o nouă zi. Asta includea şi casa de la numărul şaptesprezece. Cartagena era o staţiune sud-caraibiană, iar vremea era plăcută tot timpul anului. Acea dimineaţă de martie era răcoroasă. Mai târziu avea să se facă foarte cald. Primii navetişti plecau spre serviciu. De unde stătea ghemuit, Dexter putea să vadă Fordul Pinto

parcat în faţa casei ţintei şi luminile care se vedeau printre jaluzele, în timp ce familia lua micul dejun. Sudorul deschise uşa de la intrare la ora şapte fără zece.

Dexter nu se mişcă din loc. Oricum nu ar fi putut, scuterul lui era imobil. Şi în plus, aceasta nu era dimineaţa în care trebuia să aibă loc urmărirea; trebuia doar să observe care era ora de plecare de acasă. Spera că Juan Cortez va respecta aceeaşi oră şi ziua următoare. Observă cum Fordul trecu pe lângă el şi vira ca să ajungă pe strada principală. Dexter va fi în acel colţ la ora şase şi jumătate ziua următoare, pe scuter, cu cască pe cap şi îmbrăcat cu jachetă. Fordul vira la dreapta şi dispăru. Dexter reasamblă scuterul şi se întoarse la hotel.

Îl văzuse pe Columbian suficient de aproape încât să-l recunoască. Ştia maşina şi numărul ei.

Dimineaţa următoare fu la fel ca prima. Luminile se aprinseră, familia luă micul dejun, se dădură câteva sărutări. Dexter era la colţul străzii la şase şi jumătate, cu motorul oprit, prefăcându-se că vorbeşte la telefon ca să le explice celor câţiva trecători de ce staţionează. Nu-l băgă nimeni în seamă. Fordul, cu Juan Cortez la volan, trecu pe lângă el la ora şapte fără un sfert. Îi dădu avans vreo sută de metri şi porni în urma lui.

Sudorul trecu prin districtul La Quita şi porni pe autostradă spre sud, pe drumul de pe coastă, Carretera Troncal West.

Bineînţeles, aproape toate docurile erau acolo jos, la malul oceanului. Traficul se aglomeră, dar în cazul în care bărbatul pe care-l urmărea avea ochi de vultur, Dexter se ascunse de două ori în spatele unui camion cât stătuseră la semafoare.

O dată îşi întoarse hanoracul pe dos. Mai devreme fusese un roşu-aprins; acum era de culoarea cerului. La altă oprire, îl dădu jos şi rămase într-un tricou alb. În orice

caz, era doar unul dintre călătorii care se îndreptau spre serviciu.

Drumul continuă. Traficul se subţie. Cei care continuau se îndreptau spre docurile de pe Carretera de Mamonal. Dexter îşi schimbă din nou deghizarea, punându-şi casca albă între genunchi şi un fes alb de lână pe cap. Bărbatul din faţa sa nu părea să fi observat, dar acum că erau mai puţine maşini, trebuia să rămână în urma sa cu o sută de metri. În cele din urmă, sudorul viră. Se aflau la douăzeci şi patru de kilometri la sud de oraş, dincolo de docurile cu rezervoare şi docurile de produse petrochimice, unde erau încărcate vapoarele cu mărfuri generale. Dexter observă semnul mare de la intrarea pe banda care ducea spre şantierul naval Sandoval. Avea să-l recunoască.

Petrecu restul zilei întorcându-se în oraş şi căutând un loc potrivit de unde să-l răpească. Până la sfârşitul după-amiezii îl găsise: o zonă pustie unde drumul avea doar două benzi şi alei nepavate care duceau spre mangrove. Strada era dreaptă pe aproape cinci sute de metri, iar în ambele capete erau curbe.

În acea seară aşteptă la intersecţia autostrăzii cu drumul care ducea spre şantierul naval Sandoval. Fordul apăru puţin după ora şase, apusul urmând să lase loc întunericului în doar câteva minute. Fordul era una dintre zecile de maşini şi scutere care se întorceau în oraş.

În a treia zi, merse cu scuterul până în şantier. Nu păreau să existe paznici. Parcă şi porni pe jos. Urmă un schimb de *hola* vesel cu un grup de muncitori în trecere. Găsi parcarea angajaţilor şi văzu Fordul, aşteptându-şi proprietarul care se afla cu un arzător de sudură în burta unui vapor ridicat pe doc. Dimineaţa următoare, Cal Dexter zbură înapoi la Miami ca să facă recrutări şi un plan. Se întoarse după o săptămână, dar de data aceasta nu la fel de legal.

Zbură până la baza militară Columbiană din Malambo, unde forţele americane aveau o clădire la comun pentru armată, marină şi forţele aeriene. Ajunse cu un C-130 Hercules, care venea din baza forţelor aeriene Eglin din Florida. Fuseseră executate atât de mult operaţiuni secrete din Eglin încât era cunoscută sub denumirea de Centrala Stafie.

Echipamentul de care avea nevoie era în Hercules, împreună cu şase Berete Verzi1. Chiar dacă veneau de la Fort Lewis, statul Washington, erau bărbaţi cu care mai lucrase înainte şi dorinţa lui fusese îndeplinită. Fort Lewis era casa primului grup de Forţe Speciale, cunoscut ca Detaşamentul Operaţional (DO) Alpha 143. Aceştia erau specialişti montani, deşi în Cartagena nu era niciun munte.

Avu noroc să-i găsească la bază, veniţi acasă din Afghanistan, într-o fază destul de scurtă de plictiseală. Când li se propuse o scurtă operaţiune secretă, toţi se oferiră voluntari, dar nu avea nevoie decât de şase. Doi dintre ei, la insistenţele sale, erau hispanici şi vorbeau spaniola fluent. Niciunul nu ştia despre ce era vorba şi în afară de detaliile importante, nu aveau de ce să ştie altceva. Dar cu toţii cunoşteau regulile. Urma să li se spună doar ceea ce trebuiau să ştie pentru misiune. Nimic mai mult.

Având în vedere timpul scurt, Dexter era încântat cu ce reuşise să facă echipa Proiectului Cobra. Dubiţa neagră era maşină americană, dar la fel erau şi jumătate dintre vehiculele de pe străzile din Columbia. Documentele ei erau în ordine şi plăcuţele de înmatriculare erau cele normale pentru Cartagena. Afişele puse pe ambele părţi anunţau: *Lavanderia de Cartagena.* Dubiţele spălătoriilor rareori trezeau suspiciuni.

Verifică cele trei uniforme de poliţie din Cartagena, cele două coşuri de rufe, semafoarele automate care arătau

roşu şi corpul îngheţat, pus într-un coşciug la rece, cu gheaţă carbonică. Acela stătuse la bordul avionului Hercules până când avusese nevoie de el.

Poliţia Columbiană era foarte ospitalieră, dar nu era nevoie să abuzeze de favorurile lor.

Cal Dexter verifică rapid cadavrul. Avea înălţimea potrivită, constituţia potrivită şi vârsta aproximativă. Un biet John Doe[17], care încercase să ducă o viaţă de dur în pădurile din Washington, fusese găsit mort de hipotermie şi dus la morga din Kelso de lângă muntele St. Helens, cu două zile în urmă.

Dexter făcu două repetiţii cu echipa sa. Studiară cei cinci sute de metri de autostradă strâmtă pe care Dexter o alesese, pe timp de zi şi noapte. În a treia noapte, acţionară. Cu toţii ştiau că simplitatea şi viteza erau esenţiale. În a treia după-amiază, Dexter parcă dubiţa la mijlocul fâşiei lungi de autostradă. O potecă ducea spre mangrove şi aşeză dubiţa la cincizeci de metri de aceasta.

Folosi motoreta care sosise odată cu echipamentul ca să ajungă la ora patru după-amiaza în parcarea angajaţilor de la şantierul Sandoval unde, aplecându-se, dezumflă două cauciucuri ale Fordului; unul din faţă şi roata de rezervă. Reveni la echipa sa la patru şi un sfert.

În parcarea de la Sandoval, Juan Cortez se apropie de maşină, văzu roata spartă, înjură şi se duse să o scoată pe cea de rezervă din portbagaj. Când văzu că până şi aceea era dezumflată, înjură şi mai tare, se duse la magazin şi împrumută o pompă. Când reuşi în cele din urmă să plece, întârzierea îl costase o oră şi era întuneric beznă. Toţi colegii plecaseră demult.

La cinci kilometri de şantier, un bărbat stătea ascuns în

[17] Pseudonim folosit la bărbaţi (iar la femei, Jane Doe) pentru o persoană a cărei identitate reală nu este cunoscută sau trebuie ţinută secret (n.tr.).

tăcere în frunzişul de lângă stradă, cu o pereche de ochelari cu viziune nocturnă. Pentru că toţi colegii lui Cortez plecaseră înaintea lui, drumul era foarte liber. Bărbatul din frunziş era american, vorbea spaniola fluent şi purta uniforma unui poliţist rutier din Cartagena. Memorase Fordul Pinto din pozele oferite de Dexter. Trecu de el la ora şapte fără cinci. Luă o lanternă şi semnaliză. Trei licăriri scurte.

La jumătatea distanţei, Dexter luă lanterna de avertizare, se aşeză în mijlocul străzii şi începu să o fluture în stânga şi-n dreapta spre farurile care se apropiau de el. Cortez, văzând semnul de avertizare din faţa lui, încetini.

În spatele lui, bărbatul care aşteptase în tufişuri porni un semafor roşu şi, în următoarele două minute, încă două maşini care veneau spre oraş se opriră lângă el. Unul dintre şoferi scoase capul pe geam şi întrebă:

— *Qué pasa?*[18]

— *Dos momentos, nada mas,* răspunse poliţistul.

Două secunde, nu mai mult.

La cinci sute de metri mai în faţă, a doua Beretă Verde în uniformă de poliţist pornise un semafor roşu şi în două minute oprise trei maşini. La secţiunea din mijloc nu aveau să fie întreruperi şi posibilii martori erau opriţi după curbe, aşa că nu puteau vedea nimic.

Juan Cortez încetini şi opri. Un ofiţer de poliţie, zâmbind prietenos, se apropie de geamul şoferului care era deja lăsat datorită aerului plăcut al nopţii.

— Aţi putea vă rog să coborâţi din maşină, señor? întrebă Dexter şi deschise uşa.

Cortez protestă, dar coborî. După care, lucrurile se mişcară prea repede. Îşi aduse aminte de doi bărbaţi care apărură din întuneric; braţe puternice; o batistă cu cloroform; o luptă scurtă; pierderea cunoştinţei; beznă

[18] Ce se întâmplă? – din lb. spaniolă (n.tr.).

totală.

Cei doi răpitori duseră trupul moale al sudorului pe alee în dubiţa lor în treizeci de secunde. Dexter se urcă la volanul Fordului şi îl duse pe aceeaşi alee. Apoi alergă până la stradă.

A cincea Beretă era la volanul dubiţei şi a şasea venea cu el. De pe marginea drumului, Dexter mormăi nişte instrucţiuni în comunicator şi primii doi bărbaţi luară semafoarele de pe asfalt şi făcură semn maşinilor care aşteptau să circule.

Două veniră spre Dexter din direcţia şantierului, iar trei dinspre oraş. Şoferii curioşi văzură un poliţist pe marginea drumului stând lângă o motoretă căzută pe o parte, şi un bărbat care stătea aşezat lângă ea şi care părea buimac şi se ţinea de cap – al şaselea soldat, îmbrăcat în blugi, adidaşi şi o geacă. Poliţistul le făcu semn nerăbdător să treacă. E doar o căzătură; nu vă holbaţi.

După ce plecară, traficul reveni la normal, dar şoferii care circulau nu văzură nimic. Toţi cei şase bărbaţi, două seturi de semafoare şi motoreta fură băgate în dubiţa retrasă pe alee. Cortez fu băgat într-un coş de rufe. Din celălalt coş fu scos un trup într-un înveliş, acum moale şi care începuse să miroasă.

Dubiţa şi maşina făcură schimb de locuri. Ambele ieşiră cu spatele la stradă. Lui Cortez i se luară portofelul, telefonul mobil, inelul cu sigiliu, ceasul şi medalionul cu sfântul lui ocrotitor pe care-l avea la gât. Cadavrul fu scos din sacul de plastic şi era deja pregătit, îmbrăcat în salopeta gri de bumbac care arăta exact ca aceea pe care o purta Cortez.

Corpul fu „îmbrăcat” cu toate accesoriile personale ale lui Cortez. Portofelul fu aşezat sub fund când cadavrul ajunse în Ford pe locul şoferului. Patru bărbaţi puternici, împingând maşina din spate, o izbiră tare de un copac din

afara şoselei.

Celelalte două Berete Verzi luară nişte canistre din spatele dubiţei şi vărsară conţinutul peste Ford. Rezervorul cu combustibil al maşinii avea să explodeze şi să se ocupe de restul.

După ce terminară, toţi cei şase soldaţi urcară în dubiţă. Aveau să-l aştepte pe Dexter peste trei kilometri. Trecură două maşini. După aceea, nimic. Dubiţa neagră ieşi în autostradă şi porni. Dexter aşteptă lângă motoretă până se eliberă drumul, apoi luă din buzunar o cârpă îmbibată în petrol şi înfăşurată în jurul unei pietre, o aprinse cu o brichetă Zippo şi o aruncă de la zece metri. Se auzi un bufnet şi Fordul luă foc. Dexter plecă repede de acolo.

Două ore mai târziu, neinterceptată, dubiţa spălătoriei trecu de porţile bazei Malambo. Se duse direct spre uşile deschise ale avionului Hercules şi urcă pe rampă. Echipajul, alertat de un apel de pe un telefon mobil, se ocupase de toate formalităţile şi pregătise motoarele Allison. În timp ce se închideau uşile, crescură puterea, începură să ruleze şi îşi luară zborul, cu destinaţia Florida.

Înăuntru, tensiunea se transformă în zâmbete şi strângeri de mână. Cortez fu scos din coşul de rufe, pus uşor pe o saltea şi unul dintre soldaţi îi făcu o injecţie. Era ceva inofensiv, dar care avea să mai asigure câteva ore de somn liniştit.

Până la ora zece, doamna Cortez devenise agitată. Găsise în căsuţa vocală un apel înregistrat de la soţul ei în timp ce ea fusese afară. I-l lăsase înainte de ora şase. Juan o anunţa că avea un cauciuc spart şi că urma să întârzie, poate în jur de o oră. Fiul lor venise demult de la şcoală şi îşi terminase temele. Se jucase pe Gameboy o perioadă, după care începu şi el să se îngrijoreze şi încercă să-şi liniştească mama. Îl sună de nenumărate ori pe soţul său, dar nu primi niciun răspuns. Mai târziu, după ce arse în

incendiu, telefonul nu mai sună deloc. La ora zece şi jumătate, sună la poliţie.

La ora două dimineaţa, cineva de la sediul poliţiei din Cartagena făcu legătura dintre o maşină arsă care fusese implicată într-un accident şi explodase pe autostrada care ducea spre Mamonal şi o femeie din Las Flores, alarmată că soţul ei nu se întorsese de la muncă, de la docuri. Mamonal, se gândi tânărul poliţist care era în tură, era locul unde se aflau docurile. Sună la morga din oraş.

Fuseseră patru victime în acea noapte: o bătaie între două bande în districtul roşu, două accidente rutiere grave şi un infarct într-un cinematograf. Medicul legist încă mai lucra la ora trei dimineaţa.

Confirmă existenţa unui corp extrem de ars în urma unuia dintre accidente, care nu mai putea fi recunoscut facial, dar fuseseră găsite câteva lucruri. Aveau să fie ambalate şi trimise la sediu în dimineaţa următoare.

La ora şase dimineaţa, rămăşiţele au fost examinate de poliţie. În cazul celorlalţi trei morţi, nimeni nu arsese. O grămăjoară de resturi arse încă mai mirosea a petrol şi a foc. Includea un telefon topit, un inel cu sigiliu, un medalion cu un sfânt, un ceas care încă mai avea fragmente din curea şi un portofel. Cel din urmă probabil că fusese apărat de flăcări deoarece şoferul mort stătuse pe el. Înăuntru erau nişte hârtii, unele dintre ele încă lizibile. Permisul de conducere era clar al unui om pe nume Juan Cortez. Iar doamna agitată care suna din Las Flores se numea Cortez.

La ora zece dimineaţa, un ofiţer de poliţie şi un sergent veniră la uşa ei. Amândoi era sumbri. Ofiţerul începu:

— Señora Cortez, lo siento muchisimo...

Îmi pare extrem de rău.

Señora Cortez leşină imediat.

Nu se mai punea problema de identificare formală. În

ziua următoare, escortată şi susţinută de doi vecini, señora Irina Cortez merse la morgă. Cel care fusese soţul ei era acum doar o grămadă carbonizată şi neagră de oase şi carne topită, bucăţi de carbon, dinţi care păreau că rânjesc. Medicul legist, cu acordul tăcut al poliţistului prezent, o feri de imaginea a ce mai rămăsese din soţul ei.

Cu lacrimi în ochi identifică ceasul, inelul cu sigiliu, medalionul, telefonul topit şi carnetul de şofer. Patologul avea să semneze o declaraţie prin care se spunea faptul că toate acele obiecte fuseseră luate de lângă cadavru şi Divizia Rutieră avea să confirme că trupul fusese scos din maşina distrusă, proprietatea lui Juan Cortez şi condusă de el în acea seară. Era de ajuns; birocraţia era mulţumită.

Trei zile mai târziu, americanul necunoscut fu îngropat în mormântul din Cartagena al lui Juan Cortez, sudor, soţ şi tată. Irina era de neconsolat, Pedro plânse în linişte. Părintele Isidro oficie slujba. Şi el trecea prin propriul calvar.

Oare se întâmplase din cauza apelului său? se întreba el neîncetat. Americanii dezvăluiseră totul? îi trădaseră încrederea? Aflase Cartelul? Se gândise că sudorul avea să îi trădeze în loc să fie el însuşi trădat? Cum ar fi putut yankeii să fie atât de proşti?

Sau a fost doar o coincidenţă? O adevărată coincidenţă teribilă. Ştia ce făcea Cartelul cu cei pe care îi suspecta, indiferent cât de mici ar fi fost dovezile. Dar cum ar fi putut să suspecteze că Juan Cortez nu era meseriaşul lor loial, când de fapt fusese până la sfârşit? Aşa că făcu slujba, văzu pământul aruncat peste sicriu şi încercă să consoleze văduva şi orfanul explicându-le dragostea adevărată pe care o avea Dumnezeu pentru ei, chiar dacă era greu de înţeles. Apoi se întoarse la locuinţa sa ca să se roage iar şi iar pentru iertare.

Letizia Arterial era în al nouălea cer. O zi monotonă de

aprilie din oraşul Madrid nu avea cum s-o deranjeze. Nu se mai simţise niciodată atât de fericită şi de împlinită. Singurul mod în care s-ar fi putut simţi mai fericită ar fi fost în braţele lui.

Se întâlniseră cu două săptămâni în urmă pe terasa unei cafenele. Îl mai văzuse acolo şi înainte, mereu singur, mereu studiind. În ziua în care se sparse gheaţa, ea era cu un grup de colegi, râzând şi făcând glume, iar el era la o masă distanţă de ei. Fiind primăvară, terasa era încă închisă cu sticlă. Uşa se deschisese şi o rafală de vânt de pe stradă îi împrăştiase câteva coli care ajunseseră pe jos. El se întinsese să le ridice. Se aplecă şi ea şi privirile li se întâlniră. Se întrebă cum de nu observase înainte că era foarte chipeş.

— Goya, spuse el.

Fata crezu că se prezenta. După care observă că ţinea în mână una dintre hârtiile ei. Era o poză cu o pictură veche în ulei.

— *Băieţi adunând fructe,* adăugă el. Goya. Studiezi arta?

Ea încuviinţă. Păru natural ca el să o conducă acasă, şi discutară despre Zurbarán, Velásquez, Goya. Păru natural chiar să-i sărute uşor buzele reci. Aproape că-i căzu cheia din mână.

— Domingo, spuse el. Acum chiar îi zicea numele, nu ziua săptămânii. Domingo de Vega.

— Letizia, răspunse ea. Letizia Arterial.

— Domnişoară Arterial, rosti el încet, cred că te voi scoate la o cină. Nu are rost să îmi rezişti. Ştiu unde locuieşti. Dacă refuzi, pur şi simplu mă voi aşeza pe preşul tău şi voi muri aici.

— Nu cred că este nevoie să faci asta, señor de Vega. Aşa că, pentru a preveni acest lucru, voi cina cu tine.

O duse la un restaurant vechi care servea mâncare încă de pe vremea când conchistadorii veniseră de la casele lor

din sălbatica Estremadura ca să îl roage pe rege să îi trimită să descopere Noua Lume. Când îi spuse povestea – numai bazaconii, Sobrino de Botín de pe strada Knife Grinders era vechi, dar nu chiar atât de vechi – Letizia se cutremură şi privi în jur să vadă dacă vechii aventurieri încă mai cinau acolo.

Îi spuse că e din Puerto Rico, bilingv, un tânăr diplomat la ONU, care intenţiona să devină într-o bună zi ambasador. Dar îşi luase o perioadă sabatică de trei luni, încurajat de şeful misiunii, ca să înveţe mai multe despre dragostea lui adevărată, pictura clasică spaniolă, la Prado în Madrid.

Şi păru natural să ajungă în patul lui, unde făcu dragoste ca nici un alt bărbat pe care-l cunoscuse înainte, deşi dacă stătea să recunoască, cunoscuse doar trei.

Cal Dexter era un bărbat dur, dar avea conştiinţă. Poate că i se păruse prea cu sânge rece să folosească un gigolo profesionist, dar Cobra nu avea astfel de scrupule. Pentru el, era vorba despre câştig sau eşec, şi era de neiertat dacă pierdeau.

Şi totuşi îl privi cu veneraţie şi admiraţie pe Markus Wolf, superspionul cu inimă de gheaţă, care condusese de ani buni reţeaua de spionaj din estul Germaniei, mult mai bună decât serviciul de contraspionaj al inamicilor săi din Germania de Vest. Wolf folosise deseori ispite, dar invers faţă de cum era de obicei.

De obicei, tipii importanţi din vest erau prinşi în capcană cu ajutorul unor dame de companie superbe astfel încât să poată fi fotografiaţi şi şantajaţi. Wolf folosea bărbaţi seducători; nu pentru diplomaţii gay (deşi nu l-ar fi deranjat să facă şi asta), ci pentru femeile nemăritate care treceau neobservate, a căror dragoste era ignorată, şi care erau atât de des secretarele private ale celor mari şi suspuşi bărbaţi din vestul Germaniei.

Atunci când în cele din urmă femeile îşi dădeau seama că fuseseră nişte proaste, când le era clar ce se întâmpla cu secretele pe care le luaseră din documentele şefilor lor, pe care le copiaseră şi le dăduseră lui Adonis, ele sfârşeau prin a fi omorâte într-o curte din vestul Germaniei sau îşi puneau capăt vieţii în timpul detenţiei de dinaintea procesului. Acest fapt nu îl îngrijora deloc pe Marcus Wolf. El juca Marele Joc ca să câştige, şi câştiga.

Chiar şi după căderea Germaniei de Est, o curte din vest a trebuit să îl achite pe Wolf deoarece nu-şi trădase ţara. Aşa că în timp ce alţii erau trimişi la închisoare, el se bucura de o pensie frumoasă până când avea să moară din cauze naturale, în ziua în care a citit ştirea, Paul Devereaux şi-a scos în minte pălăria în faţa lui şi a spus o rugăciune pentru bătrânul ateu. Şi nu a ezitat nici măcar o clipă să-l trimită pe acest gigolo, Domingo de Vega, la Madrid.

Juan Cortez îşi reveni din somn încet şi în primele secunde se gândi că ajunsese în paradis. Dar de fapt se afla într-o cameră pe care nu o mai văzuse niciodată. Era mare, la fel şi patul dublu în care stătea, cu pereţi în culori pastelate şi cu jaluzele trase peste ferestrele dincolo de care strălucea soarele. De fapt, se afla în apartamentul VIP de la clubul ofiţerilor din Homestead, baza Forţelor Aeriene din sudul Floridei.

Pe măsură ce i se ridică ceaţa de pe ochi, zări un halat pufos aşezat pe un scaun de lângă pat. Se dădu jos din pat şi, dându-şi seama că era dezbrăcat, luă halatul pe el. Pe măsuţa de lângă pat era un telefon. Ridică receptorul şi spuse cu o voce răguşită de câteva ori:

— Oiga[19]*.*

Dar nu-i răspunse nimeni.

Se duse până la una dintre ferestre, ridică un colţ al

[19] Alo (n.tr.).

jaluzelei şi se uită afară. Văzu gazoane îngrijite şi un drapel pe care apăreau stelele şi dungile. Nu era în paradis; pentru el era chiar opusul. Fusese răpit şi americanii erau cei care îl prinseseră.

Auzise poveşti groaznice despre transporturi speciale în avioane întunecate către tărâmuri străine, de tortură în Orientul Mijlociu şi în Asia Centrală, de ani petrecuţi în enclava cubaneză care se numea Guantánamo.

Deşi nu-i răspunsese nimeni la telefonul de lângă pat, se observase faptul că se trezise. Uşa se deschise şi un steward cu haină albă intră ducând o tavă. Conţinea mâncare, mâncare bună, iar Juan Cortez nu mai mâncase de la prânzul luat în şantierul din Sandoval, cu şaptezeci şi două de ore în urmă, însă el nu ştia că trecuseră trei zile.

Stewardul lăsă tava, zâmbi şi îi indică uşa de la baie. Se uită înăuntru. O baie de marmură demnă de un împărat roman, aşa cum văzuse la televizor. Stewardul îi făcu semn că e toată numai a lui – duş, chiuvetă, aparate de ras, tot ce-i trebuia. Apoi dispăru.

Sudorul privi îndelung şunca şi ouăle, sucul, pâinea prăjită, gemul şi cafeaua. Aromele de şuncă şi cafea îl făceau să-i plouă în gură. Poate că aveau droguri în ele, gândi el, sau otravă. Şi ce? Oricum puteau să facă ce voiau cu el.

Se aşeză şi mâncă, gândindu-se la ultima sa amintire: poliţistul care îi ceruse să iasă din maşină, braţele de fier care îl cuprinseseră, batista sufocantă ţinută peste faţă şi senzaţia de cădere. Nu prea avea îndoieli legate de motiv. Lucra pentru Cartel. Dar cum ar fi putut să descopere ei asta?

După ce termină, intră în baie; folosi toaleta, duşul şi se bărbieri. Era şi o sticlă cu after-shave. Îşi dădu cu el din belşug. Să plătească ei pentru asta. Trăise toată viaţa cu ideea că toţi americanii erau bogaţi.

Când se întoarse în dormitor, văzu un bărbat aşteptându-l în picioare: în vârstă, cu păr cărunt, înălţime medie, construcţie solidă. Rânjea prietenos, foarte american. Şi vorbi în spaniolă.

— Hola, Juan. Qué tal?

Bună, Juan. Ce mai faci?

— Me llamo Cal. Hablamos un ratito.

Eu sunt Cal. Hai să vorbim puţin.

Un truc, bineînţeles. Tortura avea să vină mai târziu. Se aşezară deci în două fotolii şi americanul începu să-i povestească ce se întâmplase. Îi spuse despre răpire, despre incendierea Fordului, cadavrul de la volan. Despre identificarea cadavrului pe baza portofelului, ceasului, inelului şi a medalionului său.

— Şi soţia şi fiul meu? întrebă Cortez.

— A, amândoi sunt devastaţi. Ei cred că au fost la înmormântarea ta. Vrem să îi aducem alături de tine.

— Alături de mine? Aici?

— Juan, prietenul meu, acceptă realitatea. Nu te poţi întoarce. Cartelul nu ar crede niciodată niciun cuvânt din ce le-ai spune. Ştii ce fac cu oamenii despre care cred că au trecut de partea noastră. Şi cu familiile lor. Când vine vorba de astfel de lucruri, sunt nişte animale.

Cortez începu să tremure. Ştia prea bine. Nu văzuse niciodată cu ochii lui astfel de lucruri, dar auzise despre ele. Auzise şi se cutremurase. Limbi tăiate, moarte înceată, uciderea întregii familii. Tremură gândindu-se la Irina şi la Pedro. Americanul se aplecă spre el.

— Acceptă realitatea. Acum eşti aici. Fie că am făcut lucrul corect, fie lucrul greşit, probabil cel greşit, acum nu mai contează. Eşti aici şi eşti în viaţă. Dar Cartelul este convins că eşti mort. Au trimis chiar şi un observator la înmormântarea ta.

Dexter scoase un DVD din buzunarul sacoului, porni

televizorul mare cu plasmă, introduse discul şi apăsă *play* pe telecomandă. Filmarea fusese clar făcută de un cameraman de pe un acoperiş înalt, aflat la o jumătate de kilometru de cimitir, dar claritatea era excelentă. Şi mărită.

Juan Cortez îşi privi propria înmormântare. Editorii apropiaseră imaginea Irinei care plângea, sprijinită de un vecin. A fiului său Pedro. A părintelui Isidro. A bărbatului care stătea în spate, în costum negru şi cravată, cu ochelari negri şi faţă sumbră, spionul trimis la ordinul lui Don. Filmarea se încheie brusc.

— Vezi, spuse americanul, aruncând telecomanda pe pat. Nu poţi să te întorci. Dar nici nu o să vină după tine. Nici acum, nici în viitor. Juan Cortez a murit într-un accident de maşină. E o realitate. Acum trebuie să stai aici cu noi, în Statele Unite. Şi noi vom avea grijă de tine. Nu-ţi vom face rău. Ai cuvântul meu de onoare, şi eu nu-mi încalc promisiunile. Va fi o schimbare de nume, desigur, şi poate câteva schimbări de înfăţişare. Avem o opţiune care se numeşte Programul de Protecţie a Martorilor. Tu vei fi inclus în el. Vei fi un om nou, Juan Cortez, cu o viaţă nouă într-un loc nou; o slujbă nouă, o casă nouă, prieteni noi. Totul va fi nou.

— Dar eu nu vreau ca totul să fie nou, strigă Cortez cu disperare în glas. Vreau viaţa mea cea veche înapoi.

— Nu poţi avea asta, Juan. Viaţa ta cea veche s-a terminat.

— Şi soţia şi fiul meu?

— De ce să nu-i ai şi pe ei în viaţa ta cea nouă? Sunt multe locuri în ţara aceasta unde soarele străluceşte la fel ca în Cartagena. Sunt sute de mii de columbieni aici, imigranţi legali care s-au stabilit aici şi sunt fericiţi.

— Dar cum ar putea să...?

— Îi aducem noi. Îl poţi creşte pe Pedro aici. În

Cartagena ce ar ajunge? Un sudor ca şi tine? S-ar duce în fiecare zi să transpire într-un şantier naval? Aici ar putea deveni orice în douăzeci de ani. Doctor, avocat, chiar şi senator.

Sudorul Columbian se holbă la el cu gura căscată.

— Pedro, fiul meu, senator?

— De ce nu? Orice băiat poate să crească şi să devină orice îşi doreşte aici. Noi numim asta visul american. Dar pentru această favoare vom avea nevoie de ajutorul tău.

— Dar eu nu am nimic să vă ofer.

— Ba da, Juan, prietene. Ai. Aici în ţara mea, acea pudră albă distruge vieţile tinerilor ca Pedro. Şi vine pe vapoare, ascunsă în locuri în care nu ar putea fi găsită niciodată. Dar adu-ţi aminte de acele vapoare, Juan, cele pe care ai lucrat. Uite ce e, trebuie să plec. Cal Dexter se ridică în picioare şi-l bătu pe Cortez pe umăr. Să te gândeşti la ce ţi-am spus. Să te uiţi la filmare. Irina suferă. Pedro plânge după scumpul lui *papa* mort. Totul ar fi atât de bine pentru tine dacă i-am aduce şi pe ei să ţi se alăture. În schimbul unor nume. Mă întorc în douăzeci şi patru de ore. Mă tem că nu poţi pleca. E spre binele tău. Te-ar putea vedea cineva. Nu e prea plauzibil, dar e posibil. Aşa că stai aici şi gândeşte-te. Oamenii mei vor avea grijă de tine.

Vaporul cu abur *Sidi Abbas* nu ar fi câştigat niciodată vreun concurs de frumuseţe şi valoarea sa totală ca transportator mic era o sumă derizorie în comparaţie cu cele opt baloturi din încărcătura sa.

Ieşise din Golful Sidra de pe coasta Libiei şi se îndrepta spre regiunea italiană Calabria. Contrar speranţelor turiştilor, Marea Mediterană poate să fie una sălbatică. Valurile imense ale unei furtuni atacară nava ruginită şi o duseră mult mai la est de Malta, spre vârful cizmei italiene.

Cele opt baloturi fuseseră descărcate cu o lună în urmă,

cu acordul total al autorităţilor din portul Conakry, capitala celeilalte Guinee, dintr-un vapor şi mai mare venit din Venezuela. Din Africa tropicală, încărcătura fusese dusă la nord, dincolo de pădurea tropicală, prin savană şi prin deşerturile arzătoare ale Saharei. Fusese o călătorie intimidantă pentru orice şofer, dar bărbaţii puternici care conduceau camioanele cu remorci erau obişnuiţi cu astfel de greutăţi.

Conduseseră camioanele imense şi remorcile uriaşe fără oprire, oră după oră şi zi după zi, pe drumuri stricate şi urme în nisip. La fiecare graniţă şi vamă erau palme ce primeau răsplată şi barierele erau ridicate, în timp ce autorităţile cumpărate întorceau spatele, cu sume mari de euro în buzunare.

Le luase o lună, dar cu fiecare metru parcurs spre Europa, valoarea fiecărui kilogram din cele opt baloturi creştea până ajungea la preţurile europene astronomice. Şi în cele din urmă, camioanele ajunseseră într-o parcare prăfuită chiar din afara marelui oraş care era adevărata lor destinaţie.

Camioane mai mici sau mai degrabă camionete vechi luaseră baloturile de pe marginea drumului de la ieşirea din oraş şi le duseră într-un sat pescăresc urât mirositor, o îngrămădeală de cocioabe din chirpici de lângă o mare aproape fără peşti, unde un vapor cu aburi ca *Sidi Abbas* avea să aştepte într-un doc dărâmat.

În aprilie, vaporul se apropia de ultimul stadiu al călătoriei sale, portul calabrez Gioia, care se afla sub controlul complet al mafiei Ndrangheta. În acel punct se schimbau proprietarii. Alfredo Suárez din îndepărtata Bogotá avea să-şi termine treaba; independenta Societate Onorabilă avea să preia controlul. Datoria de cincizeci la sută avea să fie plătită, suma fiind spălată prin versiunea italiană a băncii Guzman.

Din Gioia, la câţiva kilometri de biroul procurorului de stat din capitala Reggio di Calabria, cele opt baloturi puse în pachete mult mai mici aveau să fie duse în nord, în capitala cocainei din Italia, Milano.

Dar patronul vaporului *Sicii Abbas* nici nu ştia asta, şi nici nu-i păsa. Doar se bucură când văzu digul portului Gioia trecând pe lângă vas şi apa sălbatică rămase în urma lui. Încă patru tone de cocaină ajunseseră în Europa, iar la mulţi kilometri distanţă, Don avea să fie mulţumit.

În închisoarea sa confortabilă, dar singuratică, Juan Cortez se uită de multe ori la DVD-ul cu propria înmormântare şi de fiecare dată văzu feţele răvăşite ale soţiei şi fiului său şi începu să plângă. Îşi dorea să îi vadă din nou, să-şi strângă fiul în braţe, să doarmă alături de Irina. Dar ştia că yankeul avea dreptate; nu putea să se întoarcă. Chiar dacă ar fi refuzat să coopereze şi le-ar fi trimis un mesaj, aceasta ar fi fost o sentinţă la moarte pentru ei sau chiar mai rău.

Când Cal Dexter reveni, sudorul îşi dădu consimţământul.

— Dar am şi eu condiţiile mele, zise el. Când îmi voi ţine în braţe fiul şi îmi voi săruta soţia, atunci îmi voi aduce aminte de nave. Până atunci, nu spun niciun cuvânt.

Dexter zâmbi.

— Nu-mi doresc nimic mai mult, spuse el. Dar acum avem lucruri de făcut.

În cameră intră un inginer video care făcu o înregistrare. Deşi tehnologia nu era nouă, nici Cal Dexter nu era, aşa cum glumea el adesea. Prefera bătrânul Peancorder, care era mic, te puteai baza pe el şi avea o bandă atât de mică încât putea fi ascunsă în multe locuri. Făcură şi poze. Cu Cortez stând cu faţa la cameră, cu un exemplar în mână al ziarului *Miami Herald* din acea zi, pe care se vedea clar data, şi cu semnul din naştere ca o şopârlă de un roz-

aprins de pe coapsa sa dreaptă. După ce obţinu dovezile, Dexter plecă.

Jonathan Silver îşi pierdea răbdarea. Ceruse rapoarte despre progres, dar Devereaux era enervant de tăcut. Şeful de cabinet de la Casa Albă îl bombarda constant.

În alte părţi, forţele de ordine continuau ca înainte. Le erau alocate sume mari din banul public, dar totuşi problema părea să se înrăutăţească.

Se făcuseră capturi care fuseseră mediatizate; avură loc interceptări, tonajele şi preţurile fură declarate întotdeauna la preţul de stradă, deoarece era mai mare.

Dar în lumea a treia, vapoarele confiscate dispăreau ca prin minune din danele lor şi se evaporau în mare; echipajele acuzate erau scoase pe cauţiune şi apoi dispăreau; ba mai rău, încărcăturile de cocaină confiscate pur şi simplu se evaporau cât timp erau în custodie şi traficul continua. Agenţilor DEA li se părea, spre frustrarea lor, că toată lumea era pe statul de plată. Asta era povara plângerii lui Silver.

Bărbatul care răspunse la telefon în casa lui din Alexandria, în timp ce naţiunea se pregătea pentru vacanţa de Paşte, rămase politicos şi rece, dar refuză orice concesie.

— Sarcina mi-a fost dată în luna octombrie a anului trecut. Am spus că am nevoie de nouă luni de pregătire. La momentul potrivit, lucrurile se vor schimba. Paşte fericit!

Şi întrerupse convorbirea.

Silver era cu o falcă în cer şi cu una-n pământ. Nimeni nu-i făcea aşa ceva lui. Excepţie făcând, se pare, Cobra.

Cal Dexter zbură înapoi în Columbia prin baza de la Malambo. De data aceasta, cu ajutorul lui Devereaux, împrumutase un avion Grumman de la CIA. Nu pentru confortul său, ci pentru că îi putea oferi o evadare rapidă.

Închirie o maşină din oraşul cel mai apropiat şi conduse până în Cartagena. Nu adusese întăriri. Sunt momente şi locuri când doar invizibilitatea şi rapiditatea aduc succes. Dacă avea nevoie de muşchi şi de arme, ar fi eşuat oricum.

Deşi o văzuse în pragul uşii, sărutându-şi soţul de rămas-bun când pleca la muncă, doamna Cortez nu îl văzuse niciodată. Er*a Semana Santa*[20] şi în districtul Las Flores era agitaţie din cauza pregătirilor pentru duminica Paştelui. Excepţie fiind casa cu numărul şaptesprezece.

Trecu prin zonă de câteva ori, aşteptând lăsarea întunericului. Nu voia să parcheze lângă bordură de teamă să nu fie observat şi provocat de vreun vecin băgăreţ. Dar voia să vadă luminile aprinzându-se exact înainte să se tragă draperiile. Nu era nicio maşină pe aleea din faţa casei lor, deci nu aveau vizitatori. Când luminile se aprinseră, putu să vadă înăuntru. Erau singuri. Se apropie de uşă şi sună. Deschise fiul, un tânăr puternic, cu ten închis, pe care îl recunoscu din înregistrarea cu înmormântarea. Avea o mină tristă. Nu zâmbi deloc.

Dexter scoase o insignă de poliţist, i-o arătă scurt şi o băgă la loc.

— *Teniente Delgado, Policia Municipa*[21]*,* se prezentă el.

Insigna era de fapt un duplicat după o insignă din Miami, dar băiatul nu avea cum să ştie asta.

— Pot să vorbesc cu mama ta?

Rezolvă problema trecând uşor pe lângă băiat şi intrând în hol.

Pedro fugi înapoi în casă strigând:

— *Mama, esta un oficial de la policia*[22]*.*

---

[20] Săptămâna sfântă (n.tr.).

[21] Locotenentul Delgado, Poliţia municipală (n.tr.).

[22] Mama, a venit un ofiţer de poliţie. (n.tr.)

Señora Cortez ieşi din bucătărie ştergându-se pe mâini. Avea faţa brăzdată de lacrimi. Dexter îi zâmbi uşor şi făcu semn spre sufragerie. Era atât de evident că el deţinea controlul, încât femeia pur şi simplu îl urmă. Când se aşeză, cu fiul ei stând protector lângă ea, Dexter se aplecă şi îi arătă paşaportul. Era american.

Arătă spre şoimul de pe copertă, emblema Americii.

— Nu sunt un poliţist Columbian, doamnă. După cum vedeţi, sunt american. Acum, vreau să vă pregătiţi pentru ce urmează să vă spun. Şi tu, băiete. Soţul dumneavoastră, Juan. Nu este mort, este cu noi în Florida.

Femeia se holbă şocată la el. Apoi îşi duse dintr-odată mâinile la gură.

— *No se puede.* Nu se poate, gemu ea. Am văzut cadavrul...

— Nu, doamnă, aţi văzut cadavrul unui alt bărbat sub un cearşaf, care arsese fără să mai poată fi recunoscut. Şi aţi văzut ceasul, portofelul, medalionul şi inelul cu sigiliu care aparţineau lui Juan. El ne-a dat toate aceste lucruri. Dar corpul nu a fost al lui. A fost un vagabond. Juan este cu noi acum, în Florida. M-a trimis să vă iau cu mine. Pe amândoi. Acum, vă rog...

Scoase trei poze dintr-un buzunar interior. Juan Cortez, foarte viu, se uita la ei. Într-o a doua apărea *Miami Herald* în mâinile sale cu data vizibilă. În a treia poză se vedea semnul lui din naştere. Acela fu factorul decisiv. Nimeni altcineva nu ar fi avut de unde să ştie.

Femeia începu să plângă din nou.

— *No comprendo, no comprendo*[23]*,* repeta ea.

Băiatul îşi reveni primul. Începu să râdă.

— *Papa esta en vida.* Tata e în viaţă, strigă el.

Dexter scoase reportofonul şi apăsă pe butonul *play.* Vocea sudorului „mort” umplu camera mică.

---

[23] Nu înţeleg (n.tr.).

— Draga mea Irina, scumpa mea. Pedro, fiul meu. Sunt eu...

Încheie rugându-i pe Irina şi Pedro să-şi facă fiecare câte o valiză cu cele mai dragi lucruri ale lor, să spună adio casei cu numărul şaptesprezece şi să-l urmeze pe american.

Dură o oră să împacheteze în grabă, printre lacrimi şi râsete, lăsând deoparte, împachetând din nou, alegând, răzgândindu-se, împachetând a treia oară. E greu să împachetezi într-o singură valiză o viaţă întreagă.

Când fură gata, Dexter insistă să lase lumina aprinsă şi draperiile trase ca să lungească perioada până când se va afla că plecaseră. Senöra lăsă o scrisoare, aşa cum i-o dictase Cal, pe care o aşeză sub o vază de pe masa cea mare. În aceasta anunţa că ea şi Pedro hotărâseră să emigreze şi să înceapă o viaţă nouă.

În avionul Grumman, pe drumul înapoi spre Florida, Dexter îi spuse că vecinii apropiaţi vor primi scrisori de la ea, trimise din Florida, în care le va spune că obţinuse un post de menajeră şi că era bine şi în siguranţă. Dacă ar fi investigat cineva, i s-ar fi arătat scrisorile. Acelea ar fi avut timbrul corect, dar nu şi adresa expeditorului. Nu va fi niciodată găsită pentru că nu va fi niciodată la acea adresă. Apoi aterizară la Homestead.

Fu o reuniune lungă, din nou cu o combinaţie de lacrimi şi râsete în apartamentul VIP. Se spuseră rugăciuni pentru reînviere. Apoi, aşa cum promisese, Juan Cortez începu să scrie pe o coală de hârtie. Poate că era un om cu educaţie limitată, dar avea o memorie fenomenală. Închise ochii, îşi aduse aminte de întâmplări vechi şi scrise un nume. Şi încă unul. Şi încă unul.

După ce terminase şi îl asigurase pe Dexter că nu mai era niciunul pe care să fi lucrat, lista lui ajunsese să cuprindă şaptezeci şi opt de vapoare. Şi pentru fiecare

fusese chemat să creeze compartimente ultrasecrete, toate fiind încărcate cu cocaină.

CAPITOLUL ŞAPTE

Norocul lui Cal Dexter că viaţa socială a lui Jeremy Bishop era ca o zonă aflată sub bombardament. Petrecuse Paştele prefăcându-se că e jovial într-un hotel, aşa că atunci când Dexter menţionă, cu scuzele de rigoare, că are chestii urgente de rezolvat cu banca de date, care ar avea nevoie de un geniu în calculatoare, fu ca o rază de soare.

— Am numele câtorva vapoare, zise Dexter, sunt şaptezeci şi opt în total. Trebuie să ştiu totul despre ele. Ce mărime au, ce tip de încărcătură, cine e proprietarul – dacă e posibil, dar cel mai probabil e o firmă-fantomă. Agentul care s-a ocupat de ele, statutul prezent şi, mai presus de toate, locaţia. Unde se află acum? Cel mai bine ar fi să devii o companie de comerţ, sau una virtuală, cu încărcături care trebuie transportate. Interesează-te de agenţii care se ocupă de ele. Când ai găsit una dintre cele şaptezeci şi opt, retrage-ţi cererea. Tonajul greşit, locul greşit, valabilitatea nepotrivită. Nu contează, găseşti tu ceva. Doar să-mi spui unde sunt şi cum arată.

— Pot să fac mai mult de atât, spuse vesel Bishop. Probabil pot să-şi fac rost de poze cu ele.

— De deasupra.

— De deasupra? Cum te-ai uita în jos spre ele?

— Da.

— Nu e de obicei unghiul din care se fac poze la nave.

— Încearcă totuşi. Şi concentrează-te pe cele care navighează pe rutele Caraibele de vest şi de sud – porturile din America şi Europa.

În două zile, Jeremy Bishop, aşezat în faţa unei adunături de tastaturi şi ecrane, localizase douăsprezece vapoare numite de Juan Cortez. Îi transmise lui Dexter toate detaliile obţinute până atunci. Toate erau din bazinul Caraibe, plecând dinspre el ori îndreptându-se spre el.

Dexter ştia că unele dintre navele numite de sudor nu aveau să apară niciodată pe listele de transportoare comerciale. Erau nişte amărâte de bărci de pescuit sau nave de transport cu mult sub tonajul de care ar putea fi interesată lumea comercială. Găsirea ultimelor două categorii avea să fie partea cea mai grea, dar vitală.

Vapoarele mari puteau să fie denunţate la oficiile vamale locale din portul de destinaţie. Poate că ar fi luat o încărcătură de cocaină de pe mare şi e posibil să fi scăpat de ea în acelaşi mod. Dar tot puteau fi sechestrate dacă unitatea canină detecta reziduuri în ascunzătorile secrete de la bord, ceea ce probabil că ar fi reuşit să facă.

Vasele care îl frustrau pe Tim Manhire şi pe analiştii săi din Lisabona erau cele mai mici, care veneau printre mangrove şi acostau în docuri de lemn din golfurile Africii de Vest. Se pare că douăzeci şi cinci dintre cele de pe lista lui Cortez erau înregistrate în Lloyd’s; restul treceau neobservate. Totuşi, dacă douăzeci şi cinci erau scoase din uz, rezerva de transportoare a Cartelului ar fi avut mult de suferit. Dar nu încă. Cobra nu era pregătit încă. Dar TR-1 erau.

Maiorul João Mendoza, din Forţele Aeriene Braziliene, pensionar, zbură până pe Heathrow la începutul lunii mai. Cal Dexter îl întâmpină în dreptul uşilor, la terminalul trei. Îl recunoscuse fără probleme; memorase faţa fostului pilot de avion cu reacţie.

Cu şase luni în urmă, maiorul Mendoza fusese rezultatul unei cercetări lungi şi epuizante. La un moment dat, Dexter luase prânzul în Londra cu fostul şef al Statului Major al Forţelor Aeriene Regale. Acesta din urmă se gândise la întrebare mult.

— Nu prea cred, răspunse mareşalul. Aşa dintr-odată, pe nepusă masă? Fără niciun avertisment? Cred că oamenii mei s-ar putea să aibă o problemă cu asta. E o chestiune

de conştiinţă. Nu cred că v-aş putea recomanda pe nimeni.

Acelaşi răspuns îl primise şi de la un general cu două stele de la USAF, de asemenea pensionat, care pilotase avioane F-15 Eagle în primul Război din Golf.

— Ca să ştiţi, îi spusese englezul când se despărţiseră, există o singură forţă aeriană care ar arunca în aer un transportator de cocaină fără nicio remuşcare. Brazilienii.

Dexter săpase prin comunitatea de piloţi pensionaţi ai forţelor aeriene din São Paulo, şi-l găsise pe João Mendoza. Avea patruzeci şi cinci de ani şi pilotase Northrop Grumman F5E Tiger înainte să iasă la pensie ca să-l ajute pe tatăl său cu afacerea lui, care devenise mai slăbit odată cu vârsta. Dar eforturile sale nu dăduseră rezultate. În urma colapsului economic din anul 2009, compania dăduse faliment.

Fără abilităţi care se cereau, João Mendoza căutase slujbe de birou şi regretase decizia de a părăsi zborul. Şi încă mai suferea după pierderea fratelui său mai mic pe care aproape că-l crescuse după moartea mamei lor, când tatăl începuse să lucreze cincisprezece ore pe zi. În timp ce pilotul se afla la baza sa din nord, tânărul ajunsese în compania unor oameni de ultimă speţă şi murise în urma unei supradoze. João nu a uitat şi nu a iertat asta niciodată. Iar plata care i se oferea era uriaşă.

Dexter închiriase o maşină şi îl duse pe brazilian în nord, în zona aceea cu teren plat de lângă Marea Nordului, a cărei lipsă de dealuri şi aşezare pe coasta de est o transformaseră, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, într-o bază de bombardiere. Scampton fusese una dintre ele. În timpul Războiului Rece, fusese căminul unor bombardiere V, care transformaseră bombe atomice engleze.

Până în 2011, găzduise o serie de firme civile, printre care şi nişte pasionaţi de avioane care restaurau încet cele

două Blackburn Buccaneer. Aveau avioanele pregătite pentru rulare la nivelul solului, dar nu erau încă gata de zbor. Apoi fuseseră deturnate, în schimbul unei sume de bani care a rezolvat multe probleme, pentru transformarea unui Buccaneer sud-african pe care Guy Dawson îl pilotase din Thunder City cu patru luni în urmă.

Majoritatea pasionaţilor de Buccaneer nu erau şi nu fuseseră niciodată piloţi de avioane cu reacţie. Ei erau instalatorii şi montorii, electricienii şi inginerii care întreţinuseră avioanele Buccaneer atunci când acestea serviseră atât forţele navale, cât şi Forţele Regale Aeriene. Locuiau în zonă şi renunţau la weekenduri şi la seri ca să muncească din greu pentru a aduce din nou în aer cei doi veterani salvaţi.

Dexter şi Mendoza petrecură noaptea într-un han local vechi, folosit înainte pentru diligenţe, cu grinzi joase şi închise la culoare şi buşteni care trosneau, cu potcoave de cai sclipitoare şi tablouri cu vânători care îl fascinară pe brazilian. Dimineaţa merseră până la Scampton ca să întâlnească echipa. Erau paisprezece oameni, cu toţii angajaţi de Dexter cu banii Cobrei. Cu mândrie îi arătară noului pilot al Buccaneerului ce realizaseră.

Schimbarea principală fu spaţiul pentru arme. În zilele Războiului Rece, Buccaneerul transportase muniţie potrivită pentru un bombardier uşor şi mai ales pentru un distrugător de nave. Cum era avion de război, încărcătura internă şi de sub aripă consta într-o varietate înfricoşătoare de bombe şi rachete, şi chiar bombe atomice tactice.

În versiunea examinată de maiorul Mendoza în acea zi de primăvară, într-un hangar răcoros din Lincolnshire, toată această încărcătură fusese convertită în rezervoare de combustibil, oferindu-i o capacitate impresionantă şi posibilitatea de a petrece mult timp în aer. Cu o singură

excepţie.

Deşi Buccaneerul nu fusese niciodată un avion de interceptare, instrucţiunile echipei de la sol fuseseră clare. Acum era înarmat bine.

Sub fiecare aripă, pe pilonii care susţinuseră cândva lansatoarele de rachetă, erau prinse mitraliere. Fiecare aripă era înarmată cu o pereche de tunuri Aden de 30 mm, cu suficientă putere să arunce în aer orice ar lovi.

Carlinga din spate nu fusese încă transformată. În curând avea să conţină încă un rezervor de combustibil şi dispozitive de comunicare ultramoderne. Pilotul acestui avion nu va avea niciodată un operator radio în spatele lui; în schimb, va avea o voce în ureche de la mii de kilometri depărtare, care-i va spune exact încotro să o ia ca să-şi găsească ţinta. Dar mai întâi trebuia să fie aprobat de instructor.

— E frumos, murmură Mendoza.

— Mă bucur că vă place, se auzi o voce din spatele lui.

Se întoarse şi văzu o femeie slăbuţă la vreo patruzeci de ani, care îi întinse mâna.

— Eu sunt Colleen. Voi fi instructorul dumneavoastră pentru conversie.

Comandantul Colleen Keck nu pilotase niciodată avioane Buccaneer când fusese în Marină. În vremea Buccaneerelor, Flota Aeriană nu avea femei piloţi. Aşa că se alăturase Marinei şi se transferase în Flota Aeriană. După ce se formase ca pilot de elicopter, în sfârşit ajunsese la ceea ce-şi dorise: să piloteze avioane cu reacţie. După douăzeci de ani se pensionase şi, locuind în apropiere, dintr-o toană se alăturase pasionaţilor de avioane. Un fost pilot de Buccaneer o instruise pe acest avion înainte să fie prea bătrân ca să mai zboare.

— Abia aştept să lucrăm împreună, spuse Mendoza cu o engleză înceată şi atentă.

Întregul grup se întoarse la han pentru o petrecere sponsorizată de Dexter. Ziua următoare, îi lăsă să-şi revină şi să-şi înceapă antrenamentul. Avea nevoie de maiorul Mendoza şi de o echipă de întreţinere puternică formată din şase oameni care aveau să vină cu el şi să se instaleze pe insula Fogo până cel târziu la sfârşitul lui iunie. El plecă înapoi la Washington exact la timp pentru un alt grup de vase identificate de Jeremy Bishop.

TR-1 era rareori menţionat şi văzut chiar şi mai rar. Era succesorul invizibil al faimosului avion de spionaj U-2, cu care fusese doborât Gary Powers deasupra Siberiei, în anul 1960, şi descoperise bazele de rachete sovietice care erau construite în Cuba în anul 1962.

Până la Războiul din Golf din 1990-1991, TR-1 fusese avionul de spionaj principal al Americii, care zbura mai sus şi mai rapid, având camere care transmiteau imagini în timp real, fără a fi nevoie de role de film. Dexter ceruse unul cu împrumut pentru a opera în afara bazei USAF Pensacola şi avionul tocmai ajunsese. Începu să lucreze în prima săptămână din mai.

Dexter, cu ajutorul neobositului Bishop, localizase un designer şi arhitect de nave, al cărui talent era să identifice aproape orice vas din aproape orice unghi. Acesta lucră alături de Bishop la etajul de sus al depozitului din Anacostia în timp ce păturile pentru lumea a treia se strângeau la etajul de dedesubt.

TR-1 acţionă în Bazinul Caraïbe şi alimentă în Malambo, în Columbia sau în bazele americane din Puerto Rico ori de câte ori avu nevoie. Avionul de spionaj trimise poze cu claritate foarte bună făcute golfurilor şi porturilor înţesate de vase comerciale sau vapoare în largul mării.

Asul în transport, cu o lupă foarte puternică, se aplecă asupra fotografiilor descărcate de Bishop, comparându-le cu detalii descoperite înainte de acesta din numele date

de sudor.

— Aceea, spuse el în cele din urmă, arătând spre una dintre cele treizeci de ambarcaţiuni din portul caraibian, trebuie să fie *Selene.* Sau: Acolo e, nu e nicio îndoială, are o mărime potrivită, aproape fără niciun echipament.

— Cum vă daţi seama? întreba Bishop mirat.

— Are tonaj mediu, o singură macara, montată în faţă. Este *Virgen de Valme.* Stă în Maracaibo.

Fiecare dintre ei era expert şi, aşa cum se întâmplă de obicei cu experţii, fiecare considera că specialitatea celuilalt era imposibil de înţeles. Dar, împreună, reuşeau să identifice jumătate din flota de pe ocean a Cartelului.

Nimeni nu se ducea pe Insulele Chagos. Era interzis. Erau doar un grup mic de atoli de corali pierdut în mijlocul Oceanului Indian, la o mie şase sute de kilometri în sudul Indiei.

Dacă ar fi fost permis, ar fi putut avea, la fel ca Maldive, staţiuni pentru a se profita de lagunele limpezi, soarele care strălucea tot anul şi recifele de corali neatinse. În schimb, aveau bombardiere. Mai precis, B-52 americane.

Cel mai mare atol din grup era Diego García. La fel ca restul, era deţinut de britanici, dar fusese împrumutat cu mult timp în urmă americanilor şi devenise o bază aeriană imensă şi punct de alimentare pentru nave. Era atât de bine ascuns, încât şi localnicii originali, nişte pescari inofensivi, fuseseră forţaţi să părăsească insulele şi li se interzisese să revină.

Ce se întâmplă în iarna şi primăvara anului 2011 pe insula Eagle fu o operaţiune britanică, deşi o parte din ea fusese plătită din bugetul Cobrei. Patru vapoare din Flota Regală Auxiliară ancorară la mal pe rând, cu tone de instrumente şi echipament la bord, iar inginerii din marină construiră o colonie în miniatură.

Nu avea să fie niciodată o staţiune, dar era locuibilă.

Erau şiruri de unităţi de cazare care puteau fi asamblate într-o singură zi. Se construiră latrine în exterior. Fu ridicată o sală de mese şi echipată cu bucătării, congelatoare şi un aparat de desalinizare care producea apă proaspătă, toate acestea conectate la un generator.

Până să termine treaba şi insula să fie gata pentru a fi locuită, putea să găzduiască peste două sute de bărbaţi, asta dacă între ei se numărau suficienţi ingineri, bucătari şi meseriaşi care să se asigure că totul mergea cum trebuie. Fiind de treabă, Marina lăsă în urma sa şi o magazie cu măşti, tuburi pentru scufundări şi labe de înot. Oricine ar fi fost sechestrat acolo ar fi putut chiar să facă scufundări printre corali. Şi mai era şi o bibliotecă plină de cărţi în engleză şi spaniolă.

Pentru marinari şi ingineri nu era o misiune dificilă. La orizont era Diego García, o Americă mai mică de la tropice, echipată cu tot ce doreau soldaţii americani aflaţi departe de casă. Iar marinarii britanici erau bineveniţi să viziteze, ceea ce şi făcură. Singurul deranj într-un paradis tropical era tunetul constant al bombardierelor care veneau şi plecau în misiunile lor de antrenament.

Insula Eagle mai avea o caracteristică. Aflându-se la aproape o mie şase sute de kilometri de cea mai apropiată parte de continent, într-o mare înţesată cu rechini, era practic imposibil de evadat de acolo. Asta era şi ideea.

Insulele Capul Verde sunt o altă zonă binecuvântată cu soare tot timpul anului. La jumătatea lunii mai, noua şcoală de aviaţie de pe insula Fogo fu deschisă oficial. Încă o dată, avu loc o ceremonie. Ministrul apărării veni din insula Santiago pentru a oficia. Din fericire pentru ei toţi, portugheza fu singura limbă vorbită.

După testări riguroase, guvernul selectase douăzeci şi patru de caprerdieni tineri care puteau să devină cadeţi. Poate că nu aveau să obţină cu toţii licenţă de pilot, dar

trebuia să existe o marjă pentru cei care nu reuşeau. Avioanele Tucano cu două locuri ajunseseră din Brazilia şi erau aliniate într-un şir perfect. Erau în poziţie de drepţi şi instructorii împrumutaţi de la Forţele Aeriene Braziliene. Singura persoană care lipsea era ofiţerul comandant, identificat ca fiind un anume maior João Mendoza. Era reţinut în altă parte şi avea să îşi ia postul în primire în termen de o lună.

Dar nu prea conta. Primele treizeci de zile erau rezervate cursurilor şi familiarizării cu aeronavele. Informat de toate acestea, ministrul îşi dădu acordul. Nu era nevoie să i se comunice faptul că maiorul Mendoza avea să ajungă cu avionul său personal, pe care putea să-şi permită să-l piloteze pentru a se recrea.

Dacă ministrul ar fi ştiut de avion, poate că ar fi înţeles de ce spaţiul de stocare pentru combustibilul JP8 pentru instructori era separat de combustibilul JP5, care era mult mai volatil, şi care era necesar pentru avioanele cu reacţie ale marinei de înaltă performanţă. Şi nu intră niciodată în hangarul suplimentar care fusese construit în rocă şi avea uşi de oţel. Odată ce i se spusese că era doar un depozit, îşi pierduse interesul.

Cadeţii nerăbdători se cazară în dormitoarele lor, delegaţia oficială se întoarse în capitală şi cursurile începură în ziua următoare.

De fapt comandantul care lipsea se afla la şase mii de metri deasupra Mării Nordului, la est de coasta engleză, într-un zbor de rutină alături de instructorul său. Comandantul Keck era în carlinga din spate. Nu existaseră niciodată instrumente de control în carlinga din spate, aşa că instructoarea se afla într-o situaţie de „încredere totală”. Dar tot putea să monitorizeze acurateţea interceptărilor de ţinte imaginare. Şi era mulţumită de ceea ce vedea.

Ziua următoare fu liberă deoarece zborul vital de noapte avea să înceapă abia după ziua liberă. Şi apoi în sfârşit, exerciţiile de decolare asistată şi de tragere, pentru care ţintele aveau să fie nişte butoaie vopsite în culori aprinse plutind pe mare, aruncate în locaţii stabilite de unul din grupul lor care avea o barcă de pescuit. Colleen Keck nu avea nicio îndoială că studentul ei va trece testul cu brio. Îşi dăduse repede seama că era un pilot înnăscut şi pentru el fusese simplu ca bună ziua să conducă vechiul Buccaneer.

— Aţi mai zburat vreodată cu decolare asistată? îl întrebă ea după o săptămână în cabana echipajului.

— Nu, Brazilia este foarte mare, glumi el. Întotdeauna am avut suficient pământ ca să construim piste lungi.

— Buccaneer S_2 al dumneavoastră nu a avut niciodată decolare asistată deoarece transportoarele noastre de avioane au fost suficient de lungi, i-a spus ea. Dar uneori în tropice aerul este prea fierbinte. Se poate pierde controlul. Şi acest avion a fost în Africa de Sud. Are nevoie de ajutor. Aşa că nu avem de ales decât să includem şi decolarea asistată. O să vă taie respiraţia.

Şi aşa şi fu. Pretinzând că pista de la Scampton era prea scurtă pentru decolare neasistată, montorii instalaseră propulsoarele mici în partea din spate a avionului. Colleen Keck îl puse la curent în legătură cu secvenţa de decolare.

Să ducă avionul exact până în locul unde se termină asfaltul. Frânele de mână la maximum. Motoarele Spey să tureze cu frânele trase. În momentul în care nu mai pot să ţină, să dea drumul la frâne, cu puterea la maxim şi să pornească propulsoarele. João Mendoza simţi ca şi cum îl lovise un tren din spate. Buccaneerul aproape că se cabră şi se aruncă pe asfalt. Mendoza văzu o pată de pistă şi apoi ajunse în aer.

Fără ştirea comandantului Keck, maiorul Mendoza îşi

petrecuse serile studiind un pachet de fotografii pe care i le trimisese Cal Dexter la han. Înfăţişau pista din Fogo, modelul de faruri de întâmpinare, pragul de aterizare care venea din mare. Brazilianul nu mai avea nicio îndoială. Avea să fie, aşa cum le plăcea tovarăşilor săi englezi să spună, floare la ureche.

Cal Dexter examinase cu multă atenţie cele trei drone fără pilot, UAV, produse de Statele Unite. Rolul lor avea să fie vital în războiul pe care îl plănuia Cobra. Într-un final lăsă deoparte dronele Reaper şi Predator şi alese Global Hawk, care era „neînarmată”. Misiunea acesteia era doar de supraveghere.

Folosindu-se de împuternicirea specială a lui Paul Devereaux, avu negocieri îndelungate cu Northrop Grumman, producătorii de avioane fără pilot RQ-4. Deja ştia faptul că o versiune dedicată „supravegherii maritime pe o arie extinsă” fusese dezvoltată în anul 2006 şi forţele navale americane făcuseră o comandă mare de astfel de drone.

Voia două echipări în plus pentru drone şi i se spuse că nu va fi nicio problemă. Tehnologia exista.

Una era un hard de memorie la bord care să stocheze toate imaginile aduse de avioanele de spionaj TR-1 făcute la două vase întregi, aşa cum erau văzute de deasupra. Pozele aveau să fie reduse la pixeli care reprezentau o distanţă de nu mai mult de şase centimetri din puntea vaporului. Apoi trebuia să compare ceea ce vedea jos cu ceea ce se afla în baza de date şi să-şi informeze controlorii, aflaţi la kilometri distanţă în baza lor, când avea să găsească o potrivire.

În al doilea rând, avea nevoie de tehnologie de bruiere a comunicaţiilor care să-i permită dronei Hawk să înconjoare vasul de dedesubt, cu un cerc cu un diametru de şaisprezece kilometri, în care niciun fel de comunicaţie de

pe niciun fel de dispozitiv electronic nu putea să funcţioneze.

Deşi nu avea nicio rachetă, RQ-4 Hawk avea toate detaliile pe care le ceruse Dexter. Putea să zboare la douăzeci de mii de metri altitudine, atât de sus încât nu putea fi nici văzută, nici auzită de vaporul pe care îl urmărea. Pe soare, ploaie, prin nori şi prin noapte putea să supravegheze şaizeci de mii de kilometri pătraţi pe zi şi, consumând din combustibil, putea să stea acolo în aer timp de treizeci şi cinci de ore. Spre deosebire de celelalte două, putea să navigheze la 340 de noduri, mult mai rapid decât ţintele sale.

Până la sfârşitul lui mai, două dintre aceste minunăţii fuseseră instalate şi dedicate Proiectului Cobra. Una opera în afara bazei din Malombo de pe coasta Columbiană, la nord-est de Cartagena.

Cealaltă se afla pe insula Fernando de Noronha, în nord-estul coastei Braziliei. Fiecare unitate era conectată la o clădire aflată la depărtare de toţi ochii curioşilor, de cealaltă parte a bazei aeriene. La instrucţiunile Cobrei, începură să dea târcoale imediat ce fură instalate.

Deşi erau acţionate de la bazele aeriene, scanarea era făcută de fapt de la mulţi kilometri distanţă, în deşertul Nevada, la Creech, unde se afla sediul Forţelor Aeriene americane. Aici, câţiva oameni erau aşezaţi la nişte console şi urmăreau ecranele. Fiecare avea o coloană de control ca aceea a unui pilot aflat în camera sa de comandă.

Ceea ce putea să vadă fiecare operator pe ecranul său era ce vedea Hawk, care urmărea din stratosferă ce se petrecea pe mare. Unii dintre bărbaţii şi femeile din acea cameră liniştită, cu aer condiţionat, de la Creech, supravegheau Predators care „vânau” deasupra Afghanistanului şi deasupra munţilor de la graniţa cu

Pakistan. Alţii aveau Reapers deasupra Golfului Persic.

Fiecare avea căşti şi un microfon ca să primească instrucţiuni şi ca să îi informeze pe superiori în cazul în care apărea o ţintă în peisaj. Concentrarea era maximă, aşadar turele trebuiau să fie scurte. Camera de control de la Creech reprezenta viitorul războaielor.

Cu umorul său negru, Cal Dexter porecli ambele drone Hawk. Cea din est fu numită Michelle, după prima-doamnă a Americii; cealaltă primi numele Sam, după soţia premierului britanic.

Şi fiecare avea o sarcină diferită. Michelle trebuia să privească în jos, să identifice şi să urmărească toate vasele comerciale identificate de Juan Cortez şi găsite şi fotografiate de TR-1. Sam trebuia să găsească şi să raporteze tot ce zbura sau naviga de pe coasta Braziliei, între Natal şi Belém, sau care se îndrepta spre est, peste oceanul Atlantic, trecând de longitudinea patruzeci, cu direcţia Africa.

Ambele punţi de control din Creech care se ocupau de cele două Hawk ale Cobrei erau în legătură directă cu atelierul neîngrijit din suburbia Washingtonului, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile din şapte.

Letizia Arterial ştia că făcea ceva greşit, contrar instrucţiunilor stricte ale lui *papa,* dar nu se putea abţine. El îi spusese să nu părăsească niciodată Spania, dar era îndrăgostită, şi dragostea era mai presus decât instrucţiunile lui.

Domingo de Vega o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase. Purta inelul lui pe deget. Dar el trebuise să se întoarcă la postul său din New York, sau l-ar fi pierdut, şi ziua lui de naştere era în ultima săptămână din mai. Îi trimisese un bilet cu compania Iberia, către aeroportul JFK, şi o implorase să i se alăture.

Formalităţile de la ambasada americană merseseră ca

pe roate; obţinuse viza şi primise aprobare de la Departamentul pentru Securitate Internă al SUA.

Avea bilet la clasa business şi făcu check-in-ul la terminalul patru fără să aştepte prea mult. Singura ei valiză avea eticheta de aeroportul JFK, New York şi alunecă pe banda rulantă până în zona de luat bagajele. Nu-l observă pe bărbatul din spatele ei care ridică o geantă mare, singurul lui bagaj.

Ea nu avea de unde să ştie că era plină de ziare, sau că bărbatul avea să se întoarcă imediat ce tânăra dispărea dincolo de securitate şi controlul paşapoartelor. Nu îl mai văzuse niciodată pe inspectorul Paco Ortega înainte şi nici nu avea să-l mai vadă. Dar el memorase fiecare detaliu ce ţinea de valiza ei şi de hainele pe care le purta. Poza fetei fusese făcută de la o distanţă mare în timp ce ea cobora din taxi. Toate informaţiile aveau să fie în New York înainte ca ea să plece măcar.

Dar ca să fie sigur, rămase în dreptul unei ferestre, privind aerodromul şi văzu cum, departe, avionul Iberia se întoarse în vânt, făcu o pauză, apoi porni spre vârfurile încă înzăpezite ale Sierrei de Guadarrama şi spre Atlantic. După aceea, sună la New York şi vorbi câteva minute cu Cal Dexter.

Avionul ajunse la timp. Un bărbat îmbrăcat în uniforma personalului de la sol stătea în tunel în timp ce pasagerii ieşeau din avion. Murmură două cuvinte la telefon, dar nu-l observă nimeni. Oamenii fac asta tot timpul.

Letizia Arterial trecu de controlul paşapoartelor, unde nu fu nevoie decât de obişnuita formalitate a presării degetelor mari pe un panou mic de sticlă şi privitul în lentilele unei camere pentru recunoaşterea irisului.

După ce trecu, poliţistul de la imigrări se întoarse şi făcu un semn din cap spre un bărbat care stătea în coridorul pe care porneau acum pasagerii pentru a ajunge la vamă.

Bărbatul îi răspunse la fel şi porni în urma tinerei.

Traficul era teribil în ziua aceea şi bagajele întârziară douăzeci de minute. În cele din urmă, caruselul scoase un zgomot, prinse viaţă şi valizele începură să curgă pe banda rulantă. A ei nu fu nici prima, nici ultima, ci undeva pe la mijloc. O văzu ieşind pe gura deschisă a tunelului şi recunoscu eticheta de un galben-aprins pe care îşi trecuse numele şi adresa ca să-i fie mai uşor să o găsească.

Era un bagaj mare cu roţi, aşa că îşi puse geanta pe umărul stâng şi porni către ieşire, trăgând valiza după ea. Ajunsese la jumătatea drumului, când unul dintre ofiţerii de la vamă, care aparent stătea degeaba, se apropie de ea. O verificare pe loc. Nu avea de ce să-şi facă griji. Domingo avea să o aştepte dincolo de uşi. Va trebui să mai stea câteva minute.

Trase valiza spre masa indicată de vameş şi o ridică, încuietorile erau cu faţa spre ea.

— Doamnă, aţi putea vă rog să o deschideţi?

Extrem de politicos domnul. Întotdeauna sunt extrem de politicoşi şi nu zâmbesc şi nu fac glume niciodată. Desfăcu cele două încuietori. Ofiţerul întoarse valiza spre el şi o deschise. Văzu hainele aranjate de deasupra şi, cu mănuşi pe mâini, ridică primul strat de haine. Apoi se opri. Tânăra îşi dădu seama că se holba la ea peste capacul geamantanului. Presupuse că o va închide acum şi că o va lăsa să plece.

Bărbatul o închise şi spuse pe un ton rece:

— Doamnă, dacă sunteţi amabilă să veniţi cu mine.

Doar că nu era o întrebare. Îşi dădu seama că un bărbat înalt şi o femeie solidă, îmbrăcaţi tot în uniforme, stăteau exact în spatele ei. Era ruşinos; alţi pasageri se holbau la ea în timp ce treceau.

Primul ofiţer închise încuietorile, luă valiza şi o luă înainte. Ceilalţi, fără niciun cuvânt, porniră după el. Primul

ofiţer îi conduse printr-o uşă din colţ. Era o cameră destul de goală, cu o masă în centru şi câteva scaune simple lângă pereţi. Fără tablouri şi cu două camere de luat vederi în colţuri diferite. Valiza fu aşezată direct pe masă.

— Doamnă, vă rog să o deschideţi din nou.

Fu primul semn care îi dădu de înţeles Letiziei Arterial că s-ar putea să fie ceva în neregulă, dar nu avea idee ce anume. O deschise şi îşi văzu hainele frumos împachetate.

— Aţi putea să le scoateţi, doamnă?

Era sub geaca de in sub cele două fuste de bumbac şi câteva bluze împachetate. Nu era mare, cam de mărimea unei pungi de un kilogram de zahăr cumpărate de la magazin. Umplută cu ceva ce părea a fi talc...

Atunci îşi dădu seama; i se făcu greaţă şi simţi că leşină, simţi ca un pumn în plex şi o voce în minte care striga: „Nu, nu am fost eu, nu eu am făcut asta, nu e a mea, cineva a pus-o acolo...”

Probabil femeia solidă o ţinuse, dar nu din simpatie. Ci pentru camere. Curţile judecătoreşti din New York sunt atât de obsedate de drepturile acuzatului şi avocaţii apărării sunt atât de porniţi să se lege de cea mai mică încălcare a procedurilor, astfel încât să obţină o anulare a acuzaţiei, iar din punctul de vedere al oficialităţilor nu trebuie ignorată nici măcar cea mai mică formalitate.

După deschiderea valizei şi descoperirea a ceea ce, în acel moment, păru o simplă pudră albă neidentificată, Letizia Arterial intră, în termeni oficiali, „în sistem”. Mai târziu, totul păru un coşmar confuz.

Fu dusă într-o altă încăpere, mai bine echipată, din complexul terminalului. Acolo erau câteva aparate digitale de înregistrat. Veniră şi alţi bărbaţi. Ea nu ştia asta, dar erau de la DEA şi de la Departamentul de Imigrări. Împreună cu Vama, erau în total trei autorităţi care o reţineau sub jurisdicţii diferite.

Deşi vorbea o engleză bună, sosi un interpret de limba spaniolă. I se citiră drepturile, drepturile Miranda de care nu mai auzise în viaţa ei. După fiecare propoziţie fusese întrebată:

— Înţelegeţi, doamnă?

Întotdeauna i se adresau cu politicosul „doamnă”, dar expresiile lor îi dădeau de înţeles că o dispreţuiau.

Undeva, paşaportul ei era examinat cu minuţiozitate. În altă parte, valiza şi geanta ei de umăr primiră acelaşi tratament. Punga cu pudră albă fu trimisă pentru analiză, care avea loc în afara clădirii într-un alt loc, un laborator chimic. Deloc surprinzător, era cocaină pură.

Faptul că era pură conta. O cantitate mică de drog „aranjat” putea fi explicată ca fiind pentru „uz personal”. Dar nu un kilogram de cocaină pură.

În prezenţa a două femei, i se ceru să îşi dea jos fiecare articol de îmbrăcăminte, care fu luat. I se dădu un fel de halat de hârtie ca să se acopere. O femeie doctor îi făcu o examinare invazivă în toate orificiile, inclusiv în urechi. Deja suspina necontrolat. Dar „sistemul” trebuia să-şi urmeze drumul. Şi totul filmat, ca să rămână la dosar. Niciun avocat deştept nu avea s-o scape.

În final, un ofiţer senior de la DEA o informă că are dreptul să ceară un avocat. Nu fusese încă interogată formal. Drepturile Miranda nu fuseseră încălcate. Spuse că nu cunoştea niciun avocat newyorkez. I se spuse că va primi un avocat din oficiu hotărât de curte, nu de el.

Repetă continuu că logodnicul ei o aştepta afară. Acest lucru nu fu ignorat, chiar deloc. Oricine o aştepta afară putea fi complicele ei. Mulţimea din aeroport, de dincolo de uşile vămii, fu verificată. Nu era niciun Domingo de Vega. Ori era o invenţie, ori, dacă era complicele ei, fugise de la faţa locului, în dimineaţa următoare aveau să caute la ONU un diplomat portorican cu acel nume.

Insistă să explice totul, renunţând la dreptul de a avea un avocat prezent. Le spuse tot ce ştia, adică nimic. Nu o crezură. Apoi îi veni o idee.

— Sunt Columbiană. Vreau să văd pe cineva de la Ambasada Columbiei.

— Veţi vorbi cu cineva de la consulat, doamnă. Acum este ora zece noaptea. Vom încerca să aducem pe cineva mâine dimineaţă.

Asta îi spuse bărbatul de la FBI, deşi ea nu ştia cine era. Aducerea drogurilor în SUA este o crimă federală, nu la nivel de stat. Federalii preluaseră controlul.

Aeroportul J.F. Kennedy se afla sub Districtul de Est al New York-ului, EDNY, şi se află în cartierul Brooklyn. Într-un final, aproape de miezul nopţii, Letizia Arterial fu închisă în Institutul Federal de Corecţie al acelui cartier, urmând să aibă audienţă cu magistratul dimineaţa următoare.

Şi, bineînţeles, fu deschis un dosar care deveni rapid din ce în ce mai gros. „Sistemul” avea nevoie de multă hârţogărie. În celula ei înăbuşitoare, singură şi mirosind a transpiraţie şi a frică, Letizia Arterial plânse toată noaptea.

Dimineaţa, federalii contactară pe cineva de la Consulatul Columbian care fu de acord să vină. Dacă prizoniera se aştepta să vadă ceva simpatie din partea lor, avea să fie dezamăgită. Asistenta consulară nu ar fi putut să fie mai antipatică de atât. Acesta era exact genul de lucru pe care diplomaţii îl urau.

Asistenta era o femeie îmbrăcată într-un costum serios şi negru. Ascultă împietrită explicaţia fetei şi nu crezu nicio iotă. Dar nu avu de ales şi fu de acord să contacteze autorităţile din Bogotá şi ceru Ministerului de Externe să îl găsească pe un anume avocat Julio Luz. Era singurul nume la care se gândise domnişoara Arterial să apeleze pentru ajutor.

Avu loc o audiere la curtea de magistratură, dar numai pentru a se aranja o schimbare de custodie. Când află că acuzata nu avea niciun reprezentant, magistratul ordonă să fie adus un avocat din oficiu. Un tânăr care abia ieşise de pe băncile facultăţii de drept fu găsit şi avură câteva momente într-o celulă înainte să se întoarcă în sala de judecată.

Apărătorul pledă fără speranţă pentru ieşirea pe cauţiune. Era fără speranţă deoarece acuzata era străină, nu avea fonduri sau familie, presupusa crimă era foarte gravă şi procurorul spuse clar că erau în desfăşurare şi alte investigaţii deoarece se suspecta faptul că un lanţ şi mai mare de cărăuşi de droguri ar putea avea legătură cu acuzata.

Apărătorul încercă să spună că exista un logodnic care era diplomat la ONU. Unul dintre agenţii federali îi dădu procurorului un bileţel. Acesta se ridică din nou, de data aceasta să spună că nu exista niciun Domingo de Vega din Puerto Rico care să lucreze la ONU, şi nici nu existase vreodată.

— Păstrează asta pentru jurnalul tău, domnule Jenkins, rosti magistratul tărăgănat. Acuzata este trimisă înapoi la închisoare. Următorul.

Lovi cu ciocanul. Letizia Arterial fu condusă afară, plângând. Aşa-zisul ei logodnic, bărbatul pe care îl iubise, o trădase cu atâta cinism.

Înainte să fie dusă înapoi la institutul de corecţie, avu o ultimă întâlnire cu avocatul ei, domnul Jenkins. Acesta îi oferi cartea sa de vizită.

— Puteţi să mă sunaţi oricând, señorita. Aveţi acest drept. Nu există niciun tarif. Avocatul din oficiu este gratis pentru cei care nu au fonduri.

— Nu înţelegeţi, domnule Jenkins. În curând va veni domnul Luz din Bogotá. El mă va salva.

Întorcându-se cu mijlocul de transport în comun în biroul său amărât din sediul Serviciului de Avocaţi din Oficiu, Jenkins se gândi că inventa câte o persoană nouă pe minut. Nu exista niciun Domingo de Vega şi probabil niciun Julio Luz.

Se înşela în al doilea caz. În acea dimineaţă, domnul Luz primise un telefon de la Ministerul de Externe Columbian care aproape că-i provocase un infarct.

CAPITOLUL OPT

Julio Luz, avocatul din Bogotá, zbură până la New York, părând calm, dar în sinea lui fiind speriat de moarte. De când fusese arestată Letizia Arterial la aeroportul Kennedy cu trei zile în urmă, avusese două discuţii lungi şi îngrozitoare cu unul dintre cei mai violenţi oameni pe care îi întâlnise vreodată.

Deşi stătuse alături de Roberto Cardenas în timpul întâlnirilor Cartelului, întotdeauna liderul fusese Don Diego, al cărui cuvânt reprezenta legea şi care cerea acelaşi nivel de demnitate ca al lui.

Într-o cameră dintr-o fermă aflată la kilometri distanţă de drumul principal, Cardenas nu avea astfel de limite. Tună şi fulgeră, şi ameninţă. La fel ca Luz, nici el nu avea niciun dubiu că cineva umblase la bagajul fiicei sale şi se convinsese singur că punga de cocaină fusese pusă acolo de un nemernic oportunist în sala cu bagaje, în aeroportul Barajas din Madrid.

Descrise ce i-ar face respectivului când avea să-l prindă până ce lui Julio Luz i se făcu greaţă. În cele din urmă, puseră la punct povestea pe care aveau să le-o prezinte autorităţilor newyorkeze. Niciunul din ei nu mai auzise de vreun Domingo de Vega, şi nu ar fi putut să ghicească de ce Letizia zburase până acolo.

Corespondenţa prizonierilor care plecau din instituţiile de corecţie americane era cenzurată şi Letizia nu scrisese nicio scrisoare. Tot ce ştia Julio Luz era ce i se transmisese de la Ministerul de Externe.

Povestea avocatului avea să sune aşa: tânăra era orfană, iar el era tutorele ei. Fură întocmite documente pentru a demonstra acel lucru. Era imposibil să folosească banii care ar fi dus la Cardenas. Luz avea să scoată bani din firma sa şi Cardenas urma să i-i returneze mai târziu.

Luz va avea suficienţi bani când va ajunge la New York, va avea dreptul să-şi vadă tutelata în închisoare şi va căuta cel mai bun avocat de drept penal pe care îl puteau cumpăra banii.

Şi exact asta făcu, în această ordine. Faţă în faţă cu un compatriot, chiar dacă mai era şi o femeie de la DEA care vorbea spaniolă într-un colţ al camerei, Letizia Arterial povesti totul unui bărbat pe care îl întâlnise doar la cină şi la micul dejun, la hotelul Villa Real.

Luz fu îngrozit, nu doar de povestea cu pseudodiplomatul chipeş dar diabolic din Puerto Rico şi de decizia incredibil de stupidă de a nu-şi asculta tatăl care îi spusese să nu traverseze Atlanticul, ci de cât de vulcanică va fi furia tatălui ei când va auzi totul, pentru că va trebui să afle şi el ce s-a întâmplat.

Avocatul calculă doi plus doi şi îi dădu patru. Prefăcutul iubitor de artă „de Vega” făcea clar parte dintr-o bandă de traficanţi, cu sediul în Madrid, care îşi folosise talentul de gigolo ca să recruteze tinere femei naive pentru a fi „cărăuşi” de cocaină în SUA. Era aproape sigur că la scurt timp de la întoarcerea sa în Columbia, o armată de criminali spanioli şi columbieni avea să pornească spre Madrid şi spre New York ca să îl găsească pe „de Vega”.

Prostănacul avea să fie răpit, dus în Columbia, dat lui Cardenas şi apoi, Dumnezeu să-l apere. Letizia îi spuse că avea o poză cu logodnicul ei în geantă şi una mai mare în apartamentul din Moncloa. Îşi notă să o ceară pe prima înapoi şi să facă astfel încât cea mare din apartamentul din Madrid să dispară. Aveau să ajute la căutarea şarlatanului din spatele acestui dezastru. Luz estimă că tânărul traficant nu avea cum să se ascundă prea bine pentru că nu ştia că vine cineva după el, probabil credea doar că şi-a pierdut una dintre încărcături.

Sub tortură, va da numele celui care pusese punga cu

cocaină în bagajul fetei la Madrid. O mărturisire completă din partea lui şi cei din New York vor trebui să lase acuzaţiile. Aşa se gândi el.

Mai târziu, se negă faptul că ar fi existat o poză cu un bărbat tânăr în geanta confiscată în aeroportul Kennedy, iar cea din Madrid deja dispăruse. Paco Ortega se ocupase de asta. Dar trebuia să ia lucrurile în ordine. Apelă la serviciile domnului Boseman Barrow de la Manson Barrow, considerat a fi cel mai bun avocat pe parte penală din Manhattan. Suma implicată care îl determină pe Barrow să lase totul şi să vină până în Brooklyn era impresionantă.

Dar, ziua următoare, când cei doi bărbaţi se întoarseră de la institutul federal de corecţie în Manhattan, faţa newyorkezului era serioasă. În sinea lui nu era la fel de serios. Prevedea luni şi luni întregi de muncă plătite cu sume astronomice.

— Domnule Luz, trebuie să fiu extrem de sincer. Lucrurile nu stau bine. Eu personal nu am nicio îndoială că tutelata dumneavoastră a fost ademenită într-o situaţie dezastruoasă de traficantul de cocaină care îşi spune Domingo de Vega şi că ea nu ştia ce se întâmplă. A fost păcălită. Se întâmplă tot timpul.

— Deci asta e bine, interveni Columbianul.

— E bine că eu cred asta. Dar dacă sunt reprezentantul ei, trebuie să cred. Problema este că nu sunt nici juriul, nici judecătorul, şi cu siguranţă nu sunt nici de la DEA, FBI sau procurorul general. Şi cea mai mare problemă este că acest de Vega nu doar că s-a evaporat, ci nu există nicio dovadă că ar fi existat.

Limuzina firmei de avocatură traversă râul East şi Luz privi sumbru apa gri.

— Dar nu de Vega a fost omul de la bagaje, protestă el. Trebuie să existe un alt bărbat, cel din Madrid, care a deschis valiza şi a pus pachetul acolo.

— Nu ştim asta, oftă avocatul din Manhattan. Poate că tot el a fost şi omul de la bagaje. Sau a avut acces în sala cu bagaje. Poate că s-a dat drept angajat la Iberia sau ofiţer vamal cu drept de acces. Ar fi putut fi oricare dintre lucrurile acestea. Cât de energice vor fi autorităţile din Madrid să îşi folosească resursele preţioase în încercarea de a elibera pe cineva pe care îl văd drept cărăuş de cocaină, şi care pe deasupra nu este nici măcar de naţionalitate spaniolă?

Porniră în sus pe East River Drive, către centrul Manhattanului, zona de confort a lui Boseman Barrow.

— Am fonduri, protestă Julio Luz. Pot să găsesc detectivi privaţi de ambele părţi ale Atlanticului. Aşa cum spuneţi voi, cerul este limita.

Domnul Barrow îi zâmbi companionului său. Aproape că simţea mirosul noii aripi a vilei sale din Hamptons. Cazul acesta avea să dureze multe luni.

— Avem un argument puternic, domnule Luz. Este clar că aparatele de securitate din aeroportul Madrid au dat-o în bară rău de tot.

— Au dat-o în bară?

— Au eşuat. În aceste vremuri paranoice, toate bagajele din avioane care se îndreaptă spre Statele Unite ar trebui să fie trecute prin aparate cu raze X în aeroportul de unde se pleacă.

Mai ales în Europa. Este un acord bilateral. Schema bagajului ar fi trebuit să apară la Madrid. Şi au şi câini speciali pentru asta. De ce nu au detectat nici ei drogul? Totul duce spre o introducere a pungii după verificările obişnuite...

— Atunci putem să le cerem să renunţe la acuzaţii.

— Sau o greşeală administrativă. Mă tem că renunţarea la acuzaţii iese din discuţie. Cât despre şansele pe care le avem în sala de judecată, fără câteva dovezi excelente în

favoarea ei, nu sunt prea mari. Un juriu din New York pur şi simplu nu va crede că este posibil un aranjament în aeroportul din Madrid. Se vor uita la dovezile existente, nu la protestele acuzatei. Un pasager care s-a nimerit să fie tocmai Columbian; care s-a strecurat prin coridorul verde; un kilogram de cocaină Columbiană pură; şuvoaie de lacrimi. Mă tem că este ceva foarte des întâlnit. Iar oraşul New York s-a săturat până peste cap de asta.

Domnul Barrow se abţinu să spună că nici implicarea sa nu va da bine. Sumele mari de bani erau asociate, de newyorkezii economi, genul de oameni care ajungeau în juriu, cu traficul de cocaină. Un cărăuş cu adevărat inocent ar fi fost abandonat biroului de la Asistenţă Juridică. Dar nu era nevoie să se retragă din caz.

— Şi acum ce se întâmplă? întrebă Luz.

Stomacul începea să i se întoarcă din nou pe dos, la gândul confruntării cu temperamentul vulcanic al lui Roberto Cardenas.

— Păi, în curând va apărea în faţa curţii districtului federal Brooklyn. Judecătorul nu va accepta să iasă pe cauţiune. Asta e clar. Va fi transferată într-o închisoare federală din nordul statului, aşteptând procesul. Acelea nu sunt locuri bune. Parcă aţi spus că nu a fost crescută pe străzi, ci a fost educată într-o mănăstire, nu? Vai de mine. În locurile alea sunt lesbiene agresive. Îmi pare foarte rău să spun asta. Mă îndoiesc că ar fi diferit în Columbia.

Luz îşi lăsă faţa în mâini.

— *Dios mio* murmură el. Cât timp va sta acolo?

— Păi, nu mai puţin de şase luni, mă tem. Timp suficient pentru ca procurorul să îşi pregătească cazul, printre numeroasele alte cazuri pe care le mai are. Timp suficient şi pentru noi, desigur. Pentru ca detectivii dumneavoastră să vadă ce pot găsi.

Julio Luz refuză şi el să fie sincer. Nu avea niciun dubiu

că nişte detectivi privaţi vor fi nişte mieluşei în comparaţie cu armata de sălbatici pe care avea să o trimită Roberto Cardenas în căutarea celui care o distrusese pe fiica sa. Dar se înşela în acest caz. Cardenas nu ar fi făcut aşa ceva deoarece Don Diego ar fi aflat. Don nu ştia de existenţa unei fiice secrete şi el insista să ştie mereu totul. Până şi Julio Luz crezuse că era iubita gangsterului şi plicurile pe care le livra conţineau banii pe care îi trimitea ei. Mai avea o ultimă întrebare timidă. Limuzina şuieră şi opri în faţa clădirii luxoase de birouri unde, la ultimul etaj, se afla firma de avocatură mică, dar placată cu aur, a domnului Barrow.

— Dacă va fi declarată vinovată, señor Barrow, care ar fi sentinţa?

— E greu de spus, desigur. Depinde de circumstanţele atenuante, dacă există; pledoaria mea; judecătorul din ziua respectivă. Dar mă tem că în situaţia actuală s-ar putea să fie nevoie să se dea un exemplu. Un factor descurajant. Douăzeci de ani într-un penitenciar federal. Slavă cerului că părinţii ei nu mai sunt în viaţă ca să vadă aşa ceva.

Julio Luz gemu. Lui Barrow i se făcu milă.

— Bineînţeles, totul s-ar putea schimba dacă ar deveni o informatoare. Noi o numim înţelegere cu justiţia. DEA mai face târguri pentru informaţii din interior pentru a-i prinde pe peştii mai mari. Dacă...

— Nu poate face asta, se tângui Luz. Nu ştie nimic. Chiar este inocentă.

— A, ei bine atunci... mare păcat.

Luz era destul de sincer. Numai el ştia ce făcea tatăl tinerei închise, şi cu siguranţă nu ar fi îndrăznit să-i spună fetei.

Veni luna iunie şi drona Global Hawk „Michelle” zbură liniştită deasupra estului şi sudului zonei Caraïbe, părând

un adevărat şoim care caută continuu prada. Nu era prima dată când se întâmpla asta.

În primăvara anului 2006, un program comun dintre forţele aeriene şi DEA trimisese o dronă Global Hawk de la baza din Florida deasupra Caraibelor. Fusese o demonstraţie, un program pe termen scurt. În scurtul timp petrecut în aer, Hawk reuşise să monitorizeze sute de ţinte aeriene şi de pe mare. De ajuns pentru a convinge forţele navale că BAMS, Serviciile Maritime de Supraveghere, reprezentau viitorul, aşa că făcuseră o comandă mare.

Dar marina se gândea la flota rusească, bărcile iraniene înarmate, vapoarele cu spioni nord-coreeni. DEA se gândea la traficanţi de droguri. Problema a fost că în anul 2006, Hawk putea să arate lucruri, dar nimeni nu avea de unde să ştie cine ce era, inocent sau vinovat. Mulţumită lui Juan Cortez, sudorul-minune, autorităţile aveau acum lista cu vapoare de marfă trecute pe Lista Lloyd, cu numele şi tonajul lor. Erau aproape patruzeci.

În sediul Creech, din Nevada, bărbaţii şi femeile priveau în ture ecranul lui Michelle şi la fiecare două sau trei zile, calculatoarele ei minuscule de la bord găseau o potrivire – „compatibilitatea” dintre modelul de punte oferit de Jeremy Bishop şi puntea a ceva ce naviga mult mai jos.

Când găsea o potrivire, Creech suna la depozitul amărât din Anacostia ca să anunţe:

— Echipa Cobra. Am găsit vaporul *Mariposa.* Iese din Canalul Panamá şi ajunge în Caraibe.

Bishop primea informaţiile şi nota detaliile despre *Mariposa* şi călătoria sa actuală. Încărcătura se îndrepta spre Baltimore. Probabil că luase un transport de cocaină din Guatemala sau de pe mare. Sau poate că nu. Poate că ducea cocaina direct în Baltimore sau o lăsa pe o barcă cu motor în toiul nopţii, undeva în întunericul vast al golfului Chesapeake. Sau poate că nu transporta deloc droguri.

— Să alertăm Vama din Baltimore? Sau Paza de Coastă din Maryland? întrebă Bishop.

— Încă nu, fu răspunsul primit.

Paul Devereaux nu avea obiceiul să dea explicaţii subordonaţilor. Păstra raţionamentul doar pentru el. În cazul în care căutătorii s-ar fi dus direct în locul secret sau ar fi încercat să îl descopere cu ajutorul câinilor, după două sau trei succese, coincidenţele ar fi fost prea mari pentru a fi ignorate de Cartel.

Nu voia să facă interceptări sau să le dea cadou altora, odată ce încărcătura ar fi aterizat. Era pregătit să lase bandele importatoare din America şi din Europa pe mâna autorităţilor locale. Ţinta lui era Frăţia şi erau într-adevăr „loviţi” dacă interceptarea avea loc pe mare, înainte ca drogurile să fie predate şi să fie schimbat proprietarul.

Aşa cum avea obiceiul de pe vremea când adversarul său erau KGB-ul şi sateliţii săi, îşi studie inamicul cu foarte mare atenţie. Studie cu atenţie înţelepciunea lui Sun Tsu, aşa cum fusese ea exprimată în *Ping Fa, Arta războiului.* Venera vechea înţelepciune chinezească, al cărei sfat repetat era „studiază-ţi duşmanul”.

Devereaux ştia cine conducea Frăţia şi îl studiase pe Don Diego Esteban, proprietar de pământuri, gentleman, educat catolic, filantrop, lord al cocainei şi ucigaş. Ştia că are un avantaj care nu avea să ţină pentru totdeauna. Ştia de existenţa lui Don, dar Don nu ştia de Cobra care aştepta.

De cealaltă parte a Americii de Sud, exact deasupra coastei braziliene, Global Hawk Sam patrulase şi ea stratosfera. Tot ceea ce vedea era trimis către un ecran din Nevada şi apoi transmis pe computerele din Anacostia. Vasele comerciale erau mult mai puţine. Comerţul făcut cu ajutorul vapoarelor mari din America de Sud care se îndreptau spre Africa de Vest era mai redus. Cel care avea

loc era fotografiat şi, deşi numele vapoarelor nu puteau fi văzute de obicei de la altitudinea de optsprezece mii de metri, imaginile lor fuseseră comparate cu fişierele de la MOAC din Lisabona, ODC al ONU din Viena şi SOCA britanică din Accra, Ghana.

Cinci potriviri puteau fi nume de pe lista lui Cortez. Cobra privi ecranele lui Bishop şi îşi promise că va veni şi vremea lor.

Şi Sam mai observase şi înregistrase ceva. Avioane ce părăseau coasta Braziliei cu direcţia est sau nord-est, către Africa. Cele comerciale nu erau prea multe şi nu reprezentau o problemă. Dar fiecare profil fu trimis la Creech şi apoi la Anacostia. Jeremy Bishop le identifică imediat pe toate după tipul şi modelul apărut.

Multe dintre ele nu aveau capacitatea necesară. Nu puteau parcurge distanţa respectivă. Doar dacă nu fuseseră modificate la interior. Global Hawk Sam primi ordine noi. Realimentată la baza aeriană din Fernando de Noronha, se duse iar sus şi se concentră pe avioanele mai mici.

Lucrând invers, de la janta bicicletei până la spiţă şi butuc, Sam stabili că aproape toate veneau de pe terenul unei ferme aflate mai în interiorul ţării, în dreptul oraşului Fortaleza.

Hărţi ale Braziliei văzută din spaţiu, imagini trimise înapoi de Sam şi verificări discrete la biroul pentru managementul teritoriului din Belém au dus la identificarea moşiei. Se numea Boavista.

Americanii ajunseră acolo primii deoarece avură cel mai lung drum de făcut. Doisprezece dintre ei aterizară la aeroportul Goa Internaţional, pozând drept turişti, la jumătatea lunii iunie. Dacă ar fi căutat cineva prin bagajele lor, ceea ce nu se întâmplase, acea persoană ar fi descoperit, printr-o coincidenţă remarcabilă, că toţi cei

doisprezece erau marinari comerciali. De fapt era acelaşi echipaj din forţele navale americane care adusese vaporul de cereale care acum se transformase în *Chesapeake.* Un autobuz închiriat de MeGregor îi aduse în josul coastei până la şantierul naval Kapoor.

Chesapeake îi aştepta şi întrucât nu era niciun loc de cazare în cadrul şantierului, se duseră direct la bord pentru un somn lung. A doua zi dimineaţă începură procesul intens de familiarizare care dură două zile.

Ofiţerul superior, noul căpitan, era comandant şi adjunctul era cu un grad mai jos. Erau doi locotenenţi, iar ceilalţi opt variau ca rang de la subofiţer până la ultimul grad. Fiecare specialist se concentra pe regatul său: punte, camera motoarelor, bucătăria, camera de comunicaţii, trape.

Când intrară în cele cinci cale mari pentru cereale, se opriră uluiţi. Acolo erau nişte barăci complete ale Forţelor Speciale, toate lipsite de hublouri şi lumină naturală, aşadar invizibile din afară. Li se spuse că pe mare nu aveau cum să fie chemaţi la pupă din camerele lor. SEAL trebuiau să-şi facă singuri de mâncare şi în general să aibă grijă de ei.

Grupul avea să se instaleze în camerele normale ale echipajului, care erau mai spaţioase şi mai confortabile decât cele care s-ar fi aflat, de exemplu, într-o navă de luptă.

Era o cabină de oaspeţi cu paturi suprapuse, al cărui scop nu era cunoscut. Dacă ofiţerii SEAL voiau să stea de vorbă cu cei de pe punte, trebuiau să treacă de patru uşi etanşe care conectau calele, şi apoi să urce sus în lumina zilei.

Nu li se spuse, pentru că nu era nevoie să ştie, cel puţin nu încă, de ce cala cea mai apropiată de prova era un fel de închisoare pregătită pentru a primi prizonieri. Dar li se

arătă cum să deschidă trapele a două dintre cele cinci cale pentru a scoate conţinutul cu care aveau să acţioneze. Vor repeta acest exerciţiu pe tot parcursul drumului lor lung; în parte ca să mai treacă timpul, şi în parte ca să poată să o facă de două ori mai rapid, şi chiar şi în somn.

În a treia zi, MeGregor, bărbatul cu pielea palidă, îi trimise pe mare. Se aşeză la capătul digului de colmataj care se afunda cel mai mult în mare în timp ce *Chesapeake* trecu pe sub el. Era pregătit să trăiască în condiţii de căldură toropitoare, malarie, transpiraţie şi duhoare, dar nu ar fi putut niciodată să reziste fără o sticlă sau două cu băutură distilată din Hebride, insulele sale natale.

Cea mai scurtă rută până la destinaţia sa ar fi fost prin Marea Arabiei şi apoi prin Canalul Suez. Dar în caz că ar fi existat posibilitatea ca piraţii somalezi să le facă probleme în dreptul Cornului Africii, şi pentru că aveau suficient timp la dispoziţie, se decisese ca nava să întoarcă spre sud-vest, spre Capul Bunei Speranţe, apoi s-o ia spre nord-est, către locul de întâlnire de lângă Puerto Rico.

Trei zile mai târziu, britanicii ajunseră şi ei să ia vasul *Balmoral.* Erau paisprezece, toţi soldaţi din Marina Regală, şi sub conducerea lui Me Gregor trecură şi ei printr-un proces de familiarizare. Întrucât Marina americană era „pe uscat” în ceea ce privea alcoolul, americanii nu aduseseră nicio băutură de la magazinele duty-free din aeroport. Moştenitorii marinei lui Nelson nu aveau o astfel de rigurozitate de îndurat şi se puseră bine cu domnul MeGregor aducând câteva sticle de băutură de malţ din Islay, distileria lui preferată.

Când fu gata, *Balmoral* plecă şi ea pe mare. Întâlnirea ei avea să fie mai aproape: ocolea Capul Bunei Speranţe şi o lua spre nord-vest către Insula Ascension, unde avea să facă joncţiunea, departe de văzul tuturor, cu Flota Regală

Auxiliară care aducea soldaţii din Serviciul Special de Bărci şi echipamentul de care urmau să aibă nevoie.

Când *Balmoral* dispăru dincolo de orizont, MeGregor împachetă ce mai rămăsese. Echipajele de conversie şi inginerii plecaseră demult şi rulotele lor fuseseră luate înapoi de compania care le închiriase. Scoţianul bătrân locuia în ultima rulotă rămasă, la dieta sa cu whisky şi chinină. Fraţii Kapoor fuseseră plătiţi din conturi bancare pe care nu le va putea găsi nimeni niciodată şi îşi pierduseră tot interesul faţă de cele două vapoare de marfă pe care le transformaseră în nişte centre de scufundări. Şantierul reveni la programul său obişnuit care implica dezmembrarea vaselor pline de chimicale toxice şi de azbest.

Colleen Keck se ghemui pe aripa Buccaneerului şi se încruntă din cauza vântului. Câmpiile plate şi expuse din Lincolnshire nu aveau vreme liniştită nici în luna iunie. Venise să-şi ia la revedere de la brazilianul de care se ataşase.

Lângă ea, în carlinga din faţă a bombardierului de luptă, stătea maiorul João Mendoza, care făcea ultimele verificări. În carlinga din spate unde stătuse ea ca să îl antreneze, scaunul dispăruse. În locul său apăruse încă un rezervor de combustibil de rezervă şi un set radio care se auzea direct în căştile pilotului. În spatele lor, cele două motoare zumzăiau liniştite.

Când nu mai avu niciun rost să aştepte, se aplecă spre el şi-l sărută pe obraz.

— Să călătoreşti în siguranţă, João, a strigat ea.

Îi văzu buzele mişcându-se şi îşi dădu seama ce spusese. Îi zâmbi şi ridică mâna dreaptă, cu degetul mare în sus. În bătaia vântului, cu zgomotul motoarelor în spatele lui şi vocea din turnul de control care-i răsuna în urechi, nu o auzi.

Comandantul Keck alunecă de pe aripă şi sări pe pământ. Acoperişul Perspex se închise, blocându-l pe pilot în lumea lui: o lume cu coloane de control, acceleratoare, instrumente, lupte cu arme, combustibil şi navigator aerian, TACAN.

Ceru permisiunea să plece şi o primi, întoarse spre pistă, făcu o pauză din nou, verifică frânele, le dădu drumul şi porni. Câteva secunde mai târziu, echipa de la sol aflată în duba de lângă pistă, care venise să-şi ia la revedere de la el, privi cum zece mii de tone de forţă de la motoarele gemene Spey propulsară Buccaneerul spre cer, după care se îndreptă spre sud.

Din cauza modificărilor făcute, se hotărâse ca maiorul Mendoza să zboare înapoi către mijlocul Atlanticului pe o rută diferită. În insulele portugheze Azore se afla baza Lajes a Forţelor Aeriene americane, casa unităţii 64th Wing, şi Pentagonul, care opera în moduri nevăzute, fusese de acord să reîncarce „piesa de muzeu” care se îndrepta aparent înapoi spre Africa de Sud. 2.500 de kilometri pentru prima bucată de drum nu reprezentau nicio problemă.

Cu toate acestea, înnoptă în clubul ofiţerilor din Lajes ca să poată pleca la răsărit spre Fogo. Nu-şi dorea deloc să facă prima aterizare în casa lui cea nouă pe întuneric. Porni la răsărit, având de străbătut 2 315 kilometri până la Fogo, cu mult sub limita sa de 4.000 de kilometri.

Cerul de deasupra insulelor Capului Verde era senin. Coborând de la altitudinea de zece mii de metri, putu să vadă totul clar. La trei mii de metri, cele câteva bărci cu motor de pe mare păreau nişte pene mici albe pe apa albastră. În capătul din sud, la vest de Santiago, putu să distingă craterul ieşit în relief al vulcanului inactiv din Fogo şi în partea de sud-vest a rocii se zări argintiul pistei de aterizare.

Coborî şi mai mult, într-o rotire largă deasupra Atlanticului, ţinând vulcanul în dreptul aripii drepte. Ştia că avea stabilite un semn de apel şi o frecvenţă şi că limba vorbită nu avea să fie nici portugheza, nici engleza. El avea să fie Pilgrim şi Fogo Central era Progress. Apăsă pe butonul de transmitere şi spuse:

— Pilgrim, Pilgrim, Progress, mă auziţi?

Recunoscu vocea care îi răspunse. Unul dintre cei şase din Scampton care vor face parte din echipa lui tehnică şi de suport. O voce englezească, cu accent din North Country. Prietenul lui se afla în turnul de control din aeroportul Fogo, lângă controlorul caprerdian al traficului zborurilor comerciale.

— Te aud tare şi clar, Pilgrim.

Bărbatul din Scampton, încă un pasionat ieşit la pensie recrutat de Cal Dexter cu banii Cobrei, privi pe geamul de sticlă al camerei de control mici şi văzu clar cum Buccaneerul viră deasupra mării. Îi dădu instrucţiunile de aterizare: direcţia pistei, puterea şi direcţia vântului.

La trei sute de metri, João Mendoza coborî dispozitivele de aterizare şi flapsurile, privind cum scădeau viteza şi altitudinea. Cu o vizibilitate excelentă nu era nevoie prea mare de tehnologie; avionul zbura la fel de bine ca înainte. La patru kilometri, îndreptă avionul. Sub el se creară rotocoale de fum, roţile bufniră în contact cu asfaltul în zona marcată şi frână uşor pe pista care era jumătate cât cea din Scampton. Nu mai avea nici combustibil şi nici arme la bord. Nu era nicio problemă.

Când se opri la două sute de metri distanţă de capătul pistei, o camionetă mică viră în faţa lui şi o persoană aflată pe platformă îi făcu semne să o urmeze. Rulă de pe pistă până la complexul şcolii de aviaţie şi în sfârşit opri.

Cei cinci care veniseră înaintea lui de la Scampton îl înconjurară. Fu primit cu salutări bucuroase în timp ce

coborî. Al şaselea se apropie dinspre turnul de control pe scuterul său închiriat. Toţi şase ajunseseră cu un avion militar Hercules C-130 britanic cu două zile în urmă. Odată cu ei ajunseră şi propulsoarele pentru decolări asistate, instrumentele necesare pentru mentenanţa Buccaneerului în noul său rol, şi extrem de importanta muniţie pentru tunurile Aden. Printre cei şase, care acum aveau asigurată o pensie mult mai confortabilă decât cea pe care ar fi avut-o cu şase luni în urmă, erau un montator, un ajustor, un armurier („instalatorul”), un expert în aviaţie, un tehnician în comunicaţii aviatice (radio) şi controlorul de trafic aerian care tocmai ce îl ghidase.

Cele mai multe dintre misiunile viitoare, urmau să fie pe întuneric, atât la decolare, cât şi la aterizare, ceea ce era mai greu, dar mai aveau două săptămâni de pregătiri. Deocamdată, îl conduseră în camera sa, unde echipamentul lui era pregătit. Apoi se duse în sala de mese ca să îi cunoască pe instructorii săi, de asemenea brazilieni, şi pe cadeţii care vorbeau portugheză. Noul comandant şi „piesa lui de muzeu personală” ajunseseră. Tinerii erau nerăbdători să înceapă primele zboruri de instructaj dual în dimineaţa următoare, după patru săptămâni de cursuri şi familiarizare cu avioanele.

În comparaţie cu avioanele Tucano, mici şi simple, cu care exersau ei, fostul distrugător de nave arăta formidabil. Dar în curând fu dus dincolo de hangarul cu uşi de oţel, departe de privirile tuturor. În acea după-amiază, fu realimentat şi înarmat, şi i se montară propulsoarele. Familiarizarea nocturnă avea să aibă loc peste două seri. Cei câţiva pasageri care coborau din avion pe terminalul civil nu văzură nimic.

În acea seară, vorbind de la Washington, Cal Dexter avu o scurtă conversaţie cu maiorul Mendoza şi, drept răspuns la întrebarea sa evidentă, îi spuse să aibă răbdare. Nu mai

trebuia să aştepte mult.

Julio Luz încerca să se poarte normal. Îi jurase lui Roberto Cardenas că va păstra totul secret, şi totuşi, gândul că îl înşela pe Don, chiar şi prin confidenţialitate, îl terifia. Amândoi îl terifiau.

Îşi reluă vizitele sale la Madrid o dată la două săptămâni ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În această călătorie în mod special, prima după vizita la New York şi după încă o oră groaznică în care îi dăduse raportul lui Cardenas, era din nou urmărit fără să-şi dea seama. Nici el, nici personalul excelent de la hotelul Villa Real, nu realizară că în camera sa obişnuită, o echipă formată din doi agenţi FBI şi condusă de Cal Dexter montase microfoane. Fiecare sunet era ascultat de un alt client al hotelului care ocupase o cameră cu două etaje mai jos decât a lui.

Bărbatul aştepta răbdător cu „pahare” la urechi şi îl binecuvântă pe fostul Şobolan de Tunel care îl cazase într-o cameră confortabilă şi nu în locurile din care realiza supravegherea de obicei: o dubiţă înghesuită, dintr-o parcare, cu nişte cafea veche şi fără toaletă. Când ţinta pleca la bancă, să ia cina sau micul dejun, putea să se relaxeze în faţa televizorului sau cu benzile desenate din *Internaţional Herald Tribune* de la chioşcul de ziare de la parter. Dar în această dimineaţă, ziua în care ţinta pleca la aeroport, asculta cu atenţie, cu telefonul în mâna stângă.

Doctorul personal al avocatului ar fi fost foarte înţelegător în privinţa problemei pacientului său la vârsta a doua. Călătoriile constante dincolo de Atlantic îi afectaseră constituţia. Mereu avea la el o sticlă de sirop de smochine. Acest lucru fusese descoperit în timpul unei descinderi făcute în camera sa când bărbatul era plecat la bancă.

După ce comandă un ceai Earl Grey în cameră, se retrase în baia de marmură şi folosi toaleta ca

întotdeauna. Acolo aşteptă răbdător ca natura să-şi urmeze cursul, ceea ce dura până la zece minute. În acel timp, cu uşa închisă, nu avea cum să audă zgomotele din dormitor. În acel moment, cel care trăgea cu urechea sună.

În dimineaţa în chestiune, cineva intră încet în cameră. Codul era diferit la fiecare vizită, bineînţeles, schimbat pentru fiecare oaspete al camerei, dar asta nu reprezenta o problemă pentru lăcătuşul pe care Cal Dexter îl adusese cu el din nou. Covorul gros reduse sunetele paşilor încât nu se auzi nimic. Dexter traversă camera până la seiful în care se afla geanta diplomat. Speră că succesiunea de cifre nu fusese schimbată şi avu dreptate. Era tot numărul de membru al baroului. Deschise geanta, îşi făcu treaba şi închise geanta în câteva secunde. Puse cifrele la fel cum erau înainte. Apoi plecă. Dincolo de uşa de la baie, domnul Julio Luz stătea pe vasul de toaletă şi se încorda.

Poate că ar fi ajuns în salonul de aşteptare de la clasa întâi din aeroportul Barajas fără să-şi deschidă geanta, dacă ar fi avut biletul de avion în buzunarul de la piept. Dar îl pusese în portofel, în buzunarul interior al genţii. Aşa că, în timp ce se printa documentul de eliberare a camerei, deschise geanta ca să-l scoată.

Dacă şocul pe care i-l provocase Ministerul Columbian de Externe cu zece zile în urmă fusese rău, cel de acum fu o calamitate. Se simţi atât de slăbit încât i se păru că urma să facă un infarct. Fără să-l mai intereseze coala printată, se aşeză pe un scaun în hol, cu geanta în poală, holbându-se distrus la podea. Un angajat trebui să-i spună de trei ori că limuzina îl aştepta în faţa hotelului. În cele din urmă, se împletici pe scări şi urcă în maşină. În timp ce se îndepărta, privi în spate. Era urmărit? Avea să fie reţinut şi târât într-o celulă pentru un interogatoriu?

De fapt nu ar fi putut fi mai în siguranţă de atât. Fusese

urmărit pe ascuns la sosire şi pe toată durata vizitei sale, iar acum era escortat pe ascuns până la aeroport pentru a părăsi ţara. În timp ce limuzina lăsa suburbiile în urma ei, verifică din nou, să nu fi fost o iluzie optică. Nu era nicio iluzie. Era acolo, exact deasupra. Un plic crem. Pe el scria simplu *Papa.*

Vaporul *Balmoral* cu echipajul său britanic se afla la optzeci de kilometri de Ascension când se întâlni cu Flota Regală Auxiliară. La fel ca majoritatea celorlalte RFA-uri, fusese denumită după Cavalerii Mesei Rotunde, în cazul acesta, Sir Gawain. Se afla în ultima fază a unei cariere lungi, în care fusese folosită pentru specialitatea sa, realimentare pe mare, cunoscută şi ca RAP, sau „îmbuteliere”.

Departe de privirile iscoditoare, cele două vapoare făcură transferul şi membrii ZBS ajunseră la bord.

Serviciul Special de Bărci, cu un sediu foarte discret pe coasta din Dorset, Anglia, era mult mai mic decât orice unitate SEAL a marinei americane. Rareori se întâmpla să fie mai mult de două sute de persoane angajate. Deşi nouăzeci la sută erau luaţi din Marina Regală, operau la fel ca verişorii lor americani, pe uscat, pe apă şi în aer. Operau în munţi, deşerturi, jungle, râuri şi oceane deschise. Şi erau numai şaisprezece.

Comandantul era maiorul Ben Pickering, un veteran de război. Făcuse parte din mica echipă ce fusese martoră la masacrul prizonierilor talibani de către Alianţa Nordică, la fortul Qala-i-Jangi, din nordul Afghanistanului, în iarna anului 1991. Era încă adolescent pe atunci. Stătuseră întinşi în vârful zidului fortăreţei privind în jos la vărsarea de sânge ce avea loc în timp ce uzbecii generalului Dostum măcelăriseră prizonierii capturaţi în urma revoltei talibane.

Unul dintre cei doi agenţi speciali de la CIA, prezenţi şi

ei, Johnny „Mike” Spann, fusese deja ucis de prizonierii talibani şi colegul său Dave Tyson fusese răpit. Ben Pickering şi încă doi coborâseră în iadul acela, îi uciseră pe cei trei talibani care-l ţineau pe american şi-l scoaseră pe Tyson de acolo.

Maiorul Pickering luptase în Iraq, Afghanistan (din nou) şi Sierra Leone. Avea şi multă experienţă în interceptarea încărcăturilor ilegale pe mare, dar nu mai condusese niciodată un detaşament la bordul unei nave Q sub acoperire, deoarece aşa ceva nu se mai folosise după al Doilea Război Mondial.

Când Cal Dexter, pare-se angajat al Pentagonului, îi explicase misiunea la sediul ZBS, maiorul Pickering îi adunase pe comandantul său şi pe armurieri ca să se pună de acord de ce anume aveau nevoie.

Pentru interceptările pe mare alesese bărci gonflabile rigide de 8, 5 metri, numite RIB, şi recursese la versiunea „arctică”. Va fi nevoie de opt bărbaţi care să stea în perechi în spatele comandantului şi un cârmaci, care o va conduce. Dar putea să mai ia în cazul unui vas cu cocaină şi doi experţi din „echipa de verificare” de la Vămi şi doi câini. Aceştia aveau să urmeze prima barcă, la o viteză mai mică astfel încât să nu neliniştească câinii.

Oamenii erau experţi în găsirea compartimentelor secrete, târârea prin cele mai de jos cale, detectarea ascunzătorilor şirete menite să dosească încărcături secrete. Câinii erau rasa cocker Spaniei, antrenaţi nu doar să detecteze mirosul de cocaină hidroclorică aflată sub mai multe straturi acoperitoare, ci şi schimbările mirosului din aer. O santină care a fost deschisă recent miroase altfel faţă de una care a fost deschisă cu luni în urmă.

Maiorul Pickering era lângă căpitan în aripa deschisă a punţii de pe *Balmoral* şi văzu bărcile aduse încet pe puntea vaporului. Macaraua preluă bărcile şi le aşeză în

cală.

Din cele patru echipaje ale bărcilor BGR, maiorul avea şi o unitate de Intervenţie Marină, specializată în combaterea terorismului marin, sau MET. Aceştia erau bărbaţii care urcară la bord după RIB, şi după ei veni şi „echipamentul”.

Era voluminos şi cuprindea carabine de atac, de cele folosite de lunetişti, pistoale, echipament de scufundare, îmbrăcăminte rezistentă la apă şi la mare, cârlige de căţărat, scări şi o tonă de muniţie. Plus doi specialişti americani în comunicaţii care să ţină legătura cu cei de la Washington.

Personalul de suport era alcătuit din armurieri şi tehnicieni care aveau grijă de BGR, şi doi piloţi de elicoptere de la Corpul Aerian al Armatei, însoţiţi de inginerii lor de mentenanţă. Sarcina lor era elicopterul care venea la bord ultimul. Era un Little Bird american.

Poate că Marina Regală ar fi preferat un Sea King, sau chiar şi un Lynx, dar problema era mărimea calei. Cu elicele desfăcute, elicopterele mai mari nu ar fi reuşit să iasă din ascunzătoarea de sub punte. Dar Boeing Little Bird putea. Cu o elice principală de sub opt metri, avea loc prin trapa centrală, care măsura doisprezece metri.

Elicopterul era singurul care nu putuse fi trecut peste marea tulbure care separa cele două vase. Eliberat de sub bucăţile de pânză de protecţie, sub care fusese transportat până la insula Ascension, îşi luă zborul de pe puntea vaporului *Sir Gawain,* se roti de două ori şi se aşeză pe trapa închisă a *Balmoralului.* Când cele două rotoare, cel principal şi cel de la coadă, încetară să se învârtă, macaraua ridică elicopterul mic şi agil de pe punte şi îl lăsă cu grijă la locul său în cala mărită.

Când în sfârşit nu mai fu nimic de transferat, iar rezervoarele cu combustibil ale vaporului *Balmoral* se umplură din nou, vasele se despărţiră. Cel al Flotei Regale

Auxiliare se întoarse în nordul Europei, în timp ce acum periculoasa navă Q avea să se îndrepte spre prima ei staţie de patrulare, la nord de Capul Verde, în mijlocul Atlanticului, între Brazilia şi bucla de state eşuate care se întindeau pe coasta Africii de Vest.

Cobra împărţise Atlanticul în două, cu o linie imaginară care cobora din nord-nord-est dinspre Tobago, în partea cea mai estică a Arhipelagului Antilelor, până în Islanda. La vest de acea linie desemnase, în termeni de destinaţie a cocainei, Zona Ţintă SUA. La est de linie era Zona Ţintă Europa. *Balmoral* avea să se ocupe de Atlantic. Vaporului *Chesapeake,* pe punctul să întâmpine nava de aprovizionare venită din Puerto Rico, aveau să-i revină Caraibele.

Roberto Cardenas fixă scrisoarea îndelung. O citise de zeci de ori. Într-un colţ, Julio Luz tremura ca varga.

— E de la şarlatanul de Vega? spuse el agitat.

Se întreba serios dacă avea să mai iasă viu din camera aceea.

— Nu are nimic de-a face cu de Vega.

În sfârşit scrisoarea explica, fără să spună clar, ce se întâmplase cu fiica sa. Nu avea să existe nicio răzbunare împotriva lui de Vega. Nu exista niciun de Vega. Şi nu existase niciodată. Nu era nicio persoană la bagaje în aeroportul Barajas care alesese bagajul greşit ca să pună cocaina. Nu existase niciodată. Singurul lucru real erau cei douăzeci de ani într-o închisoare americană pentru Letizia. Mesajul din plicul care era identic cu cel pe care obişnuia să-l trimită el era simplu. Spunea aşa:

Cred că trebuie să discutăm despre fiica ta, Letizia.

Duminica viitoare, la patru după-amiaza, voi fi în camera mea de la hotelul Santa Clara din Cartagena, pe numele de Smith. Voi fi singur şi nu voi fi înarmat. Te voi aştepta o oră. Te rog să vii.

CAPITOLUL NOUĂ

Echipa SEAL urcă la bordul navei Q la o sută şaizeci de kilometri nord de Puerto Rico, unde nava de aprovizionare fusese încărcat la Roosevelt Roads, baza americană de pe acea insulă.

Soldaţii SEAL erau de cel puţin patru ori mai mulţi decât membrii ZBS britanici. Comandamentul Naval Special de Război avea un personal de 2.500 de oameni, dintre care numai o mie erau operativi „cu insigne”, iar restul echipe de suport.

Cei care purtau râvnita emblemă în formă de trident a unui SEAL erau împărţiţi în opt echipe, fiecare având trei unităţi tactice a câte 40 de soldaţi. Un pluton format din jumătate din acel număr fusese desemnat să locuiască pe *Chesapeake* şi proveneau din SEAL Team 2, cu sediul pe Coasta de Est în Little Creek, Virginia Beach.

Comandantul lor era locotenentul comandant Casey Dixon şi, la fel ca omologul său britanic, era tot veteran. Ca tânăr sublocotenent participase la Operaţiunea Anaconda, în timp ce omul de la ZBS era în nordul Afghanistanului, fiind martor la măcelul de la Qala-i-Jangi, sublocotenentul Dixon luase parte la vânarea lui Al-Qaeda din munţii Tora Bora din White Range, când lucrurile luaseră o întorsătură foarte proastă.

Dixon fusese unul dintre soldaţii paraşutaţi într-o suprafaţă plată, sus în munţi, când elicopterul Chinook în care se afla fu atacat de mitraliere, dintr-un cuib ascuns printre pietre. Elicopterul imens fu lovit grav şi începu să se clatine în timp ce pilotul se lupta să recapete controlul. Unul dintre membrii echipajului alunecă pe lichidul hidraulic care cursese pe podea şi căzu pe rampa de la coadă în întunericul îngheţat de afară. Fu salvat de funia cu care era legat.

Dar un membru SEAL aflat lângă bărbatul în cădere, şeful de echipaj Neil Roberts, încercă să-l prindă şi alunecă şi el. Nu avea nicio funie de siguranţă şi căzu pe stâncile care se aflau la câţiva metri mai jos. Casey Dixon încercă repede să-l prindă de curea, dar îl rată cu puţin şi îl privi căzând.

Pilotul reuşi să stabilizeze, nu suficient cât să salveze elicopterul, dar cât să mai facă patru kilometri şi să prăbuşească Chinookul în afara razei mitralierelor. Dar subofiţerul Roberts rămăsese între stânci, înconjurat de douăzeci de ucigaşi Al-Qaeda. SEAL se mândresc cu faptul că nu lăsaseră niciodată un coleg în urmă, fie el mort sau viu. Dixon şi ceilalţi membri ai echipei se transferară în alt Chinook şi plecară după el, luând cu ei şi un escadron de Berete Verzi şi o echipă britanică SAS. Ceea ce urmă rămase o legendă în istoria SEAL.

Neil Roberts îşi activă semnalizatorul pentru a le arăta camarazilor săi că era în viaţă. Îşi dădu seama şi că mitralierele erau încă active şi pregătite să distrugă orice efort de salvare care ar fi venit din cer. Cu ajutorul unor grenade, distruse echipa care deservea mitralierele, dar îşi dădu de gol poziţia. Membrii Al-Qaeda veniră după el. Nu se dădu bătut uşor, ci luptă până la ultimul glonţ, murind cu cuţitul de luptă în mână.

Când ajunseră salvatorii, era prea târziu pentru Roberts, dar Al-Qaeda era încă acolo. Urmă o luptă de opt ore, printre stânci, în timp ce sute de alţi jihadişti li se alăturară celor şaizeci care prinseseră în ambuscadă Chinookul. Şase americani muriră, doi soldaţi SEAL fură grav răniţi. Dar când se lumină de ziuă, număr ară trei sute de cadavre de jihadişti. Americanii morţi au fost aduşi acasă, inclusiv trupul lui Neil Roberts.

Casey Dixon cără trupul până la elicopterul de evacuare şi pentru că fusese şi el rănit în coapsă, fu trimis în State

şi, o săptămână mai târziu, participă la înmormântare, la capela din Little Creek. După aceea, de fiecare dată când privea cicatricea zimţată de pe coapsa dreaptă, îşi aducea aminte de noaptea infernală din stâncile de pe Tora Bora.

Dar, nouă ani mai târziu, privea, în seara caldă, la est de insulele Turks şi Caicos, cum oamenii lui şi echipamentul lor erau transferaţi de pe nava-mamă pe noua lor casă, fostul transportator de cereale, care acum se numea *Chesapeake.* Deasupra, un EP-3 de la baza Roosevelt Roads îi anunţase că marea era liberă. Nu era niciun urmăritor.

Pentru atac pe mare, adusese o barcă gonflabilă mare şi rigidă – RHIB. Aceasta putea duce întregul său pluton şi naviga pe ape liniştite la patruzeci de noduri. Avea şi două bărci Zodiac, mai mici, cunoscute ca bărci de luptă din cauciuc – CRRC. Acestea aveau numai patru metri jumătate, dar erau la fel de rapide şi patru bărbaţi încăpeau lejer în ele.

De asemenea veniră şi doi experţi în percheziţii de nave de la Garda de Coastă americană, două unităţi canine de la Vamă, doi experţi în comunicaţii de la Sediul de Comandă şi, aşteptând pe heliport, deasupra pupei navei-mamă, cei doi piloţi din marină. Stătură înăuntrul Little Bird, ceva ce SEAL văzuseră rareori şi nu mai folosiseră înainte.

Dacă aveau să fie detaşaţi cu elicopterul, ceea ce avea să se întâmple, urma să se folosească numai Boeing Knight Hawk.

Dar micul „pândar” era singurul ale cărui rotoare aveau să coboare în cala vaporului *Chesapeake* când se deschideau trapele.

De asemenea, printre echipamentele transferate se aflau şi obişnuitele pistoale-mitralieră Heckler produse de germani şi Koch MP 5A, armele pe care SEAL le alegeau

mereu pentru orice luptă purtată de la distanţă mică; echipament de scufundare, unităţile Draeger standard; puşti pentru cei patru lunetişti şi multă muniţie.

Cum se întuneca, EP-3-ul de deasupra îi anunţă că marea era încă liberă. Little Bird se ridică în aer, zbură în cercuri ca o albină furioasă şi se aşeză pe *Chesapeake*. În timp ce cele două rotoare se opreau, macaraua de la bord ridică micul elicopter şi-l coborî în cală. Planşeele, mişcându-se lin pe şinele lor, se închiseră deasupra calelor şi materialul le protejă de ploaie şi de stropii din mare.

Cele două vapoare se despărţiră şi nava-mamă se îndepărtă în întuneric. Pe puntea ei, un glumeţ transmise un mesaj Morse cu o lampă de semnalizare, tehnologie de acum o sută de ani. Pe *Chesapeake,* căpitanul înţelese mesajul. *Cu Dumnezeu înainte.*

Noaptea, *Chesapeake* alunecă printre insule către zonele sale de patrulare, bazinul Caraibilor şi Golful Mexic. Oricine ar fi căutat pe internet ar fi descoperit că era un transportator de cereale perfect legal, care ducea grâu din golful Saint Lawrence gurilor înfometate din America de Sud.

Sub punte, soldaţii SEAL îşi curăţau şi îşi verificau din nou armele; inginerii pregăteau de luptă elicopterul şi motoarele sale externe; bucătarii pregăteau cina, punând stocurile de mâncare în dulapuri şi frigidere; iar specialiştii în comunicaţii îşi pregăteau echipamentul pentru o supraveghere şi ascultare de douăzeci şi patru de ore, noapte şi zi, pe un canal ascuns şi criptat, care veneau dintr-un atelier amărât din Anacostia, Washington.

Apelul pe care li se spusese să-l aştepte putea să vină peste zece săptămâni, peste zece zile sau zece minute. Când aveau să-l primească, trebuiau să fie pregătiţi de luptă.

Hotelul Santa Clara era o clădire luxoasă din inima

centrului istoric al Cartagenei, o fostă mănăstire de maici, veche de câteva sute de ani. Detaliile complete îi fuseseră transmise lui Cal Dexter de către agentul SOCA aflat sub acoperire ca profesor la şcoala navală. Dexter studiase planurile şi insistase să primească o anumită cameră.

Se cază sub numele de domnul Smith exact după prânz, în duminica stabilită. Perfect conştient că cinci huligani musculoşi stăteau la vedere, fără băuturi, în curtea interioară sau studiind anunţurile lipite pe pereţii din hol, luă un prânz uşor sub copacii din curte. În timp ce mânca, o pasăre zbură din frunziş, se aşeză pe scaunul din faţă şi se uită la el.

— Amice, presupun că eşti mult mai în siguranţă în locul ăsta decât mine, murmură domnul Smith.

După ce termină, semnă nota de plată cu numărul camerei sale şi luă liftul până la ultimul etaj. Dădu clar de înţeles că era acolo şi că era singur.

Devereaux, într-un caz rar de îngrijorare, sugerase să meargă însoţit de Beretele Verzi de la Fort Clarck, pe care acum practic le adoptase. Dexter refuză.

— Oricât de pricepuţi ar fi ei, explică el, nu sunt invizibili. În cazul în care Cardenas vede ceva, nu va veni. Va presupune că va fi asasinat sau răpit.

Când ieşi din lift la al cincilea şi ultimul etaj şi porni pe holul deschis care ducea la camera sa, fu convins că ascultase bine de sfatul lui Sun Tsu. Lasă-i mereu să te subestimeze.

Când ajunse în dreptul camerei sale, văzu pe hol un bărbat cu un mop şi o găleată. Nu foarte subtil. În Cartagena femeile făceau curăţenie. Intră în cameră. Ştia ce avea să găsească. Văzuse poze cu ea. O cameră mare şi spaţioasă, răcorită de aerul condiţionat; o podea de gresie, mobilă de stejar închisă la culoare şi uşi mari care dădeau într-o terasă. Era ora trei şi jumătate.

Opri aerul condiţionat, trase draperiile, deschise uşile de sticlă şi ieşi pe balcon. Deasupra se vedea cerul albastru al unei zile de vară Columbiană. În spatele său, la un metru deasupra, jgheabul şi acoperişul ocru cu ţiglă. În faţă, cinci etaje mai jos, piscina sclipea sub el. O cădere de la acel etaj probabil că l-ar fi trimis în partea mai puţin adâncă a piscinei, şi cu siguranţă ar fi făcut mizerie pe lespezi. Dar oricum nu asta intenţiona.

Se întoarse în cameră, trase un fotoliu în dreptul uşilor terasei, într-un loc din care vedea uşa. În sfârşit, traversă camera, deschise uşa, care la fel ca toate camerele de hotel se încuia singură, o lăsă deschisă un centimetru şi se întoarse la locul său. Aşteptă, cu ochii la uşă. La ora patru aceasta se deschise. Roberto Cardenas, ucigaş şi gangster cu o carieră lungă în spate, stătea încadrat de cerul albastru de afară.

— Señor Cardenas, vă rog. Intraţi, luaţi loc.

Tatăl tinerei aflate într-un centru de detenţie din New York păşi în cameră. Uşa se închise şi încuietoarea de bronz făcu clic. Ar fi nevoie de cardul de plastic potrivit sau de un berbec pentru a fi deschisă din afară.

Cardenas îi aducea aminte lui Dexter de un tanc de luptă cu picioare. Era robust, solid şi părea de neclintit, dacă el nu voia asta. Posibil să fi avut cincizeci de ani, dar era plin de muşchi şi avea faţa unui zeu aztec însetat de sânge.

I se spusese că bărbatul care îl interceptase pe mesagerul său trimis în Madrid şi care îi expediase o scrisoare personală va fi singur şi dezarmat, dar bineînţeles că nu crezuse asta. Oamenii lui supravegheaseră hotelul şi împrejurimile sale încă de la răsărit. Avea un pistol Glock 9 mm la curea, la spate, şi un cuţit tăios pe interiorul gambei drepte, sub pantaloni. Ochii cercetară camera în căutarea unei capcane, echipa de

americani care îl aştepta.

Dexter lăsase uşa de la baie deschisă, dar Cardenas tot aruncă o privire rapidă şi acolo. Era goală. Îl ţintui pe Dexter cu privirea precum un taur într-un ring spaniol care vede că inamicul lui e mic şi slab, dar care nu prea înţelege de ce se află acolo fără nicio protecţie.

Dexter îi făcu semn spre celălalt fotoliu. Vorbi în spaniolă.

— După cum bine ştim amândoi, există vremuri când violenţa funcţionează. Acesta nu este unul dintre acele momente. Să discutăm. Vă rog, luaţi loc.

Fără să-şi ia ochii de la american, Cardenas se aşeză în fotoliul capitonat. Pistolul de la spate îl forţă să stea puţin aplecat în faţă. Lui Dexter nu-i scăpă acest lucru.

— O ai pe fiica mea.

Nu le avea cu conversaţia.

— Autorităţile din New York o au pe fiica ta.

— Ar fi mai bine pentru tine dacă fiica mea e bine.

Julio Luz, care aproape că făcuse pe el de frică, îi povestise ce-i spusese Boseman Barrow că se întâmplă în unele din penitenciarele din nordul statului.

— E bine, domnule. Abătută, desigur, dar nu maltratată. Este reţinută în Brooklyn unde condiţiile sunt confortabile. De fapt, este supravegheată în caz de sinucidere...

Ridică o mână când Cardenas dădu semne că avea să sară din fotoliu peste el.

— Dar e numai un şiretlic. Asta înseamnă că are propria cameră în anexa spitalului. Nu este nevoie să se amestece cu alte prizoniere – cu scursurile, ca să zic aşa.

Bărbatul care se ridicase din mahala şi ajunsese să fie un membru important al Frăţiei, cartelul care controla industria mondială a cocainei, se holbă la Dexter, încă neputând să-şi dea seama ce e cu tipul ăsta.

— Eşti un prost, *gringo*[24]. Ăsta e oraşul meu. Aş putea să te fac praf aici. Cu uşurinţă. Câteva ore petrecute cu mine şi mă vei implora să suni. Fiica mea în schimbul tău.

— Foarte adevărat. Ai putea face asta, iar eu probabil că aş implora. Problema e că oamenii de la capătul celălalt nu ar fi de acord. Au ordinele lor. Tu înţelegi mai bine ca oricine regulile obedienţei absolute. Şi eu sunt tot un pion. Nu va fi niciun schimb. Nu se va întâmpla nimic altceva în afară de faptul că Letizia va fi trimisă în nord.

Ochii negri plini de ură nu clipiră, dar mesajul fu receptat.

Nu luă în considerare ideea că americanul cărunt şi slab nu era un pion, ci un jucător important. El nu ar fi călcat niciodată pe teritoriu inamic singur şi neînarmat, aşa că de ce ar fi făcut-o yankeul? O răpire nu ar fi funcţionat – de nicio parte. El nu avea să fie răpit şi nu avea niciun sens să-l ia pe american.

Cardenas îşi aduse aminte de raportul primit de la Luz la sfatul lui Barrow. Douăzeci de ani, o sentinţă exemplară. Nicio apărare posibilă, un caz deschis şi închis imediat, niciun Domingo de Vega care să spună că a fost ideea lui.

În timp ce se gândea, Cal Dexter întinse mâna dreaptă să se scarpine pe piept. Timp de o clipă, degetele lui trecură dincolo de reverul sacoului. Cardenas se aplecă, pregătit să-şi scoată Glockul ascuns. „Domnul Smith” zâmbi cerându-şi scuze.

— Ţânţarii, explică el. Nu-mi dau pace.

Pe Cardenas nu-l interesa. Se relaxă în timp ce îşi trase mâna dreaptă de la spate. Ar fi fost mai puţin relaxat dacă ar fi ştiut că degetele lui Dexter tocmai ce atinseseră un buton sensibil de pe un transmiţător subţire care fusese prins de buzunarul interior al sacoului.

---

[24] Termen pe care îl folosesc cei din America Latină pentru cei din SUA (n.tr.).

— Ce vrei, *gringo?*

— Păi, începu Dexter, fără să bage în seamă adresarea lipsită de politeţe. Dacă nu are loc o intervenţie, oamenii din spatele meu nu pot opri maşinăria justiţiei. Nu în New York. Nu poate fi cumpărată şi nu poate fi distrasă. În curând, până şi mila pe care au arătat-o Letiziei ţinând-o departe de rele în Brooklyn va lua sfârşit.

— Este inocentă. Tu ştii asta, eu ştiu asta. Vrei bani? N-o să mai ai grija banilor tot restul vieţii. Scoate-o de acolo. O vreau înapoi.

— Desigur. Dar, aşa cum am spus, eu sunt doar un pion. Poate că există totuşi o cale.

— Spune-mi.

— Dacă UDYCO din Madrid ar descoperi un om de la bagaje corupt şi dacă ni s-ar oferi o mărturisire completă cu martori că a ales o valiză la nimereală după verificările obişnuite de securitate şi a băgat cocaină în ea pentru a fi apoi recuperată de un coleg din New York, atunci avocatul tău ar putea solicita o audiere de urgenţă. Ar fi greu pentru un judecător din New York să nu renunţe la caz. Dacă ar continua, ar însemna că refuză să îi creadă pe prietenii noştri spanioli de dincolo de Atlantic. Sincer, cred că aceasta este singura soluţie.

Se auzi un zgomot ca şi cum nori de furtună se adunau pe cerul albastru.

— Acest... om de la bagaje. Ar putea fi descoperit şi forţat să mărturisească?

— Da. Depinde de tine, señor Cardenas.

Zgomotul se auzi şi mai tare. Era separat într-un bum-bum ritmic. Cardenas îşi repetă întrebarea:

— Ce vrei, *gringo?*

— Cred că amândoi ştim asta. Vrei un schimb? Acesta e. Ce ştii tu în schimbul Letiziei.

Se ridică, aruncă o carte de vizită pe covor, ieşi pe

terasă şi o luă la stânga. Scara de oţel unduitoare apăru de după colţul acoperişului hotelului, zbătându-se în bătaia vântului.

Sări dincolo de balustradă. „Sunt mult prea bătrân pentru asta”, gândi el, sărind pe treptele ei. Auzea peste zgomotele rotoarelor că Roberto Cardenas ieşise pe terasă în spatele lui. Aşteptă să primească un glonţ în spate, dar nu se întâmplă. Cel puţin nu la timp. Dacă traficantul trăsese, Cal nu ar fi avut cum să audă. Simţi stinghiile cum îi taie palmele, bărbatul de deasupra se lăsă pe spate în timp ce Blackhawkul se ridică rapid.

Câteva secunde mai târziu, fu lăsat pe o plajă nisipoasă, exact în spatele hotelului Santa Clara. Blackhawkul aterizã, în timp ce trei oameni care îşi plimbau câinii priviră uimiţi; Dexter urcă şi elicopterul se ridică din nou. Douăzeci de minute mai târziu, era înapoi la bază.

Don Diego Esteban se mândrea cu faptul că era liderul Frăţiei, cartelul suprem al cocainei, ca şi cum ar fi fost una dintre cele mai de succes corporaţii din lume. Chiar îşi permitea să se bucure cu aroganţă de faptul că autoritatea care conducea era consiliul directorilor şi nu el singur, deşi asta era evident fals. În ciuda inconvenienţei provocate colegilor săi care petreceau două zile evitându-i pe agenţii colonelului Dos Ríos care se ţineau după ei, insista să aibă întruniri o dată la trei luni.

Obişnuia să anunţe, numai prin emisar personal, care dintre cele cincisprezece haciende pe care le deţinea urma să fie locul de întâlnire, şi se aştepta ca oamenii să ajungă acolo fără a fi urmăriţi. Vremurile lui Pablo Escobar, când jumătate din poliţie era în buzunarul Cartelului, se duseseră demult. Colonelul Dos Ríos era ca un câine de atac care nu putea fi mituit, iar Don îl ura, dar îl şi respecta pentru asta.

Întrunirea din vară era mereu la sfârşitul lunii iunie. Îi

chemă pe cei şase colegi ai săi, omiţându-l pe Executant, Paco Valdez, sau „El Animal”, care era chemat numai atunci când erau situaţii de disciplinare internă care trebuiau rezolvate. De data aceasta nu era niciuna.

Don ascultă aprobator rapoartele despre producţia crescută a ţăranilor, dar fără creşterea preţului. Şeful producţiei, Emilio Sánchez, îl asigură că putea fi crescută şi cumpărată suficientă materie primă pentru pastă astfel încât să se întrunească orice nevoie ale celorlalte ramuri ale Cartelului.

Rodrigo Pérez reuşi să-l asigure că furtul intern al produsului înainte de export era redus la un procent foarte mic, mulţumită celor câteva exemple înfiorătoare care fuseseră date pentru cei care credeau că pot să înşele Cartelul. În cazul armatei private, ai cărei soldaţi fuseseră recrutaţi în mare parte din fostul grup terorist FARC, totul era bine pus la punct.

Don Diego, jucând rolul gazdei plăcute, îi umplu personal paharul lui Pérez cu vin, ceea ce era o onoare.

Julio Luz, avocatul/bancherul care nu putuse cu niciun chip să se uite în ochii lui Roberto Cardenas, raportă faptul că cele zece bănci din lume erau mulţumite să continue şi nu fuseseră infiltrate şi nici suspectate de autorităţile de reglementări bancare.

José-Maria Largo avu veşti chiar şi mai bune la capitolul vânzări. Apetitul din cele două zone-ţintă, SUA şi Europa, crescuse la nişte niveluri fără precedent. Cele patruzeci de bande şi mafii care erau clienţii Cartelului făcuseră comenzi şi mai mari.

Două bande majore, din Spania şi Marea Britanie, fuseseră prinse, judecate şi condamnate, aşa că ieşiseră din joc. Fuseseră înlocuite foarte uşor de nou-veniţi înverşunaţi. Cererea avea să atingă un nivel-record anul următor. Capetele tuturor se apropiară în timp ce el îşi

arăta statisticile. Urma să aibă nevoie de minim trei sute de tone de cocaină pură livrată intactă la locurile de predare de pe fiecare continent.

Astfel, toată atenţia se îndreptă asupra celor doi bărbaţi a căror treabă era garantarea acestor predări. Probabil că era o greşeală să-l umilească pe Roberto Cardenas, a cărui reţea internaţională de oficiali plătiţi din aeroporturi, docuri şi vămi de pe ambele continente era vitală. Lui Don pur şi simplu nu-i plăcea individul. Îi oferi rolul principal lui Alfredo Suárez, maestrul transporturilor de la sursa Columbiană până la cumpărătorul din nord, care se umfla în pene ca un păun şi care arăta clar cât de serviabil era faţă de Don.

— Având în vedere toate cele spuse, nu am niciun dubiu că numărul de şase sute de tone livrate va fi atins. Dacă prietenul nostru Emilio poate produce opt sute de tone, avem o marjă de pierdere de douăzeci şi cinci la sută, în caz de interceptări, confiscări, furt sau pierdere pe mare. Nu am mai pierdut niciodată un astfel de procent.

— Avem peste o sută de nave deservite de mai mult de o mie de bărci mici. Unele dintre vasele noastre dedicate sunt transportoare mari, care ne duc încărcăturile pe mare şi le lasă înainte să ajungă la destinaţie. Altele iau încărcăturile dintr-un port şi le lasă în alt port, în ambele capete fiind asistaţi de oficiali plătiţi de prietenul nostru de aici, Roberto.

— Unele dintre acestea au containere, acum folosite la nivel mondial pe transportoarele de orice tip şi orice descriere, inclusiv ale noastre. Altele din acelaşi grup folosesc compartimente secrete create de sudorul din Cartagena care a murit acum câteva luni. Îmi scapă numele lui.

— Cortez, mârâi Cardenas, care era din acelaşi oraş cu el. Numele lui era Cortez.

— Exact. În fine, asta e. Apoi mai sunt şi navele mai mici, vapoarele cu abur, bărcile de pescuit, iahturile private. Ele cară şi duc la destinaţie aproape o sută de tone pe an. Şi în cele din urmă sunt cei cincizeci şi cinci de piloţi liber profesionişti care zboară şi lasă marfa la destinaţie, sau zboară şi o aruncă din aer. Unii zboară până în Mexic ca să le predea prietenilor noştri mexicani care duc încărcăturile dincolo de graniţa cu America. Altele se duc direct într-unul dintre milioanele de râuri şi golfuri aflate de-a lungul coastei de sud a Americii. A treia categorie zboară în Africa de Vest.

— Există vreo inovaţie comparativ cu anul trecut? întrebă Don Diego. Nu ne-a bucurat deloc soarta pe care a avut-o flota de submarine. Au fost cheltuieli mari şi totul a fost pierdut.

Suárez înghiţi în sec. Îşi aduse aminte de ce se întâmplase cu predecesorul său care susţinuse o metodă ce implica submarine şi o armată de cărăuşi care să facă un singur drum. Marina Columbiană urmărise şi distrusese submarinele; noile aparate cu raze X care înţesau ambele continente-ţintă reduceau succesul transporturilor de droguri în stomac la un procent de sub cincizeci la sută.

— Don Diego, acele tactici sunt practic dispărute. După cum ştiţi, un submarin care a fost pe mare la vremea atacului marinei a fost interceptat mai târziu, forţat să iasă la suprafaţă şi echipajul a fost arestat în Pacific, în apropiere de Guatemala. Am pierdut douăsprezece tone. Pentru restul, reduc cantitatea transportată de cărăuşi la un kilogram. Mă concentrez pe o sută de transporturi pe continent la o medie de trei tone pe încărcătură. Vă garantez, Don, pot să livrez în siguranţă trei sute de tone pe continent după pierderi teoretice de zece la sută din cauza interceptărilor sau a confiscărilor şi de cinci la sută din cauza pierderii pe mare. Asta este complet diferit de

marja de douăzeci şi cinci la sută pe care o sugerează Emilio între cele opt sute de tone de produs ale lui şi cele şase sute de tone care ajung la destinaţie.

— Poţi garanta asta? întrebă Don.

— Da, Don Diego. Cred că pot.

— Atunci ne bazăm pe tine, murmură Don.

Aerul îngheţă în cameră. Prin propriile sale vorbe grandioase, servilul Alfredo Suárez îşi pusese viaţa la bătaie. Don nu accepta eşecuri. Se ridică în picioare şi le zâmbi.

— Vă rog, prieteni, ne aşteaptă prânzul.

Plicul mic şi căptuşit nu părea cine ştie ce. Sosi prin poştă cu confirmare de primire la casa sigură de pe cartea de vizită pe care Cal Dexter o aruncase pe podeaua din camera de hotel. Conţinea un card de memorie. I-l duse lui Jeremy Bishop.

— Ce e pe el? întrebă expertul în calculatoare.

— Nu ţi l-aş mai fi adus dacă ştiam.

Bishop se încruntă.

— Vrei să spui că nu poţi să-l conectezi la laptop?

Dexter era puţin ruşinat. Putea să facă multe lucruri care l-ar fi adus pe Bishop la terapie intensivă, dar priceperea lui la tehnologia cibernetică era cu mult sub cea de bază. Privi cum Bishop făcu o treabă de copil de grădiniţă.

— Nume, a zis el. Coloane cu nume, mai mult străine. Şi oraşe – aeroporturi, golfuri, Jocuri. Şi titluri – par a fi oficialităţi sau ceva de genul. Şi conturi bancare. Numere de conturi şi depuneri de bani. Cine sunt oamenii ăştia?

— Doar printează-le. Da, alb-negru. Pe hârtie. Fă-i pe plac unui om bătrân.

Se duse la un telefon despre care ştia că era ultrasecurizat şi sună la un număr din centrul vechi al Alexandriei. Răspunse Cobra.

— Am lista cu şobolani, spuse el.

Jonathan Silver îl sună pe Paul Devereaux în acea seară. Şeful de cabinet al preşedintelui nu era în cea mai bună dispoziţie, dar toată lumea ştia că aşa era de fel.

— Aţi avut cele nouă luni pe care le-aţi cerut, se răsti el. Când să ne aşteptăm la ceva acţiune?

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră că aţi sunat, se auzi vocea din Alexandria, cu un uşor accent din Boston. Şi exact la fix. Începem lunea viitoare.

— Şi ce vom vedea?

— La început, absolut nimic, răspunse Cobra.

— Şi mai târziu?

— Dragul meu coleg, nu aş vrea să vă stric surpriza.

Şi închise.

În Aripa de Vest, şeful de cabinet al preşedintelui se trezi holbându-se la un receptor din care se auzea tonul.

— Mi-a închis telefonul în nas, spuse el fără a-i veni a crede. Din nou.

PARTEA A III-A
Atacul

CAPITOLUL ZECE

S-a **întâmplat ca** BSB **britanic să fie cel care prinse** prima ţintă; era o chestiune de a fi la locul potrivit la momentul potrivit.

La scurt timp după ce Cobra deschisese sezonul, Global Hawk Sam găsi un vas misterios pe apa de sub ea, care era etichetat Rogue One. Scannerul cu spectru mare al lui Sam fii îngustat în timp ce coborî până la şase mii de metri, încă neputând să fie nici auzită, nici văzută. Imaginile se concentrară.

Era clar că Rogue One nu era suficient de mare ca să fie un pachebot sau un transportator înscris pe lista Lloyd. Era ca o navă comercială foarte mică sau un cabotier, dar se afla prea departe de coastă. Sau poate că era un iaht privat sau o barcă de pescuit. Orice ar fi fost, Rogue One trecuse de longitudinea cincizeci şi cinci şi se îndrepta spre est, către Africa. Şi se comporta ciudat.

Naviga pe timp de noapte, după care dispărea. Asta nu putea să însemne decât că la răsărit se oprea, echipajul întindea o prelată de culoarea mării peste ea şi plutea toată ziua pe apă, aproape imposibil de zărit din aer. Acea manevră însemna un singur lucru. Apoi, la lăsarea întunericului, ridicau prelata şi îşi reluau traseul către est. Din nefericire pentru Rogue One, Sam o putea vedea şi pe întuneric.

La aproape cinci sute de kilometri de Dakar, *Balmoral* întoarse spre sud şi porni cu viteză maximă să o intercepteze. Unul dintre americanii experţi în comunicaţii

stătea lângă căpitan pe punte ca să îi citească coordonatele de pe busolă.

Sam, zburând în continuare deasupra vasului, transmise detaliile către Nevada şi sediul din Creech alertă Washingtonul. La răsărit, vasul se opri şi se camuflă. Sam se întoarse pe insula Fernando de Noronha ca să se realimenteze şi reveni înainte de răsărit. *Balmoral* navigă toată noaptea. Vasul fu prins la răsăritul celei de-a treia zile, cu mult la sud de Capul Verde, încă la opt sute de kilometri de Guineea-Bissau.

Erau pe punctul să se camufleze pentru penultima zi petrecută pe mare. Când căpitanul ei zări pericolul, fu prea târziu să mai întindă prelata sau să o strângă ca să pretindă că totul era normal.

Mult deasupra, Sam porni bruiajul şi vasul fu învăluit într-un spaţiu mort, „fără transmisii, fără recepţionări”. La început, căpitanul nu încercă să trimită vreun mesaj deoarece nu-i veni să-şi creadă ochilor. Un elicopter mic se apropia în viteză de el, la doar treizeci de metri de nivelul apei liniştite.

Nu putea să-şi creadă ochilor din cauza distanţei. Un astfel de elicopter nu avea cum să fie atât de departe de uscat şi nu mai era nici un alt vas în peisaj. Nu ştia că *Balmoral* era cu patruzeci de kilometri înaintea lui, invizibil, exact dincolo de orizont. Când îşi dădu seama că aveau să fie interceptaţi, era prea târziu.

Mai întâi vei fi urmărit de umbra gri de neconfundat a unei nave de război care va fi mai rapidă. Te va prinde din urmă şi îţi va ordona să te opreşti. Când vasul va fi încă departe, foloseşte acoperitoarea bărcii ca să vă protejaţi şi lăsaţi cocaina în apă din partea cealaltă. O vom înlocui noi. Înainte să ajungă la voi, trimiteţi mesajul preînregistrat la Bogotá prin calculator.

Aşadar, căpitanul, deşi nu văzu niciun vas de război,

făcu aşa cum i se spusese. Apăsă butonul de „trimitere”, dar nu se întâmplă nimic. Încercă şi telefonul prin satelit, dar şi acesta era mort. Lăsă un om să sune continuu prin radio, şi urcă pe scara din spatele punţii, holbându-se la Little Bird care se apropia. Cu douăzeci şi patru de kilometri în urmă, invizibile încă, dar alunecând cu o viteză de patruzeci de noduri, se aflau cele două bărci rigide cu câte zece oameni la bord.

Micul elicopter se învârti în jurul lui o dată, după care zbură la treizeci de metri în faţa punţii. Văzu o antenă rigidă scoasă afară cu un steag ţeapăn prins de ea. Recunoscu desenul. În partea de jos a elicopterului erau trecute cele două cuvinte: Marina Regală.

— *Los ingleses,* mormăi el.

Încă nu îşi dădea seama unde se afla vasul de război, dar Cobra dăduse instrucţiuni clare: cele două nave Q nu trebuiau să fie văzute niciodată.

Privind în sus la elicopter, îl văzu pe pilot, cu vizieră neagră, pentru a se proteja de soarele ce răsărea, iar lângă el, aplecat în faţă, dar prins bine în centură, era un lunetist. Nu ştia cum arată o puşcă G_3, dar ştia când avea o armă îndreptată spre capul lui. Instrucţiunile lui erau clare: *să nu încerci niciodată să tragi în trupele marinei naţionale ale vreunui stat.* Aşa că ridică mâinile, gestul internaţional. Deşi semnalul de pe laptop nu anunţa „transmisiune realizată”, speră că avertismentul lui totuşi pornise. Dar nu era aşa.

Din punctul său de observaţie, pilotul elicopterului Little Bird putea să vadă numele scris pe prova vasului. Era *Belleza del Mar,* „Frumuseţea mării”, cel mai optimist nume de pe întreg oceanul. Era de fapt un vas de pescuit, ruginit, uzat, cu o lungime de treizeci de metri şi care puţea a peşte. Asta era şmecheria. Tona de cocaină strânsă în baloturi se afla sub peştii urât mirositori.

Căpitanul încercă să preia iniţiativa, pornind motoarele. Elicopterul viră şi coborî la doar trei metri de apă şi treizeci de metri de marginea vasului *Belleza del Mar.* De la distanţa aceea, lunetistul ar fi putut să zboare urechea oricui, după bunul plac.

— *Paré los motores,* opriţi motoarele, bubui o voce din megafonul Little Bird.

Căpitanul se conformă. Nu putea să le audă din cauza vuietului elicopterului, dar văzu jetul lăsat în urmă de două bărci de atac apropiindu-se.

Nici asta nu putea să înţeleagă. Se aflau la foarte mulţi kilometri de uscat. Unde naibii era nava de război? Nu îi fu greu să înţeleagă ce era cu bărbaţii care ţâşniră din cele două RIB care opriră lângă vasul său, aruncară grapine şi urcară repede la bord.

Erau tineri, îmbrăcaţi în negru, mascaţi, înarmaţi şi în formă. Căpitanul îi avea doar pe cei şapte oameni din echipaj. Instrucţiunile „nu opuneţi rezistenţă” fură transmise subtil. Ar fi rezistat doar câteva secunde. Doi dintre bărbaţi se apropiară de el; ceilalţi se ocupară de oamenii săi, care erau toţi cu mâinile ridicate deasupra capului. Unul dintre ei părea să fie şeful, dar vorbea numai engleză. Un alt bărbat se ocupă de traducere. Niciunul nu-şi dădu masca neagră jos.

— Căpitane, credem că transportaţi substanţe ilegale. Droguri, mai exact cocaină. Intenţionăm să cercetăm toată nava.

— Nu este adevărat, eu car numai peşti. Şi nu aveţi niciun drept să îmi percheziţionaţi nava. Este împotriva legilor mării. Asta e piraterie.

Fusese instruit să spună asta. Din păcate, sfatul legat de lege era mai puţin inteligent decât cel legat de a rămâne în viaţă. Nu mai auzise niciodată de CRIJICA, şi nici nu ar fi înţeles ce era.

Dar maiorul Ben Pickering respecta toate drepturile. Documentul CRIJICA din 1990, care consfinţea cooperarea judiciară internaţională în materie penală, conţinea câteva clauze care acopereau tot ce ţinea de interceptarea pe mare a vaselor despre care se credea că transportă droguri. Conţinea şi drepturile acuzatului. Ceea ce căpitanul de pe *Belleza del Mar* nu ştia era că el şi vasul său fuseseră reclasificaţi tacit ca fiind o ameninţare faţă de naţiunea britanică, la fel ca oricare alt terorist. Asta însemna că, din păcate pentru căpitan, regulamentele care includeau şi drepturile civile trecuseră acolo unde ar fi trecut şi cocaina dacă ar fi apucat – dincolo de limită.

Membrii echipei ZBS exersaseră timp de două săptămâni şi îndepliniră operaţiunea în doar câteva minute. Cei şapte membri ai echipajului şi căpitanul fură percheziţionaţi cu mare atenţie de arme sau dispozitive de transmitere. Telefoanele mobile fură confiscate pentru a fi analizate mai târziu. Aparatul de radio fu făcut bucăţi. Cei opt columbieni ajunseră încătuşaţi, cu mâinile în faţă şi cu glugi pe cap. Când nu mai putură nici să vadă, nici să opună rezistenţă, fură duşi la pupă şi li se spuse să stea jos.

Maiorul Pickering aprobă şi unul dintre oameni scoase un tub de rachetă. Proiectilul se duse până la o sută cincizeci de metri în sus şi explodă într-o minge de foc. Sus, detectorii de căldură ai dronei Global Hawk preluară semnalul şi bărbatul din faţa ecranului din Nevada închise dispozitivele de blocare a transmisiilor. Maiorul îi anunţă pe cei de pe *Balmoral* că puteau să vină fără nicio problemă, iar nava Q apăru la orizont şi li se alătură în curând.

Unul dintre soldaţi, îmbrăcat în echipament complet, se scufundă lângă vas. Un şiretlic des întâlnit era transportarea încărcăturii ilegale într-un spaţiu sudat pe

fundul calei, sau chiar ţinerea baloturilor în apă, cu o funie de nailon, la treizeci de metri sub vas unde nu puteau fi văzute.

Înotătorul abia dacă a avut nevoie de întregul echipament deoarece apa era caldă. Iar soarele, care acum răsărise, lumina apa ca o lanternă. Petrecu douăzeci de minute sub apă, printre buruienile şi scoicile prinse de cală. Nu găsi niciun spaţiu, nicio uşă secretă, nicio funie care să atârne. De fapt, maiorul Pickering ştia deja unde se afla cocaina.

Imediat ce bruiajul fu îndepărtat, transmise numele bărcii interceptate celor de pe *Balmoral.* La urma urmei, se afla pe lista lui Cortez, unul dintre vasele mai mici care nu erau incluse pe nicio listă internaţională de transport, un simplu vas de pescuit, murdar, dintr-un sat izolat. Izolat sau nu, se afla la a şaptea sa călătorie către Africa de Vest, cărând o cantitate care avea o valoare de zece mii de ori mai mare decât ea. I se spuse unde să caute.

Maiorul Pickering mormăi nişte instrucţiuni către echipajul de la paza de coastă. Omul de la Vamă pregăti cockerul Spaniei. Trapele scoaseră la iveală tone de peşte care nu mai era proaspăt, dar care încă stătea în plase. Macaraua de pe *Belleza* ridică peştii şi îi aruncă în apă. Cu un kilometru mai jos, crabii aveau să fie recunoscători.

Când apăru podeaua pe care stăteau peştii, echipa de verificare căută panoul pe care îl descrisese Cortez. Era extrem de bine ascuns, iar putoarea peştilor ar fi derutat câinele. Echipajul, cu cagule pe cap, nu avea de unde să ştie ce se petrecea, şi nici nu putea vedea nava *Balmoral* apropiindu-se.

Fu nevoie de o rangă şi de douăzeci de minute ca să scoată panoul. Echipajul ar fi urmat să facă asta la şaisprezece kilometri de mangrovele din insulele Bijagos, pregătit să predea încărcătura canoelor care îi aşteptau în

golfuleţe. Apoi, ar fi luat în schimb nişte bidoane cu combustibil, ar fi alimentat vasul şi s-ar fi îndreptat spre casă.

Scoaterea la iveală a santinelor de sub peşti generă un miros şi mai groaznic. Echipa purta măşti şi aparate de respirat. Ceilalţi se dădură la o parte.

Unul dintre inspectori intră, cu capul înainte şi cu o lanternă. Celălalt îl ţinu de picioare. Primul reveni şi ridică degetul mare sus. Bingo. Coborî cu o grapină şi un cablu. Unul câte unul, membrii trupei de comando scoaseră afară cele douăzeci de baloturi, care aveau fiecare în jur de cincizeci de kilograme. *Balmoral* veni lângă ei, tronând asupra lor.

Mai dură o oră. Echipajul de pe *Belleza,* tot cu cagule pe cap, fu ajutat să urce pe scară până pe *Balmoral* şi ghidat în cală. Când li se dădură jos cătuşele şi cagulele, se aflau în celule, prizonieri sub nivelul apei.

Două săptămâni mai târziu, transferaţi către Flota Auxiliară în cadrul unei a doua întâlniri, aveau să fie duşi în avanpostul britanic din Gibraltar, cu cagule din nou, transferaţi noaptea pe un Starlifter american şi duşi în Oceanul Indian. Aveau să le fie date jos cagulele şi în faţa ochilor aveau să vadă un paradis tropical, instrucţiunile fiind: „Distraţi-vă, nu comunicaţi cu nimeni şi nu încercaţi să evadaţi”. Prima era opţională, restul erau imposibile.

Tona de cocaină fu şi ea urcată la bordul vaporului *Balmoral.* Şi aceasta avea să fie păzită până era predată pe mare în custodia americanilor. Ultima sarcină de pe *Belleza del Mar* reveni expertului în explozibili. Coborî sub punte timp de cincisprezece minute, reveni şi sări în a doua barcă.

Colegii săi erau la bord. Elicopterul Little Bird fusese parcat la loc în cala sa. La fel şi prima barcă. *Balmoral* porni încet şi o urmă leneşă apăruân urma sa. A doua

barcă îl urmă. Când ajunseră la două sute de metri de vasul de pescuit, expertul în explozibili apăsă un buton de pe detonator.

Încărcăturile de explozibil plastic PETN pe care le lăsase în urmă zumzăiră uşor, dar făcură în cală o gaură de mărimea unei uşi de hambar. În treizeci de secunde, vasul dispăru pentru totdeauna, într-o scufundare lungă şi singuratică până pe fundul mării.

Barca gonflabilă fu urcată la bord şi depozitată la locul ei. Nu văzuse nimeni ce se întâmplase în centrul Atlanticului. *Frumuseţea mării,* căpitanul ei, echipajul şi încărcătura pur şi simplu se evaporară.

Abia după o săptămână, Cartelul crezu cu adevărat că pierduse *Belleza del Mar,* şi chiar şi atunci, reacţia fu de nedumerire.

Se mai pierduseră vase, echipaje şi încărcături şi înainte, dar cu excepţia dispariţiei totale a submarinelor care se îndreptaseră spre coasta Pacificului către Mexic, întotdeauna existaseră urme sau motive. Câteva vase mici dispăruseră în urma furtunilor de pe ocean. Pacificul – numit astfel de Vasco Núñez de Balboa, primul european care îl văzuse, deoarece în acea zi păruse calm – putea să o ia razna uneori. Liniştitele Caraïbe prezentate în broşurile pentru turişti puteau să găzduiască uragane teribile. Dar asta se întâmpla rar.

Încărcăturile pierdute pe mare erau aproape întotdeauna aruncate peste bord de echipaj atunci când era aproape imposibil de evitat să fie prinşi.

În rest, pierderile pe mare veneau în urma interceptărilor de către forţele de ordine. Nava era sechestrată, echipajul era arestat, acuzat, judecat şi trimis la închisoare, dar erau dispensabili, iar tăcerea familiilor lor avea să fie cumpărată cu o donaţie generoasă. Toată lumea ştia regulile.

Învingătorii ţineau conferinţe de presă, arătau presei cantităţile de cocaină care nu-şi mai încăpea în piele de fericire. Dar produsul dispărea complet doar atunci când era furat.

Cartelurile succesive care dominaseră industria cocainei fuseseră dintotdeauna bântuite de o psihoză: paranoia scăpată de sub control. Capacitatea de a suspecta era instantanee şi de neoprit. Existau două infracţiuni care, după codul lor, erau de neiertat: furtul produsului şi informarea autorităţilor. Hoţul şi pârâciosul urmau să fie vânaţi şi urma răzbunarea. Fără excepţii.

Dură o săptămână pentru ca pierderea cocainei să fie acceptată. Mai întâi, cel care trebuia să o primească în Guineea-Bissau, şeful operaţiunilor, Ignacio Romero, se plânse că un transport anunţat dinainte pur şi simplu nu ajunsese. Aşteptase toată noaptea la ora stabilită şi în locul stabilit, dar *Belleza del Mar,* pe care o cunoştea foarte bine, nu ajunsese niciodată la mal.

I se ceru de două ori să confirme acest lucru, ceea ce şi făcu. Apoi, se investigă dacă nu cumva fusese o neînţelegere. Oare *Belleza* ajunsese în locul greşit? Dar dacă ar fi fost aşa, de ce căpitanul nu comunicase nimic? Avea mesaje formate din două cuvinte, alese cu atenţie pentru a părea inofensive, pe care le putea trimite în caz de probleme.

Apoi, expeditorul Alfredo Suárez, verifică vremea. Fusese foarte liniştită pe toată întinderea Atlanticului. Un incendiu la bord? Dar căpitanul avea staţia radio. Chiar dacă recursese la barca de salvare, tot avea laptopul şi telefonul mobil. Până la urmă tot trebuia să-i raporteze lui Don pierderea.

Don Diego se gândi, examină toate dovezile pe care i le adusese Suárez. Cu siguranţă părea a fi un furt şi în capul listei celor suspectaţi se afla însuşi căpitanul vasului. Ori

furase întreaga încărcătură ca să facă un târg cu un importator renegat, ori fusese interceptat pe mare, înainte să ajungă la mangrove, şi ucis împreună cu echipajul său. Oricare variantă era posibilă, dar trebuia să înceapă cu începutul.

Dacă fusese căpitanul, şi-ar fi anunţat familia înainte de a comite fapta, sau ar fi păstrat legătura după trădare. Familia lui consta dintr-o soţie şi trei copii care locuiau în acelaşi sat amărât, în care-şi ţinea şi vasul de pescuit, pe un râu la est de Barranquilla. Îl trimise pe Animal să vorbească cu ei.

Copiii nu reprezentară o problemă. Fură înmormântaţi. De vii, bineînţeles. În faţa mamei. Dar aceasta tot refuză să mărturisească. Tortura până la moarte dură câteva ore, dar tot o ţinu una şi bună că soţul ei nu spusese nimic şi că nu greşise cu nimic. În cele din urmă, Paco Valdez nu avu de ales decât să o creadă. Oricum nu ar fi putut să continue. Era moartă.

Lui Don îi păru rău. Cât de neplăcut. Şi de inutil, aşa cum se dovedi. Dar inevitabil. Şi întâmplarea ridică un nou semn de întrebare. Dacă nu fusese căpitanul, atunci cine? Dar mai era cineva în Columbia chiar şi mai stresat decât Don Diego Esteban.

Executantul îşi făcuse treaba după ce dusese familia undeva în mijlocul junglei. Dar jungla nu era niciodată pustie cu adevărat. Un fermier auzise ţipetele şi privise din frunziş. Când Executantul şi echipa lui formată din doi oameni plecaseră, ţăranul fugi în sat şi povesti cele văzute.

Sătenii veniră cu un car tras de boi şi luară cele patru cadavre, ducându-le înapoi în sat. Urmă o înmormântare creştinească pentru toţi. Preotul care o oficie fu părintele Eusebio SJ, care fu dezgustat de ce văzu înainte să se închidă coşciugul.

Înapoi în camera sa de la parohie, deschise sertarul de la biroul de stejar închis la culoare şi privi dispozitivul pe care îl distribuise preotul provincial cu câteva luni în urmă. În mod normal, nu s-ar fi gândit niciodată să-l folosească, dar acum era furios. Poate că într-o zi va vedea ceva, în afara confesionalului; şi atunci poate că va folosi dispozitivul american.

A doua lovitură fu dată de soldaţii SEAL. Din nou, o chestiune legată de timpul şi locul potrivit. Drona Global Hawk Michelle patrula zona Caraibelor de Sud, care se întindea într-un arc din Columbia până în Yucatán. Vaporul *Chesapeake* se afla în pasajul dintre Jamaica şi Nicaragua.

Două bărci rapide se strecurară din mlaştinile cu mangrove din golful Uraba de pe coasta Columbiană îndreptându-se nu spre sud-est, către Colon şi Canalul Panamá, ci spre nord-vest. Călătoria lor era lungă, la limitele ariei lor şi amândouă erau pline cu rezerve de combustibil şi câte o tonă de cocaină împachetată la bord.

Michelle le zări la treizeci de kilometri distanţă. Deşi nu mergeau rapid la viteza lor de şaizeci de noduri, navigau cu patruzeci şi asta era de ajuns pentru radarele lui Michelle, aflată la cincisprezece mii de metri în aer, ca să-şi dea seama că nu puteau fi altceva decât bărci cu motor. Începu să calculeze ruta şi viteza, avertizându-i pe cei de pe *Chesapeake* că se îndreptau spre ea. Nava Q îşi schimbă traseul ca să le intercepteze.

A doua zi, cele două echipaje ale bărcilor cu motor avură parte de aceeaşi uimire precum căpitanul vasului *Belleza del Mar.* Un elicopter apăru de nicăieri exact în faţa lor, zburând deasupra unei mări albastre goale. Nu se vedea niciun vas de război. Pur şi simplu nu era posibil.

Ordinul care tună din difuzor şi care îi anunţă să oprească motoarele şi să stea pe loc, fu ignorat. Ambele bărci, tuburi lungi şi subţiri de aluminiu cu patru motoare

Yamaha la pupă, crezură că pot să depăşească elicopterul Little Bird. Viteza lor crescu până la şaizeci de noduri, cu vârfurile ridicate, numai motoarele fiind în apă, lăsând în urmă jeturi albe imense. De vreme ce britanicii puseseră mâna pe Rogue One, acestea deveniră Rogue Two şi Three.

Columbienii se înşelaseră crezând că pot învinge un elicopter. După ce trecură pe sub el, Little Bird îşi înclină rotoarele, viră cu violenţă şi porni după ele. Cu 120 de noduri, de două ori mai mult faţă de viteza lor.

Aşezat lângă pilotul din marină, strângând puşca M-14 în mâini, era subofiţerul Sorenson, cel mai bun trăgător al plutonului. Cu o platformă stabilă şi o distanţă de o sută de metri, era sigur că nu va rata.

Pilotul folosi din nou difuzorul şi vorbi în spaniolă.

— Opriţi motoarele şi staţi pe loc, dacă nu, vom trage.

Bărcile continuară să gonească spre nord, neştiind că veneau spre ele trei bărci gonflabile cu şaisprezece SEAL la bord. Locotenentul Casey Dixon lăsase la apă barca cea mare şi cele două Zodiac mai mici, dar deşi erau rapide, săgeţile de aluminiu ale traficanţilor erau şi mai rapide. Era datoria elicopterului Little Bird să le încetinească.

Subofiţerul Sorenson fusese crescut la o fermă, în Wisconsin. Loc mai departe de mare ca acela nu aveai cum să găseşti. Poate de aceea se înscrisese în marină – ca să vadă marea. Talentul pe care îl aduse cu el de pe coclauri fu o experienţă de o viaţă în mânuirea puştii de vânătoare.

Columbienii ştiau ce să facă. Nu mai fuseseră interceptaţi de elicoptere înainte, dar fuseseră instruiţi ce să facă, şi cel mai important lucru era să protejeze motoarele. Fără acei monştri urlători din spatele lor nu ar mai fi avut nicio şansă.

Când văzură puşca M14 îndreptată direct asupra

motoarelor lor, doi membri ai echipajelor se aruncară pe carcasele motoarelor ca să nu fie lovite de gloanţe. Forţele de ordine nu ar trage niciodată direct în corpul unui om.

Greşeală. Acelea erau regulile vechi. Când era la fermă, subofiţerul Sorenson lovise iepuri aflaţi la o distanţă de o sută cincizeci de metri. Această ţintă era mai mare şi mai aproape, iar ordinele erau clare. Primul glonţ trecu direct prin traficantul curajos, penetră capota metalică şi distruse motorul Yamaha.

Celălalt bărbat, ţipă speriat şi se ridică exact la timp. A doua rundă de gloanţe distruse motorul de lângă. Barca merse înainte cu două. Dar mai încet. Era extrem de încărcată.

Unul dintre cei trei bărbaţi scoase un Kalaşnikov AK-47 şi pilotul Little Bird vină. De la înălţime, văzu punctele negre ale bărcilor gonflabile care se apropiau din faţă, cu o viteză de o sută de noduri.

Barca rămasă întreagă le văzu. Cârmaciul nu mai avea timp să se întrebe de unde veniseră. Erau acolo, iar el încerca să-şi salveze încărcătura şi libertatea. Decise să treacă direct printre ele şi să se folosească de viteza sa superioară ca să scape.

Şi aproape că reuşi. Barca avariată opri celelalte două motoare şi se predă. Cea din faţă continuă să avanseze cu o viteză de şaizeci de noduri. Formaţia SEAL se despărţi, bărcile gonflabile virară rapid şi porniră în urmărire. Fără elicopter, probabil că traficanţii ar fi reuşit să scape.

Little Bird zbură înaintea bărcii cu motor, întoarse la nouăzeci de grade şi aruncă o plasă de nylon albastră, aproape invizibilă, cu o suprafaţă de aproape o sută de metri. O ancoră plutitoare mică trase cablul în ocean unde plasa începu să plutească. Barca vină şi aproape că reuşi să o evite. Însă ultimii douăzeci de metri de plasă plutitoare intrară sub cocă şi se prinseră în cele patru

motoare. Acestea se înecară şi se opriră.

După asta, nu mai avea niciun rost să se opună. În faţa unui echipaj cu mitraliere MP5, se lăsară transferaţi în bărcile rigide mari, unde li se puseră cătuşe şi cagule. Nu mai văzură lumina zilei decât odată ajunşi pe insula Eagle, Arhipelagul Chagos, drept oaspeţi ai Maiestăţii Sale.

O oră mai târziu, sosi şi *Chesapeake,* care îi preluă pe cei şapte prizonieri. Curajosul decedat primi o binecuvântare şi o greutate care să-l ajute să se scufunde. Fură transferate la bord şi două tone de combustibil pentru motor în doi timpi (care avea să fie util), diverse arme şi telefoane (pentru analiza apelurilor anterioare) şi două tone de cocaină Columbiană pură.

Apoi, cele două bărci cu motor fură ciuruite şi motoarele grele le duseră la fund. Păcat să se piardă şase motoare bune şi puternice, dar instrucţiunile Cobrei, care era invizibil şi necunoscut pentru soldaţii SEAL, fuseseră precise: să nu rămână nimic în urmă care poate fi detectat. Numai oamenii şi cocaina trebuie luaţi, şi ţinuţi temporar. Orice altceva trebuia să dispară pentru totdeauna.

Little Bird ateriză pe punte, se opri şi fu coborât în culcuşul său ascuns. Cele trei bărci gonflabile fură ridicate şi puse la loc în cala lor, urmând să fie spălate şi să li se facă revizia. Bărbaţii merseră să facă duş şi să se schimbe. *Chesapeake* întoarse. Marea era liberă din nou.

Undeva în depărtare, transportatorul *Stella Maris IV* aşteptă şi aşteptă. Într-un final, trebui să-şi reia călătoria către Europoort, Rotterdam, dar fără încărcătura extra. Al doilea om la comandă nu putu decât să trimită un mesaj plin de uimire „iubitei” din Cartagena. Ceva legat de faptul că nu putea ajunge la întâlnire pentru că automobilul nu fusese livrat.

Chiar şi acest mesaj fu interceptat de Agenţia Naţională

de Securitate, în sediul uriaş de la Fort Meade, Maryland, unde fu decriptat şi transmis Cobrei, care zâmbi uşor mulţumit. Mesajul trădase destinaţia bărcilor cu motor, *Stella Maris IV.* Şi acesta era pe listă. Data viitoare.

Trecu o săptămână de când Cobra declarase sezon deschis, iar maiorul Mendoza primi ordin de zbor. Global Hawk Sam observase un avion mic cu două motoare ridicându-se de la ferma Boavista, traversând coasta dincolo de Fortaleza şi îndreptându-se spre Atlanticul vast, cu direcţia de 045° care avea să îl ducă în vreun loc de aterizare situat între Libia şi Gambia.

Imaginile computerizate identificară avionul ca fiind un Transall, singura colaborare franco-germană, care fusese cumpărat de Africa de Sud şi care, la sfârşitul serviciului activ de transportator militar, fusese vândut la mâna a doua pieţei civile din America de Sud.

Nu era mare, dar era un cal de povară pe care te puteai baza. Avea şi o capacitate care sigur nu ar fi avut cum să-i permită să traverseze Atlanticul, nici măcar până în cel mai apropiat punct. Aşa că avionul fusese „îmbunătăţit” cu rezervoare de combustibil interne. Timp de trei ore, zbură spre nord-est, prin întunericul unei nopţi tropicale, menţinându-se la două mii patru sute de metri deasupra plafonului de nori.

Maiorul Mendoza îndreptă Buccaneerul spre pista de aterizare şi făcu ultimele verificări. În urechi nu auzea turnul de control vorbind în portugheză, pentru că acela fusese închis demult. Auzea vocea caldă a unei americance. Personalul de comunicaţii format din doi americani de pe Fogo primiseră mesajul ei cu o oră în urmă şi-l alertară pe brazilian să se pregătească de zbor. Acum, femeia îi vorbea direct în căşti. El nu ştia că era un căpitan din Forţele Aeriene americane, care stătea în faţa unui ecran în Creech, Nevada. Nu ştia că urmărea un

punctuleţ care reprezenta un transportator Transall, şi că în curând şi el avea să fie un punctuleţ pe acel ecran, iar femeia avea să unească cele două punctuleţe.

Aruncă o privire echipajului de la sol care stătea în întunericul aeroportului Fogo şi văzu semnalul „Pleacă”. Acesta era „turnul lui de control”, dar funcţionă. Ridică degetul mare drept aprobare.

Cele două motoare Spey ambalară din ce în ce mai tare şi Buccaneerul tremură în frâne, vrând să fie liber. Mendoza porni butonul de decolare asistată şi dădu drumul la frâne. Avionul se aruncă înainte, ieşi din umbra vulcanului şi văzu marea strălucind în lumina lunii.

Puterea propulsoarelor îl lovi la mijloc. Viteza crescu până la cea de decolare, zgomotul roţilor încetă şi avionul se ridică în aer.

— Urcă până la patru mii cinci sute de metri, indică vocea caldă şi dulce.

Verifică busola, întoarse aeronava la 190° şi urcă la altitudinea indicată.

Într-o oră ajunse la aproape cinci sute de kilometri de Capul Verde, rotindu-se încet, aşteptând. Văzu ţinta mai jos. Deasupra platoului de nori apăruse semiluna învăluind scena într-o lumină albă şi palidă. Apoi zări o umbră în mişcare sub el şi la dreapta. Se îndrepta spre nord-est; el era încă în mijlocul unei întoarceri. Completă rotirea şi ajunse deasupra prăzii.

— Ţinta ta se află la opt kilometri în faţă şi la o mie opt sute de metri sub tine.

— *Roger,* l-am văzut, răspunse el. Contact.

— Contact confirmat. Permisiune de atac.

Coborî până văzu clar conturul Transallului în lumina lunii. I se dăduse un album cu avioane care erau posibile transportoare de cocaină şi nu era nicio îndoială că acela era un Transall. Nu avea cum să fie un avion nevinovat ca

acela pe cer.

Trase siguranţa tunului Aden, puse degetul pe butonul de tragere şi privi în faţă prin vizorul modificat la Scampton. Ştia că arma era centrată să-şi concentreze puterea de foc la patru sute de metri.

Ezită o clipă. În acel vehicul erau nişte oameni. Apoi se gândi la un alt om, un băiat pe o lespede de marmură, într-o morgă din São Paulo. Fratele lui mai mic. Trase.

Muniţia era un amestec de fragmentare, incendiere şi marcator. Marcatorul luminos avea să-i arate linia de foc. Celelalte două distrugeau ceea ce atingeau.

Privi cum cele două liniuţe de foc roşu ţâşniră şi se uniră la patru sute de metri mai în faţă. Amândouă loviră Transallul, exact în partea stângă a uşilor din spate. Timp de o jumătate de secundă, avionul păru că tremură în aer. Apoi făcu implozie.

Nu-l văzu nici măcar dezbinându-se, dezintegrându-se şi căzând. Era evident că echipajul tocmai ce începuse să se folosească de rezervele de la bord, aşa că cisternele dinăuntru erau pline ochi. Muniţia incendiară le atinse şi întregul avion se topi. O ploaie de fragmente arzânde căzu prin stratul de nori de mai jos şi asta fu tot. Dispărut. Un avion, patru bărbaţi, două tone de cocaină.

Maiorul Mendoza nu mai omorâse pe nimeni până atunci. Privi timp de câteva secunde spaţiul gol din cer unde fusese Transallul. Se gândise zile întregi la ce avea să simtă. Acum ştia. Se simţea gol pe dinăuntru. Nici bucuros, nici plin de regret. Îşi spusese de nenumărate ori: gândeşte-te doar la Manolo pe lespedea de marmură, la doar şaisprezece ani, care nu mai avea toată viaţa înainte. Când vorbi, vocea îi era destul de normală.

— Ţintă doborâtă, anunţă el.

— Ştiu, răspunse vocea din Nevada.

Femeia văzuse că din cele două luminiţe rămăsese doar

una.

— Menţine altitudinea. Întoarce trei-cinci-cinci ca să revii la bază.

Şaptezeci de minute mai târziu, văzu luminile de pe pista de aterizare din Fogo aprinzându-se pentru el şi închizându-se când se îndreptă spre hangarul din stâncă. Rogue Four încetase să mai existe.

La aproape cinci sute de kilometri, în Africa, câţiva bărbaţi aşteptau lângă o pistă dintr-o junglă. Şi aşteptară, şi tot aşteptară. La răsărit, se urcară în SUV-uri şi plecară. Unul dintre ei avea să trimită un e-mail codat către Bogotá.

Alfredo Suárez, care se ocupa de toate transporturile din Columbia până la clienţii Cartelului, se temea pentru viaţa lui. Se pierduseră cinci tone de cocaină. Îi garantase lui Don că avea să livreze trei sute de tone pe fiecare continent-ţintă şi i se promisese că o marjă de până la două sute de tone era considerată o pierdere acceptabilă. Dar nu asta era ideea.

Hermandad, aşa cum se exprima Don într-o manieră personală şi înfricoşător de calmă, avea două probleme. Una era că patru încărcături separate din trei metode de transport diferite fuseseră se pare capturate sau distruse; ce era şi mai uimitor, iar Don ura să fie uimit, era că nu exista nicio urmă referitor la ce se întâmplase.

Căpitanul vasului *Belleza del Mar* ar fi trebuit să anunţe cumva că avea probleme. Nu o făcuse. Cele două bărci cu motor ar fi trebuit să folosească telefoanele mobile dacă se întâmpla ceva. Nu o făcuseră. Transallul îşi luase şi el zborul încărcat şi totul fusese la locul său, şi dispăruse de pe faţa pământului fără vreun semnal de alarmă.

— Cam misterios, nu eşti de acord, dragul meu Alfredo?

Când Don folosea cuvinte de alint era cel mai înfricoşător.

— Da, Don.

— Şi ce explicaţie ţi-ai putea imagina?

— Nu ştiu. Toate transportoarele au mijloace de comunicaţii ample. Calculatoare, telefoane mobile, staţii radio. Şi mesaje codate scurte prin care să anunţe ce nu e în regulă. Şi-au testat echipamentul şi şi-au memorat mesajele.

— Şi totuşi au rămas tăcuţi, comentă Don Diego.

Ascultase raportul Executantului şi ajunsese la concluzia că nu căpitanul vasului *Belleza del Mar* era vinovat de propria dispariţie.

Se ştia faptul că era un familist, ştia ce avea să se întâmple dacă trăda Cartelul şi realizase înainte şase călătorii de succes până în Africa de Vest.

Exista un singur punct comun în două dintre cele trei mistere. Atât vasul de pescuit, cât şi Transallul se îndreptau spre Guineea-Bissau. Chiar dacă cele două bărci cu motor din Golful Uraba rămâneau o enigmă, totul indica faptul că ceva mersese foarte prost în Guineea.

— Mai ai un transport pentru Africa de Vest în curând, Alfredo?

— Da, Don Diego. Săptămâna viitoare. Cinci tone vor porni pe mare spre Liberia.

— Schimbă locaţia cu Guineea-Bissau. Şi ai parcă un adjunct tânăr şi foarte inteligent?

— Álvaro, Álvaro Fuentes. Tatăl lui a fost foarte important în cartelul Caii. S-a născut în domeniul acesta. E foarte loial.

— Atunci ar trebui să însoţească această încărcătură. Şi să ţii legătura cu el din trei în trei ore, şi zi, şi noapte, pe tot parcursul călătoriei. Mesaje preînregistrate şi pe laptop, şi pe telefonul mobil. Nimic altceva decât o apăsare de buton. Şi vreau ca cineva de aici să aştepte mesajele lui. Permanent, în ture. M-am făcut destul de clar?

— Perfect clar, Don Diego. Aşa se va proceda.

Părintele Eusebio nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Parohia sa era mare şi rurală, întinzându-se pe mai multe sate, dar oamenii erau toţi umili, muncitori şi săraci. Nu era obişnuit cu luminile puternice şi porturile de agrement luxoase din Baranquilla şi Cartagena. Ceea ce acostase în gura golfuleţului care ducea spre mare, dincolo de mangrove, nu îşi avea locul acolo.

Întregul sat se adună pe digul de cherestea ca să caşte ochii. Avea peste cincizeci de metri lungime, era de un alb sclipitor, cu cabine luxoase pe trei punţi şi fusese lustruit în întregime de echipaj până ce căpătase un luciu perfect. Nimeni nu ştia al cui era, şi niciun membru al echipajului nu coborâse pe mal. De ce s-o facă? Pentru un sat cu o singură stradă murdară unde ciuguleau găinile, şi cu o singură bodegă?

Ceea ce bunul părinte iezuit nu avea de unde să ştie era că nava ancorată undeva ascunsă, la două curbe în golfuleţ, era un iaht foarte luxos pentru călătorii pe ocean, care se numea Feadship. Avea şase cabine private somptuoase, pentru proprietar şi oaspeţii săi, şi un echipaj format din zece oameni. Fusese construit într-un şantier olandez cu trei ani în urmă la ordinul personal al proprietarului şi nu ar fi apărut în catalogul Edmiston ca fiind de vânzare (şi nu apărea) pentru mai puţin decât douăzeci de milioane de dolari.

Era un lucru ciudat că mai mulţi oameni se năşteau noaptea şi mulţi mureau tot noaptea. Părintele Eusebio fu trezit la ora trei dimineaţa de o bătaie în uşă. Era o fetiţă dintr-o familie pe care o cunoştea, care venise să-l anunţe că bunicul scuipa sânge şi că mami se temea că nu va mai apuca dimineaţa.

Părintele Eusebio îl cunoştea. Avea şaizeci de ani, arăta de nouăzeci şi fumase cel mai prost tutun timp de cincizeci

de ani. În ultimii doi tuşise cu mucus şi sânge. Preotul îşi luă sutana, şalul de rugăciune şi mătăniile şi se grăbi în urma fetei.

Familia locuia aproape de apă, într-una dintre ultimele case din sat, cu vedere spre golf. Şi într-adevăr, bătrânul era pe moarte. Părintele Eusebio îi dădu ultima împărtăşanie şi îi stătu alături până ce acesta alunecă într-un somn din care probabil că nu avea să se mai trezească niciodată. Înainte să se ducă, bunicul ceru o ţigară. Preotul dădu din umeri şi fiica îi aprinse una. Preotul nu avea cum să facă mai mult de atât. În câteva zile avea să-şi înmormânteze enoriaşul. Deocamdată avea nevoie să-şi facă somnul.

Când plecă, aruncă o privire spre mare. Pe apă, între dig şi vaporul ancorat se vedea o barcă mare care înainta cu greu. La bordul ei se aflau trei bărbaţi şi o cantitate mică de baloturi între ei. Iahtul luxos avea câteva lumini aprinse pe pupă unde câţiva oameni din echipaj aşteptau să primească încărcătura. Părintele Eusebio privi şi scuipă în praf. Se gândi la familia pe care o înmormântase cu zece zile în urmă.

Întors în camera sa, se pregăti să-şi reia somnul întrerupt. Dar se opri, se duse la sertar şi scoase aparatul. Nu ştia cum să trimită mesaje şi nu avea telefon mobil. Nu avusese niciodată. Dar avea o hârtiuţă pe care scrisese toată lista de butoane pe care trebuie să apese dacă voia să utilizeze micul dispozitiv. Apăsă pe ele pe rând. Aparatul vorbi. Se auzi o voce de femeie:

— *Oiga?*[25]

Părintele se adresă telefonului:

— *Se habla español?*[26] întrebă el.

---

[25] Alo – din lb. spaniolă (n.tr.).

[26] Vorbiţi spaniolă? (n.tr.)

— *Claro, padre*[27]*,* răspunse femeia. *Qué quiere?*[28]

Nu ştia prea bine cum să formuleze.

— În satul meu este un vas mare ancorat. Cred că ia la bord o cantitate mare de praf alb.

— Are un nume, părinte?

— Da, l-am văzut în partea din spate. Cu litere aurii. Se numeşte *Orion Lady.*

Apoi îşi pierdu curajul şi lăsă telefonul ca să nu-l poată detecta nimeni. Baza de date computerizată avu nevoie de doar cinci secunde pentru a identifica telefonul mobil, utilizatorul şi locaţia exactă. În alte zece secunde identifică şi iahtul *Orion Lady.*

Proprietarul său era Nelson Bianco de Nicaragua, un playboy multimilionar, jucător de polo şi gazdă de petreceri. Nu fusese pe lista navelor pe care lucrase Juan Cortez, sudorul. Dar planul punţii sale fu obţinut de la constructori şi adăugat în memoria dronei Global Hawk Michelle, care îl găsi înainte de răsărit, când tocmai ieşea din golfuleţ şi se îndrepta spre marea largă.

Alte investigaţii din acea dimineaţă, inclusiv consultarea tabloidelor, dezvăluiră faptul că domnul Bianco trebuia să ajungă în Fort Lauderdale pentru un turneu de polo.

În timp ce *Orion Lady* navigă spre nord-nord-vest ca să înconjoare Cuba prin Canalul Yucatán, nava Q *Chesapeake* porni să-i taie calea.

---

[27] Sigur, părinte (n.tr.).

[28] Ce doriţi? (n.tr.)

CAPITOLUL UNSPREZECE

Pe lista de şobolani erau trecute o sută şaptesprezece nume. Erau incluse şi nume de oficialităţi de pe listele de plăţi din optsprezece ţări. Două dintre acestea erau Statele Unite ale Americii şi Canada, celelalte şaisprezece aflându-se în Europa. Înainte să ordone eliberarea Letiziei Arterial din închisoarea din New York, Cobra insistă să se facă cel puţin un test rapid, ales la nimereală. Îl alese pe Herr Eberhardt Milch, inspector vamal din portul Hamburg. Cal Dexter zbură în portul hanseatic ca să dea veştile proaste.

Fu o întâlnire oarecum confuză, aranjată la cererea americanului, în sediul principal al Direcţiei Vamale din Hamburg, de pe Rödingsmarkt.

Dexter era flancat de reprezentantul DEA din Germania, care era deja cunoscut în delegaţia germană. La rândul său, acesta rămase perplex în faţa statutului bărbatului de la Washington, de care nu mai auzise niciodată. Dar instrucţiunile primite de la sediul central al DEA de pe Army Navy Drive erau scurte şi succinte: are putere mare; cooperează.

Doi bărbaţi veniseră de la Berlin, unul de la ZKA, Vama Federală Germană, iar celălalt de la Divizia de Criminalitate Organizată din cadrul Poliţiei Federale, BKA. Al cincilea şi al şaselea erau localnici, hamburghezi de la vama de stat şi poliţia de stat. Cel de la vama de stat era gazda; se întâlniră în biroul lui. Dar Joachim Ziegler, de la Divizia de Criminalitate Organizată din cadrul Vămii, cel mai înalt în rang, îl întâmpină pe Dexter.

Dexter vorbi pe scurt. Nu era nevoie de explicaţii; cu toţii erau profesionişti şi cei patru germani ştiau că nu li s-ar fi cerut să îi primească pe cei doi americani dacă nu ar fi fost ceva în neregulă. Nu era nevoie nici de interpreţi.

Dexter le spuse doar că DEA din Columbia obţinuse

anumite informaţii, ceea ce fu înţeles perfect. Cuvântul „informator” atârna în aer, dar nimeni nu îl pronunţa. Aveau cafea în faţă, dar nimeni nu bău.

Dexter îi dădu câteva hârtii lui Herr Zigler, care le analiză cu atenţie şi le dădu mai departe colegilor săi. Bărbatul de la ZKA Hamburg fluieră uşor.

— Îl ştiu, mormăi el.

— Şi? întrebă Ziegler.

Era extrem de ruşinat. Germania era nemaipomenit de mândră de marele şi ultramodernul ei Hamburg. Faptul că americanii îl informaseră, era îngrozitor.

Bărbatul ridică din umeri.

— Resursele umane trebuie să aibă detaliile complete, desigur. Din câte îmi aduc eu aminte, are o carieră lungă în acest post şi mai are câţiva ani până la pensie. Nicio pată în cazier.

Ziegler lovi foile din faţa lui.

— Şi dacă aţi primit informaţiile greşite? Dacă aţi fost dezinformat?

Drept răspuns, Dexter îi mai împinse câteva foi pe masă. Acelea erau factorul decisiv. Joachim Ziegler le studie. Extrase de cont. De la o mică bancă privată din Grand Cayman. Secrete. Dacă şi acelea erau reale... Oricine poate să prezinte extrase de cont deoarece nu pot fi verificate niciodată. Dexter vorbi:

— Domnilor, cu toţii înţelegem regulile ce ţin de „numai ce trebuie ştiut”. Nu suntem începători în treaba asta. Probabil că aţi înţeles că există o sursă. Trebuie să protejăm această sursă orice ar fi. În plus, nu vă veţi dori să arestaţi imediat pe cineva şi să vă treziţi cu un caz bazat pe acuzaţii ce nu pot fi confirmate pe care nu le-ar accepta nicio curte judecătorească din Germania. Pot să sugerez o strategie?

Propuse o operaţiune sub acoperire. Milch avea să fie

urmărit pe ascuns până ce intervenea foarte personal în cazul sosirii unui anumit container sau unei anumite încărcături, asistând la toate formalităţile. Apoi, avea să aibă loc o inspecţie-surpriză, aparent la întâmplare, o selecţie aleatorie a unui subaltern.

Dacă informaţiile primite de la Cobra erau adevărate, Milch va trebui să intervină pentru a-l opri pe subalternul său. Altercaţia lor va fi întreruptă, tot accidental, de un ofiţer ZKA în trecere. Ordinele Diviziei de Criminalitate vor avea întâietate. Containerul va fi deschis. Dacă nu era nimic înăuntru, americanii se înşelaseră. Aveau să urmeze scuze multiple. Nu se întâmpla nimic rău. Dar telefonul fix şi telefonul mobil al lui Milch tot aveau să fie ascultate timp de câteva săptămâni.

Le luă o săptămână să pregătească totul şi apoi încă o săptămână pentru ca trucul să poată fi folosit. Containerul în chestiune era unul dintre sutele transportate de un vapor imens venit din Venezuela. Un singur om observă cele două cercuri mici, unul înscris în celălalt, şi crucea malteză circumscrisă celui interior. Inspectorul Milch dădu personal permisiunea de a fi încărcat în camionul care aştepta să ducă încărcătura în interiorul ţării.

Şoferul, care se dovedi a fi albanez, se afla la ultima barieră care, după ce se ridică, fu coborâtă din nou. Un vameş tânăr, cu obraji rozalii, făcu semn camionului să tragă într-o parte.

— Control inopinat, spuse el. *Papiere, bitte.*[29]

Albanezul păru uluit. Avea documentele verificate, semnate şi ştampilate. Se supuse şi dădu un telefon rapid. Neputând să fie auzit din cabina sa înaltă, rosti câteva fraze în albaneză.

Vama din Hamburg avea în mod normal două modalităţi de control inopinat pentru camioane şi încărcăturile lor.

[29] Documentele, vă rog – din lb. germană (n.tr.).

Cea superficială se realiza prin raze X; cealaltă prin „deschidere”. Tânărul ofiţer era de fapt un agent ZKA, de aceea părea a fi un nou venit în acest post. Făcu semn spre platforma dinspre zona rezervată verificărilor majore. Fu întrerupt de un ofiţer cu un grad mult mai mare, care veni în fugă de la casa de control.

Un *inspektor* foarte nou, foarte tânăr şi foarte neexperimentat nu se ceartă cu un *Oberinspektor* veteran. Dar acesta făcu exact asta. Vârstnicul protestă. Dăduse permisiunea de trecere camionului pe baza propriului său control. Nu mai era nevoie de o a doua verificare. Nu făceau decât să piardă timp. Nu observă mica berlină care oprise în spatele lui. Doi agenţi ZKA, îmbrăcaţi în civil, coborâră şi îşi arătară insignele.

— *Was ist los da?*[30] întrebă unul dintre ei, destul de prietenos.

Rangul era important în birocraţia germană. Agenţii ZKA erau egali în rang cu Milch, dar făcând parte din Divizia Criminalitate, aveau prioritate. Containerul fu aşadar deschis. Sosiră şi câinii. Conţinutul fu descărcat. Câinii ignorară încărcătura, dar începură să adulmece şi să scoată zgomote în capătul containerului. Făcură măsurători. Interiorul era mai scurt decât exteriorul. Camionul fu mutat într-un atelier echipat complet. Echipa de la vamă merse odată cu el. Cei trei bărbaţi de la ZKA, doi la vedere, şi cel tânăr aflat sub acoperire, aflat la primul lui caz real, continuară şarada.

Omul cu oxiacetilenă tăie panoul fals. Când bucăţile din spatele său fură cântărite se dovediră a fi două tone de cocaină Columbiană pură. Albanezul era deja încătuşat. Se păstră povestea de ochii lumii că toţi patru, inclusiv Milch, reuşiseră un lucru remarcabil oprind o cantitate atât de mare de cocaină, în ciuda greşelii de mai devreme a lui

[30] Ce se întâmplă aici? – din lb. germană (n.tr.)

Milch, care era de înţeles. La urma urmei, compania importatoare era un depozit de cafea foarte respectabil din Düsseldorf. În timp ce beau nişte cafea ca să sărbătorească, Milch se scuză şi se duce la toaletă ca să dea un telefon.

Greşeală. Era interceptat. Fiecare cuvânt fu ascultat într-o dubiţă aflată la cinci sute de metri distanţă. Unul dintre oamenii de la masă primi un telefon. Când Milch reveni de la baie, fu arestat.

Începu să protesteze imediat ce fu aşezat în sala de interogatoriu. Nu se aduse vorba despre vreun cont bancar din Grand Cayman. Căzuseră de comun acord cu Dexter să nu facă asta deoarece ar fi fost dat de gol informatorul din Columbia. Dar îi şi oferi lui Milch o apărare de primă clasă. Ar fi putut să pledeze că „toţi facem greşeli”. Ar fi fost greu de dovedit că făcuse asta de ani buni. Sau că urma să iasă la pensie extrem de bogat. Un avocat bun l-ar fi putut scoate pe cauţiune până la lăsarea nopţii şi să obţină achitare la proces, dacă se mai ajungea şi la asta. Cuvintele folosite în apelul interceptat erau codate; o referinţă inofensivă legată de faptul că va întârzia acasă. Numărul la care sunase nu era al soţiei sale, ci al unui telefon mobil care avea să dispară imediat. Dar cu toţii sunăm la numere greşite.

Inspectorul-şef Ziegler, care pe lângă faptul că avea o carieră în Vamă, avea şi o diplomă în drept, ştia cât de slabă îi era mâna. Dar voia să oprească acele două tone de cocaină să intre în Germania şi reuşise.

Albanezul, dur ca piatra, nu scotea niciun cuvânt, în afară de faptul că el era doar un simplu şofer. Poliţia din Düsseldorf percheziţionă depozitul de cafea unde câinii o luară razna din cauza aromei de cocaină, pe care fuseseră antrenaţi să o diferenţieze de cafea, cea din urmă fiind folosită adesea ca să o acopere.

Apoi Ziegler, care era un poliţist bun, decise să-şi urmeze bănuielile. Milch nu ştia să vorbească albaneză. Foarte rar ştia cineva, în afară de albanezi. Îl puse pe Milch în faţa unei oglinzi false, dar cu sunetul din sala de interogatoriu vecină dat la maxim şi clar. Putea să urmărească cum era interogat albanezul.

Interpretul care vorbea albaneză punea întrebările adresate de ofiţerul german şoferului şi traducea răspunsurile, întrebările erau previzibile. Milch le înţelegea, erau adresate în limba lui, dar se baza pe interpret ca să înţeleagă răspunsurile. Deşi albanezul îşi susţinea de zor inocenţa, ce se auzi în difuzoarele din camera lui Milch fu mărturisirea că, în cazul în care ar fi întâmpinat probleme la docurile din Hamburg, trebuia să apeleze imediat la un anume *Oberinspektor* Eberhardt Milch care avea să rezolve totul şi să-l trimită mai departe fără să fie nevoie de inspectarea încărcăturii.

Atunci Milch cedă. Mărturisirea sa completă dură aproape două zile şi fu nevoie de o echipă de stenografi ca să o transcrie pe toată.

Orion Lady plutea în acea întindere largă aflată între bazinul de sud al Caraibilor şi estul Nicaraquei când căpitanul său, îmbrăcat într-o uniformă tropicală albă şi imaculată, stând pe punte lângă cârmaci, văzu ceva ce-l făcu să clipească de uimire.

Verifică imediat radarul. Nu era niciun vas pe o rază de kilometri întregi, de la un orizont la altul. Dar elicopterul era cu certitudine un elicopter. Şi venea direct din faţă, aproape de apa albastră. Ştia perfect ce transporta, întrucât ajutase la încărcare cu treizeci de ore în urmă, şi simţi primul fior de teamă. Elicopterul era mic, dar când ajunse deasupra punţii din faţă şi se întoarse ca să zboare deasupra lui, cuvintele Marina Americană din partea de jos erau de neconfundat. Sună în cabina principală ca să-şi

alerteze angajatorul.

Nelson Bianco i se alătură pe punte. Playboyul era îmbrăcat cu o cămaşă Hawaiiană înfloratăă, pantaloni scurţi lejeri şi era desculţ. Părul negru era vopsit ca de obicei şi dat cu gel, iar în mână ţinea obişnuitul său trabuc Cohiba, marca sa distinctivă. Neobişnuit în cazul său, şi numai din cauza încărcăturii din Columbia, nu avea la bord cinci sau şase prostituate.

Cei doi bărbaţi priviră cum Little Bird se aşeză în formaţie, iar apoi zăriră în locul uşii pasagerului, bine prins în chingi şi întors spre ei, un soldat SEAL îmbrăcat tot în negru. Ţinea în mână o puşcă M-14 aţintită asupra lor. O voce tună din megafonul mic.

— *Orion Lady, Orion Lady,* suntem Forţele navale ale Statelor Unite ale Americii. Vă rugăm opriţi motoarele. Venim la bord.

Bianco nu-şi dădea seama cum aveau să facă asta. Avea un heliport, dar elicopterul său Sikorsky era parcat acolo, cu o prelată peste el. Apoi, căpitanul îi dădu un cot şi îi arătă în faţă. Trei puncte mici şi negre în apă, unul mare, două mici se îndreptau rapid spre ei.

— Viteză maximă, sări Bianco. Înainte cu viteză maximă.

Fu o reacţie prostească, aşa cum îşi dădu imediat seama căpitanul.

— Şefule, nu vom putea niciodată să-i pierdem. Dacă încercăm, o să ne dăm de gol.

Bianco se uită la elicopterul Little Bird, la bărcile rigide imense care veneau în goană şi puşca aţintită spre capul lui de la o distanţă de cincizeci de metri. Nu avea ce să facă altceva decât să facă pe neştiutorul. Dădu din cap.

— Opreşte motoarele, ordonă el şi se dădu la o parte.

Vântul îi ciufuli părul, după care se potoli. Bianco le zâmbi larg şi făcu semn cu mâna ca un om care e bucuros să coopereze. Soldaţii SEAL ajunseră la bord în cinci

minute.

Locotenentul Casey Dixon fu extrem de politicos. I se spusese că ţinta sa „căra”; şi asta era suficient. Refuză şampania oferită lui şi oamenilor săi şi strânse proprietarul şi echipajul la un loc pe pupă, sub ameninţarea armei. *Chesapeake* nu apăruse încă la orizont. Scafandrul îşi puse echipamentul şi sări în apă. Rămase acolo o jumătate de oră. Când reveni, raportă că nu existau uşi secrete în cală, nici umflături şi nici funii de nailon care să atârne.

Echipa de verificare începu să caute. Li se spusese că apelul scurt şi speriat al unui preot menţionase o „cantitate mare”. Dar cât însemna asta?

Cockerul prinse mirosul şi găsi o tonă de cocaină. *Orion Lady* nu era una dintre navele în care Juan Cortez construise o ascunzătoare practic de nedescoperit. Bianco se gândise că avea să scape doar prin pura lui aroganţă. Credea că un iaht atât de luxos, bine cunoscut în oazele cele mai scumpe şi cele mai faimoase din lume de la Monte Carlo până în Fort Lauderdale, ar fi deasupra oricăror bănuieli, şi el de asemenea. Dar dacă nu ar fi fost un preot iezuit bătrân care înmormântase patru trupuri torturate într-o junglă, poate că ar fi avut dreptate.

Încă o dată, la fel ca în cazul ZBS, nasul extrem de sensibil al cockerului provocă suspiciuni cu privire la un anumit panou care se afla în podeaua camerei motoarelor. Aerul era prea proaspăt; fusese ridicat de curând. Ducea la santine.

La fel ca britanicii în Atlantic, echipa de verificare îşi puse măşti de respirat şi se strecură în santine. Chiar şi într-un iaht luxos, santinele tot miros urât. Unul câte unul, baloturile ieşiră afară şi soldaţii SEAL care nu păzeau prizonierii le ridicară la suprafaţă şi le aşezară între cabina principală şi heliport. Bianco protestă zgomotos că el nu avea nicio idee ce erau... totul fusese o capcană... o

neînţelegere... îl cunoştea pe guvernatorul din Florida. Ţipetele lui fură reduse la mormăieli când i se puse o cagulă neagră pe cap. Comandantul Dixon trimise o rachetă grena în aer şi drona Global Hawk Michelle opri bruiajul. De fapt, *Orion Lady* nici măcar nu încercase să transmită vreun mesaj. Când avu din nou acces la comunicaţie, Dixon anunţă echipajul de pe *Chesapeake* că poate să se apropie.

Două ore mai târziu, Nelson Bianco, căpitanul şi echipajul său ajunseră în închisoarea de la bord, alături de cei şapte bărbaţi care supravieţuiseră din cele două bărci cu motor. Playboyul milionar nu se amesteca de obicei cu astfel de oameni şi nu îi plăcea compania. Dar aceştia aveau să fie companionii şi comesenii săi o lungă perioadă de timp şi preferinţa sa faţă de tropice avea să fie satisfăcută peste măsură în mijlocul Oceanului Indian. Numai că prostituatele nu erau incluse în meniu.

Până şi bărbatul cu explozibilul avea regrete.

— Chiar trebui să o distrugem, domnule? E atât de frumoasă.

— Astea sunt ordinele, răspunse comandantul. Fără excepţii.

Soldaţii SEAL priviră de pe *Chesapeake* cum *Orion Lady* explodează şi se scufundă.

— Hooyah, spuse unul dintre ei, dar cuvântul care în mod normal era folosit de soldaţii SEAL pentru a-şi arăta bucuria, de data aceasta fu rostit oarecum cu regret.

Când marea fu liberă din nou, *Chesapeake* porni. O oră mai târziu, un alt transportator trecu pe lângă el, iar căpitanul nu văzu prin binoclu decât o altă navă comercială care-şi vedea de treaba ei şi o ignoră.

În Germania, FLO aveau parte de o zi grozavă. În mărturisirile sale abundente, acum îngropat sub numeroase straturi de protecţie ca să fie ţinut în viaţă,

Eberhardt Milch nominalizase o duzină de importatori majori ale căror încărcături le lăsase să treacă prin portul din Hamburg. Toţi fuseseră percheziţionaţi şi închişi.

Poliţia federală şi poliţia de stat cercetau depozite, pizzerii (paravanul preferat al ’Ndranghetei din Calabria), magazine alimentare şi ateliere specializate în sculpturi etnice din America de Sud. Deschideau transporturi de fructe tropicale la conservă pentru punguţa de pudră albă aflată în fiecare conservă şi distrugeau idolii mayaşi din Guatemala. Mulţumită unui singur om, operaţiunea lui Don din Germania fu ruinată.

Dar Cobra ştia foarte bine că dacă importurile de cocaină treceau de punctul de predare, pierderea lor era suportată de bandele europene. Numai înainte de acel punct pierderea era a Cartelului. Asta includea containerul cu panou fals din Hamburg care nu părăsise niciodată docurile şi încărcătura de pe *Orion Lady* care fusese destinată bandei cubaneze din sudul Floridei, şi care se presupunea că era încă pe mare. Faptul că nu sosise în Fort Lauderdale nu fusese observat, încă.

Dar Lista cu Şobolani se dovedi utilă. Cobra alesese şobolanul din Hamburg la nimereală, unul dintre cele o sută şaptesprezece numere, şanse prea mici ca să fi fost totul inventat.

— Eliberăm fata? întrebă Dexter.

Devereaux încuviinţă. Lui personal nu-i păsa. Capacitatea lui de a simţi compasiune era practic egală cu zero. Dar îi servise scopul.

Dexter puse totul în mişcare. Datorită unei intervenţii discrete, inspectorul Paco Ortega de la UDYCO din Madrid fusese promovat în funcţia de inspector-şef. I se promiseseră în curând Julio Luz şi banca Guzman.

Dincolo de Atlantic, îl ascultă pe Cal Dexter şi-şi plănui înşelătoria. Un tânăr ofiţer sub acoperire jucă rolul

manipulantului de bagaje. Fu arestat cu multă vânzoleală într-un bar şi presa primi nişte ponturi. Reporterii intervievară barmanul şi doi clienţi fideli care susţinură povestea.

Acţionând în funcţie de alte informaţii fără sursă, *El País* publică un reportaj stufos despre apariţia unei bande care încerca să folosească manipulanţii de bagaje pentru a strecura droguri în valizele unor călători care nu suspectau nimic, în aeroportul Barajas, cu destinaţia aeroportul Kennedy din New York. Cei mai mulţi dintre membrii bandei fugiseră, dar un astfel de manipulant de bagaje fusese prins şi dăduse numerele zborurilor la care deschisese valizele oamenilor după controlul de securitate, ca să bage pungi cu cocaină. În unele cazuri, îşi aduse aminte chiar şi cum arătau valizele.

Domnului Boseman Barrow nu-i plăceau pariurile. Nu îi plăceau cazinourile, zarurile, cărţile de joc şi nici cursele de cai. Dar dacă ar fi fost, trebuia să recunoască, ar fi pus cu siguranţă un pariu mai mare pe faptul că Letizia Arterial avea să fie condamnată la mulţi ani de închisoare. Şi ar fi pierdut.

Dosarul din Madrid ajunse la DEA din Washington şi o autoritate necunoscută ordonă ca o copie a acelor secţiuni care au de-a face cu clienta domnului Barrow să ajungă la procuratura districtului Brooklyn. Odată ajuns acolo, trebuia să se acţioneze. Nu toţi avocaţii sunt răi, oricât de demodată ar părea ideea asta. Procuratura îl informă pe Boseman în legătură cu veştile de la Madrid. Imediat acesta întocmi o moţiune de respingere a acuzaţiilor. Chiar dacă nu se dovedise neapărat inocenţa fetei, îndoielile erau acum mult prea mari.

Avu loc o audiere în biroul unui judecător care fusese coleg de facultate cu Boseman Barrow şi moţiunea fu acceptată. Soarta Letiziei Arterial trecu din biroul

procurorului în mâinile ICE, Departamentul de Imigrări. Aceştia hotărâră că, deşi nu mai urma să fie judecată, Columbiana nu putea nici să stea în Statele Unite. Fu întrebată unde ar dori să fie deportată şi alese Spania. Doi poliţişti de la ICE o conduseră până la aeroportul Kennedy.

Paul Devereaux ştiu că prima sa acoperire nu avea să mai funcţioneze mult timp. Acea acoperire consta de fapt în inexistenţa sa. Studiase cu fiecare fărâmă de informaţie pe care o putuse obţine persoana şi caracterul unui anume Don Diego Esteban, omul despre care se credea, dar nu se dovedise niciodată, că era liderul suprem al Cartelului.

Iar acest hidalgo nemilos, acest aristocrat cu descendenţă spaniolă post-imperialistă, rămăsese neatins atât de mult timp din mai multe motive.

Unul dintre ele era faptul că absolut toată lumea refuza să depună mărturie împotriva lui. Altul era dispariţia convenabilă a oricărei persoane care era împotriva sa. Dar nici măcar aceste lucruri nu ar fi fost de ajuns dacă nu avea o susţinere politică uriaşă. Avea multă influenţă în locuri importante.

Dona mereu pentru cauzele bune, totul fiind făcut public. Dota şcoli, spitale, oferea burse; şi o făcea mereu pentru cei din cartierele sărace.

Mult mai discret, făcea donaţii nu doar unui partid politic, ci tuturor, inclusiv celui al preşedintelui Juan Manuel Santos care jurase că va face praf industria cocainei. În fiecare caz, permitea ca aceste daruri să fie ştiute doar de cei care contau. Plătea chiar şi pentru creşterea copiilor poliţiştilor sau ai vameşilor morţi, deşi colegii lor suspectau cine ordonase uciderea lor.

Şi mai presus de toate, intrase în graţiile Bisericii Catolice. Dacă mănăstirea sau casa unui preot avea probleme, el avea să plătească pentru restaurări. Şi o făcea în mod foarte vizibil, inclusiv dovezile regulate de

credinţă exact în mijlocul ţăranilor şi funcţionarilor publici din biserica parohiei; aceasta era lipită de vila sa de la ţară, adică reşedinţa sa rurală oficială, care nu avea legătură cu numeroasele şi diversele ferme pe care le deţinea sub nume false, unde se întâlnea cu ceilalţi membri ai Frăţiei pe care o crease ca să producă şi să comercializeze până la opt sute de tone de cocaină anual.

— Este un maestru, cugetă Devereaux cu admiraţie.

Spera că Don nu citise şi *Ping Fa, Arta războiului.*

Cobra ştia că lista lungă de încărcături ratate, agenţi arestaţi şi reţele de cumpărători distruse nu avea cum să mai fie considerată pură coincidenţă prea mult timp. Un om inteligent poate accepta un număr limitat de coincidenţe, şi cu cât e mai mare nivelul de paranoia, cu atât numărul de coincidenţe acceptate e mai mic. Prima acoperire, inexistenţa, nu va mai exista în curând şi Don îşi va da seama că avea un inamic nou, mult mai periculos, care nu juca după reguli.

După aceea, urma acoperirea a doua: invizibilitatea. Sun Tsu spunea că un om nu poate învinge un inamic invizibil. Bătrânul şi înţeleptul chinez trăise cu mult înaintea lumii Cobrei, înţesată de tehnologie ultramodernă. Dar erau arme noi care puteau să-l menţină invizibil pe Cobra după ce Don îşi dădea seama că exista un nou inamic.

Un factor primar în expunerea existenţei sale avea să fie Lista cu Şobolani. Era prea mult să scoată la lumină o sută şaptesprezece oficialităţi corupte într-o serie de atacuri pe două continente. Avea să aducă şobolanii în tocătorul FLO foarte încet până când pica fisa undeva în Columbia. Şi oricum, mai devreme sau mai târziu, avea să aibă loc o scurgere de informaţii.

Dar în acea săptămână de august, îl trimise pe Cal Dexter să dea veşti proaste la trei autorităţi guvernamentale sub condiţii, spera el, de discreţie

maximă.

Într-o săptămână grea de călătorii şi consultaţii, Cal Dexter informă autorităţile din Statele Unite că era un tip rău la docurile din San Francisco; italienii aflară că aveau un vameş corupt în Ostia; iar spaniolii ar trebui să înceapă să urmărească un supraveghetor de la docul din Santander.

În fiecare caz, îi rugă să aranjeze o descoperire accidentală a unui transport cu cocaină care putea duce la arestarea necesară. Fu asigurat că rugăminţile îi vor fi ascultate.

Cobra nu dădea doi bani pe bandele de pe străzile americane şi europene. Nenorociţi! ăia nu erau problema lui. Dar de fiecare dată când unul dintre ajutoarele Cartelului părăsea jocul, rata de interceptare creştea exponenţial. Şi înainte de predarea la porţile docurilor, pierderea era suferită de Cartel.

Iar comenzile trebuiau să fie înlocuite. Şi reumplute. Şi asta nu era posibil.

Desigur că Álvaro Fuentes nu avea de gând să traverseze Atlanticul până în Africa într-un vas de pescuit urât mirositor aşa cum era *Belleza del Mar.* Ca mână dreaptă a lui Alfredo Suárez, plecă pe *Arco Soledad,* un vas comercial de şase mii de tone.

Era suficient de mare încât să aibă o cabină frumoasă, nu mare, dar privată, care fu ocupată de Fuentes. Căpitanul nemulţumit trebui să împartă cabina cu paturi suprapuse cu ofiţerul secund, dar ştia unde-i era locul şi nu obiectă.

Aşa cum ceruse Don, *Arco Soledad* fusese redirecţionată din Monrovia, Liberia către Guineea-Bissau, unde se părea că exista problema. Dar tot avea la bord cinci tone de cocaină pură.

Era unul dintre acele vase comerciale modificate de Juan

Cortez. Sub nivelul apei, căra două stabilizatoare sudate în cală. Dar aveau scop dublu. Pe lângă faptul că stabilizau vasul ca să poată naviga şi ofereau echipajului un drum mai blând în apele neliniştite, erau goale pe dinăuntru şi fiecare conţinea două tone şi jumătate de cocaină, împachetate cu grijă.

Problema principală cu încărcăturile sub apă era că puteau să fie încărcate şi golite doar dacă vasul era scos din apă. Asta însemna că era nevoie de ceva foarte complex, un doc uscat în care să nu existe martori, sau să stea la mal până ce se ducea mareea, ceea ce presupunea câteva ore de aşteptare.

Dar Cortez potrivise practic nişte prinzători invizibile cu care un scafandru ar fi putut să scoată rapid panourile din fiecare stabilizator. Odată ce acestea erau luate, baloturile, care erau învelite în materiale rezistente la apă şi strânse împreună, puteau să fie scoase şi lăsate să se ridice la suprafaţă pentru a fi luate la bord de bărcile „primitoare” din larg.

Şi în cele din urmă, *Arco Soledad* avea o încărcătură perfect legitimă de cafea în cală şi documente prin care putea să dovedească faptul că fusese plătită şi era aşteptată de o companie importatoare din oraşul Bissau. Acolo se terminau veştile bune.

Veştile proaste erau că *Arco Soledad* fusese observată demult conform descrierii lui Juan Cortez şi fotografiată din aer. În timp ce traversa longitudinea de treizeci şi cinci de grade, Global Hawk Sam o surprinse, compară informaţiile, realiză identificarea şi informă sediul din Creech, Nevada.

Nevada transmise Washingtonului, iar depozitul amărât din Anacostia anunţă nava *Balmoral,* care porni spre interceptare. Înainte ca maiorul Pickering şi scafandrii săi să ajungă în apă, ştiau deja ce caută, unde se află şi cum să opereze închizătorile secrete.

În primele trei zile petrecute pe apă, Álvaro Fuentes respectă cu stricteţe instrucţiunile primite. La fiecare trei ore, zi şi noapte, trimise e-mailuri către „soţia” lui din Baranquilla, care îl aştepta să se întoarcă. Erau atât de banale şi de comune pentru cei care călătoreau pe mare încât în mod normal NSA din Fort Meade, Maryland, nu s-ar fi deranjat să le bage în seamă. Dar, preveniţi de dinainte, fiecare fu luat din spaţiul cibernetic şi trimis la Anacostia.

Când Sam, aflată la douăsprezece mii de metri altitudine, văzu *Arco Soledad* şi *Balmoral* la şaizeci şi cinci de kilometri distanţă unul de celălalt, activă dispozitivele de bruiaj deasupra navei comerciale şi Fuentes intră într-o zonă „oarbă”. Când văzu elicopterul zburând la orizont şi apoi îndreptându-se spre el, trimise un semnal de urgenţă în afara succesiunii. Nu ajunse nicăieri.

Nu avea niciun sens ca *Arco Soledad* să încerce să opună rezistenţă mascaţilor îmbrăcaţi în negru când aceştia săriră peste balustradă. Căpitanul, prefăcându-se indignat, scoase documentele vasului, contractul pentru încărcătură şi copii după comanda de cafea din Bissau. Bărbaţii în negru nu-l băgară în seamă.

Încă urlând „piraţii”, căpitanul, echipajul şi Álvaro Fuentes fură încătuşaţi, li se puseră cagule şi fură strânşi la pupa. Când nu putură să vadă nimic, bruiajul încetă şi maiorul Pickering apelă vasul *Balmoral*. În timp ce naviga spre nava staţionată, cei doi scafandri se puseră pe treabă. Le luă mai puţin de o oră. Nu fu nevoie de câini; aceştia rămaseră pe nava-mamă.

Înainte ca *Balmoral* să ajungă lângă ei, două frânghii cu baloturi legate pluteau în apă. Erau atât de grele încât fu nevoie de macaraua de pe *Arco Soledad* ca să poată fi aduse la bord. De pe puntea navei, *Balmoral* luă drogurile în posesia sa.

Fuentes, căpitanul şi cei cinci rămaseră extrem de

tăcuţi. Chiar şi pe sub cagule auzeau cum scârţâie puntea şi cum o serie lungă de obiecte scoase din apă scoteau bufnituri puternice când erau aduse la bord. Ştiau despre ce e vorba. Nu se mai plânseră că erau atacaţi de piraţi.

Columbienii urmară încărcătura pe *Balmoral*. Îşi dădură seama că se aflau pe un vas mult mai mare, dar nu ar fi putut niciodată să spună cum se numea sau să-l descrie. De pe punte fură duşi în cală şi, cu cagulele date jos, fură mutaţi în locurile ocupate anterior de echipajul de pe *Belleza del Mar.*

Bărbaţii de la ZBS veniră şi ei la bord. În mod normal, scafandrii care se întâlneau cu *Arco Soledad* ar fi înlocuit panourile scoase de sub apă, dar ţinând cont de ce urma să se întâmple, veniră prin apă.

Omul cu explozibilul ajunse ultimul. Când ajunseră la jumătate de kilometru de navă, apăsă pe detonator.

— Mirosiţi cafeaua, glumi el în timp ce *Arco Soledad* se cutremură, fu inundată şi se duse la fund.

Şi într-adevăr, se simţi un miros uşor de cafea prăjită purtat de briza mării când tetranitratul de pentaerythritol ajunse pentru o nanosecundă la 5.000° de centigrade. Apoi dispăru.

Una dintre bărcile rigide, încă în apă, se întoarse la locul respectiv şi adună cele câteva resturi plutitoare pe care un observator cu ochi buni ar fi putut să le zărească. Acestea fură puse în plase, îngreunate şi trimise pe fundul apei. Oceanul, albastru şi calm în acea zi de august târzie, rămase aşa cum fusese dintotdeauna – gol.

Dincolo de Atlantic, lui Alfredo Suárez nu-i venea să creadă ce veşti primi şi nici nu ştia cum să îi comunice lui Don Diego şi să rămână în viaţă. Tânărul lui asistent încetase să mai transmită cu douăsprezece ore în urmă. Asta era neascultare: nebunie ori dezastru.

Primise un mesaj de la clienţii săi, cubanezii care

controlau cea mai mare parte a traficului cu cocaină din sudul Floridei, că *Orion Lady* nu ajunsese în Fort Lauderdale. Era aşteptată de către şeful de port, care păstrase pentru ea o dană foarte preţioasă. Întrebări discrete dezvăluiră faptul că şi el încercase să ia legătura cu *Orion Lady,* dar nu reuşise, întârziase trei zile şi nu răspundea.

Fuseseră câteva livrări de cocaină reuşite, dar succesiunea de livrări eşuate pe apă şi în aer şi marea lovitură de la vama din Hamburg reduseseră procentul de „livrări sigure" pe tonaj la cincizeci la sută. Îi promisese lui Don un procent „de livrări sigure" de şaptezeci şi cinci la sută. Pentru prima dată începu să se teamă că politica sa cu încărcături mari şi în număr mai redus, opusul abordării predecesorului său decedat, s-ar putea să nu funcţioneze. Deşi nu era genul de om credincios, se rugă să nu vină lucruri şi mai rele – o dovadă sigură că rugăciunile nu funcţionează întotdeauna. Aveau să vină lucruri mult mai rele.

Departe, în oraşul istoric şi rafinat Alexandria, de pe malul Potomacului, bărbatul care intenţiona să creeze acele „lucruri şi mai rele" îşi analiza campania până la acea dată.

Crease trei linii de atac. Una era să se folosească de cunoştinţele legate de toate navele comerciale pe care lucrase Juan Cortez pentru a autoriza forţele de ordine – marina, vama, paza de coastă –, să intercepteze giganţii de pe mare, să descopere „accidental" ascunzătorile şi deci să confişte cocaina şi să sechestreze vasul.

Asta deoarece majoritatea vaselor de pe lista Lloyd erau prea mari pentru a fi scufundate neobservate fără să provoace furori în lumea transporturilor şi ducând la intervenţii puternice la nivel guvernamental. Asigurătorii şi proprietarii aveau să renunţe la echipaje corupte şi să

plătească amenzi, declarând că sunt complet inocenţi, dar pierderea întregului vas era mult prea mare.

Interceptările pe mare la nivel oficial împiedicau tactica comună a încărcării cocainei la bord de pe un vas de pescuit şi descărcarea ei înainte de ancorarea într-un alt loc de transfer. Asta nu putea funcţiona mereu, şi nici măcar pentru mai mult timp. Deşi Juan Cortez era aparent un cadavru incinerat într-un mormânt din Cartagena, în curând avea să fie clar că cineva ştia mult prea multe despre toate ascunzătorile invizibile create de el. Orice subtilitate legată de găsirea acestor locuri din întâmplare de fiecare dată avea să dispară într-o zi.

În orice caz, aceste triumfuri ale autorităţilor nu rămâneau niciodată ascunse. Deveniră publice rapid şi Cartelul află totul.

A doua linie de atac era o serie de accidente neregulate şi aparent fără nicio legătură din diverse golfuri şi aeroporturi de pe cele două continente în care un ghinion teribil duse la descoperirea unui transport de cocaină şi chiar la arestarea funcţionarilor mituiţi care serviseră drept „intermediari”. Nici acestea nu puteau să rămână nişte simple accidente pentru totdeauna.

Ca spion cu experienţă de o viaţă îşi scoase pălăria, un fenomen rar, în faţa lui Cal Dexter pentru că obţinuse Lista cu Şobolani. Nu întrebase niciodată cine era informatorul dinăuntrul Cartelului, deşi era clar că povestea columbienei arestate în New York avea legătură cu asta.

Dar spera că acel informator putea să-şi găsească o gaură foarte adâncă în care să se ascundă deoarece nu mai avea cum să-i menţină pe intermediari liberi prea mult timp. Pe măsură ce numărul de operaţiuni reuşite din Statele Unite şi din porturile europene creştea, avea să devină clar că cineva deconspirase nume şi funcţii.

Veştile bune, pentru cineva care ştia câte ceva despre

interogări şi care îl făcuse să cedeze pe Aldrich Ames, erau că aceşti funcţionari, deşi lacomi şi lipsiţi de scrupule, nu erau „oameni duri”, obişnuiţi cu legile lumii criminale. Germanul care fusese descoperit turuia de zor ca o moară stricată. La fel aveau să facă şi ceilalţi. Aceste mărturisiri înlăcrimate aveau să declanşeze arestări în lanţ şi închideri. Orice intercepţie viitoare, fără ajutor oficial, avea să explodeze. Asta făcea parte din planul lui.

Dar asul lui din mânecă era al treilea plan în care investise atât de mult timp şi atât de mult din bugetul său în timpul perioadei permise pentru pregătiri.

El îl numea factorul-surpriză şi-l folosise ani de zile în lumea spionajului, încât James Jesus Angleton, predecesorul său de la CIA, îl numise cândva „nebunia oglinzilor”.

Însemna dispariţia lipsită de orice explicaţie, una după alta, a încărcăturilor.

Între timp, avea să mai dea numele şi detaliile a patru şobolani. În săptămâna din mijlocul lunii septembrie, Cal Dexter călători la Atena, Lisabona, Paris şi Amsterdam. În fiecare caz, dezvăluirile lui provocară şoc şi groază, dar în fiecare caz primi asigurarea că fiecare arestare va avea loc în cadrul unui „accident” foarte bine aranjat, ce implica un viitor transport de cocaină. Descrise „atacul” de la Hamburg şi-l propuse drept model de urmat.

Le spuse europenilor doar că exista un ofiţer vamal corupt în Pireu, portul din Atena; portughezii aveau un primitor de mită în micuţul, dar aglomeratul golf Algarve din Faro; Franţa proteja un şobolan destul de mare în Marsilia; iar olandezii aveau o problemă în cea mai mare destinaţie a încărcăturilor din Europa, Europoort, Rotterdam.

Francisco Pons ieşea la pensie şi era al naibii de fericit. Se liniştise cu soţia sa casnică şi durdulie, Victoria, şi

găsise chiar şi un cumpărător pentru avionul său Beech King Air. Îi expusese situaţia omului pentru care traversa Atlanticul, un anume domn Suárez, care acceptase explicaţia lui legată de vârstă şi rigiditate şi căzuseră de comun acord că în septembrie avea să fie ultima sa călătorie pentru Cartel.

Nu era chiar atât de rău, îi explicase el lui señor Suárez; copilotul său tânăr şi dornic abia aştepta să devină căpitan şi să câştige leafa de căpitan. Cât despre un avion nou şi mai bun, oricum era nevoie de aşa ceva. Aşa că Pons se alinie pe pista din Boavista şi decolă. Sus, punctuleţul în mişcare fu scanat de drona Global Hawk Sam şi înregistrat în baza de date.

Memoria principală se ocupă de restul. Identifică punctuleţul în mişcare ca fiind un King Air, care venea de pe moşia Boavista, că un Beech King Air nu putea să traverseze Atlanticul fără rezervoare de combustibil extraaflate înăuntrul său, şi că se îndrepta spre nord-est către longitudinea treizeci şi cinci. Dincolo de ea, era numai Africa. Cineva din Nevada le transmise maiorului João Mendoza şi echipajului său de la sol să se pregătească.

Avionul Beech parcursese două ore de zbor şi aproape că terminase combustibilul din rezervoarele principale de pe aripă, iar copilotul preluase conducerea. Mult mai jos şi undeva în faţă, Buccaneerul simţi puterea propulsoarelor, porni pe pistă şi se ridică deasupra apei întunecate. Era o noapte fără lună.

Şaizeci de minute mai târziu, brazilianul se afla la locul de interceptare, zburând în cerc la o viteză de trei sute de noduri. Undeva în sud-vestul său, invizibil în întuneric, King Air înainta acum cu combustibilul din cisternele de rezervă, cu cei doi oameni care pompau combustibil în spatele cabinei de zbor.

— Urcă până la trei mii şase sute de metri, continuă virajul de gradul unu, comunică vocea caldă din Nevada.

La fel ca Lorelei, era o voce frumoasă care îi atrăgea pe bărbaţi la moarte. Motivul indicaţiei era că Sam raportase că avionul King Air luase altitudine şi zbura deasupra unui strat de nori.

Chiar şi fără lună, stelele de deasupra Africii erau nemaipomenit de strălucitoare şi un strat de nori era ca un aşternut alb, care reflectă lumina şi arată umbrele de pe suprafaţa pală. Buccaneerul fu poziţionat la opt kilometri în spatele lui King Air şi la trei sute de metri deasupra. Mendoza scană platoul palid din faţa lui. Nu era perfect plat; erau grupuri de altocumulus prin el. Încetini puţin de teamă să nu îl depăşească prea repede.

Apoi îl văzu. Doar o umbră între două văi de nori cumulus care întrerupea linia de stratus. Apoi dispăru şi reapăru.

— L-am văzut, a anunţat el. Nu e nicio greşeală?

— Negativ, se auzi vocea din urechile sale. Nu mai e nimic pe cer.

— Am înţeles. Contact.

— Contact confirmat. Permisiune de atac.

Apăsă puţin acceleratorul şi distanţa se micşoră. Trase mecanismul de siguranţă. Ţinta plutea în vizorul armei, distanţa micşorându-se. Patru sute de metri.

Cele două fascicule se uniră la coada Beech-ului. Coada se făcu bucăţi, dar gloanţele pătrunseră în fuzelaj, trecând prin rezervoarele suplimentare şi ajunseră în cabina de control. Oamenii din spate muriră într-o fracţiune de secundă, aruncaţi în aer; cei doi piloţi ar fi urmat şi ei, dar combustibilul explodat îi ucise mai repede. La fel ca şi Transallul, Beech implodă, se fragmentă şi căzu în flăcări prin stratul de nori.

— Ţintă doborâtă, spuse Mendoza.

Încă o tonă de cocaină nu mai ajungea în Europa.

— Întoarce-te acasă, se auzi vocea. Cursul este...

Alfredo Suárez nu avea de ales decât să îi prezinte lui Don lista de veşti proaste pentru că fusese chemat. Maestrul Cartelului nu supravieţuise atâta timp în unul dintre cele mai rele medii de pe pământ fără un al şaselea simţ pentru pericol.

Încetul cu încetul, îl forţă pe responsabilul cu livrările să îi povestească totul. Cele două nave şi acum cele două avioane pierdute înainte de a ajunge la Guineea-Bissau; cele două bărci cu motor din Caraïbe care nu mai ajunseseră la locul lor de întâlnire şi care nu mai fuseseră văzute de atunci, inclusiv cei opt membri ai echipajelor; playboy-ul care dispăruse cu o tonă de cocaină pură destinată clienţilor cubanezi importanţi din sudul Floridei. Şi dezastrul din Hamburg.

Se aşteptase ca Don Diego să explodeze. Dar se întâmplă opusul. Don învăţase de copil că era necesar să-şi păstreze rafinamentul chiar şi atunci când era iritat din cauza unor lucruri mărunte, iar dezastrele mari implicau un calm demn de un gentleman. Îi spuse lui Suárez să rămână la masă. Îşi aprinse un trabuc din foi subţiri şi se duse să se plimbe în grădină.

În interior era atât de furios încât era capabil de crimă. Se va vărsa sânge, jură el. Vor fi urlete. Va fi moarte. Dar mai întâi, să analizeze.

Nu se putea dovedi nimic împotriva lui Roberto Cardenas. Faptul că fusese descoperit unul dintre agenţii săi plătiţi din Hamburg era probabil doar un ghinion. O coincidenţă. Dar nu şi restul. Nu cinci vase de pe apă şi două avioane din aer. Nu erau forţele de ordine – ar fi ţinut conferinţe de presă, s-ar fi dat mari şi ar fi prezentat baloturile confiscate. Era obişnuit cu asta. Îi lăsa să se bucure de firimituri. Întreaga industrie a cocainei valora

trei sute de miliarde de dolari pe an. Mai mult decât bugetul naţional al celor mai multe ţări considerate printre cele mai bogate.

Profiturile erau atât de vaste încât niciun număr de arestări nu putea să oprească armata de voluntari care ţipau să-i înlocuiască pe cei morţi sau închişi; profiturile erau atât de mari încât Gates şi Buffet păreau nişte vânzători ambulanţi. Averea lor totală era obţinută în fiecare an din cocaină.

Dar faptul că livrările nu ajungeau era un pericol. Monstrul trebuia hrănit. Dacă Frăţia era violentă şi răzbunătoare, la fel erau şi mexicanii, italienii, cubanezii, turcii, albanezii, spaniolii şi restul care aveau mafii organizate şi care aveau să măcelărească pentru un cuvânt neînţelept.

Atunci, dacă nu era o coincidenţă, motiv care nu mai părea posibil acum, cine îi fura produsul, cine îi omora echipajele şi îi făcea navele să dispară ca şi cum nici nu ar fi existat?

În viziunea lui Don, asta era trădare sau furt, care era o altă formă de trădare. Şi trădarea ducea la un singur lucru. Identificarea şi pedepsirea aspră cu violenţă. Oricine ar fi fost, trebuia să-şi înveţe lecţia. Nu era nimic personal, doar că nu puteai să îl tratezi pe Don astfel.

Se întoarse la oaspetele său care tremura de frică.

— Spune-i Executantului să vină la mine, spuse el.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Paco Valdez, executantul, şi cei doi companioni ai săi zburară în Guineea-Bissau. Don nu era pregătit să mai rişte alte dispariţii pe mare. Şi nici nu avea să le facă pe plac americanilor de la DEA, trimiţându-şi creaturile cu avioanele comerciale.

Până la sfârşitul primului deceniu al celui de-al treilea mileniu, supravegherea şi controlul tuturor pasagerilor din zborurile intercontinentale avansaseră atât de mult încât ar fi fost imposibil ca Valdez, cu înfăţişarea sa neobişnuită, să nu fie observat şi urmărit. Aşa că plecară cu avionul privat al lui Don, un Grumman G-4.

Don Diego avea completă dreptate... până într-un punct. Dar nava luxoasă cu două motoare tot trebuia să zboare în linie dreaptă din Bogotá până în Guineea-Bissau, şi asta o aduse în aria largă de patrulare a dronei Global Hawk Sam. Aşadar, Grumman fu descoperit, identificat şi înregistrat. Când auzi veştile, Cobra zâmbi satisfăcut.

Executantul fu întâmpinat la aeroportul Bissau de şeful operaţiunilor din Guineea-Bissau, Ignacio Romero. În ciuda faptului că avea vechime mai mare, Romero se purta respectuos. Pe de o parte, Valdez era emisarul preferat al lui Don, iar pe de alta, reputaţia lui inspira teamă pe toată piaţa cocainei, şi nu în ultimul rând, Romero fusese forţat să raporteze faptul că cele patru încărcături majore nu ajunseseră, două pe mare şi două în aer.

Faptul că acele încărcături se pierduseră făcea parte din factorul de risc permanent pe care îl implica acest trafic. În multe părţi, mai ales pe rutele directe către America de Nord şi Europa, aceste pierderi puteau să reprezinte cincisprezece la sută, procent pe care Don putea să-l înţeleagă, atâta timp cât explicaţiile erau logice şi convingătoare. Dar pierderile cocainei cu destinaţia Africa

de Vest, care erau responsabilitatea lui Romero, fuseseră aproape de zero, motiv pentru care procentul utilizării rutei africane către Europa crescuse în ultimii cinci ani de la douăzeci şi cinci la şaptezeci şi cinci la sută din total.

Romero era foarte mândru de cifrele sale de „sosiri sigure”. Avea o flotă mică de canoe Bijagos şi câteva bărci „de pescuit” rapide la dispoziţie, toate echipate cu GPS pentru a asigura locurile de întâlnire de pe mare pentru transferurile de cocaină.

Pe lângă asta, avea şi armata în mâinile sale. Soldaţii generalului Gomes erau cei care făceau de fapt treaba grea în timpul descărcărilor; generalul îşi lua partea sa sub formă de cocaină şi îşi ducea propriile transporturi în nordul Europei prin nigerieni. Plătit prin armata africană de brokeri libanezi, generalul era deja un bărbat bogat în termeni mondiali şi în termeni locali, un Cresus african.

Şi apoi se întâmplase asta. Nu doar că patru încărcături se pierduseră, ci dispăruseră complet fără nicio explicaţie. Cooperarea sa cu emisarul lui Don era un lucru obligatoriu; fu uşurat să vadă că Animalul era prietenos şi se purta frumos cu el. Ar fi trebuit să se gândească mai bine.

Ca întotdeauna, când un paşaport Columbian apărea la aeroport, formalităţile dispăreau ca prin minune. Echipajul de trei persoane primi ordine să rămână în avion, să folosească facilităţile camerei VIP, acelea care erau disponibile, şi să nu părăsească niciodată G-4 fără ca o persoană să rămână la bord. Apoi, Romero îi duse pe oaspeţi în SUV-ul său scump prin oraşul măcinat de război, până la vila sa de lângă plajă, aflată la şaisprezece kilometri în afara oraşului.

Valdez adusese doi asistenţi cu el. Unul era scund, dar foarte lat şi musculos; celălalt, înalt, slab şi ciupit de vărsat. Fiecare avea o geantă care nu fusese inspectată. Toţi experţii au nevoie de instrumentele lor.

Executantul păru un oaspete nepretenţios. Ceru un vehicul al său şi o sugestie pentru un restaurant bun în afara oraşului. Romero propuse Mar Azul, care se afla pe malurile râului Mansoa, în spatele Quinhamel, pentru homarul său proaspăt. Se oferi să-i conducă pe oaspeţii săi până acolo personal, dar Valdez refuză propunerea, luă o hartă şi plecă împreună cu bărbatul musculos la volan. Fură plecaţi aproape toată ziua.

Romero era buimac. Nu păreau interesaţi de procedurile sale infailibile pentru recepţia de încărcături şi rutele către Africa de Nord şi Europa.

A doua zi, Valdez spuse că prânzul de pe malul râului fusese atât de minunat încât toţi patru ar trebui să repete experienţa. Se urcă în SUV lângă bărbatul solid care îl înlocuise pe obişnuitul şofer al lui Romero. Cel din urmă şi Slăbănogul urcară pe bancheta din spate.

Nou-veniţii păreau să cunoască bine ruta. Abia dacă aruncară o privire pe hartă şi merseră fără probleme prin Quinhamel, capitala neoficială a tribului Papei. Acest trib rămăsese fără influenţă de când preşedintele Veira, care făcea parte din el, fusese făcut bucăţi cu macetele de către armată, cu un an în urmă. De atunci, generalul Gomes, din tribul Balanţa, devenise dictatorul.

După ce ieşiră din oraş, drumul către restaurant părăsea autostrada, şi merseră pe un drum nisipos vreo zece kilometri. La jumătatea drumului, Valdez făcu semn din cap într-o parte şi musculosul viră pe un drum şi mai mic, spre o fermă de caju abandonată. În acele momente, Romero începu să implore.

— Taci, señor, spuse Executantul încet.

Cum Romero nu încetă să-şi susţină nevinovăţia, Slăbănogul scoase un cuţit subţire şi i-l puse la gât. Începu să plângă.

Ferma era puţin mai mare decât o colibă, dar avea un

scaun. Romero fu prea tulburat ca să mai observe că cineva îi fixase picioarele în podea ca să nu se mişte.

Slăbănogul şi musculosul erau practici şi dădeau dovadă de profesionalism. Valdez nu făcu nimic altceva decât să privească cu faţa lui angelică pomii de caju din împrejurimi, crescuţi prea mult şi neculeşi. Asistenţii lui îl târâră pe Romero afară din SUV, până la fermă, îl dezbrăcară până la mijloc şi îl legară de scaun. Ce a urmat dură doar o oră.

Animalul începu, deoarece îi plăcea s-o facă până ce omul interogat îşi pierdea cunoştinţa, apoi le preda sarcina oamenilor săi. Acoliţii săi folosiră săruri mirositoare ca Ignacio să-şi recapete cunoştinţa, şi după aceea Valdez pur şi simplu punea întrebările. Era doar una. Ce făcuse Romero cu încărcăturile furate?

O oră mai târziu, erau aproape gata. Bărbatul de pe scaun încetase să mai urle. Buzele lui zdrobite nu puteau decât să geamă încet un fel de „Nuuu” când, după o scurtă pauză, cei doi torţionari începeau din nou. Cel mare îl bătea, iar cel slab îl tăia. La asta se pricepeau cel mai bine.

Spre sfârşit, Romero era de nerecunoscut. Nu mai avea urechi, ochi şi nici nas. Toate degetele îi fuseseră zdrobite şi unghiile smulse. Scaunul stătea într-o baltă de sânge.

Valdez observă ceva la picioarele lui, se aplecă şi aruncă pe uşa deschisă în lumina orbitoare de afară. În câteva secunde, un câine jigărit se apropie. Avea salivă albă la bot. Era turbat.

Executantul scoase un pistol, armă şi trase o dată. Glonţul trecu prin ambele şolduri ale animalului. Creatura care semăna cu o vulpe scoase un urlet ascuţit şi se prăbuşi, cu labele din faţă încercând să mişte, picioarele din spate fiind inutile. Valdez se întoarse şi-şi băgă pistolul la loc.

— Terminaţi-l, zise el pe un ton blând. Nu a fost el.

Ce mai rămăsese din Romero, muri cu un cuţit înfipt în inimă.

Cei trei bărbaţi din Bogotá nu încercară să ascundă ce au făcut. Sarcina avea să-i revină adjunctului lui Romero, Carlos Sonora, care putea acum să preia postul. Experienţa „curăţării" avea să fie benefică şi o garanţie a loialităţii pe viitor.

Cei trei îşi dădură jos pelerinele de plastic împroşcate şi le rulară. Erau fleaşcă de transpiraţie. Când plecară, avură grijă să nu calce în saliva câinelui care era pe moarte. Zăcea chinuindu-se să respire, la un metru de bucata care-l făcuse să iasă din bârlogul său. Era un nas de om.

Escortat de Sonora, Paco Valdez îi făcu o vizită de curtoazie generalului Djalo Gomes care îi primi în biroul său din cartierul general al armatei. Explicând că acesta era obiceiul oamenilor săi, Valdez aduse un dar personal din partea lui Don Diego Esteban pentru stimatul său coleg african. Era o vază pentru flori din ceramică, lucrată cu atenţie şi pictată de mână cu multă delicateţe.

— Pentru flori, explică Valdez, pentru ca atunci când le veţi privi să vă gândiţi la relaţia noastră de camaraderie profitabilă.

Sonora traduse în portugheză. Slăbănogul aduse nişte apă din baia apartamentului. Musculosul adusese nişte flori. Arătau minunat. Generalul strălucea. Nimeni nu observă că în vază începea incredibil de puţină apă şi tulpinile florilor erau cam scurte. Valdez notă numărul telefonului din birou, unul dintre puţinele telefoane din oraş care chiar funcţiona.

Ziua următoare era duminică. Oamenii din Bogotá se pregăteau să plece. Sonora avea să-i conducă la aeroport. La jumătate de kilometru de cartierul general al armatei, Valdez ordonă o oprire. De pe telefon, operat de MTN,

singura reţea locală – folosită doar de elită, adică de albi şi de chinezi – apelă numărul de la biroul generalului Gomes.

Generalului îi trebuiră câteva minute să vină din apartamentul său până în birou. Când răspunse, se afla la un metru de vază. Valdez apăsă pe detonatorul din mână.

Explozia dărâmă aproape toată clădirea şi reduse biroul la nişte bucăţi de cărămidă. Din dictator se găsiră nişte rămăşiţe care fură duse mai târziu pe teritoriul tribului Balanţa pentru o înmormântare printre spiritele strămoşilor săi.

— Vei avea nevoie de un nou partener de afaceri, îl anunţă Valdez pe Sonora pe drumul către aeroport. Unul loial. Lui Don nu-i plac hoţii. Să te ocupi de asta.

Grumman era pregătit pentru decolare, plin ochi de combustibil. Trecu pe la nordul insulei braziliene Fernando de Noronha, unde Sam îl observă şi îl raportă. Lovitura de stat din Africa de Vest ajunse la ştirile BBC World Service TV, dar fu un reportaj fără imagini, aşa că nu circulă prea mult.

Cu câteva zile în urmă, mai apăruse o ştire care nu stârni interesul nimănui, dar de data aceasta de la CNN, din New York. În mod normal, deportarea din aeroportul Kennedy a unei tinere studente columbiene înapoi la Madrid pentru studii, după retragerea acuzaţiilor împotriva ei, nu ar fi meritat să apară la ştiri. Dar cineva trase nişte sfori undeva şi fu trimisă o echipă de filmare.

Un reportaj de două minute la ştirile de seară. Până la ora nouă seara, încetă să apară din motive editoriale. Dar atât cât dură, se văzu maşina ICE parcând la aeroport, doi agenţi escortând o tânără frumoasă cu o atitudine supusă dincolo de sala de aşteptare, după care dispărură dincolo de bariera de securitate unde grupul nu fusese oprit.

Vocea din fundal spusese simplu că domnişoara Arterial fusese victima încercării unui manipulant de bagaje din

Madrid de a-i folosi valiza, în excursia spre New York, drept mijloc de transport pentru un kilogram de cocaină, şi care fusese descoperită la verificările din Kennedy, cu câteva săptămâni în urmă. Arestul şi mărturisirea din Spania o achitaseră pe studenta Columbiană, care astfel fusese eliberată şi putuse să se întoarcă la cursurile din Madrid.

Vestea nu stârni valuri, dar fu observată şi înregistrată în Columbia. După aceea, Roberto Cardenas revăzu reportajul frecvent. Îi permitea să o privească pe fiica pe care nu o mai văzuse de ani buni, şi îi aduse aminte de mama ei, Conchita, care fusese într-adevăr foarte frumoasă.

Spre deosebire de mulţi dintre mai-marii industriei cocainei, Cardenas nu dezvoltase niciodată gustul pentru ostentaţie şi lux. Provenea din mahalale şi se luptase cu vechile carteluri ca să ajungă sus. Fusese unul dintre primii care observaseră ascensiunea lui Don Diego şi care îşi dăduseră seama de beneficiile centralizării şi ale concentrării. De aceea Don, convins de loialitatea sa, îl recrutase în noua lui Hermandad încă de la început.

Cardenas avea instinctele animalice ale timidităţii; îşi ştia pădurea, simţea pericolul şi niciodată nu rata. Avea un singur punct slab şi un avocat ale cărui vizite la Madrid fuseseră observate de un expert în calculatoare tocmai din Washington îl deconspirase. Când Conchita, care o crescuse singură pe Letizia, murise de cancer, Cardenas o scosese pe fiica sa din cuibul de vipere care reprezenta lumea în care fusese condamnat să trăiască, pentru că nu ştia ce altceva ar fi putut să facă.

Ar fi trebuit să fugă să se adăpostească după deconspirarea lui Eberhardt Milch din Hamburg. Ştia asta. „Antenele” sale nu-l dezamăgeau. Doar că refuză să facă asta. Ura locul acela care se numea „străinătate”; nu putea să-şi conducă divizia de funcţionari străini mituiţi

decât cu ajutorul unei echipe de tineri care înotau ca nişte peşti prin reciful de corali străin. El nu putea să facă asta, şi o ştia prea bine.

La fel ca o creatură din junglă, se muta constant dintr-un refugiu în altul, chiar dacă se afla în propria sa pădure. Avea cincizeci de ascunzători, în principal în zona Cartagenei şi cumpăra telefoane de unică folosinţă ca pe bomboane, pe care nu le folosea niciodată mai mult decât o dată şi apoi le arunca într-un râu. Era atât de evaziv încât uneori Cartelului îi lua o zi sau mai mult să-l găsească. Şi asta era ceva ce extrem de eficientul colonel Dos Ríos, şeful contraspionajului din Divizia Anti Drog de la Policia Judiciar, nu putea să facă.

Ascunzătorile lui tindeau să fie cabane de lucru, obscure, mobilate simplu, chiar spartane. Dar era un lucru la care chiar ţinea: îşi adora televizorul. Avea cel mai bun şi cel mai nou ecran cu plasmă şi cea mai bună antenă parabolică, obiecte care călătoreau mereu cu el.

Îi plăcea să stea în faţa lui cu un bax de bere alături, schimbând canalele prin satelit sau urmărind filme pe DVD playerul de sub ecran. Îi plăceau desenele animate deoarece coiotul Wile E. Îl făcea să râdă, deşi el nu era genul de om care să râdă. Îi plăceau dramele cu poliţişti de pe Hallmark deoarece putea să ia în râs incompetenţa criminalilor care erau mereu prinşi şi inutilitatea detectivilor care nu l-ar fi prins niciodată pe Roberto Cardenas.

Şi adora un reportaj de ştiri înregistrat pe care îl relua obsesiv. Arăta o tânără drăguţă, dar slăbită, pe un trotuar la aeroportul Kennedy. Uneori, oprea filmarea şi o privea timp de o oră. După ceea ce făcuse pentru a obţine acel video, ştia că mai devreme sau mai târziu cineva avea să comită o greşeală.

Greşeala avu loc tocmai în Rotterdam. Acest oraş

olandez foarte vechi nu ar mai fi fost recunoscut de un comerciant care locuise acolo cu o sută de ani în urmă, şi nici măcar de un englez care mărşăluise pe acolo întâmpinat cu flori şi săruturi la începutul anului 1945. Numai micul centru vechi păstrase vilele elegante ale secolului al optsprezecelea, în timp ce giganticul Europoort era modern, un al doilea oraş de oţel, sticlă, asfalt, crom, apă şi vase.

Deşi cea mai mare parte a descărcării cantităţilor enorme de petrol, care menţineau Europa în funcţiune, se realiza pe insule din ţevi şi pompe, în largul oraşului, a doua specialitate a Rotterdamului era portul său pentru containere; nu la fel de mare ca cel din Hamburg, dar la fel de modern şi de mecanizat.

Vameşii olandezi, care lucrau cu poliţia şi, aşa cum se spune în mod onorabil, care „acţionaseră potrivit informaţiilor primite”, demascaseră şi arestaseră un vameş de rang înalt pe care îl chema Peter Hoogstraten.

Era inteligent, diabolic şi intenţiona să scape basma curată. Ştia ce făcuse şi în ce bancă depusese mita primită, sau mai exact în ce bancă o depusese Cartelul pentru el. Avea de gând să iasă la pensie şi să se bucure de fiecare bănuţ. Nu avea nici cea mai mică intenţie să mărturisească sau să recunoască ceva. Era hotărât să se folosească cât mai mult posibil de „drepturile sale civile” şi de „drepturile omului”. Singurul lucru care-l îngrijora era cum de autorităţile ştiau atât de multe. Cineva, undeva, îl dăduse în vileag; era sigur de asta.

Deşi Olanda se mândrea cu faptul că era ultraliberală, era gazda unei lumi interlope şi criminale uriaşe, şi probabil din cauza permisivităţii sale extreme, o foarte mare parte din acea lume interlopă se afla în mâinile străinilor europeni şi neeuropeni.

Hoogstraten lucra în special pentru una dintre aceste

bande care era turcească. Cunoştea regulile traficului cu cocaină. Produsul aparţinea Cartelului până ce ieşea din portul cu containere şi ajungea pe autostrăzile Uniunii Europene. Apoi aparţinea mafiei turceşti, care plătea cincizeci la sută înainte şi cincizeci la sută la livrare. O încărcătură interceptată de vama olandeză avea să afecteze ambele părţi.

Turcii trebuiau să comande din nou, refuzând să plătească bani în plus. Dar turcii aveau clienţi care făcuseră comenzi şi care cereau să le fie livrate. Priceperea lui Hoogstraten la acordarea permisiunii de trecere a containerelor marine şi a altor încărcături era de neînlocuit şi plătită extrem de bine. Era doar unul dintre aşii care făceau parte dintr-o procedură ce, pornind din jungla Columbiană şi până în Olanda, putea să includă lejer douăzeci de niveluri de participanţi diferiţi, cu toţii trebuind să fie plătiţi, dar el era unul crucial.

Greşeala fu a inspectorului-şef Van Der Merwe, care avea o problemă personală. Lucrase toată viaţa la Vamă. Se alăturase diviziei de investigaţii criminale la trei ani după ce primise postul de la vamă şi interceptase un număr mare de marfă de contrabandă de-a lungul anilor. Dar anii aceştia îşi spuseseră cuvântul. Avea prostata mărită şi obişnuia să bea mult prea multă cafea, care îi afecta vezica şi aşa slabă. Era sursa rânjetelor înăbuşite ale colegilor săi mai tineri, dar, ca suferind, nu putea să înţeleagă ce era atât de amuzant. La mijlocul celei de-a şasea interogări a lui Peter Hoogstraten, pur şi simplu trebui să se ducă la toaletă.

Nu ar fi trebuit să constituie o problemă. Făcu semn colegului de lângă el că ar trebui să ia o pauză. Colegul spuse „interviu suspendat la...” şi opri aparatul de înregistrare digitală. Hoogstraten insistă că vrea o ţigară, şi asta însemna că trebuia să se ducă în zona unde era

permis fumatul.

Corectitudinea politică interzicea asta, dar drepturile civile o permiteau. Ven Der Merwe tânjea după retragerea la casa sa de la ţară, din afara Groningenului, cu iubita sa grădină de legume şi livadă, unde putea să facă tot ce avea el chef pentru tot restul vieţii. Cei trei bărbaţi se ridicară în picioare.

Van Der Merwe se întoarse şi spatele hainei deranjă dosarul care se afla în faţa lui pe masă. Dosarul gros se întoarse la nouăzeci de grade şi o coală dinăuntru ieşi la iveală. Avea pe ea o coloană cu cifre. Într-o secundă, fu pusă înapoi în dosar, dar Hoogstraten o văzuse. Recunoscu cifrele. Erau din contul lui bancar din insulele Turks şi Caicos.

Nu lăsă să se vadă nimic pe faţă, dar i se aprinse o luminiţă în minte. Ticălosul intrase şi în detaliile bancare secrete. În afară de el, numai două surse ştiau acele cifre şi la care bancă erau banii, numele ei fiind vizibil pentru o secundă. O sursă era banca însăşi; cealaltă, Cartelul care umpluse contul. Se îndoia că ar fi fost banca, doar dacă nu cumva americanii de la DEA trecuseră de sistemele de protecţie ale conturilor.

Asta era posibil oricând. Nimic nu mai era cu adevărat inexpugnabil, nici măcar sistemele de protecţie de la NASA şi Pentagon, aşa cum se dovedise deja. În orice caz, Cartelul trebuia să fie anunţat că exista un trădător. Nu avea nicio idee cum să contacteze cartelul Columbian despre a cărui existenţă citise într-un articol lung despre cocaină în *de Telegraf.* Dar turcii ştiau cum.

Două zile mai târziu, la o audiere pentru cauţiune, Vama olandeză avu parte de al doilea mare ghinion. Judecătorul era un fanatic notoriu ai drepturilor civile care era în privat în favoarea legalizării cocainei, pe care o consuma şi el. Permise ieşirea pe cauţiune; Hoogstraten plecă şi dădu un

telefon.

În Madrid, inspectorul-şef Paco Ortega primi în sfârşit binecuvântarea lui Cal Dexter să acţioneze. Avocatul care se ocupa cu spălarea banilor, Julio Luz, nu îi mai era de niciun folos. O verificare a rezervărilor făcute la aeroportul din Bogotá indica faptul că făcea excursia obişnuită la Madrid.

Ortega aşteptă până ce ieşi de la bancă în timp ce în spatele lui doi angajaţi îi dădură două valize Samsonite, solide şi grele. Deodată, se umplu de poliţişti înarmaţi de la Guardia Civil conduşi de agenţii UDYCO îmbrăcaţi în civil.

Pe aleea din spatele băncii, dirijaţi de un agent de la UDYCO aflat pe un acoperiş la cinci sute de metri depărtare, doi bărbaţi despre care se află mai târziu că erau brutele angajate de bandele din Galicia, fură luaţi împreună cu angajaţii de la bancă şi cu valizele. Acestea conţineau „reglările de conturi” ce aveau loc la două săptămâni între lumea interlopă din Spania şi Cartelul din Columbia.

Captura totală fu de peste zece milioane de euro, aşezaţi în pachete de cinci sute de euro. În zona euro, aceste bancnote sunt văzute foarte rar, fiind atât de mari încât era aproape imposibil să fie folosite pe stradă. În realitate puteau fi folosite doar pentru înţelegeri importante în bani lichizi, şi era o singură afacere care avea nevoie de asta în mod constant.

Julio Luz fu arestat în faţa băncii, iar fraţii Guzman şi contabilul-şef fură arestaţi înăuntru. Cu ordin judecătoresc, UDYCO percheziţionă toate registrele şi înregistrările. Pentru a se dovedi complicitatea în spălarea de bani transcontinental era nevoie de o echipă formată din cei mai buni contabili care să cerceteze luni de zile, dar cele două valize conţineau dovezi suplimentare. Pur şi simplu

nu puteau explica legal faptul că fuseseră predate unor gangsteri cunoscuţi. Dar ar fi fost mult mai simplu dacă cineva ar fi mărturisit adevărul.

În timp ce erau conduşi spre celule, membrii bandei din Galicia trecură pe lângă o uşă deschisă. Înăuntru se afla un Julio Luz tulburat, căruia i se ofereau cafea şi biscuiţi dulci de către Paco Ortega, care îi zâmbea larg în timp ce îl servea cu cafea.

Unul dintre poliţiştii în civil rânji vesel spre prizonierul său.

— Ăsta e tipul care o să te bage la puşcărie pe viaţă, croncăni el.

În cameră, avocatul Columbian se întoarse spre uşă şi pentru o clipă avu contact vizual cu gangsterul încruntat. Nu avu timp să protesteze. Bărbatul de afară fu tras pe coridor. Două zile mai târziu, fu transferat din arestul central într-o închisoare din suburbii, de unde reuşi să evadeze.

Se pare că fusese o breşă de securitate, pentru care Ortega îşi prezentă scuzele profunde superiorilor săi. Cătuşele omului nu fuseseră închise cum trebuie şi în dubiţă reuşise să-şi elibereze o mână. Dubiţa nu ajunsese în curtea închisorii, ci se oprise lângă trotuar. Cei doi prizonieri erau conduşi pe trotuar când unul dintre ei se eliberă şi o luă la goană pe stradă. Urmărirea fusese lentă, aşa că scăpase.

Două zile mai târziu, Paco Ortega intră în celula lui Julio Luz şi îl anunţă că nu reuşise să obţină o extindere a mandatului de arestare împotriva sa. Era liber să plece. Mai mult, avea să fie escortat la aeroport pentru zborul de dimineaţă cu avionul Iberia spre Bogotá.

Julio Luz stătu treaz toată noaptea în celula sa şi se gândi bine. Nu avea nici soţie, nici copii, şi pentru asta era recunoscător în momentul de faţă. Părinţii lui erau morţi.

Nu îl lega nimic de Bogotá şi era îngrozit de Don Diego.

În închisoare se vorbea numai despre evadarea criminalului din Galicia şi incapacitatea autorităţilor de a-l găsi. Cu siguranţă, tovarăşii săi nord-occidentali din Madrid, dintre care unii făceau parte din lumea interlopă, aveau să-l ascundă şi să-l ajute să ajungă acasă.

Julio Luz se gândi la minciunile spuse de poliţist pe hol. Dimineaţa următoare, refuză să plece. Avocatul său fu uluit. Luz continuă să refuze.

— Nu aveţi de ales, domnule, spuse inspectorul-şef Ortega. Se pare că nu avem probe împotriva dumneavoastră. Avocatul dumneavoastră s-a dovedit a fi prea deştept pentru mine. Va trebui să vă întoarceţi în Bogotá.

— Şi dacă mărturisesc?

În celulă se făcu linişte. Avocatul apărării îşi ridică mâinile în aer şi plecă valvârtej. Făcuse tot ce putuse. Reuşise. Dar nici măcar el nu putea să apere un prost. Paco Ortega îl conduse pe Luz într-o cameră de interogatoriu.

— Acum, haideţi să vorbim. Să vorbim cu adevărat. Despre multe lucruri. Asta dacă vă doriţi într-adevăr să obţineţi adăpost aici.

Şi Luz vorbi. Şi nu mai conteni. Ştia multe, nu doar despre banca Guzman, ci şi despre ceilalţi. La fel ca Eberhardt Milch din Hamburg, pur şi simplu nu era făcut pentru astfel de lucruri.

A treia lovitură a lui João Mendoza fu un fost Noratlas francez, inconfundabil în lumina lunii din cauza cozii sale duble şi a uşilor pentru încărcătură cu deschidere prin spate. Nici măcar nu se îndrepta spre Guineea-Bissau.

Apele care înconjurau Dakar, capitala Senegalului din nordul Guineei, erau pline de peşti mari şi atrăgeau pescarii sportivi în acea zonă. Aşteptând pe mare, la

optzeci de kilometri de Dakar, se afla un iaht de pescuit Hatteras. Reprezenta „acoperirea” perfectă, deoarece un vas alb rapid, cu stabilizatoare înalte şi un şir de undiţe la pupă nu pare suspect.

Blue Marlin se legăna uşor pe valurile nocturne de parcă ar fi aşteptat ca peştii să înceapă să muşte momeala la răsărit. Mulţumită avantajului dat de GPS, se afla exact acolo unde trebuia să fie, într-o arie de o sută de metri pătraţi. Şi echipajul său aştepta cu lanternele puternice să transmită codul stabilit atunci când auzeau motoare apropiindu-se. Dar nu se auzi niciun motor.

Încetaseră să funcţioneze la opt sute de kilometri la nord-vest şi zăceau pe fundul mării alături de resturile Noratlasului. La răsărit, echipajul de pe Hatteras, care nu era interesat de pescuit, se întoarse în Dakar ca să raporteze printr-un e-mail codat că întâlnirea lor nu avusese loc şi că nu aveau nicio tonă de cocaină în locul ascuns de sub motor.

Cum septembrie îi făcu loc lui octombrie, Don Diego Esteban stabili un consiliu de urgenţă. Nu era neapărat pentru analiză, ci pentru o „autopsie”.

Din consiliul care guverna lipseau doi. Veştile arestării în Madrid a lui Julio Luz fuseseră digerate, deşi nu se ştia nimic dacă îi trădase sau nu.

Roberto Cardenas nu putuse fi contactat. Don începuse să-şi piardă răbdarea din cauza obiceiului cartagenezului de a dispărea în junglă şi de a nu păstra legătura telefonică. Dar scopul principal al întrunirii erau cifrele şi bărbatul care se ocupa de asta era Alfredo Suárez.

Veştile erau proaste şi se înrăutăţeau din ce în ce mai mult. Comenzile făcute necesitau ca minim trei sute de tone de cocaină pură să ajungă atât în Statele Unite, cât şi în Europa, în fiecare an. Până acum, două sute ar fi trebuit să ajungă în siguranţă. Cifra era de sub o sută.

Dezastrele aveau loc pe trei fronturi. În porturile de peste tot din Statele Unite şi din Europa, containerele marine erau oprite şi supuse unor verificări inopinate într-un ritm din ce în ce mai mare, şi din ce în ce mai des verificările erau corecte. Don îşi dăduse de mult timp seama că era atacat. Norul negru al suspiciunii căzuse pe Suárez. Doar el ştia exact care containere marine cărau o a doua încărcătură de cocaină.

În apărarea lui spuse că din peste o sută de porturi de pe două continente care primeau containere, numai în patru avuseseră loc interceptări de succes ale vămii. Ceea ce Suárez nu ştia era că mai erau şapte deoarece Cobra aflase numele funcţionarilor corupţi.

A doua problemă ţinea de navele comerciale de pe mare. Fusese o creştere extrem de mare a numărului de vase mari care erau oprite şi abordate în mijlocul oceanului. În unele cazuri, cocaina era ascunsă la bord în golful de plecare şi ţinută pe vas până ce ajungea în portul în care trebuia.

Dar Suárez folosise din ce în ce mai mult practica plecării vasului gol din golf şi aducerea la bord a câtorva tone de cocaină de pe o barcă de pescuit sau o barcă cu motor de pe mare. Această încărcătură avea să fie descărcată în acelaşi fel atunci când vaporul mai avea o sută şaizeci de kilometri până la destinaţie. Apoi putea să ajungă curată, la fel ca *Virgen de Valme* din Seattle.

Dezavantajul era că, în acest fel, nu aveau cum să prevină ca întreg echipajul să vadă transferurile care aveau loc la ambele capete. Uneori, navele chiar nu aveau cocaină şi cei care voiau s-o ia la bord trebuiau să plece cu nişte scuze şi nimic altceva. Dar proporţia descoperirilor în locurile ascunse, care nu ar fi trebuit să fie detectate niciodată, era mult prea mare.

În sectorul vestic, trei forţe navale, cea a Canadei, a

Statelor Unite şi a Mexicului, erau cu ochii-n patru, împreună cu vămile şi pazele de coastă. În est, patru forţe navale europene erau din ce în ce mai active.

Potrivit propagandei oficiale vestice, descoperirile se datorau apariţiei unei noi tehnologii, dezvoltată din dispozitivul care putea să detecteze cadavre îngropate sub asfalt şi care era folosit de serviciile criminalistice din toată lumea. Acest sistem, potrivit explicaţiilor oficiale, putea să penetreze oţelul precum razele X prin ţesuturile moi şi să arate pachete şi baloturi ascunse în cavităţile create de decedatul Juan Cortez. Era plauzibil... dar erau nişte aiureli.

Dar un vas sechestrat era un vas care nu aducea câştiguri, şi chiar şi numărul mic de nave comerciale din lumea transporturilor marine care fuseseră pregătite să îşi asume riscuri pentru transportul de contrabandă întorceau acum spatele Cartelului, în ciuda recompenselor.

Dar a treia problemă era cea care îl îngrijora pe Don. Chiar şi eşecurile aveau un motiv. Chiar şi dezastrele aveau explicaţii. Lunga listă de dispariţii complete îl tulbura cel mai tare.

Nu ştia de existenţa celor două drone Global Hawk care operau pe o arie extinsă deasupra Caraibilor şi Atlanticului. Nu ştia de identificarea punţilor, pe care Michelle şi Sam puteau s-o transmită în câteva secunde la sediul forţelor aeriene din Creech, Nevada, nici de lista făcută de Juan Cortez, acum ţinută într-un depozit din Washington. Nu ştia de capacitatea dronelor de a bruia toate comunicaţiile prin radio, e-mail şi telefon mobil emise pe o rază de un kilometru. Şi nu ştia nici de cele două nave Q care pretindeau că sunt vase comerciale, aflate în Caraïbe şi Atlantic.

Şi, mai presus de toate, nu ştia că regulile se schimbaseră şi că vapoarele şi echipajele sale erau şterse

de pe faţa pământului, scufundate, închise şi confiscate fără publicitate şi fără procese. Tot ce ştia era că pur şi simplu dispăreau vas după vas şi avion după avion. Nu ştia că acum el şi Cartelul erau trataţi ca nişte terorişti potrivit legii.

Şi aceste lucruri aveau consecinţe. Nu doar că era mai greu să găsească vase comerciale mari, pregătite să-şi asume riscul, ci inclusiv conducătorii bărcilor cu motor, care erau marinari foarte pricepuţi, nu doar nişte oameni cu muşchi, începeau să devină indisponibili. Piloţii liber profesionişti ajunseseră să descopere că aeronavele lor nu erau în regulă şi nu erau potrivite pentru zbor.

Don Diego era un om raţional, dar şi paranoic în acelaşi timp. Cele două îl ţineau în viaţă şi bogat. Acum era perfect convins că exista un trădător şi acel om făcea parte din Cartelul său, din Frăţie, din Hermandad. Noaptea se tot gândea la ce avea să-i facă acelui nenorocit când avea să-l găsească.

În stânga se auzi o tuse discretă. Era José-Maria Largo, directorul de vânzări.

— Don Diego, îmi pare rău să spun asta, dar trebuie. Clienţii noştri de pe cele două continente devin agitaţi, mai ales mexicanii, şi în Italia Ndrangheta, care domină mare parte din Europa. Aţi fost cel care a făcut cele două pacte: cu La Familia din Mexic şi calabrezii care primesc partea leului din produsul nostru din Europa. Acum se plâng că nu există suficient produs, comenzile nu sunt primite şi preţurile cresc din cauza deficitului livrărilor.

Don Diego trebui să se abţină să nu-i dea una. În schimb, încuviinţă sumbru.

— José-Maria, dragul meu coleg, cred că ar trebui să faci un turneu. Să te ocupi de primii zece cei mai importanţi clienţi ai noştri. Să le explici că a fost o problemă temporară pe care o rezolvăm.

Şi se întoarse uşor spre Suárez.

— Şi va fi rezolvată cu siguranţă, nu eşti de acord, Alfredo? Ameninţarea atârna în aer şi era valabilă pentru toţi.

Producţia avea să fie mărită ca să se rezolve problema deficitului. Vor trebui achiziţionate sau recrutate vase de pescuit şi cargoboturi care nu mai fuseseră folosite până atunci pentru traversarea Atlanticului. Alţi piloţi vor trebui să fie plătiţi cu sume irezistibile pentru a risca să zboare până în Africa şi Mexic.

Don Diego îşi promise în sinea sa că vânarea trădătorului avea să fie amânată până se găsea vinovatul. Apoi, se va ocupa de el şi moartea lui nu va fi una plăcută.

La începutul lunii octombrie, Michelle zări un punct care ieşea din junglele Columbiei şi se îndrepta spre nord către mare. După ce mări imaginea, văzu un Cessna 441 cu motoare gemene. Atrăgea atenţia fiindcă apăruse de pe o pistă de aterizare mică, din mijlocul pustietăţii, de unde nu porneau în mod normal curse cu pasageri cu destinaţii internaţionale; nu era un avion privat plin de oameni de afaceri; şi zburând în direcţia 325°, era clar că se îndrepta spre Mexic.

Michelle porni în urma sa şi urmări ciudăţenia până dincolo de coastele Nicaraquei şi Hondurasului unde, dacă nu ar fi avut rezervoare în plus cu combustibil, ar fi fost forţată să aterizeze pentru realimentare. Lucru care nu se întâmplă; avionul trecu de Belize şi de Yucatán. Atunci forţele aeriene din Creech lăsară intercepţia pe mâinile Forţelor Aeriene Mexicane, care fură extrem de încântate. Oricine ar fi fost tâmpitul acela, zbura ziua în amiaza mare, neştiind că era urmărit sau că urmăritorul său îşi dăduse seama că până în acel moment ar fi trebuit să rămână fără combustibil.

Cessna fu interceptat de două avioane cu reacţie

mexicane care încercară să ia legătura cu el prin radio. Dar nu primiră niciun răspuns. Făcură semn pilotului să schimbe direcţia şi să aterizeze la Mérida. În faţă era o formaţiune noroasă mare. Cessna se scufundă dintr-odată prin nor, încercând să scape. Probabil că era unul dintre nou-veniţii lui Don, fără prea multă experienţă. Piloţii avioanelor de luptă aveau radare, dar un simţ al umorului limitat.

Cessna se prăbuşi arzând în mare în apropiere de Campeche. Încercase să livreze droguri unei ferme de vite aflată lângă Nuevo Laredo, la graniţa cu Texas. Nu supravieţuise nimeni. Suficiente baloturi, de vreo cinci sute de kilograme, fură ridicate din apele puţin adânci de către bărcile locale de pescuit. O parte fu predată autorităţilor, dar nu prea mare.

În octombrie, ambele nave Q aveau nevoie de aprovizionare. *Chesapeake* se întâlni cu flota auxiliară la sud de Jamaica. Luă o cantitate suficientă de combustibil şi mâncare, şi un nou pluton de soldaţi SEAL, de data aceasta Echipa a treia din Coronado, California. Părăsiră nava şi prizonierii.

Aceştia, cu cagule pe cap, acum că se aflau în afara închisorii lor fără ferestre, îşi dădură seama după voci că erau în mâinile americanilor, dar nu şi unde sunt sau pe ce vapor se aflau. În cele din urmă aveau să fie duşi la mal, cu cagule, şi transportaţi cu un autobuz cu geamuri negre până la baza Eglin a forţelor aeriene, de unde aveau să fie urcaţi la bordul unui avion de transport C-5 pentru drumul lung până pe insulele Chagos, unde puteau în sfârşit să vadă lumina zilei şi să stea departe de război.

Şi *Balmoral* se reaprovizionă tot pe mare. Membrii ZBS rămaseră la bord deoarece unitatea lor avea două escadroane care fuseseră trimise în Afghanistan. Prizonierii de pe *Balmoral* fură duşi în Gibraltar unde

acelaşi avion american C-5 opri ca să-i ia şi pe ei. Captura britanică de optsprezece tone de cocaină fu şi ea predată americanilor în Gibraltar.

Dar cocaina obţinută, douăzeci şi trei de tone de pe *Chesapeake* şi optsprezece tone de pe *Balmoral,* fu transferată pe un alt vas. Acesta era un vas mic operat de Cobra.

Cocaina confiscată din diferite porturi din SUA şi Europa era distrusă de diverse autorităţi ale poliţiei naţionale, încărcăturile confiscate pe mare erau luate de către forţele navale sau paza de coastă responsabile şi distruse la mal. Încărcăturile doborâte în apă erau pierdute pentru totdeauna. Dar în ceea ce priveşte capturile Cobrei, Paul Devereaux ordonă să fie depozitate şi păzite bine pe o insulă minusculă închiriată în Bahamas.

Munţii de baloturi erau puşi în rânduri sub o plasă de camuflaj între palmieri; şi un număr mic de puşcaşi marini locuiau în nişte rulote parcate la umbră, exact lângă chei. Singurul vizitator era o navă mică ce le aducea lucruri proaspete. După primele capturi, micul vas se întâlni cu navele Q, pentru a le uşura de greutatea drogurilor.

La jumătatea lunii octombrie, mesajul lui Hoogstraten ajunse la Don. Nu credea că băncile dezvăluiseră cele mai ascunse secrete autorităţilor. Poate că una, dar în niciun caz două. Deci era un singur om care ştia numerele conturilor bancare în care erau plătite sumele ce asigurau permisiunea de trecere a containerelor cu cocaină în porturile din SUA şi Europa. Don îşi găsise trădătorul.

Roberto Cardenas privea videoclipul cu fiica lui traversând strada la aeroportul Kennedy când uşa fu spartă. Ca de obicei, avea mitraliera mini-Uzi la îndemână şi ştia cum s-o folosească.

Îi ucise pe şase dintre oamenii Executantului înainte să-l doboare şi îl nimeri pe El Animal în mână. Dar unde-s mulţi

puterea creşte, iar Paco Valdez, ştiind cu cine avea de-a face, adusese cu el o duzină de oameni.

În viaţă, Roberto Cardenas fusese un om dur, tare şi rău. În moarte era doar un alt cadavru. În cinci bucăţi după ce drujba îşi termină treaba.

Nu avusese decât o fiică. Şi o iubise foarte mult.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Toată luna octombrie, atacul Cobrei asupra imperiului de cocaină al lui Don Diego continuă neîncetat şi, în sfârşit, crăpăturile începură să se vadă. Reputaţia Cartelului în faţa clienţilor săi numeroşi şi extrem de violenţi de pe ambele continente deveni problematică şi începu să se deterioreze, într-un mod chiar fatal.

Don Diego îşi dăduse seama demult că, deşi Roberto Cardenas îl trădase, bărbatul care controlase Lista cu Şobolani nu putea să fie singurul său inamic. Cardenas nu ar fi avut cum să ştie despre ascunzătorile construite atât de bine de Juan Cortez. Nu ar fi avut cum să ştie de identităţile navelor, orele de plecare şi porturile. Nu ar fi avut cum să ştie despre zborurile nocturne către Africa de Vest şi aeronavele folosite. Dar era un bărbat care ştia aceste lucruri.

Paranoia lui Don a început să se îndrepte spre bărbatul care ştia aceste lucruri – Alfredo Suárez. Suárez ştia foarte bine ce i se întâmplase lui Cardenas şi începuse să se teamă pentru viaţa sa.

Dar prima problemă era producţia. Cu interceptările, distrugerile, pierderile pe mare şi dispariţiile ajungând până la cincizeci la sută, Don îi ordonă lui Emilio Sánchez să crească producţia din junglă la niveluri care nu mai existaseră până atunci. Şi costurile crescute începuseră să afecteze din averea ameţitoare a Cartelului. Apoi Cobra află de Cardenas.

Ţăranii găsiseră cadavrul mutilat. Capul lipsea şi nu fusese găsit niciodată, iar pentru colonelul Dos Ríos utilizarea drujbei era semnul Cartelului şi ceru ca morga de la Cartagena să ia o probă de ADN. Era ADN-ul bătrânului gangster.

Dos Ríos îi spuse şefului DEA din Bogotá şi americanul

transmise mai departe către sediul din Navy Army Drive în Arlington. Cobra află vestea prin sistemul de comunicaţii care îl lega de sediul central al DEA.

Până în acel punct, în încercarea de a salva viaţa sursei, doar doisprezece oficiali corupţi fuseseră prinşi şi fiecare printr-o presupusă coincidenţă. Cu Cardenas mort, nu mai era nevoie să îl protejeze.

Cal Dexter, însoţit de Bob Berrigan, cel mai bun vânător de droguri al DEA, făcu un turneu prin Europa punând la curent directorii de vămi bucuroşi din douăsprezece ţări. Directorul DEA făcu la fel în America de Nord – Mexic, SUA şi Canada. În fiecare caz, directorii vămilor fură rugaţi să folosească metoda de la Hamburg. În loc să îl prindă imediat şi să îl aresteze, li se ceru să se folosească de noile informaţii pentru a prinde atât angajatul corupt, cât şi o încărcătură care intra în ţara lor, pe care omul încerca să o protejeze.

Unii se conformară, alţii nu mai aşteptară. Dar înainte ca ultimul nume de pe Lista de Şobolani să fie arestat, peste patruzeci de tone de cocaină fuseseră descoperite şi confiscate. Şi nu se opriră acolo.

Cardenas folosise bănci din şase paradisuri fiscale şi aceste bănci, sub o presiune de nesuportat, începură să spună tot. Fu recuperat în cele din urmă o jumătate de miliard de dolari şi cea mai mare parte a ajuns în conturile agenţiilor anti drog.

Şi nici acesta nu era sfârşitul. Cei mai mulţi dintre funcţionarii civili aflaţi în celule nu erau oameni duri. Ameninţaţi cu ruinarea garantată şi o posibilă sentinţă pe viaţă, mulţi căutară să-şi îmbunătăţească situaţia cooperând. Deşi mafioţii din fiecare ţară puseseră recompense pe capul lor, ameninţările fuseseră deseori contraproductive. Ameninţarea eliberării imediate pe stradă era şi mai înfricoşătoare. Cu o închisoare top

secretă şi gardieni douăzeci şi patru din douăzeci şi patru, cooperarea părea că rămăsese singura lor opţiune.

Bărbaţii arestaţi – toţi erau bărbaţi – îşi aduseră aminte de companiile paravan care deţineau şi foloseau camioanele care luau containerele după ce erau descărcate şi aveau permisiunea de trecere. Vama şi poliţia descinseră în toate depozitele în timp ce bandele încercau în grabă să-şi mute stocurile. Fură confiscate şi mai multe tone.

Multe din aceste lovituri nu loveau Cartelul direct, deoarece dreptul de proprietate fusese transferat deja, dar însemna că bandele naţionale pierduseră averi şi erau forţate să înlocuiască încărcăturile cu noi comenzi şi să îşi împace propriii subagenţi şi cumpărători secundari care se plângeau încontinuu. Li se permise să afle că trădătorul din cauza căruia pierduseră averi venea din Columbia şi nu erau deloc mulţumiţi.

Cobra presupusese demult că cineva va face o breşă de securitate mai devreme sau mai târziu, şi avusese dreptate. Se întâmplă la sfârşitul lui octombrie. Un soldat Columbian din Malambo aflat în concediu se lăudă într-un bar că, fiind la bază, făcuse parte din garda de securitate a marinei americane. Îi povesti unei iubite impresionate, şi unui individ care trase cu urechea şi care aprecie şi mai mult cele auzite, cum yankeii pilotaseră un avion ciudat în afara zonei lor păzite extrem de bine. Nişte ziduri înalte împiedicaseră ca avionul să fie văzut de cineva când era alimentat şi reparat, dar acesta era vizibil când decola şi zbura. Chiar dacă aterizările şi decolările aveau loc noaptea, soldatul le văzuse în lumina lunii.

Arăta ca un model dintr-un magazin cu jucării, spuse el; cu reacţie, cu unitatea de control în spate. Ce era şi mai ciudat era că nu avea pilot, dar zvonurile din cantină insistau că această creatură avea camere extraordinare

care puteau să vadă pe o rază de mulţi kilometri în noapte, chiar prin ceaţă şi nori.

Transmise Cartelului, bălmăjelile ofiţerului puteau să însemne un singur lucru: americanii trimiteau drona din Malambo ca să spioneze vasele ce plecau din Caraïbe în zona coastei Columbiei.

O săptămână mai târziu, avu loc un atac asupra bazei din Malambo. Cu grupul de atac, Don nu-l trimise pe Executant, care încă îşi revenea după glonţul încasat în mâna stângă, îşi folosi armata privată formată din foşti rebeli ai grupului terorist FARC, care încă era comandat de veteranul Rodrigo Pérez.

Atacul avu loc noaptea şi grupul năvăli pe poarta principală şi porni direct spre clădirile americanilor care se aflau în centrul bazei. Cinci soldaţi columbieni muriră la porţi, dar împuşcăturile îl alertară pe puşcaşul marin care păzea camerele din interior, exact la timp.

Într-un val sinucigaş, atacatorii săriră zidul înalt, dar nu reuşiră să ajungă la hangarul oţelit unde se afla drona. Cei doi bărbaţi care apucaseră să intre înainte să fie ucişi fură dezamăgiţi. Michelle se afla la trei sute de kilometri distanţă, în ocean, rotindu-se leneşă în timp ce bruia transmisiunile a două bărci cu motor care erau interceptate de membrii SEAL de pe *Chesapeake.*

În afară de câteva găuri în asfalt, hangarul şi atelierele nu suferiseră daune. Nu muri niciun puşcaş marin, ci doar şase soldaţi columbieni. Dimineaţa se vedeau peste şaptezeci de cadavre ale membrilor FARC. Pe mare, încă două bărci cu motor dispărură fără urme, echipajele lor fură duse la închisoarea de la bord, de sub nivelul apei, şi patru tone de cocaină fură confiscate.

Dar douăzeci şi patru de ore mai târziu, Cobra află că Frăţia ştia de Michelle. Ceea ce Don Diego nu ştia era existenţa unei a doua drone care zbura de pe o insulă

braziliană obscură.

Cu ajutorul său, maiorul Mendoza mai doborî patru traficanţi în aer. Asta în ciuda faptului că Frăţia schimbase locul de decolare de la moşia Boavista la altă *hacienda* aflată şi mai adânc în junglă. Patru dintre angajaţii de la Boavista fuseseră torturaţi timp îndelungat de El Animal şi de oamenii săi atunci când se crezuse că ei dezvăluiseră planul de zbor.

La sfârşitul lunii, un bancher brazilian, aflat în vacanţă pe Fernando de Nornonha, îi povesti la telefon fratelui său aflat în Rio despre un avion ciudat de jucărie cu care se jucau americanii în partea cea mai depărtată a aeroportului. Două zile mai târziu, un articol entuziast apăru în ediţia de dimineaţă a ziarului *O Globo,* şi a doua poveste fu dezvăluită tuturor.

Dar nici măcar soldaţii FARC ai lui Don nu puteau ajunge pe insula din largul mării; baza Malambo primi întăriri şi cele două drone continuară să zboare. În ţara vecină, Venezuela, preşedintele de extremă-stângă Hugo Chavez, care în ciuda principiilor sale morale exprimate vocal permisese ca ţara sa şi coasta de nord să devină un loc de plecare important al cocainei, exploda de furie, dar nu avea ce să facă.

Crezând că Guineea-Bissau era blestemată, piloţii pregătiţi să traverseze Atlanticul insistară să zboare către alte destinaţii. Cele patru avioane doborâte în noiembrie se îndreptaseră spre Guineea-Conakry, Liberia şi Sierra Leone, unde trebuiau să arunce din zbor încărcăturile, de la o altitudine joasă, către bărcile de pescuit care aşteptau. Degeaba, pentru că nu ajunsese niciunul până acolo.

Când schimbarea staţiei de realimentare de la Boavista la o altă fermă şi modificarea destinaţiilor nu dădu rezultate, numărul de piloţi voluntari pur şi simplu se

reduse la zero, indiferent câţi bani se ofereau. Traversarea Atlanticului ajunse să fie cunoscută în cabinele echipajelor din Columbia şi Venezuela sub numele *de los vuelos de la muerte* – zborurile morţii.

Munca detectivilor din Europa împreună cu mărturisirile lui Eberhardt Milch dezvăluiră codul semnului cercurilor duble şi al crucii malteze care se regăsea pe anumite containere de oţel. Punctul de plecare al acestora fusese descoperit în Paramaribo, capitala şi portul Surinamului, şi de aici în nordul ţării la plantaţia de banane de unde veniseră toate. Cu fondurile şi ajutorul americanilor, acea plantaţie fu şi ea percheziţionată şi închisă.

Un Alfredo Suárez agitat, încercând cu disperare să îl mulţumească pe Don, îşi dădu seama că niciun vas comercial nu fusese interceptat în Pacific, şi cum Columbia avea câte o coastă spre ambele oceane, mută o mare parte din livrări din partea Caraibilor către latura vestică.

Michelle observă schimbarea atunci când un vapor cu abur ale cărui date se aflau în memoria ei, unul dintre cele de pe Lista lui Cortez care se micşora rapid, fu zărit îndreptându-se spre nord, dincolo de coasta vestică a Panamá. Era prea târziu să mai fie interceptat, dar fu identificat locul de origine: Tumaco, portul Columbian de pe coasta Pacificului.

În noiembrie, Don Diego Esteban fu de acord să primească un emisar al unuia dintre cei mai mari şi, aşadar, cei mai de încredere clienţi europeni ai Cartelului. Foarte rar, dacă nu chiar niciodată, primea pe cineva personal în afară de grupul lui mic de aliaţi columbieni, dar José-Maria Largo, responsabil pentru relaţiile cu clienţii la nivel mondial, îl rugase stăruitor să o facă.

Se luară precauţii extraordinare pentru a se asigura că cei doi europeni, deşi erau atât de importanţi, nu aveau idee pe care *hacienda* avea loc întrunirea. Nu fu nicio

problemă de limbă; ambii bărbaţi erau spanioli, din Galicia.

Această provincie nord-vestică a Spaniei, biciuită adesea de furtuni, fusese de mult timp punctul cel mai important al traficanţilor din vechiul regat european. Avea o tradiţie lungă de marinari care se puteau confrunta cu orice ocean, indiferent cât de sălbatic ar fi fost. Se spunea că celor de pe coasta sălbatică de la Ferrol până la Vigo, crestată de o mie de golfuleţe şi insuliţe, căminul a o sută de sate pescăreşti, le curgea prin vene apa mării.

O altă tradiţie era atitudinea cavalerească faţă de atenţia nedorită a vameşilor şi a agenţilor fiscali. Contrabandiştii erau adeseori văzuţi într-o lumină romantică, dar nu era nimic distractiv în cruzimea cu care contrabandiştii se luptau cu autorităţile şi pedepseau informatorii. Odată cu creşterea cultului drogurilor în Europa, Galicia a devenit unul dintre centrele principale.

Mulţi ani, două bande au dominat industria cocainei din Galicia – Charlin şi Los Caneos. Foşti aliaţi, se certaseră şi ajunseseră la vărsare de sânge în anii ’90, dar recent îşi rezolvaseră problemele şi formaseră din nou o alianţă. Câte un adjunct din fiecare aripă zbură în Columbia ca să-şi arate nemulţumirea în faţa lui Don Diego. Acesta fusese de acord să îi primească datorită legăturilor puternice dintre America Latină şi Galicia şi a moştenirii multor marinari galicien! care se stabiliseră în Lumea Nouă cu mult timp în urmă şi volumului comenzilor făcute de galicien! în mod constant.

Musafirii nu erau fericiţi. Doi dintre oamenii lor fuseseră prinşi de inspectorul-şef Paco Ortega cu două valize ce conţineau zece milioane de euro în bancnote de 500. Acest dezastru, menţionară galicienii, fusese greşeala avocatului Julio Luz, care acum era condamnat la douăzeci de ani de închisoare în Spania şi despre care se auzise că turuie ca o moară stricată deoarece făcuse un târg cu

autorităţile.

Don Diego ascultă într-o tăcere glaciară. Lucrul pe care-l ura cel mai mult pe pământ era să fie umilit, şi acum trebuia să stea să i se facă morală, fumega el pe dinăuntru, de către nişte ţărani din Coruha. Şi ce era mai rău era că aveau dreptate. Era vina lui Luz. Dacă tembelul ar fi avut familie, aceea ar fi plătit prin durere absenţa trădătorului. Dar galicienii mai aveau ceva de spus.

Clienţii lor principali erau bandele britanice care importau cocaină în Regatul Unit. Patruzeci la sută din cocaina britanică veneau prin Galicia din vestul Africii, numai pe apă. Acele părţi din marfa care veneau pe uscat din Africa de Vest până pe coasta dintre Maroc şi Libia, înainte să ajungă în sudul Europei, se duceau la alte bande. Galicienii depindeau de traficul maritim care se cam „uscase”.

Întrebarea implicită fusese: ce o să faceţi în privinţa asta? îşi pofti oaspeţii să bea nişte vin afară la soare, în timp ce el avu o întâlnire cu oamenii săi.

Cât valorau galicienii pentru ei? îl întrebă pe José-Maria Largo. Prea mult, recunoscu acesta. Din cele trei sute de tone estimate care trebuiau să ajungă în Europa în fiecare an, spaniolii, mai exact galicienii, luau douăzeci la sută, sau şaizeci de tone. Singurii peste ei erau italienii ’Ndrangheta, fiind mai mari chiar decât Camorra din Napoli şi Cosa Nostra din Sicilia.

— Avem nevoie de ei, Don Diego. Suárez trebuie să ia măsuri speciale pentru a-i ţine mulţumiţi.

Înainte ca multele minicarteluri să se unească în gigantica Frăţie, galicienii îşi obţineau resursele în mare parte de la cartelul Valle del Norte condus de Montoya, aflat acum într-o închisoare din America. Valle del Norte, unul dintre ultimele carteluri independente, se predase grupării, dar tot aveau propria lor producţie. Dacă

galicienii puternici se întorceau la furnizorul lor principal, ar fi putut să fie urmaţi şi de alţii, provocând astfel ruptura sigură a imperiului său. Don Diego se întoarse pe terasă.

— Señores, le spuse el, aveţi cuvântul de onoare al lui Don Diego Esteban. Aprovizionarea dumneavoastră va fi reluată.

Uşor de zis, greu de făcut. Faptul că Suárez schimbase metoda miilor de „cărăuşi" umani care înghiţeau fiecare aproape câte un kilogram, sau care cărau două sau trei kilograme într-o valiză şi sperau că vor trece prin aeroporturi fără probleme, păruse varianta corectă la vremea respectivă. Noile aparate cu raze X care treceau prin haine şi prin grăsimea corporală făcuseră ca transportul drogurilor în stomac să fie o cauză pierdută. Mai mult, securitatea intensivă de pe holurile cu bagaje, pentru care el dădea vina pe fundamentaliştii islamici pe care îi blestema în fiecare zi, făcuse ca interceptările valizelor să atingă cote maxime. Cantităţi mari dar puţine păruseră o direcţie nouă adecvată. Dar din iulie avuseseră loc foarte multe interceptări şi dispariţii, şi fiecare pierdere însemna între o tonă şi douăsprezece tone.

Îşi pierduse specialistul în spălarea de bani, cel care controla Lista cu Şobolani îl trădase şi peste o sută de funcţionari care lucraseră în secret pentru el erau închişi. Fuseseră peste cincizeci de interceptări pe mare ale navelor mari ce cărau cocaină; opt perechi de bărci cu motor plus cincisprezece bărci mai mici dispăruseră fără urmă, iar traseul aerian spre vestul Africii era de domeniul trecutului.

Ştia că are un duşman, unul foarte, foarte rău. Descoperirea celor două drone care patrulau constant cerul şi observau navele şi probabil şi avioanele sale explicau o parte din pierderi.

Dar unde erau navele de război americane şi britanice

care trebuiau să se ocupe de interceptări? Unde erau vasele capturate? Unde erau echipajele? De ce nu mai făceau paradă cu toate astea la televizor, ca înainte? De ce nu mai exultau vameşii prezentând baloturile de cocaină la fel ca înainte?

Oricine ar fi fost „ei”, nu puteau să ţină echipajele prizoniere în secret. Asta încălca drepturile omului. Nu puteau să scufunde navele. Asta era împotriva legilor mării, legilor CRIJICA. Şi nu puteau să doboare avioanele. Până şi cei mai răi duşmani ai lor, DEA americană şi SOCA britanică, trebuiau să-şi respecte propriile legii. Şi nu în ultimul rând, de ce nu trimisese niciunul dintre contrabandişti un singur mesaj de ajutor de pe aparatele gata programate?

Don suspecta că mai era un creier în spatele acestor lucruri şi avea dreptate. În timp ce el îşi grăbea oaspeţii galicieni spre SUV ca să îi ducă la avion, Cobra se afla în casa lui elegantă din Alexandria, de pe malul râului Potomac, bucurându-se de un concert al lui Mozart la sistemul lui audio.

La sfârşitul lui noiembrie, un transportator de marfă inofensiv, vaporul *Chesapeake,* trecu prin canalul Panamá în Pacific. Dacă ar fi întrebat cineva sau, şi mai improbabil, dacă ar fi avut autoritatea să examineze documentele, s-ar fi putut dovedi faptul că se îndrepta spre sud către Chile, aducând grâu din Canada.

De fapt, chiar porni spre sud şi ieşi în Pacific, dar numai ca să respecte ordinul de a-şi menţine poziţia la optzeci de kilometri de coasta Columbiană în aşteptarea unui pasager.

Acel pasager zbură spre sud din Statele Unite într-un avion cu reacţie al CIA şi ateriză în Malambo, baza Columbiană de pe coasta Caraibilor. Fără formalităţi vamale, şi chiar dacă ar fi fost, americanul avea paşaport

diplomatic, acesta împiedicând controlarea bagajului său.

Acel bagaj consta dintr-un rucsac greu de care refuză politicos să se despartă, chiar şi atunci când puşcaşii marini se oferiră să i-l care. Nu stătu mult timp la bază. Un Blackawk îl aştepta.

Cal Dexter îl cunoştea pe pilot, care îl salută cu un rânjet.

— Înăuntru sau afară de data asta, domnule? întrebă el.

Era pilotul care îl luase pe Dexter de pe balconul hotelului Santa Clara după acea întâlnire periculoasă cu Cardenas. Verifică planul zborului în timp ce Blackhawk se ridică de pe heliport şi porni spre sud-vest peste golful Darien.

De la o înălţime de o mie cinci sute de metri, pilotul şi pasagerul lui de pe scaunul din faţă vedeau cum jungla alunecă sub ei şi, dincolo de ea, luciul Pacificului. Dexter văzuse pentru prima dată o junglă când, soldat adolescent fiind, fusese trimis în Triunghiul de Fier din Vietnam. Îşi pierduse rapid impresia bună pe care şi-o făcuse despre pădurile tropicale şi nu şi-o mai recăpătase de atunci.

Din aer, mereu păreau frumoase şi spongioase, confortabile, chiar primitoare, în realitate, era letal să aterizezi în ele. Golful Darien rămase în urma lor şi traversară istmul la sud de graniţa cu Panamá.

Deasupra oceanului, pilotul verifică traseul şi-l ajustă cu câteva puncte. În câteva minute, un punctuleţ apăru la orizont. Era *Chesapeake* care aştepta sosirea sa. În afară de câţiva pescari care se aflau aproape de mal, marea era liberă şi oamenii de jos nu aveau cum să vadă transferul.

În timp ce Blackhawk coborî, cei de la bord văzură persoanele care aşteptau să-şi întâmpine oaspetele. În spatele lui Dexter, comandantul deschise uşa şi vântul cald, produs de rotoarele de deasupra, intră în cabină. Din cauza singurei macarale care se afla pe *Chesapeake,* şi a

curenţilor puternici provocaţi de rotoare, stabiliseră ca Dexter să coboare cu ajutorul hamului.

Mai întâi fu coborât rucsacul pe un cablu subţire de oţel. Jos, se legănă pe cablu până ce fu prins de nişte mâini puternice care îi desfăcură sistemul de prindere. Cablul urcă la loc. Comandantul îi făcu semn lui Dexter, care se ridică şi păşi spre uşă. Cele două carabine duble fură prinse de hamul lui şi îşi dădu drumul.

Pilotul ţinu Blackhawkul stabil la cincisprezece metri deasupra punţii; marea era foarte liniştită; mâinile se întinseră spre el, îl prinseră şi-l aduseră jos. Când bocancii atinseră puntea, sistemul de prindere se desfăcu şi cablul se ridică din nou. Se întoarse, ridică degetul mare spre pilot şi Blackhawk se întoarse la bază.

Era aşteptat de patru oameni: căpitanul vasului, comandantul din cadrul forţelor navale care se prefăcea că e un marinar civil; unul dintre cei doi oameni de la comunicaţii care ţineau *Chesapeake* în contact tot timpul cu Proiectul Cobra; locotenentul Bull Chadwik, comandantul Echipei a treia SEAL, şi un tânăr soldat care ducea rucsacul. Fu prima dată când Dexter îi dădu drumul din mână.

După ce plecară de pe punte, *Chesapeake* porni motoarele şi îşi continuă drumul.

Aşteptarea dură douăzeci şi patru de ore. Cei doi specialişti în comunicaţii vorbiră în aparatele radio până când, după amiaza următoare, cei din Nevada văzură pe ecran ceva transmis de Global Hawk Michelle.

Când, în urmă cu două săptămâni, echipa Cobra din Washington observase că Frăţia schimbase rutele din Marea Caraibilor cu unele prin oceanul Pacific, se schimbase şi zona de patrulare a lui Michelle. Acum se afla la o altitudine de optsprezece mii de metri, folosind combustibil JP-5, privind în jos de la coasta din Tumaco,

din sudul Columbiei, până în Costa Rica, urmărind până la trei sute douăzeci de kilometri distanţă de uscat. Şi observase ceva.

Creech transmise imaginea la Anacostia, Washington, unde Jeremy Bishop, care nu părea că doarme vreodată şi care trăia numai din fast-food, în faţa calculatorului, o trecu prin baza de date. Vasul care ar fi fost un punctuleţ invizibil de la optsprezece mii de metri, fu mărit şi imaginea umplu ecranul.

Era unul dintre ultimele vase pe care Juan Cortez îşi exersase magia cu aparatul de sudură. Ultima dată fusese văzut şi fotografiat într-un port venezuelean cu câteva luni în urmă şi prezenţa sa în oceanul Pacific confirma modificarea tacticii.

Vasul era prea mic ca să fie inclus pe lista Lloyd; un vapor cu aburi ruginit, de şase mii de tone, obişnuit mai mult cu drumurile în jurul coastei Caraibilor sau în insulele principale care se aprovizionau numai cu ajutorul acestor cabotiere. Tocmai ce ieşise din Buenaventura şi se numea *Maria Linda.* Michelle porni în urmărirea ei spre nord, iar *Chesapeake,* aflat în aşteptare, porni şi el.

SEAL căpătaseră deja experienţă în urma câtorva interceptări. *Chesapeake* se poziţionă la patruzeci de kilometri de navă şi exact după răsăritul celei de-a treia zi, Little Bird fu scos pe punte.

Eliberat de macara, rotoarele sale începură să se învârtă şi îşi luă zborul. Bărcile comandantului Chadwick şi cele două CRRC-uri mai uşoare erau deja în apă şi când Little Bird se ridică, porniră în goană spre vasul de la orizont. Aşezat în partea din spate a bărcii, cu cei doi membri ai echipei de verificare precum şi cu echipa canină, se afla Cal Dexter, care-şi ţinea bine rucsacul. Marea era liniştită şi flota mică dar mortală mări viteza la patruzeci de noduri ca să parcurgă repede distanţa.

Bineînţeles că elicopterul ajunse acolo primul, rotindu-se deasupra punţii vaporului *Maria Linda* astfel încât căpitanul să vadă cuvintele „Marina Americană” scrise în partea de jos, după care planând deasupra punţii cu o puşcă îndreptată direct spre el, în timp ce megafonul anunţa că trebuie să oprească. Căpitanul se supuse.

Ştia ce ordine primise. Mormăi o comandă scurtă omului său, care nu se vedea pe scara care ducea la cabine, iar marinarul încercă să trimită un mesaj de avertizare operatorului Cartelului. Nu funcţionă nimic. Încercă apoi cu telefonul mobil, un mesaj de pe acelaşi aparat, de pe laptop şi, în disperare, chiar şi un apel radio. Deasupra lor, fără să fie văzută sau auzită, Michelle bruiase semnalul. Apoi, căpitanul văzu bărcile mari care veneau în goană spre el.

Abordarea nu constitui o problemă. Soldaţii SEAL, în negru din cap până-n picioare şi mascaţi, cu pistoale mitraliere HK MP-5 la şold, urcară la bord, iar membrii echipajului ridicară mâinile în aer. Desigur, căpitanul protestă; desigur, comandantul Chadwick fu formal şi foarte politicos.

Echipajul apucă să vadă echipa de verificare şi cockerul care urcau la bord, apoi cagulele negre le acoperiră capetele şi fură conduşi la pupă. Căpitanul ştia exact ce avea la bord şi se ruga ca soldaţii să nu o găsească. Îl aşteptau ani buni într-o închisoare a yankeilor. Se afla în ape internaţionale; legea era de partea americanilor; cea mai apropiată coastă era Panamá, care avea să coopereze cu Washington şi să-i extrădeze pe toţi în nord, dincolo de acea graniţă teribilă. Toţi agenţii Cartelului, de la cei mai importanţi până la cei mai mici, aveau oroare de a fi extrădaţi în SUA. Însemna că aveau să primească o sentinţă lungă şi nicio şansă de a fi eliberaţi mai repede în schimbul unei mite.

Ceea ce căpitanul nu văzu, fu persoana mai în vârstă, uşor rigidă, ajutată să urce la bord împreună cu rucsacul său. Când li se puseră cagulele, nu doar că nu mai putură să vadă, ci nici să audă; aveau un material special la interior care împiedica pătrunderea sunetelor din exterior.

Mulţumită mărturisirii lui Juan Cortez pe care o supraveghease, Dexter ştia exact ce căuta şi unde se afla. În timp ce restul soldaţilor se prefăcură că întorc totul pe dos pe *Maria Linda,* Dexter se duse, fără să scoată vreun zgomot, în cabina căpitanului.

Patul era prins de perete cu patru şuruburi puternice de alamă. Capetele lor erau acoperite cu un strat de praf ca să se arate că nu mai fuseseră deşurubate de ani de zile. Dexter şterse praful şi le deşurubă. Astfel putu să mişte paturile suprapuse lăsând la iveală carena. Probabil că echipajul, care se afla cam la o oră de locul de predare, făcuse asta.

Oţelul calei părea neatins. Dexter căută cu degetele prinzătoarea, o găsi şi o deschise. Se auzi un zgomot uşor şi panoul de oţel se desprinse. Dar nu apa mării pătrunse înăuntru. Carena era dublată în acel loc. Când ridică încet placa de oţel, văzu baloturile.

Ştia că spaţiul se întindea mult şi în stânga şi în dreapta deschiderii, precum şi în sus şi în jos. Baloturile aveau toate formă de cărămizi, cu o grosime de 20 de centimetri. Puse unul peste altul, creau un zid. Fiecare cărămidă conţinea douăzeci de brichete prinse în polietilenă industrială; drogurile erau învelite în saci de iută, prinse în X cu funii înnodate pentru a fi apucate mai uşor. Calculă că erau vreo două tone de cocaină Columbiană pură, în jur de o sută cincizeci de milioane de dolari odată ce avea să fie diluată sau tăiată de şase ori şi preţul avea să mai crească pe străzile americane.

Începu să dezlege uşor una dintre cărămizi. Aşa cum se

aştepta, fiecare cărămidă învelită în polietilenă avea un model şi un număr pe înveliş, care reprezenta seria.

După ce termină, înlocui brichetele, le înveli în iută şi legă din nou funiile exact aşa cum fuseseră iniţial. Puse panoul de oţel la loc aşa cum îl concepuse Juan Cortez.

Ultima lui sarcină fu să împingă patul la locul său şi să îl înşurubeze. Până şi praful şi mizeria care acoperiseră capetele şuruburilor le aşternu la loc pe alamă. După ce în sfârşit termină, răvăşi lucrurile în cabină ca şi cum ar fi căutat în zadar şi urcă iar pe punte.

De vreme ce echipajul Columbian avea ochii acoperiţi, soldaţii SEAL îşi dăduseră jos măştile. Comandantul Chadwick se uită la Dexter şi ridică o sprânceană. Dexter făcu semn din cap şi sări iar balustrada ca să se urce în barca rigidă, punându-şi masca pe faţă. SEAL făcură la fel. Cagulele şi cătuşele fură scoase.

Comandantul Chadwick nu vorbea deloc spaniolă, dar soldatul SEAL, Fontana, da. Prin ofiţerul său, liderul SEAL îşi ceru scuze faţă de căpitanul vasului *Maria Linda.*

— Este clar că am primit informaţii greşite, domnule căpitan. Vă rugăm să acceptaţi scuzele Forţelor navale ale Statelor Unite. Sunteţi liber să vă continuaţi drumul. Călătorie plăcută!

Când auzi *Buen viaje,* contrabandistului Columbian nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Nici măcar nu se mai prefăcu furios din cauza a ceea ce se întâmplase. La urma urmei, yankeii puteau să o ia de la capăt şi să găsească ceva de data aceasta. Încă zâmbea cu gura până la urechi, foarte ospitalier, când cei şaisprezece bărbaţi mascaţi şi câinele lor se întoarseră pe bărcile lor gonflabile şi plecară.

Aşteptă până ce dispărură la orizont, şi *Maria Linda* porni din nou spre nord şi abia apoi predă cârma ajutorului său şi se duse jos. Şuruburile erau intacte, dar ca să fie sigur, le deşurubă şi trase patul la o parte.

Placa de oţel părea neatinsă, dar tot deschise şi trapa ca să verifice baloturile dinăuntru. Şi acestea erau neatinse. Mulţumi încet meşterului, oricine o fi fost el, care crease o ascunzătoare atât de ingenioasă. Probabil îi salvase viaţa, şi cu siguranţă libertatea. Trei nopţi mai târziu, *Maria Linda* ajunse la ţărm.

Erau trei carteluri de cocaină mari în Mexic şi câteva mai mici. Cele mari erau La Familia, Cartelul din Golf care opera mai mult în estul Golfului Mexic şi Sinaloa care lucra pe coasta pacifică. Întâlnirea din larg a *Mariei Linda* cu un vas de pescuit creveţi vechi şi urât mirositor se petrecu în apropiere de Mazatlan, în inima zonei Sinaloa.

Căpitanul şi echipajul său îşi primiră (după standardele lor) sumele mari de bani şi un bonus pentru succes, aceasta fiind una dintre noile momeli instituite de Don pentru a-i ademeni pe voluntari. Căpitanul nu consideră că avea rost să menţioneze oprirea din largul coastei Panamá. De ce să mai comenteze dacă scăpaseră cu bine? Echipajul său fusese de acord cu el.

O săptămână mai târziu, ceva foarte asemănător se întâmplă în Atlantic. Avionul cu reacţie al CIA zbură în linişte pe aeroportul de pe insula Sal, punctul cel mai nord-estic al Capului Verde. Singurul său pasager avea statut diplomatic, aşa că trecu repede de formalităţi. Rucsacul său greu nu fu examinat.

Părăsind aeroportul, nu luă autobuzul obişnuit către sud, până la singura staţiune pentru turişti, Santa Maria, ci un taxi şi întrebă de unde ar putea să închirieze o maşină.

Şoferul nu păru să ştie, aşa că mai merseră câţiva kilometri până la Esparagos şi întrebă din nou. În cele din urmă, ajunseră la Palmeira, un port pentru feriboturi, şi un proprietar de atelier auto îi împrumută un Renault mic. Dexter plăti mai mult decât era nevoie pentru deranj şi plecă.

Sal se numea „sare” dintr-un motiv. Era plată şi nu avea nimic altceva în afară de kilometri întregi de câmpii de sare, care fuseseră cândva sursa prosperităţii sale pe termen scurt. Acum avea două străzi şi o potecă. Un drum ducea de la est la vest, de la Pedra Lume pe la aeroport până în Palmeira. Celălalt ducea spre sud către Santa Maria. Dexter porni pe potecă.

Ajunse în nord, traversând zona goală şi mohorâtă până la farul din punctul Fiura. Dexter abandonă maşina, puse un bileţel pe parbriz prin care anunţa orice curios s-ar fi nimerit să treacă pe acolo că intenţiona să se întoarcă, îşi puse rucsacul în spate şi merse pe plajă până la far. Soarele apunea şi luminile automate începeau să se aprindă. Dădu un telefon.

Era aproape întuneric atunci când Little Bird ajunse la el peste marea precum cerneala. Aprinse lanterna şi semnaliză, iar mica aeronavă ateriză uşor pe nisipul de lângă el. Uşa pasagerului avea formă ovală şi era deschisă. Urcă, îşi aşeză rucsacul între picioare şi îşi puse centura. Silueta cu cască de lângă el îi oferi una identică.

Şi-o puse pe cap şi vocea pe care o auzi în căşti îl întrebă cu accent britanic:

— Aţi avut o călătorie bună, domnule?

„De ce oamenii presupun mereu că eşti ofiţer superior”, gândi Dexter. Emblema de lângă el însemna sublocotenent. Cândva ajunsese sergent. Probabil era din cauza părului cărunt. Oricum îi plăcea stilul tânăr şi entuziasmat.

— Fără nicio problemă, răspunse el.

— Foarte bine. Mai avem douăzeci de minute până la bază. Băieţii ne pregătesc un ceai bun.

„Foarte bine, gândi el. Mi-ar prinde bine o ceaşcă de ceai”.

De data aceasta chiar ateriză pe punte fără să fie nevoie

de scări. Elicopterul Little Bird, mult mai mic decât Blackhawk, fu ridicat uşor de macara şi coborât în cala sa, a cărui trapă se închise imediat. Pilotul porni înainte, printr-o uşă de oţel, către sala de mese a Forţelor Speciale. Dexter fu condus în partea cealaltă, unde se întâlni cu căpitanul vasului şi cu maiorul Pickering, comandantul echipei ZBS. În acea seară, la cină, se întâlni şi cu cei doi americani, specialiştii în comunicaţii care păstrau legătura dintre *Balmoral* şi Washington, Nevada şi prin urmare drona Sam, care se afla undeva deasupra capetelor lor, în întuneric.

Trebuiră să aştepte trei zile la sud de Capul Verde până ce Sam descoperi ţinta. Era un alt vas de pescuit, la fel ca *Belleza del Mar,* şi se numea *Bonita.* Nu anunţase, dar se îndrepta spre un loc de întâlnire în larg, în mlaştinile cu mangrove din Guineea-Conakry, un alt stat ratat cu o dictatură brutală. Şi la fel ca *Belleza,* puţea, folosind mirosul ca să mascheze orice aromă de cocaină.

Dar făcuse şapte călătorii din America de Sud până în Africa de Vest şi, deşi fusese zărită de două ori de Tim Manhire şi echipa sa MAOC-Narcotice din Lisabona, nu existase niciodată un vas de război NATO la îndemână. De data aceasta era, deşi nu arăta asta, şi nici măcar MAOC nu ştia de existenţa vasului comercial *Balmoral.*

Juan Cortez se ocupase şi de *Bonita,* unul dintre primele vase ale sale, şi construise o ascunzătoare în capătul pupei, în zona camerei motoarelor, care puţea din cauza uleiului de motor şi a mirosului de peşte.

Procedura fu aproape la fel ca în Pacific. Când soldaţii plecară de pe *Bonita,* un căpitan uluit şi extrem de recunoscător primi scuze oficiale din partea „Maiestăţii Sale” pentru deranj şi întârzierea provocată. Când cele două bărci „arctice” şi elicopterul Little Bird dispărură la orizont, căpitanul desfăcu placajul din spatele motorului,

scoase carena falsă şi verifică încărcătura ascunsă. Totul era intact. Nu era niciun truc. Cu toate cercetările lor şi câinii antrenaţi, *gringos* nu găsiseră pachetele secrete.

Bonita ajunse la punctul de întâlnire, pasă încărcătura şi alte bărci de pescuit o duseră dincolo de coasta africană, dincolo de Coloanele lui Hercule, dincolo de Portugalia, şi o livrară galicienilor. Aşa cum le promisese Don. Trei tone de cocaină. Doar că puţin diferită.

Little Bird îl duse pe Cal Dexter pe plaja deprimantă, lângă farul Fiura, unde fu bucuros să vadă că Renaultul său uzat era încă neatins. Conduse înapoi până la aeroport, lăsă un bonus şi un mesaj pentru proprietarul atelierului din Palmeira ca să vină şi să o ia, după care bău o cafea în restaurant. Avionul CIA, care fusese anunţat de experţii în comunicaţii de pe vaporul *Balmoral,* veni să îl ia o oră mai târziu.

La cină în acea seară, la bordul vasului *Balmoral,* căpitanul avu o curiozitate.

— Sunteţi sigur, îl întrebă pe maiorul Pickering, că nu a fost nimic la bordul acelui vas de pescuit?

— Asta a zis americanul. A stat acolo jos în camera motoarelor cu trapa închisă timp de o oră. A urcat plin de ulei şi mirosind groaznic. A zis că a examinat orice ascunzătoare posibilă şi că nu a găsit nimic. Probabil că a primit informaţii greşite. I-a părut extrem de rău.

— Atunci de ce a plecat de la noi?

— N-am nicio idee.

— Îl credeţi?

— Nici gând, răspunse maiorul.

— Atunci ce se petrece? Am crezut că trebuie să luăm echipajul, să scufundăm gunoiul şi să confiscăm cocaina. Ce a făcut?

— N-am habar. Trebuie să ne bazăm din nou pe Tennyson. Nu e treaba noastră să căutăm motivul.

La zece kilometri deasupra lor, în întuneric, drona Sam se întoarse din nou şi se îndreptă spre insula braziliană ca să realimenteze. Şi un avion cu motoare gemene împrumutat de la CIA zbură cu viteză înapoi spre nord-vest. Unicul pasager pe care-l transporta preferă o bere în locul şampaniei cu care fusese servit. Cel puţin el ştia de ce Cobra insistase să nu fie incinerate drogurile confiscate. Avea nevoie de ambalaje.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Responsabilitatea raidului căzu în sarcina Agenţiei Naţionale de Combatere a Criminalităţii din Marea Britanie şi a Poliţiei Metropolitane londoneze. Amândouă pregătiseră terenul de ceva timp. Ţinta avea să fie o bandă de contrabandişti care se numea Essex Mob.

Echipa de Proiecte Speciale a Scotland Yard[31] ştiuse de ceva timp că Essex Mob, care era condusă de un gangster notoriu, născut în Londra, pe nume Benny Daniels, era un importator şi distribuitor major de canabis, heroină şi cocaină, cu o reputaţie de violenţă extremă în caz că îi stătea cineva în cale. Banda avea acel nume pentru că Daniels folosise profiturile obţinute din infracţiuni ca să-şi construiască o vilă enormă şi foarte opulentă în Essex, estul Londrei, la nord de estuarul Tamisei, exact lângă orăşelul Epping.

Ca tânăr gangster din estul Londrei, Daniels îşi construise o reputaţie atât de brută, cât şi de criminal. Dar odată cu succesul, venea şi sfârşitul proceselor de succes. Ajunsese prea mare ca să mai trebuiască să atingă el personal produsul, şi martorii se găseau greu. Cei mai timizi îşi schimbau rapid mărturia; cei curajoşi dispăreau şi erau găsiţi morţi mai târziu, în mlaştinile râului, sau nu mai erau găsiţi niciodată.

Benny Daniels era o „ţintă” şi era inclus pe lista primilor zece oameni de arestat a Poliţiei Metropolitane. Şansa pe care o aşteptaseră poliţiştii veni de pe Lista cu Şobolani oferită de răposatul Roberto Cardenas.

Marea Britanie avusese noroc cu faptul că unul dintre funcţionarii săi apăruse pe listă; era un ofiţer vamal din portul Lowestoft, de pe coasta de est. Asta însemna că oamenii de sus din Her Majesty’s Revenue and Customs

[31] Nume al sediului Poliţiei Metropolitane (n.tr.).

erau aduşi în joc dintr-o fază incipientă.

Pe tăcute şi foarte în secret, o unitate militară fu formată şi echipată cu aparate de interceptare, de urmărire şi de ascultare de ultimă generaţie.

Serviciul de Securitate, sau MI5, unul dintre partenerii SOCA, le împrumută o echipă de urmăritori, cunoscuţi simplu sub numele de Supraveghetori, care erau consideraţi a fi printre cei mai buni din ţară.

De vreme ce importul drogurilor la scară mare era considerată acum un act de terorism, se alătură şi comandamentul Diviziei CO19 arme de foc al Scotland Yard. Grupul operativ se afla sub conducerea comandantului Yard-ului, Peter Reynolds, dar cei mai apropiaţi de omul care primea mită erau propriii săi colegi de la Vamă. Cei câţiva care ştiau de crimele lui îl urau acum din toată inima, dar pe ascuns, şi ei fură plasaţi astfel încât să îi urmărească fiecare mişcare. Numele lui era Crowther.

Unul dintre înalţii funcţionari de la Lowestoft dezvoltă în mod convenabil un ulcer serios şi plecă în concediu medical. Aşa că fu înlocuit cu un expert în supravegheri electronice. Comandantul Reynolds nu voia un singur funcţionar corupt şi o singură camionetă; voia să-l folosească pe Crowther ca să descopere o întreagă operaţiune cu narcotice. Pentru asta era pregătit să aştepte, chiar dacă asta însemna că trebuia să permită să treacă neobservate câteva încărcături.

Cum portul Lowestoft se afla pe coasta Suffolkului, la nord de Essex, suspectă că Benny Daniels era băgat exact în mijlocul problemei, şi avu dreptate. O parte din facilităţile de la Lowestoft includeau camioane care veneau şi plecau dinspre Marea Nordului şi Crowther intenţiona ca o parte din acestea să rămână neexaminate pe parcursul canalului vămii. În decembrie, Crowther

făcuse o greşeală.

Un camion sosise pe un feribot din Flushing, Olanda, cu o încărcătură de brânză olandeză, care trebuia să ajungă la un lanţ de supermarketuri. Un subofiţer era pe punctul de a cere o examinare a încărcăturii, când Crowther se grăbi să vină la faţa locului, se folosi de funcţie şi îi dădu permisiunea să treacă.

Subofiţerul nu era la curent cu secretul, dar expertul în comunicaţii care îl înlocuise pe bolnavul de ulcer văzu. Reuşi să introducă un mic dispozitiv de urmărire prin GPS sub bara de protecţie din spate a camionului olandez când acesta ieşi pe porţile portului. Apoi, dădu un telefon urgent. Trei maşini fără însemne porniră în urmărire, schimbând locurile între ele ca să nu fie observate, dar se pare că şoferul nu avea nicio grijă.

Camionul fu urmărit prin jumătate de comitat, după care trase într-o parcare. Acolo fu întâmpinat de un grup de bărbaţi care ieşiră dintr-un Mercedes negru. O maşină de urmărire trecu pe lângă ei, nu opri, dar notă numărul Mercedesului. În câteva secunde, maşina fu identificată. Aparţinea unei firme-fantomă, dar fusese văzută cu câteva săptămâni în urmă intrând în curtea vilei lui Benny Daniels.

Şoferul olandez fu dus într-o manieră perfect prietenoasă în cafeneaua de lângă parcare. Doi dintre bărbaţi stătură cu el în cele două ore cât camionul său dispăru. Când fu adus înapoi, i se dădu un teanc frumuşel de bani şi i se permise să se îndrepte spre spaţiul de descărcare al supermarketului din Midiands. Procedura era o replică a metodei folosite pentru intrarea ilegală a imigranţilor în Marea Britanie şi forţele militare se temeau ca nu cumva să se aleagă doar cu o adunătură de irakieni buimaci şi demoralizaţi.

În timp ce olandezul îşi bea cafeaua în localul de la

marginea drumului, ceilalţi doi bărbaţi din Mercedes conduseră camionul în altă parte ca să descarce adevărata comoară: nu irakieni care erau în căutarea unei noi vieţi, ci o tonă de cocaină Columbiană de cea mai bună calitate.

Camionul fu urmărit din parcarea din Suffolk şi spre sud, spre Essex. De data aceasta, şoferul şi companionul său fură precauţi tot drumul şi maşinile care îi urmăreau fură nevoite să facă tot posibilul ca să schimbe benzile şi să se depăşească una pe alta pentru a nu trezi suspiciuni. Când ieşiră din comitat, poliţia din Essex mai trimise două maşini fără însemne în ajutor.

În cele din urmă ajunseră la destinaţie, un depozit de aeronave vechi şi aparent abandonat, în mlaştinile de sare care flancau estuarul Blackwater. Terenul era atât de plat şi de pustiu încât Supraveghetorii nu îndrăzniră să urmărească şoferul, dar un elicopter de la divizia de trafic din Essex observă porţile depozitului închizându-se. Camionul rămase înăuntru timp de patruzeci de minute, apoi ieşi şi ajunse din nou la şoferul olandez care îl aştepta în cafenea.

Când plecă, tirul nu mai reprezentă prea mult interes, dar o echipă formată din patru experţi în supravegheri rurale, cu binocluri puternice, rămaseră ascunşi printre trestii. Apoi se efectuă un apel din depozit. Fu înregistrat de SOCA şi la sediul central al Serviciului de Telecomunicaţii din Cheltenham.

Răspunse cineva de la vila lui Benny Daniels, aflată la treizeci de kilometri. Discuţia fu despre mutarea „produselor” în dimineaţa următoare, iar comandantul Reynolds nu avu de ales şi lansă raidul în acea noapte.

Potrivit cererii Washingtonului, se decise ca raidul să aibă acoperire media, aşa că o echipă de filmare de la emisiunea *Crimewatch* trebuia să asiste la această misiune.

Don Diego Esteban avea şi el o problemă serioasă cu relaţiile publice, şi una extrem de gravă. Dar acest public se rezuma la cei douăzeci de clienţi majori ai săi; zece din Statele Unite şi zece din Europa. Îi ordonă lui José-Maria Largo să plece în America de Nord ca să îi asigure pe primii zece cei mai importanţi cumpărători ai produsului Cartelului că problemele care le afectaseră toate operaţiunile încă din vară aveau să fie depăşite şi livrările urmau să revină la normal. Dar clienţii erau furioşi.

Fiind primii zece, se numărau printre cei privilegiaţi cărora li se permitea să plătească doar cincizeci la sută înainte de livrare. Dar asta tot însemna zeci de milioane de dolari pentru fiecare bandă. Li se cerea să dea restul de cincizeci la sută odată ce încărcăturile ajungeau la ei în siguranţă.

Fiecare interceptare, pierdere sau dispariţie pe drumul dinspre Columbia şi până în punctul de predare era o pierdere pentru Cartel. Dar nu asta era ideea. Mulţumită dezastrului provocat de Lista cu Şobolani, vama americană şi poliţia de stat sau cea orăşenească făcuseră raiduri de succes în depozite aflate pe continent şi pierderile îi afectau foarte mult.

Şi mai erau şi alte probleme. Fiecare bandă importatoare mare avea un număr imens de clienţi mai mici a căror cerere trebuia să fie satisfăcută. Nu exista loialitate în afacerea asta.

Dacă un furnizor obişnuit nu mai putea furniza, iar altul putea, traficantul mai mic îşi schimba locul de unde cumpăra.

Şi cum livrările sigure erau la doar cincizeci la sută din cât se aştepta, se dezvolta o criză naţională. Preţurile creşteau, conform forţelor de pe piaţă. Importatorii nu mai diluau cocaina pură de şase sau şapte ori, ci până la de zece ori, încercând să înmulţească cantităţile şi să-şi

păstreze clienţii. Unii consumatori trăgeau pe nas un „amestec” de doar şapte la sută. Materialele de umplutură deveneau din ce în ce mai rele, chimiştii adăugând cantităţi nebuneşti de substanţe de înlocuire cum ar fi ketamina, în încercarea de a păcăli consumatorul că avea parte de o senzaţie de cea mai bună calitate în loc de o doză imensă de tranchilizant de cal, care se întâmpla să arate la fel şi să aibă acelaşi miros.

Criza ducea la o altă consecinţă periculoasă. Paranoia care nu lipsea niciodată din criminalitatea profesionistă ieşea la suprafaţă. Mafiile mari aveau suspiciuni cu privire la faptul că alţii primeau tratament preferenţial. Posibilitatea ca un depozit secret al unei bande să fie atacat de o grupare rivală creştea şansa unui război extrem de violent în lumea interlopă.

Datoria lui Largo era să încerce să calmeze rechinii, asigurându-i că se va reveni rapid la serviciile normale. Trebuia să înceapă din Mexic.

Deşi SUA era asaltată de aeronave uşoare, bărci cu motor, iahturi private, pasageri din avioane şi cărăuşi cu stomacuri pline, care aduceau cu toţii cocaină, marea durere de cap era graniţa sinuoasă de patru mii opt sute de kilometri cu Mexic. Se întindea de la San Diego, pe coasta pacifică, până în Golful Mexic. Statele California, Arizona, New Mexico şi Texas erau tot acolo.

La sud de graniţă, nordul Mexicului fusese practic o zonă de război timp de ani buni pentru bandele rivale care se luptau pentru supremaţie sau măcar pentru un loc în marea îngrămădire de traficanţi. Mii de corpuri torturate şi executate fuseseră aruncate pe străzi sau în deşerturi din cauza liderilor de carteluri şi capilor mafiilor care angajaseră „executanţi” nebuni pentru a-i extermina pe rivali, şi mii de trecători inocenţi muriseră şi ei în urma acestui război.

Sarcina lui Largo era să vorbească cu şefii cartelurilor Sinaloa, Gulf şi La Familia, care erau cu toţii înfuriaţi din cauza comenzilor care nu mai ajungeau. Avea să înceapă cu Sinaloa, care acoperea cea mai mare parte a coastei pacifice. Avu ghinionul că, deşi *Maria Linda* trecuse mai departe, în ziua în care zbură în nord, succesorul acelui vas pur şi simplu dispăru fără urmă.

În cazul Europei, sarcina îi reveni adjunctului lui Largo, Jorge Calzado, un om inteligent şi cu facultate, care pe lângă spaniola nativă vorbea şi engleza fluent şi avea un nivel bun de italiană. Ajunse în Madrid în noaptea în care SOCA descinsese în vechiul depozit din mlaştinile din Essex.

Fusese un raid cu rezultate bune şi ar fi fost şi mai bune dacă toţi membrii Essex Mob ar fi fost acolo ca să îi aresteze, sau chiar însuşi Benny Daniels. Dar gangsterul era prea inteligent ca să se afle la doar câţiva kilometri de drogurile pe care le importa în sudul Angliei. Folosea subordonaţi pentru asta.

Apelul interceptat menţionă că în „dimineaţa următoare” avea să aibă loc transferul conţinutului din depozit. Unitatea militară se aşează încet în poziţie, cu luminile stinse, toţi îmbrăcaţi în negru, exact înainte de miezul nopţii, şi aşteptă. Erau interzise complet comunicarea, folosirea lanternelor, până şi termosurile cu cafea în caz că s-ar fi auzit un zgomot de metal pe metal. Chiar înainte de ora patru dimineaţa, farurile unui vehicul se apropiară pe drum de clădirea întunecată.

Supraveghetorii auziră scârţâitul porţilor care se deschideau şi văzură o lumină difuză înăuntru. Întrucât nu mai veni un al doilea vehicul, porniră. Ofiţerii CO19 înaintară primii, pentru a securiza depozitul. Din spatele lor veniră ordine transmise prin amplificatoare, câini, lunetişti care priveau pregătiţi de apărare şi proiectoare

care scăldau ţinta într-o lumină albă puternică.

Surpriza fu totală, având în vedere că cincizeci de bărbaţi şi femei aşteptaseră pe vine în mlaştini cu echipamentele pregătite. Captura era satisfăcătoare din punctul de vedere al drogurilor, dar mai puţin în ceea ce-i privea pe criminali.

Găsiseră doar trei. Doi care veniseră cu camionul. Se vedea din prima că erau nişte curieri neînsemnaţi şi că aparţineau bandei Midiand, căreia îi era destinată o parte din încărcătură. Cealaltă parte ar fi trebuit să fie distribuită de Benny Daniels.

Paznicul de noapte era singurul membru al Essex Mob prins în plasă. Se dovedi a fi Justin Cocker, un bărbat frumuşel de aproape treizeci de ani cu lipici la fete, şi un dosar infracţional uriaş. Dar nu era un jucător principal.

Ceea ce camionul venise să ia era înşirat pe podeaua de asfalt unde aeronava uşoară din fostul club de zbor fusese reparată. Era în jur de o tonă şi pachetele încă erau înfăşurate în iută şi prinse în X cu sfoară.

Li se permise să intre unui cameraman de la postul de televiziune şi unui fotograf care lucra la o agenţie mare de presă. Făcură poze grămezii de baloturi şi priviră cum un vameş mascat, pentru a rămâne anonim, tăie câteva sfori şi iuta pentru a expune pachetele cu cocaină învelite în polietilenă. Pe una dintre cărămizi se afla chiar şi o hârtie cu un număr pe ea. Totul fu fotografiat, inclusiv cei trei arestaţi, cărora li se puseră pături pe cap şi din care se vedeau numai încheieturile cu cătuşe. Dar era mai mult decât suficient ca să fie prima ştire dată la televizor şi să apară pe prima pagină a câtorva ziare. Răsăritul rozaliu de iarnă îşi făcu apariţia în mlaştinile din Essex. Pentru poliţişti şi vameşi avea să urmeze o zi lungă.

Un alt avion se prăbuşi undeva la est, la longitudinea de treizeci şi cinci de grade. Potrivit instrucţiunilor primite,

tânărul pilot disperat, care nu ascultase sfaturile celor mai în vârstă, transmisese semnale scurte şi fără niciun înţeles la radio ca să dea „semne de viaţă”. Făcu asta din cincisprezece în cincisprezece minute după ce părăsise coasta braziliană. Apoi încetă. Se îndrepta spre o pistă de aterizare din Liberia, în care poliţia nu era prezentă, dar nu mai ajunse până acolo.

Cu o indicaţie aproximativă a locului în care probabil se prăbuşise, Cartelul trimise o aeronavă de cercetare care să parcurgă aceeaşi rută în lumina zilei, dar la o altitudine joasă, aproape de apă, ca să caute urme. Nu găsi nimic.

Când o aeronavă cădea în apă întreagă, sau chiar în câteva bucăţi, mai rămâneau resturi care pluteau până ce, îngreunate de apă, se scufundau şi ele – perne de scaune, articole de îmbrăcăminte, cărţi, perdele, orice era mai uşor decât apa. Dar când un avion se transforma într-o minge de foc imensă de combustibil care exploda la trei mii de metri în aer, tot ce era inflamabil dispărea cu totul. Numai metalul cădea în apă, iar metalul se scufunda. Aeronava renunţă şi se întoarse. Aceea fu ultima încercare de traversare a Atlanticului în zbor.

José-Maria Largo zbură din Mexic până în SUA cu un avion privat; un drum scurt din Monterey până în Corpus Christi, Texas. Avea paşaport spaniol care părea destul de veridic, obţinut datorită serviciilor bune oferite de fosta bancă Guzman. Ar fi trebuit să îl ajute, dar banca îl dezamăgise.

Paşaportul aparţinuse cândva unui spaniol adevărat, care semăna cât de cât cu Largo. O comparaţie facială simplă poate că l-ar fi păcălit pe ofiţerul de la imigrări din aeroportul texan. Dar fostul proprietar al paşaportului vizitase mai demult Statele Unite şi privise fără să se gândească prea mult în lentilele camerei de recunoaştere a irisului. Largo făcu la fel. Irisul unui ochi uman e la fel ca

ADN-ul. Nu minte.

Faţa ofiţerului de la Imigrări nu schiţă nimic. Se uită la ecran, notă ce îi indică şi-l rugă pe omul de afaceri să intre într-o cameră separată. Procedura dură jumătate de oră. Apoi Largo primi scuzele de rigoare şi i se permise să plece. Teroarea interioară se transformă în uşurare. Trecuse mai departe şi nu fusese detectat. Dar se înşela.

Comunicarea prin internet era atât de rapidă încât detaliile lui ajunseră la ICE, FBI şi CIA şi, având în vedere locul din care venea, la DEA. Fusese fotografiat pe ascuns şi pozele sale apărură pe un ecran aflat pe Army Navy Drive din Arlington, Virginia.

Colonelul Dos Ríos din Bogotá, mereu de ajutor, furnizase poze cu feţele tuturor membrilor importanţi ai Cartelului de care era sigur că făceau parte din el, şi José-Maria Largo era unul dintre ei. Deşi bărbatul din arhiva de la Arlington era mai tânăr şi mai slab decât vizitatorul care ajunsese în sudul Texasului, tehnologia de recunoaştere a trăsăturilor îl identifică într-o jumătate de secundă.

Sudul Texasului, de departe cea mai întinsă zonă de campanie pentru lupta anti-cocaină din SUA, forfotea de agenţi DEA. În timp ce Largo părăsi aeroportul, îşi luă maşina închiriată şi ieşi din parcare, o maşină fără însemne, în care se aflau doi agenţi DEA, porni după el. Nu avea să îi observe, dar escortele aveau să-l urmărească la toate întâlnirile sale cu clienţii.

Primise ordin să îi contacteze şi să îi liniştească pe cei trei lideri ai celor mai mari găşti de motociclişti albi importatoare de cocaină în SUA: Hells Angels, Outlaws şi Bandidos. Ştia că deşi toţi trei erau nişte psihopaţi violenţi şi se urau unii pe ceilalţi, niciunul nu ar fi fost atât de prost încât să rănească un emisar al Cartelului Columbian dacă voiau să mai vadă un gram din cocaina lui Don vreodată.

De asemenea, trebuia să contacteze şi două bande mari

de negri: Bloods şi Crisp. Celelalte cinci de pe lista sa erau hispanici ca şi el: Latin Kings, cubanezii, fraţii săi columbienii, portoricanii şi, de departe cei mai periculoşi, salvadorienii, cunoscuţi mai simplu sub numele de MS-13, cu sediul în California.

Petrecu două săptămâni vorbind, certându-se, asigurând şi transpirând din abundenţă înainte să i se permită să evadeze înapoi din San Diego în sanctuarul ţării sale natale, Columbia. Şi acolo erau oameni extrem de violenţi, dar cel puţin, se alină el, erau de partea lui. Mesajul pe care îl primise de la clienţii Cartelului din SUA era clar: profiturile o luau în jos şi columbienii erau responsabili de asta.

Concluziile sale personale, pe care i le comunică şi lui Don Diego, erau că, în cazul în care lupii nu erau mulţumiţi cu livrările, urma un război între bande care ar fi făcut nordul Mexicului să arate ca un parc de distracţii. Se bucura că nu era în locul lui Alfredo Suárez.

Concluzia lui Don fu puţin diferită. Poate că ar trebui să se descotorosească de Suárez, dar nu asta era soluţia. Ideea era că cineva fura cantităţi mari din produsul său, un păcat de neiertat. Trebuia să îi găsească pe hoţi şi să-i distrugă, altfel ar fi fost chiar el distrus.

Acuzarea lui Justin Cocker la Curtea de Magistratură din Chelmsford nu dură mult. Fu acuzat de posesie, cu intenţie de aprovizionare, de drog de clasă A, contrar cu etc., etc.

Consilierul juridic citi magistraţilor acuzaţia şi ceru ca acuzatul să rămână în custodie, „aşa cum vor înţelege Domniile voastre”, întrucât investigaţiile poliţiei încă erau în desfăşurare, etc., etc. Toată lumea ştia că totul era doar o formalitate, dar avocatul din oficiu se ridică şi ceru eliberarea pe cauţiune.

Un judecător de pace neprofesionist, magistratul se uită peste termenii Bail Act din 1976 în timp ce asculta. Înainte

să fie de acord să devină magistrat, fusese directoarea unei importante şcoli de fete timp de mulţi ani şi auzise toate scuzele posibile folosite de rasa umană.

Cocker, la fel ca angajatorul său, venea din estul Londrei, şi începuse din adolescenţă cu infracţiuni uşoare, absolvind ca „tânăr promiţător”, până ce atrăsese atenţia lui Benny Daniels. Liderul bandei îl luase lângă el pe post de comis-voiajor. Nu era bun de „muşchi” – Daniels avea câţiva tipi solizi în jur care se ocupau cu asta –, dar avea şcoala vieţii şi era bun la livrări. De aceea fusese lăsat peste noapte să se ocupe de încărcătura de cocaină.

Avocatul apărării – din oficiu – îşi încheie pledoaria fără speranţe pentru cauţiune şi magistrata îi zâmbi de încurajare.

— Va rămâne în custodie timp de şapte zile, spuse ea.

Cocker fu scos din banca acuzaţilor şi dus pe scări în celulele de mai jos. De acolo fu condus până la o dubiţă albă, în care se aflau patru oameni de la Grupul Special de Escortare, în cazul în care Essex Mob ar fi avut vreo idee deşteaptă de a-l scoate de acolo.

Se pare că Daniels şi gaşca lui erau mulţumiţi cu faptul că Justin Cocker avea să-şi ţină gura pentru că nu erau pe nicăieri. Cu toţii fugiseră.

La început, mafioţii britanici aveau obiceiul să se refugieze în sudul Spaniei, achiziţionând vile pe Costa del Sol. Dar, după ce între Spania şi Marea Britanie se semnase un tratat de extrădare, Costa del Sol nu mai reprezenta un loc sigur. Benny Daniels îşi construise o casă de vacanţă în enclava Ciprului de Nord, un mini-stat nerecunoscut care nu avea niciun tratat cu Marea Britanie. Se credea că fugise acolo după raidul depozitului aşteptând să se mai liniştească apele.

Cu toate acestea, Scotland Yard voia să-l ţină pe Cocker sub observaţie în Londra; Essex nu avu nicio obiecţie, aşa

că de la Chelmsford fu dus la închisoarea Belmarsh din Londra.

Povestea unei tone de cocaină găsite într-un depozit din mlaştină era una bună pentru presa naţională şi una chiar şi mai bună pentru cea locală. *Essex Chronicle* prezentă o poză mare cu captura pe prima pagină. Lângă grămada de cocaină stătea Justin Cocker, cu faţa blurată pentru a rămâne anonim, potrivit legii. Dar ambalajul de iută era perfect vizibil, la fel şi pachetele de sub el şi hârtia cu numărul lotului.

Turneul lui Jorge Calzado în Europa nu fu deloc mai plăcut decât cel al lui José-Maria Largo în America de Nord. Peste tot fu întâmpinat de reproşuri mânioase şi cereri ca livrările obişnuite să revină. Stocurile erau mici, preţurile creşteau, clienţii treceau la alte narcotice şi cocaina care le mai rămăsese bandelor europene era „tăiată” de zece ori, mai mult de atât aproape că nici nu putea să mai fie tăiată.

Calzado nu mai trebuia să viziteze benzile galiciene, deoarece însuşi Don vorbise cu ele, dar ceilalţi clienţi şi importatori principali erau vitali.

Deşi peste o sută de bande aprovizionau şi vindeau cocaină între Irlanda şi graniţa cu Rusia, majoritatea îşi obţineau stocurile de la giganţii care aveau legături directe cu Columbia şi cu subfrancizele, odată ce produsul ajungea în siguranţă pe pământ european.

Calzado luă legătura cu ruşii, sârbii şi lituanienii din est; cu nigerienii şi jamaicanii „Yardies”; cu turcii care, deşi la origine din sud-est, dominau în Germania; cu albanezii care îl terifiau; şi cu cele cele mai vechi trei grupuri din Europa – Mafia din Sicilia, Camorra din Napoli şi cea mai mare şi cea mai de temut dintre toate, ’Ndrangheta.

Dacă harta republicii italiene arată ca o cizmă de călărie, Calabria era vârful, în sudul oraşului Napoli, faţă în

faţă cu Sicilia, aflată dincolo de Strâmtoarea Messina. Cândva existaseră colonii greceşti şi feniciene pe acel tărâm pârlit de soare, şi limba care se vorbea acolo, foarte greu de înţeles de italieni, deriva din greacă. Numele ’Ndrangheta pur şi simplu înseamnă Societatea Onorabilă. Spre deosebire de Mafia din Sicilia sau şi mai faimoasa Camorra din Napoli, care erau foarte mediatizate, calabrezii se mândreau cu un profil aproape invizibil.

Şi totuşi, avea cel mai mare număr de membri şi era cea mai întinsă din lume dintre toate. Aşa cum descoperise statul italian, era şi cel mai greu de penetrat şi singura în care jurământul tăcerii depline, *omerta,* nu fusese niciodată încălcat.

Spre deosebire de Mafia din Sicilia, ’Ndrangheta nu avea niciun Don al tuturor Donilor; nu era organizată piramidal. Nu avea ierarhie şi apartenenţa la ea se baza aproape în întregime pe legături de familie şi de sânge. Infiltrarea unui străin era absolut imposibilă, şi renegaţii din interior practic inexistenţi, iar punerile sub acuzare de succes erau rare. Era coşmarul cel mai mare al Comisiei Anti-Mafie de la Roma.

Ţinutul său tradiţional, din zona interioară capitalei provinciale Reggio di Calabria şi autostrăzii principale de pe coastă, era un teren înţesat cu sate şi orăşele, ce înconjoară Aspromonte. În peşterile sale fuseseră ţinuţi până de curând ostatici aşteptând răscumpărarea sau moartea, şi aici se afla capitala neoficială Plati. Orice străin care se apropia şi orice maşină nefamiliară erau detectaţi de la kilometri întregi şi nu erau deloc bine primiţi. Nu era un magnet pentru turişti.

Dar Calzado nu trebui să vină până aici ca să îi întâlnească pe şefi, deoarece Onorabila Societate preluase controlul asupra lumii interlope din cel mai mare oraş al Italiei, puterea sa industrială şi motorul financiar, Milano.

Adevărata ’Ndrangheta migrase spre nord şi crease în Milano cel mai mare centru de cocaină din ţară, şi probabil de pe tot continentul.

Niciun şef al ’Ndranghetei nu l-ar fi adus nici măcar pe cel mai important emisar la el acasă. Pentru asta existau restaurante şi baruri. Trei suburbii sudice din Milano erau dominate de calabrezi, iar întâlnirea cu omul venit din Columbia avu loc la barul Lions, din Buccinasco.

În faţa lui Calzado, pregătiţi să-i asculte scuzele şi asigurările, se aflau *capo locale* şi doi secretari, inclusiv contabilul ale cărui cifre privind profitul erau sumbre.

Datorită calităţilor speciale ale Onorabilei Societăţi, secretomaniei şi cruzimii sale neiertătoare, Don Diego Esteban îi acordase onoarea de a fi partenerul său european principal. Prin această relaţie devenise cel mai mare importator şi distribuitor de pe continentul european.

Pe lângă portul său din Gioia, obţinea o mare parte din aprovizionări din trenurile care veneau dinspre vestul Africii până pe coasta nordică a continentului, faţă în faţă cu malul sudic al Europei, şi de la navigatorii galicien! din Spania. Lui Calzado i se spusese foarte clar că ambele metode de aprovizionare fuseseră perturbate teribil şi calabrezii se aşteptau ca şefii din Columbia să facă ceva în privinţa asta.

Jorge Calzado se întâlnise cu singurii doni din Europa care îndrăzneau să vorbească cu capul Hermandad din Columbia ca de la egal la egal. Se retrase la hotel şi, la fel ca superiorul său Largo, abia aştepta să se întoarcă în Bogotá.

Colonelul Dos Ríos nu invita prea des jurnaliştii, nici măcar editorii seniori, să stea de vorbă la masa de prânz. Ar fi trebuit să fie invers. Editorii erau cei cu conturi groase de cheltuieli. Dar nota de plată îi revenea de obicei celui care voia să i se facă o favoare. De data aceasta era

rândul său. Şi chiar şi el făcea asta pentru un prieten.

Colonelul Dos Ríos era în relaţii de lucru bune cu şefii SOCA britanică şi DEA americană, care aveau sediu în oraşul său. Cooperarea, mult mai uşoară sub conducerea preşedintelui Juan Manuel Santos, aducea profit ambelor părţi. Deşi Cobra păstrase Lista cu Şobolani pentru el, de vreme ce nu conta pentru Columbia, alte comori descoperite cu ajutorul camerelor lui Michelle care patrula nonstop se dovediseră extrem de utile. Dar această favoare era pentru SOCA.

— E o ştire bună, insistă poliţistul, de parcă editorul de la *El Espectador* nu ar fi putut să recunoască o ştire bună.

Editorul sorbi din vin şi privi în jos la ştirea care îi era oferită. Ca jurnalist, avea dubiile sale; ca editor putea să prevadă o favoare întoarsă dacă era de ajutor.

Ştirea era despre un raid al poliţiei din Anglia asupra unui depozit vechi unde fusese descoperită o încărcătură de cocaină care sosise de curând. În regulă, era una mare, avea o tonă; dar mereu se făceau descoperiri şi deveneau prea „obişnuite”.

Pentru a apărea la ştiri. Erau toate cam la fel. Baloturile grămadă, ofiţerii vamali în culmea fericirii, prizonierii trişti cu cătuşe la mâini. De ce să fie povestea din Essex, despre care nu mai auzise, atât de vrednică de a apărea la ştiri? Colonelul Dos Ríos ştia, dar nu îndrăznea s-o spună.

— Există un senator anume în acest oraş, murmură poliţistul, care frecventează o casă de plăceri foarte discretă.

Editorul sperase să obţină ceva la schimb, dar asta era ridicol.

— Un senator căruia să-i placă fetele, protestă el. Nu-mi spune şi că soarele răsare la est.

— Cine a zis ceva de fete? întrebă Dos Ríos.

Editorul adulmecă aerul recunoscător. În sfârşit îi

mirosea a recompensă.

— În regulă, povestea ta cu *gringo* va apărea mâine în pagina a doua.

— Pe prima pagină, spuse poliţistul.

— Mersi pentru masă. O plăcere rară să nu plătesc nota.

În sinea lui, editorul ştia că prietenul lui plănuia ceva, dar nu-şi dădea seama ce. Poza şi explicaţia veniră de la o agenţie mare cu sediul în Londra. Îl prezenta pe un tânăr gangster, pe care-l chema Cocker, stând lângă o grămadă de baloturi de cocaină, cu unul deschis şi cu hârtia ambalajului la vedere. Şi ce? Dar o puse pe prima pagină.

Emilio Sánchez nu cumpăra *El Espectador* şi oricum petrecea prea mult timp supraveghind producţia din junglă, rafinarea din diversele laboratoare şi împachetarea pentru livrare. Dar la două zile după publicarea ediţiei, trecu pe lângă un chioşc de ziare la întoarcere din Venezuela. Cartelul stabilise laboratoare importante acolo, unde relaţiile otrăvitoare dintre Columbia şi fieful lui Hugo Chavez îi protejau de atenţia colonelului Dos Ríos şi de raidurile poliţiei.

Îi ordonase şoferului să oprească la un hotel mic din oraşul de la graniţă Cucuta, ca să se ducă la toaletă şi să bea o cafea. În hol era un raft cu exemplare vechi de două zile din *El Espectador.* Ceva la acea pozã îl făcu să tresară. Cumpără singura copie şi-şi făcu griji tot timpul până ajunse la casa lui anonimă din oraşul natal, Medellín.

Puţini oameni puteau să îşi amintească tot, dar Emilio Sánchez trăia ca să muncească şi se mândrea cu faptul că avea o abordare metodică şi obsesia de a ţine totul notat în registre. Numai el ştia unde le ţinea pe toate şi din motive de securitate era nevoie de o zi în plus pentru a ajunge la ele şi pentru a le consulta. Luă cu el o lupă şi uitându-se cu atenţie la poza din ziar şi la registrele sale de livrări, se albi la faţă.

Încă o dată, pasiunea lui Don pentru securitate întârzie întrunirea. Trei zile dură până să scape de sub supraveghere şi să se poată întâlni. După ce Sánchez terminase ce avusese de spus, Don Diego rămase extrem de tăcut. Luă lupa şi studie registrele pe care le adusese Sánchez şi poza din ziar.

— Nu poate exista nicio îndoială? întrebă el cu un calm mortal.

— Niciuna, Don Diego. Acea notă de livrare se referă la încărcătura plecată spre galicien! pe un vas de pescuit Venezuelan, numit *Belleza del Mar,* cu luni în urmă. Nu a ajuns niciodată. A dispărut fără urmă în Atlantic. Doar că a *ajuns.* Aceea e încărcătura. Nu e nicio greşeală.

Don Diego Esteban tăcu o perioadă îndelungată. Dacă Emilio Sánchez încerca să zică ceva, îi făcea semn din mână să tacă. Capul Cartelului Columbian ştia acum, în sfârşit, că cineva îi furase cocaina în timpul transportării şi îl minţise că nu ajunsese. Trebuia să afle mai multe lucruri înainte să poată acţiona decisiv.

Trebuia să ştie de cât timp se întâmpla asta; care mai exact dintre clienţii săi îi interceptase vasele şi se prefăcuse că drogurile nu ajunseseră niciodată. Nu avea nicio idee că vapoarele sale se scufundaseră, echipajele fuseseră ucise, iar cocaina furată. Trebuia să afle cât de mult se răspândise conspiraţia.

— Ceea ce vreau să faci, i se adresă el lui Sánchez, este să-mi pregăteşti două liste. Una care să conţină numerele lotului fiecărui balot aflat pe un vas care a dispărut şi care nu a mai fost văzut niciodată. Vapoare cu abur, bărci cu motor, vase de pescuit, iahturi, tot ce nu a ajuns la destinaţie. Şi o altă listă cu fiecare vas care a trecut în siguranţă şi fiecare balot, după numărul lotului, pe care îl transporta.

După aceea, fu aproape ca şi cum zeii îi zâmbeau în cele

din urmă. Avu parte de două şanse norocoase. La graniţa dintre Mexic şi SUA, vama americană, care lucra în Arizona în apropiere de oraşul Nogales, interceptase un camion ce trecuse graniţa în întunericul unei nopţi fără lună. Fu o criză mare şi încărcătura ajunse într-un depozit pentru distrugere. Se făcu publicitate. Şi, de asemenea, securitatea slăbise.

Îl costă pe Don Diego o sumă mare, dar un funcţionar trădător obţinu numerele baloturilor din încărcătură. Câteva fuseseră pe *Maria Linda,* care ajunsese în siguranţă şi care lăsase baloturile în posesia cartelului Sinaloa. Alte baloturi se aflaseră în două bărci cu motor care dispăruseră în Caraïbe cu luni în urmă. Şi acestea se îndreptau tot spre cartelul Sinaloa. Iar acum fuseseră confiscate în Nogales.

O altă lovitură norocoasă pentru Don veni din Italia. De data aceasta, fu un camion încărcat cu costume pentru bărbaţi, fabricate de o firmă cunoscută din Milano, care încerca să traverseze Alpii şi să ajungă în Franţa, cu destinaţia Londra.

Camionul avu ghinionul de a i se sparge o roată undeva într-o trecătoare alpină şi în spatele său se făcu o coadă imensă. Carabinierii insistară ca vehiculul să fie ridicat din drum, dar asta ar fi însemnat uşurarea lui prin scoaterea încărcăturii. O încărcătură împărţită în baloturi şi acoperită cu iută care cu siguranţă nu avea să îmbrace spatele tinerilor brokeri de pe Lombard Street.

Contrabanda fu confiscată imediat şi, întrucât sursa încărcăturii era Milano, carabinierii nu trebuiau să fie Albert Einstein ca să-şi dea seama că venea de la ’Ndrangheta. Depozitul local fu vizitat în timpul nopţii; nu fu luat nimic în afară de numerele loturilor, care fură notate şi apoi trimise prin e-mail la Bogotá. O parte din încărcătură fusese pe *Bonito,* care ajunsese în siguranţă

pe coasta Caliciei. Alte baloturi se aflaseră în cala vasului *Arco Soledad,* care se pare că se scufundase cu tot cu echipaj, inclusiv Álvaro Fuentes, pe drum spre Guineea-Bissau. Ambele încărcături trebuiau să ajungă în nord la galicieni şi la Ndrangheta.

Don Diego Esteban avea de-a face cu hoţi şi era pregătit să-i facă să plătească.

Nici vameşii americani din Nogales, nici carabinierii din trecătoarea alpină nu acordaseră prea multă atenţie unui american cu voce moale, ale cărui acte spuneau că e de la DEA şi care ajunsese fără întârziere în ambele situaţii. Vorbea spaniola fluent şi puţină italiană. Era suplu, aspru, în formă şi cu păr cărunt. Avea atitudinea unui fost soldat şi notă toate numerele loturilor capturate. Nu-l întrebă nimeni ce avea să facă cu ele. Legitimaţia sa de la DEA arăta că îl cheamă Cal Dexter. Un bărbat straniu de la DEA, prezent şi în Nogales, la Arlington, dar nu auzise nimeni de niciun Dexter. Nu era neapărat ceva suspect. Oamenii sub acoperire mereu aveau alte nume decât cele trecute pe legitimaţii.

Omul de la DEA nu merse mai departe în Nogales, iar în Alpi, carabinierii fură bucuroşi să accepte o dovadă de prietenie sub forma unor trabucuri cubaneze Cohibas care erau greu de obţinut şi să lase un aliat şi coleg să intre în depozitul care conţinea triumful lor confiscat.

La Washington, Paul Devereaux îi ascultă raportul cu atenţie.

— Ambele scenarii au decurs bine?

— Aşa se pare. Cei trei aşa-zişi mexicani din Nogales or să petreacă puţin timp într-o închisoare din Arizona, după care cred că-i vom putea elibera. Şoferul italiano-american din Alpi va fi achitat deoarece nu va exista nicio dovadă care să-l lege de încărcătura sa. Cred că pot să-i aduc înapoi la familiile lor împreună cu nişte bonusuri în câteva

săptămâni.

— Ai citit vreodată despre Iulius Cezar? întrebă Cobra.

— Nu prea mult. Şcoala mea a fost ba într-o rulotă, ba în şantiere de construcţie. De ce?

— Odată se lupta cu triburile de barbari din Germania. Şi-a înconjurat tabăra cu gropi imense, acoperite cu frunze şi iarbă. Baza şi lateralele gropilor erau pline de ţăruşi ascuţiţi, aşezaţi cu vârful în sus. Când germanii au pornit la atac, mulţi dintre ei au primit un ţăruş extrem de ascuţit exact între fese.

— Dureros şi eficient, observă Dexter, care văzuse astfel de capcane pregătite de Vietcong în Vietnam.

— Într-adevăr. Ştii cum numea el ţăruşii?

— N-am nicio idee.

— Le spunea „Stimuli”. Se pare că bătrânul Iulius avea un umor destul de negru.

— Şi?

— Şi să sperăm că stimulii noştri ajung la Don Diego Esteban, oriunde s-ar afla.

Don Diego era la *hacienda* sa de la ţară, din estul Cordilierilor, şi în ciuda distanţei mari, informaţiile false ajunseră şi la el.

O uşă de celulă din închisoarea Belmarsh se deschise şi Justin Cocker ridică privirea din romanul său de doi bani. Fiind izolat, el şi vizitatorul său nu aveau să fie auziţi.

— E timpul să pleci, anunţă comandantul Peter Reynolds. Acuzaţiile au fost retrase. Nu pune întrebări. Dar va trebui să revii. O să fii în pericol când se va afla. Şi, bine lucrat, Danny, bine lucrat într-adevăr. Asta vine de la mine şi de la cei de sus.

Aşa că detectivul sergent Danny Lomax, după şase ani în care lucrase sub acoperire, infiltrat într-o bandă de traficanţi de droguri londoneză, ieşi din umbre şi fu promovat în funcţia de detectiv-inspector.

PARTEA A IV-A
Veninul

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Don Diego Esteban credea în trei lucruri. Dumnezeul său, dreptul la avere maximă şi pedepsirea aspră a celor care atentau la primele două lucruri.

După ceea ce se întâmplase în Nogales cu baloturile de cocaină care se presupunea că dispăruseră din bărcile cu motor în Caraïbe, era sigur că fusese păcălit complet de unul dintre clienţii săi principali. Motivul era uşor de ghicit – lăcomia.

Identitatea putea fi dedusă după locul şi natura interceptării. Nogales era un oraş mic situat la graniţă şi centrul unei zone mici de război în care partea mexicană era exclusiv teritoriul cartelului Sinaloa. Dincolo de graniţă, se afla casa unei bande din Arizona, care se numea Wonderboys.

Don Diego se convinsese, aşa cum intenţionase Cobra, că Sinaloa îi furase cocaina de pe mare şi îşi dubla astfel profiturile provocându-i lui daune. Prima reacţie fu să-l anunţe pe Alfredo Suárez că toate comenzile către Sinaloa erau anulate şi nu avea să mai fie trimis niciun gram spre ei. Acest lucru provocă o criză în Mexic, ca şi cum acel tărâm nefericit nu avea deja parte de destule.

Şefii cartelului Sinaloa ştiau că nu furaseră nimic de la Don. Poate că în alte cazuri s-ar fi creat confuzie, dar bandele de cocaină aveau o singură stare de spirit în afară de satisfacţie, şi aceea era furia.

În sfârşit Cobra, cu ajutorul contactelor DEA din nordul Mexicului, dădu de înţeles poliţiei mexicane că membrii

cartelului Golf şi aliaţii lor din La Familia anunţaseră autorităţile americane de traversarea graniţei la Nogales; aceste relatări erau opusul adevărului – Cobra inventase întregul episod. Jumătate din poliţie lucra pentru bande, aşa că transmiseră mai departe minciuna.

Pentru Sinaloa, asta reprezenta o declaraţie de război, aşa că declarară la rândul lor. Membrii Gulf şi prietenii lor din La Familia nu ştiau de ce, de vreme ce ei nu furaseră de la nimeni, dar nu aveau de ales decât să riposteze. Şi îi aduseră ca executanţi pe membrii Zetas, o grupare specializată în omoruri de cel mai înfiorător nivel.

Până în ianuarie 2012, gangsterii din Sinaloa fuseseră măcelăriţi cu carul. Autorităţile mexicane, armata şi poliţia pur şi simplu stătură deoparte şi încercară să culeagă sutele de cadavre.

— Ce faci de fapt? îl întrebă Cal Dexter pe Cobra.

— Demonstrez, a răspuns Paul Devereaux, puterea dezinformării deliberate, pe care unii am învăţat-o pe pielea noastră de-a lungul celor patruzeci de ani de Război Rece.

Toate agenţiile de spionaj din acea perioadă îşi dăduseră seama că cea mai devastatoare armă împotriva unei agenţii inamice, în afară de un trădător adevărat dinăuntrul mafiei, era convingerea inamicului că are unul. Ani lungi, obsesia predecesorului Cobrei, James Angleton, legată de faptul că sovieticii ar avea un trădător în interiorul CIA aproape că distrusese agenţia.

Dincolo de Atlantic, britanicii petrecuseră ani întregi încercând, fără niciun rezultat, să identifice cine era „Al cincilea bărbat” (după Burgess, Philby, MacLean şi Blunt)[32]. Se distruseseră cariere când fusese suspectat un om nevinovat.

[32] Grup de spioni din Marea Britanie care a transmis informaţii Uniunii Sovietice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.tr.).

Devereaux, care muncise să ajungă dintr-un student o persoană importantă în CIA, privise şi învăţase. Şi ce învăţase în decursul anului anterior, şi singurul motiv pentru care crezuse că distrugerea industriei cocainei era posibilă, deşi alţii renunţaseră rapid, fusese că existau asemănări clare între carteluri şi bande, pe de o parte, şi agenţiile de spionaj, pe de altă parte.

— Amândouă sunt frăţii închise, îi explică el lui Dexter. Au ritualuri complexe şi secrete de iniţiere. La ei suspiciunea se transformă în paranoia. Sunt loiali celor loiali, dar feroce faţă de trădători. Toţi cei din afară sunt consideraţi suspecţi prin simplul fapt că sunt din afară. Probabil că nu au încredere totală nici măcar în soţiile şi copiii lor, cu atât mai puţin în prieteni; aşa că tind să socializeze între ei. Drept consecinţă, zvonurile se răspândesc ca focul. Informaţiile bune sunt vitale, informaţiile greşite accidentale sunt regretabile, dar dezinformările perfecte sunt mortale.

Din prima lui zi de studiu, Cobra îşi dăduse seama că situaţiile din SUA şi Europa erau diferite dintr-un singur aspect, şi acela vital. Punctele de intrare ale Europei pentru droguri erau numeroase, dar nouăzeci la sută din aprovizionările americane veneau prin Mexic, o ţară care de fapt nu crea nici măcar un gram de cocaină.

În timp ce cei trei giganţi ai Mexicului şi alte câteva carteluri mai mici se aruncară unii asupra celorlalţi, concurând pentru cantităţile reduse şi răzbunându-se constant prin noi atacuri, ceea ce fusese o criză de produs la nordul graniţei se transformase în secetă. Până în acea iarnă, autorităţile americane fuseseră uşurate că nebunia din sudul graniţei rămânea acolo. În ianuarie însă, violenţa traversă graniţa.

Pentru a dezinforma bandele din Mexic, Cobra nu trebui decât să ofere informaţiile false poliţiştilor mexicani. Ei

aveau să se ocupe de restul. La nord de graniţă nu era atât de uşor. Dar în SUA, existau alte două mijloace pentru răspândirea informaţiilor false. Unul era reţeaua de mii de posturi radio, unele atât de dubioase încât serveau lumea interlopă, altele pline de „prezentatori şocanţi”, tineri şi extrem de ambiţioşi, disperaţi după faimă şi avere. Toate acestea nu dădeau doi bani pe acurateţe, ci aveau o poftă insaţiabilă pentru exclusivităţi senzaţionale.

Celălalt mijloc era internetul cu „copilul” său bizar, blogul. Cu ajutorul tehnologiei senzaţionale a lui Jeremy Bishop, Cobra crea un blog a cărui sursă să nu poată fi detectată niciodată. Bloggerul se dădu drept veteran al reţelei complicate de bande care infestau SUA. Pretinse că avea contacte în majoritatea forţelor de ordine şi surse chiar şi în interiorul lor.

Folosindu-se de informaţiile obţinute de la DEA, CIA, FBI şi alte zece agenţii, pe care le obţinuse cu ajutorul ordinului prezidenţial, bloggerul dezvălui frânturi de informaţii adevărate, de ajuns să şocheze bandele de pe continent. Unele dintre aceste lucruri importante erau despre ele; altele despre rivalii şi inamicii lor. Printre materialele adevărate fură incluse şi minciunile care provocară al doilea război civil – între bandele din închisori, bandele de pe străzi şi cele de motociclişti, care controlau transportul cocainei de la Río Grande până în Canada.

Până la sfârşitul lunii, tinerii prezentatori de emisiuni radiofonice foloseau blogul zilnic, ridicând lucrurile găsite la nivel de adevăr.

Aflat într-o dispoziţie umoristică rară, Paul Devereaux numi bloggerul „Cobra”. Şi începu cu cea mai mare şi cea mai violentă bandă, salvadorienii din MS-13.

Această bandă uriaşă luase naştere în urma războiului civil din El Salvador. Tineri terorişti, imuni la milă şi

remuşcări, se treziseră neangajaţi sau imposibil de angajat şi atunci formaseră o bandă pe care o numiseră La Mara, după o stradă din capitala San Salvador. Pe măsură ce infracţiunile lor deveniseră mult prea mari pentru o ţară atât de mică, se răspândiră şi în ţara vecină, Honduras, recrutând peste 30.000 de membri.

Când Honduras dădu nişte legi draconice şi închise mii de gangsteri, liderii porniră spre Mexic şi, considerând că şi acea ţară era prea aglomerată, se mutară în Los Angeles, adăugând numele 13th Street titlului lor.

Cobra îi studiase intensiv – tatuajele de pe tot corpul, hainele în albastru-pal şi alb, culorile steagului Salvadorian, plăcerea de a-şi tăia victimele cu macetele şi reputaţia lor. Erau atât de răi încât nici măcar în bandele americane nu aveau prieteni şi nici aliaţi. Toată lumea se temea de ei şi îi ura, aşa că începu cu ei.

Reveni la confiscarea din Nogales, spunându-le salvadorienilor că încărcătura care trebuia să ajungă la ei fusese oprită de autorităţi. Apoi înseră două informaţii adevărate şi una falsă.

Prima fu că oamenilor din camion li se permisese să evadeze; a doua că încărcătura confiscată se evaporase între Nogales şi capitala locală, Flagstaff, unde trebuia să fie incinerată. Faptul că fusese „eliberată” de Latin Kings, care o furaseră aşadar de la MS-13, era o minciună.

MS-13 având ramuri, numite „clici”, în o sută de oraşe din douăzeci de state, era imposibil să nu fi auzit ştirea, chiar dacă fusese difuzată doar în Arizona. Într-o săptămână, MS-13 declarase război celeilalte bande uriaşe din SUA.

Până la începutul lunii februarie, bandele de motociclişti puseseră capăt unui armistiţiu îndelungat: Hells Angels se întoarseră împotriva Bandidos şi aliaţilor lor, Outlaws.

O săptămână mai târziu, vărsarea de sânge şi haosul

cuprinseră Atlanta, noul centru al cocainei din SUA. Atlanta era controlată de mexicani, cubanezii şi portoricanii lucrând alături de ei, dar sub comanda lor.

O reţea de autostrăzi interstatale mari ducea de la graniţa SUA-Mexic spre nord-est în Atlanta, iar alta până în sudul Floridei, unde accesul dinspre mare fusese practic închis din cauza operaţiunii DEA din Key West şi din nordul statelor Baltimore, Washington, New York şi Detroit.

Din cauza dezinformărilor, cubanezii se întoarseră împotriva mexicanilor, fiind convinşi că le luau din transporturile şi aşa diminuate care soseau la graniţă.

Hells Angels, care pierduseră mulţi oameni din cauza bandelor Outlaws şi Bandidos, cerură ajutor prietenilor lor din Frăţia Ariană, o bandă constituită numai din albi, şi declanşară o serie de omoruri în închisorile din ţară unde aceasta avea acces. Asta îi aduse în joc şi pe afro-americanii din Crisp şi Bloods.

Cal Dexter mai văzuse vărsare de sânge şi înainte şi nu era sensibil. Dar pe măsură ce numărul morţilor creştea, îl întrebă din nou pe Cobra ce plănuia cu toate acestea. Deşi de cele mai multe ori nu se confesa nimănui, Paul Devereaux, pentru că îl respecta pe ofiţerul său executiv, îl invită la cină în Alexandria.

— Calvin, sunt în jur de patru sute de oraşe, mari şi mici, în ţara noastră. Şi cel puţin trei sute dintre ele au o problemă majoră cu narcoticele. O parte din această problemă include marijuana, canabisul, heroina, metamfetamina, sau crystal meth, şi cocaina. Mi s-a cerut să distrug traficul de cocaină deoarece era viciul care se răspândea din ce în ce mai mult şi care scăpase de sub control. Această problemă derivă în cea mai mare parte din faptul că în ţara noastră, cocaina are o valoare de profit de patruzeci de miliarde de dolari pe an, aproape dublu la nivel mondial.

— Am citit statisticile, mormăi Dexter.

— Excelent, dar mi-ai cerut o explicaţie.

Paul Devereaux mânca, aşa cum făcea toate lucrurile, cumpătat, bucătăria lui preferată fiind cea italienească. Cina consta din *piccata al limone,* salată stropită cu ulei şi o farfurie cu măsline, alături de un vin Frascati rece. Dexter se gândi că probabil ar trebui să oprească în drum spre casă ca să ia ceva fript.

— Deci aceste fonduri ameţitoare atrag rechinii de peste tot. Avem în jur de o mie de bande care comercializează acest drog şi un total de membri ai bandelor de aproximativ 750.000 la nivel naţional, dintre care jumătate sunt activi pe narcotice. Deci, întrebarea ta iniţială a fost: ce fac şi cum?

Reumplu ambele pahare cu vinul de un galben-pal şi sorbi în timp ce-şi alegea cuvintele.

— Există o singură forţă în această ţară care poate distruge tirania bandelor şi drogurilor. Nu tu, nu eu, nu DEA sau FBI sau oricare dintre multiplele agenţii extrem de scumpe. Nici măcar însuşi preşedintele. Şi cu siguranţă nu poliţia locală, care e la fel ca acel băieţel olandez de pe baraj care încearcă să oprească fluxul.

— Deci acea singură forţă este?

— Ei înşişi. Fiecare bandă. Calvin, ce crezi că am făcut în ultimul an? Mai întâi am creat, cu cheltuieli foarte mari, o lipsă de cocaină. A fost ceva deliberat, dar care nu poate fi susţinut pe termen lung. Acel avion de luptă de la Capul Verde. Acele nave Q de pe apă. Nu pot s-o ţină aşa la infinit, şi cu siguranţă nu vor mai reuşi s-o facă mult timp. În momentul în care se opresc, traficul îşi va relua cursul. Nimic nu poate împiedica acel nivel de profit mai mult de o secundă. Tot ce am reuşit să facem a fost să tăiem rezervele în două, creând o foamete teribilă printre clienţi. Şi când animalele sălbatice sunt înfometate, se atacă

unele pe altele. În al doilea rând am stabilit o rezervă de momeală, pe care o folosim acum ca să provocăm animalele sălbatice să recurgă la violenţă, nu împotriva cetăţenilor, ci unele împotriva altora.

— Dar vărsarea de sânge ne desfigurează ţara. Devenim ca nordul Mexicului. Cât va trebui să mai dureze războiul dintre bande?

— Calvin, violenţa nu a lipsit niciodată. Doar că a fost ascunsă. Ne-am păcălit cu toţii că era numai la televizor sau numai pe ecranele de cinema. Ei bine, acum este în văzul tuturor. Pentru o perioadă. Dacă mă lasă să provoc bandele să se distrugă unele pe altele, puterea lor poate fi distrusă pentru o generaţie întreagă.

— Dar pe termen scurt?

— Din nefericire vor trebui să se întâmple multe lucruri groaznice. Am văzut cum se întâmplă aceste lucruri în Irak şi Afghanistan. Conducătorii şi oamenii noştri au oare curajul să le accepte aici?

Cal Dexter îşi aduse aminte de ce văzuse în Vietnam cu patruzeci de ani în urmă.

— Mă îndoiesc, răspunse el. Peste hotare reprezintă un loc atât de convenabil pentru violenţă.

Pe tot cuprinsul Statelor Unite, membrii Latin Kings erau ucişi atunci când clica locală de MS-13 năvălea peste ei, convinsă că ea însăşi era atacată şi căutând să obţină atât stocurile, cât şi clientela Latin Kings pentru uz propriu. Kings, revenindu-şi după şocul iniţial, ripostară în singurul mod pe care-l ştiau.

Măcelul dintre Bandidos şi Outlaws, pe de o parte, şi Hells Angels cu rasiştii din Frăţia Ariană, pe de altă parte, împrăştie cadavre de pe o coastă pe alta a Statelor Unite.

Trecătorii confuzi vedeau cuvântul ADIOS scris pe pereţi şi poduri. Venea de la *Angels Die în Outlaws States*[33].

[33] Angels mor în statele Outlaws (n.tr.).

Toate cele patru bande aveau grupuri puternice în cele mai dure închisori din SUA şi omorurile se răspândiră şi aici ca focul, în Europa, răzbunarea lui Don era abia la început.

Columbienii trimiseră patruzeci de asasini bine aleşi dincolo de Atlantic. Aparent trebuiau să facă o vizită de curtoazie galicienilor şi să ceară mai multe feluri de arme automate din stocurile pe care le aveau Los Caneos. Cererea lor fu acceptată.

Columbienii ajunseră cu diferite zboruri de-a lungul a trei zile şi o mică echipă de primire le oferi rulote şi case mobile. Cu acestea, răzbunătorii porniră spre nord-vest către Galicia, care era devastată din cauza ploilor şi furtunilor lunii februarie.

Era aproape de sărbătoarea Sfântului Valentin şi întâlnirea dintre emisarii lui Don şi gazdele lor care nu suspectau nimic avu loc la depozitul din frumosul oraş istoric Ferrol. Noii veniţi inspectară aprobatori arsenalul prezentat, băgară magaziile cu gloanţe, se întoarseră şi traseră.

Când ultimul zgomot de foc automat încetă să mai răsune în depozit, cei mai mulţi dintre membrii mafiei galiciene fusese ucişi. Un bărbat scund cu faţă de bebeluş, care era cunoscut în ţara lui sub numele de El Animal, liderul Columbian, se aşeză deasupra unui galician care încă era în viaţă şi-l privi.

— Nu e nimic personal, remarcă el încet, dar nu puteţi să îl trataţi aşa pe Don.

Apoi îi zbură creierii.

Nu mai era nevoie să rămână. Echipa de ucigaşi urcă în vehiculele sale şi porni spre graniţa cu Franţa de la Hendaye. Atât Spania, cât şi Franţa erau în spaţiul Schengen, ceea ce însemna că graniţele erau deschise şi nu se făceau controale.

Făcând cu schimbul la volan, columbienii conduseră spre est dincolo de poalele Munţilor Pirinei, trecând dincolo de câmpia Languedoc, de Riviera Franceză şi ajungând în Italia. Vehiculele înmatriculate în Spania nu fură oprite. Avură nevoie de treizeci şi şase de ore de condus încontinuu ca să ajungă la Milano.

Văzând că numerele de neconfundat ale loturilor de cocaină trimise dincolo de Atlantic pe vasul *Belleza del Mar* apăruseră în mlaştinile din Essex, Don Diego îşi dădu seama rapid că întreaga încărcătură ajunsese în Essex prin Olanda, dar de la ’Ndrangheta, care aproviziona Essex Mob. Deci şi calabrezii, cărora le oferise franciza de suzerani supremi în Europa, se întorseseră împotriva sa. Pur şi simplu nu se putea evita pedepsirea lor.

Echipa trimisă să se ocupe de pedepsirea vinovaţilor petrecu ore bune pe drum studiind geografia oraşului Milano şi notiţele scurte trimise de intermediarii rezidenţi din Bogotá care locuiau acolo.

Ştiau exact cum să găsească cele trei suburbii sudice, Buccinasco, Corsico şi Assago, pe care le colonizaseră calabrezii. Aceste suburbii erau pentru sudiştii din Italia la fel cum era Brighton Beach din New York pentru ruşi: casa de acasă.

Aşa că imigranţii aduseseră Calabria cu ei. Magazine, baruri, restaurante, cafenele – aproape toate purtau nume şi serveau mâncăruri din sud. Comisia Anti-Mafie estima că optzeci la sută din cocaina Columbiană care intra în Europa ajungea în Calabria, dar locul de distribuţie era Milano şi centrul era reprezentat de acele trei cartiere. Asasinii sosiră noaptea.

Nu aveau nicio iluzie cu privire la ferocitatea calabrezilor. Nu-i mai atacase nimeni înainte. Când se luptau, se luptau între ei. Aşa-numitul al doilea război ’Ndrangheta dintre anii 1985 şi 1999 lăsase în urmă şapte

sute de cadavre pe străzile din Calabria şi Milano.

Istoria Italiei era o listă lungă de războaie şi băi de sânge, iar în spatele bucătăriei şi a culturii, vechile clădiri fuseseră mânjite de multe ori de sânge. Italienii considerau Mâna Neagră din Napoli şi Mafia din Sicilia de temut, dar nimeni nu se luase de calabrezi. Până în acea noapte în care veniră columbienii.

Aveau şaptesprezece adrese rezidenţiale. Ordinele primite erau să distrugă capul şarpelui şi să plece înainte ca sutele de soldaţi să poată fi mobilizaţi.

Până dimineaţa, canalul Naviglio era roşu. Cincisprezece din cei şaptesprezece lideri fuseseră prinşi la ei acasă şi muriseră acolo. Şase columbieni se ocupară de Ortomercato, clubul de noapte preferat al tinerei generaţii. Trecând calm pe lângă automobilele Ferrari şi Lamborghini parcate la intrare, columbienii îi uciseră pe cei patru „gardieni” de la uşă, intrară şi deschiseră focul într-o serie lungă şi de necontrolat de gloanţe care îi uciseră pe toţi cei care beau la bar şi cei aflaţi la patru mese care luau cina.

Columbienii avură o victimă. Barmanul, într-un gest de autosacrificiu, scoase un pistol din bar şi apucă să tragă înainte să fie ucis. Ochi un bărbat scund care părea să conducă atacul şi-l nimeri în gura ţuguiată. Apoi se înecă şi el cu trei gloanţe dintr-un pistol mitralieră MAC-10.

Înainte de răsărit, grupul de carabinieri de la Operaţiuni Speciale din Via Lamarmora fu în alertă şi cetăţenii capitalei comerciale şi a modei Italiei fură treziţi de urletele ambulanţelor şi de vaietele sirenelor de poliţie.

Legea junglei – şi legea lumii interlope – spunea că atunci când regele moare, trăiască următorul rege. Onorabila Societate nu era moartă şi, în scurt timp, războiul cu Cartelul avea să provoace răzbunări teribile asupra columbienilor, atât asupra celor vinovaţi, cât şi a

celor inocenţi. Dar Cartelul din Bogotá avea un as incomparabil: deşi cantitatea de cocaină fusese redusă la o fărâmă, această fărâmă încă se afla în mâinile lui Don Diego Esteban.

Puternicii Americii, ai Mexicului şi ai Europei poate că aveau să caute surse noi în Perú şi Bolivia, dar, la vest de Venezuela, Don rămăsese singurul om cu care puteau face afaceri. Acel cineva pe care îl desemna el ca fiind potrivit pentru a-i primi cocaina după reînceperea producţiei avea să o primească. Fiecare bandă din Europa şi din SUA îşi dorea să fie acel cineva. Şi singura cale prin care puteau să dovedească faptul că meritau asta faţă de noul monarh era prin distrugerea celorlalţi prinţi.

Ceilalţi şase giganţi erau ruşii, sârbii, turcii, albanezii, napoletanii şi sicilienii. Letonienii, lituanienii, jamaicanii şi nigerienii erau pregătiţi, dornici şi violenţi, dar erau mai mici. Vor trebui să aştepte să se realizeze o alianţă cu noul monarh. Bandele native de germani, francezi, olandezi şi englezi erau clienţi, dar nu mari.

Chiar şi după măcelul de la Milano, restul traficanţilor de cocaină din Europa poate că nu ar fi pornit la atac dacă internetul nu ar fi fost complet internaţional şi studiat la nivel mondial. Sursa neidentificabilă şi nedectabilă a informaţiilor aparent infailibile despre lumea cocainei, stabilită de Cobra, publică o presupusă „scurgere” din Columbia.

Susţinea că era un pont dinăuntrul Serviciilor Secrete de la Policia Judiciar. Sursa spunea că Don Diego Esteban recunoscuse în cadrul unei întâlniri private că pe viitor va favoriza pe cel care va fi câştigătorul clar al reglărilor de conturi din lumea interlopă europeană. Era o dezinformare totală. Nu spusese aşa ceva. Dar declanşă războiul care mătură tot continentul.

Slavii, adică cele trei mari mafii ruseşti şi sârbii, formară

o alianţă. Dar erau urâţi de balticii din Letonia şi Lituania, care se aliaseră pentru a fi la dispoziţia inamicilor ruşilor.

Albanezii erau teoretic musulmani şi s-au aliat cu Obshina (cecenii) şi cu turcii. Jamaicanii Yardbirds şi nigerienii erau negri cu toţii şi puteau să lucreze împreună. În Italia, sicilienii şi napoletanii, de obicei antagonişti, formară un parteneriat temporar împotriva celor din afară şi astfel începu vărsarea de sânge.

Mătură Europa la fel cum măturase şi Statele Unite. Nicio ţară din Uniunea Europeană nu scăpă, deşi cele mai mari şi, aşadar, ţările cu cele mai bogate pieţe suferiră cel mai mult.

Mijloacele mass-media încercară să le explice cititorilor, ascultătorilor şi telespectatorilor ce se petrecea. Bandele se omorau între ele de la Dublin până la Varşovia. Turiştii se aruncau urlând la podea în baruri şi restaurante în timp ce carabinele executau reglările de conturi la mese şi la petreceri.

În Londra, bona bebeluşului secretarului de stat scosese copilul la plimbare pe Primrose Hill şi găsise un cadavru în tufişuri. Fără cap. În Hamburg, Frankfurt şi Darmstadt, cadavrele apăreau pe străzi în fiecare noapte a săptămânii. Paisprezece cadavre fură scoase din râurile Franţei într-o singură dimineaţă. Doi erau negri, iar analizele au stabilit că ceilalţi nu erau francezi, ci proveneau din Est.

Nu mureau toţi în timpul luptelor armate. Ambulanţele şi unităţile de urgenţă erau copleşite. Toate discuţiile despre Afghanistan, piraţii somalezi, gazele de seră şi bancherii putrezi de bogaţi dispărură de pe primele pagini şi titlurile ţipau cu o furie impotentă.

Şefii poliţiilor erau chemaţi, se ţipa la ei şi apoi plecau să ţipe la rândul lor la subordonaţi. Politicienii din douăzeci şi şapte de parlamente din Europa şi Congresul din

Washington, împreună cu cele cincizeci de state ale Uniunii, încercară să facă faţă cu brio, dar eşuară în timp ce impotenţa lor desăvârşită deveni şi mai clară în faţa cetăţenilor lor.

Reacţia negativă faţă de politicieni începu în Statele Unite, dar nici Europa nu era prea departe. Telefoanele fiecărui primar, reprezentant şi senator din SUA erau asaltate cu apelanţi înfuriaţi sau înfricoşaţi. La televizor apăreau de douăzeci de ori pe zi experţi cu feţe solemne, care nu erau niciodată de acord unii cu alţii.

Şefii de poliţie cu feţe inexpresive fură expuşi la conferinţe de presă care îi făcură să se ascundă după cortine. Forţele de poliţie erau copleşite, şi asta era valabil şi în cazul ambulanţelor, al morgilor şi al medicilor legişti.

Nimeni nu-şi dăduse seama ce putere avea lumea interlopă de a şoca, a speria şi a dezgusta oamenii de pe cele două continente răsfăţate şi lipsite de riscuri până când o luă razna cu violenţa mânată de lăcomie.

Numărul total al morţilor trecu de cinci sute pe fiecare continent. Gangsterii nu erau jeliţi prea mult, în afară de cunoştinţele şi de rudele lor, dar civili inocenţi fură şi ei prinşi în schimburile de focuri. Inclusiv copii, lucru ce provocă tabloidele să caute prin dicţionare superlative noi pentru a exprima atrocităţile.

Un academician criminolog apăru la televizor şi explică, liniştit, originea războiului civil ce lăsase cicatrici în treizeci de ţări. Pe un ton moale, spuse că exista penurie de cocaină şi lupii societăţii se băteau pe rezervele mici care mai rămăseseră.

Alternativele – skunk, cristalul met şi heroina – nu puteau să umple golul. Cu cocaina era mult prea uşor, şi se folosise de prea mult timp, explică bătrânul. Nu devenise doar o plăcere, ci şi o necesitate pentru o mare parte din societate. Crease prea multe averi vaste şi

promitea să creeze şi mai multe. O industrie de cincizeci de miliarde de dolari pe an pe fiecare continent occidental major era pe moarte şi devenisem martori la decesul ultraviolent al unui monstru care a trăit printre noi liber mult prea mult timp. Un prezentator de ştiri înmărmurit îi mulţumi profesorului în timp ce acesta părăsi platoul.

După asta, mesajul care plecă de la populaţie către conducători se schimbă. Deveni mai puţin confuz. Mesajul era: rezolvaţi asta sau daţi-vă demisia.

Crizele pot apărea în societăţi la diverse niveluri, dar nu exista niciun nivel mai catastrofic decât acela în care politicienii ar trebui să renunţe la salariile lor mari. La începutul lunii martie, sună telefonul într-o casă elegantă în stil interbelic din oraşul Alexandria.

— Nu închideţi, strigă şeful de cabinet al preşedintelui de la Casa Albă.

— Nici n-aş putea să fac asta, domnule Silver, spuse Paul Devereaux.

Ambii foloseau cuvântul formal „domnule” când se adresau unul celuilalt, cuvânt care aproape că nu se folosea niciodată în Washingtonul modern. Niciunul nu avea caracterul blajin, aşa că de ce să se prefacă?

— Aţi putea vă rog să...

Către oricare alt subordonat, Jonathan Silver ar fi spus „să vă aduceţi fundul nenorocit”, dar în schimb a zis:

— ...veniţi la Casa Albă la ora şase în această seară? Vorbesc în numele ştiţi dumneavoastră cui.

— Este plăcerea mea, domnule Silver, zise Cobra.

Şi închise. Nu avea să fie o plăcere. Ştia asta. Dar întotdeauna presupusese că era ceva inevitabil.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Jonathan Silver avea reputaţia omului cu cel mai groaznic temperament de la Casa Albă. Şi era clar că nu dorea să şi-l ţină în frâu atunci când Paul Devereaux intră în biroul său.

Ţinea în mână un exemplar al ziarului *Los Angeles Times* pe care i-l flutură în faţă.

— Sunteţi responsabil pentru asta?

Devereaux examină hârtia cu detaşarea unui entomolog care analizează o larvă oarecum interesantă. Prima pagină era în întregime ocupată de o poză şi un titlu, „Iad la Rodeo”. Fotografia prezenta un restaurant care fusese redus la carnagiu de ploaia de gloanţe ale pistoalelor-mitralieră.

Printre cei şapte morţi, scria textul, se numărau patru care acum fuseseră identificaţi ca fiind persoane importante din lumea interlopă; ceilalţi trei erau un pieton care trecuse când intraseră pistolarii şi doi ospătari.

— Personal, nu, răspunse Devereaux.

— Ei bine, sunt mulţi oameni în acest oraş care sunt de altă părere.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule Silver?

— Ce vreau eu să spun, domnule Devereaux, este că acel nenorocit Proiect Cobra pare să fi atins un nivel de război civil al lumii interlope care transformă ţara asta într-un tărâm precum cel din nordul Mexicului din ultimul deceniu. Şi trebuie să înceteze.

— Putem să trecem direct la subiect?

— Chiar vă rog.

— Cu optsprezece luni în urmă, comandantul nostru suprem m-a întrebat, destul de specific, dacă ar fi posibil să fie distruse industria şi traficul de cocaină, ambele fiind clar scăpate de sub control şi transformate într-o

calamitate naţională. După multe studii, am răspuns că va fi posibil, dacă se întrunesc anumite condiţii şi anumite costuri – pe termen scurt, sper.

— Dar nu aţi menţionat niciodată că vor fi străzi pline de sânge în trei sute de oraşe. Aţi cerut două miliarde de dolari şi i-aţi primit.

— Aceia au reprezentat numai costul financiar.

— Nu aţi zis niciodată nimic de vreun cost civil.

— Pentru că nu m-aţi întrebat. Uitaţi, ţara cheltuie anual paisprezece miliarde de dolari pe diverse agenţii oficiale şi nu ajunge nicăieri. De ce? Pentru că industria cocainei din SUA, ca să nu mai pomenesc de cea din Europa, valorează de patru ori acea sumă. Chiar aţi crezut că producătorii de cocaină vor deveni mieluşei dacă le cerem asta? Chiar aţi crezut că bandele americane, care sunt printre cele mai rele din lume, îşi vor deschide cofetării în schimb, fără nicio luptă?

— Ăsta nu e un motiv pentru ca ţara noastră să fie transformată într-o zonă de război.

— Ba da, este. Nouăzeci la sută din cei care mor sunt psihopaţi care sunt aproape de nivelul de nebunie clinică. Numărul persoanelor nevinovate ucise este mai mic decât al celor care mor în accidente de maşină în weekendul de Ziua Independenţei.

— Dar uitaţi ce naiba aţi făcut. Mereu ţineam psihopaţii şi nebunii jos în canale. I-aţi adus pe străzi. Acolo unde locuieşte Cetăţeanul John Q” şi John are drept de vot. Anul acesta au loc alegerile. Peste opt luni, omul din capătul holului o să îi roage pe oameni să mai aibă încredere în capacitatea lui de a conduce ţara încă patru ani. Şi, domnule Nenorocit Devereaux, nu vreau ca oamenii să refuze să facă asta deoarece nu îndrăznesc să iasă din case.

Ca de obicei, vocea lui devenise mai pătrunzătoare.

Dincolo de uşă, urechile subordonaţilor se străduiau să asculte. Înăuntru, numai unul din cei doi bărbaţi îşi păstră calmul glaciar şi dispreţuitor.

— Nu va fi aşa, spuse el. Mai avem o lună până vom fi martori la autodistrugerea lumii gangsterilor americani, sau în orice caz, distrugerea sa pentru o generaţie întreagă. Când va deveni clar acest lucru, cred că oamenii îşi vor da seama că a fost ridicată o povară foarte mare de pe umerii lor.

Paul Devereaux nu era politician. Însă Jonathan Silver da. Ştia că în politică ceea ce era adevărat nu conta. Ceea ce conta era doar ceea ce părea real pentru cei uşor de păcălit. Şi ceea ce părea real era promovat de media şi crezut de cei naivi. Clătină din cap şi lovi ziarul.

— Nu se poate continua aşa. Indiferent care ar putea fi posibilele beneficii. Trebuie să înceteze, indiferent care ar fi preţul.

Luă o coală de hârtie care fusese cu faţa în jos pe biroul său şi i-o dădu spionului ieşit la pensie.

— Ştiţi ce e asta?

— Fără îndoială vă veţi bucura să-mi spuneţi.

— E un Ordin Executiv Prezidenţial. Aveţi de gând să nu-l respectaţi?

— Spre deosebire de dumneavoastră, domnule Silver, am servit câţiva comandanţi supremi şi întotdeauna le-am respectat ordinele.

Mustrarea îl făcu pe şeful de cabinet al preşedintelui să se înroşească.

— Păi, bine atunci. E foarte bine. Pentru că acest ordin vă porunceşte să vă retrageţi. Proiectul Cobra s-a terminat. Gata. A încetat. Din acest moment. Vă veţi întoarce la sediul dumneavoastră şi îl veţi anula. Este clar?

— Ca bună ziua.

Paul Devereaux, Cobra, îndoi hârtia şi o băgă în

buzunarul sacoului, se întoarse şi plecă. Îi spuse şoferului să îl ducă la depozitul din Anacostia unde, la ultimul etaj, îi arătă unui Cal Dexter stupefiat ordinul preşedintelui.

— Dar eram atât de aproape.

— Nu suficient de aproape. Şi ai avut dreptate. Marea noastră naţiune poate să ucidă până la un milion de oameni în afară, dar nici măcar unu la sută din acel număr din propriii săi gangsteri, fără să facă o criză. Ca de obicei, va trebui să las detaliile în mâinile tale. Retrage cele două vase Q. Donează vaporul *Balmoral* Marinei Britanice şi *Chesapeake* soldaţilor noştri SEAL. Poate le pot folosi pentru antrenamente. Cheamă înapoi cele două drone Global Hawk; înapoiază-le USAF. Cu mulţumirile mele. Nu am nicio îndoială că tehnologia lor extraordinară reprezintă viitorul. Dar nu al nostru. Noi am fost achitaţi. Pot să las aceste lucruri în seama ta? Chiar şi hainele de la parter şi care pot să ajungă la cei fără adăpost acum?

— Dar tu? Pot să dau de tine acasă?

Cobra se gândi câteva clipe.

— Probabil o săptămână. Apoi va trebui să călătoresc. Mai am nişte treburi de rezolvat. Nimic important.

Era un orgoliu personal al lui Don Diego Esteban care, deşi avea o capelă privată pe moşia sa din Cordiellara, dorea să meargă la slujba de la biserica din cel mai apropiat orăşel.

Acest lucru îi permitea să accepte, cu o politeţe gravă, saluturile respectuoase ale *peonilor* şi soţiilor lor cu şaluri pe cap. Îi oferea posibilitatea să le zâmbească larg copiilor desculţi uimiţi. Îi permitea să lase o donaţie pe tava de colectare care avea să-i ajungă preotului parohiei luni de zile.

Când fusese de acord să vorbească cu bărbatul din America care dorea să-l vadă, alese această biserică, însă veni foarte bine protejat. Americanul sugerase să se

întâlnească în casa Domnului pe care o slujeau amândoi şi sub religia catolică căreia îi aparţineau amândoi. Fu cea mai ciudată cerere pe care o primise vreodată, dar sinceritatea îl intrigase.

Hidalgo[34] Columbian ajunse acolo primul. Clădirea fusese înconjurată de echipa de securitate şi preotului i se spusese să plece. Diego Esteban băgă două degete în cristelniţă, îşi făcu cruce şi se apropie de altar. Alese primul rând de bănci, îngenunche, înclină capul şi începu să se roage.

Când se ridică, auzi uşa veche şi decolorată de soare scârţâind în spatele său, simţi o rafală de aer cald venind de afară, după care auzi bufnetul slab scos când fu închisă. Ştia că are oameni în umbră, cu armele scoase. Era un sacrilegiu, dar avea să se spovedească şi să fie iertat. Un om mort nu putea să se spovedească.

Vizitatorul se apropie şi se aşeză în primul rând, la trei metri de el. Îşi făcu şi el cruce. Don aruncă o privire piezişă. Un american suplu, cam de-o vârstă cu el, cu o faţă calmă, îmbrăcat într-un costum alb.

— Señor?

— Don Diego Esteban?

— Eu sunt.

— Paul Devereaux, din Washington. Vă mulţumesc pentru că m-aţi primit.

— Am auzit zvonuri. Chestii vagi, nimic mai mult. Dar insistente. Zvonuri despre un om căruia i se spune Cobra.

— O poreclă prostească. Dar trebuie să mi-o asum.

— Spaniola dumneavoastră este excelentă. Permiteţi-mi o întrebare.

— Bineînţeles.

— De ce să nu vă omor? Am o sută de oameni afară.

— A, iar eu îl am doar pe pilotul elicopterului meu. Dar

[34] Nobilul (lb. spaniolă).

cred că deţin ceva ce a fost cândva al dumneavoastră, ceva ce aş putea returna. Dacă putem ajunge la un acord. Ceea ce nu e posibil dacă sunt mort.

— Ştiu ce mi-aţi făcut, señor Cobra. Mi-aţi provocat daune foarte mari. Dar eu nu am făcut nimic să vă rănesc. De ce aţi făcut asta?

— Pentru că asta mi-a cerut ţara mea.

— Şi acum?

— Toată viaţa am servit doi stăpâni. Dumnezeul meu şi ţara mea. Dumnezeul meu nu m-a trădat niciodată.

— Dar ţara dumneavoastră da?

— Da.

— De ce?

— Pentru că nu mai este ţara căreia i-am jurat loialitate când eram tânăr. A devenit coruptă şi lipsită de scrupule, slabă şi totuşi atât de arogantă, dedicată celor graşi şi proşti. Nu mai este ţara mea. Legătura s-a rupt, loialitatea nu mai există.

— Nu am oferit niciodată o astfel de loialitate niciunei ţări, nici măcar ţării mele. Pentru că ţările sunt conduse de oameni, şi de cele mai multe ori de cei care merită cel mai puţin să le conducă. Şi eu am doi stăpâni. Dumnezeul meu şi averea mea.

— Şi pentru al doilea, Don Diego, aţi ucis de nenumărate ori.

Devereaux nu avea niciun dubiu că bărbatul aflat la câţiva metri de el, sub spoială şi graţie, era un psihopat extrem de periculos.

— Şi dumneavoastră, señor Cobra, aţi ucis pentru ţara dumneavoastră? De nenumărate ori?

— Bineînţeles. Deci probabil ne asemănăm la urma urmei.

Pe psihopaţi trebuie să-i flatezi. Devereaux ştia că acea comparaţie avea să-l măgulească pe lordul cocainei.

Compararea lăcomiei pentru bani cu patriotismul nu avea cum să jignească.

— Poate că da, señor. Cât aveţi din proprietatea mea?

— O sută cincizeci de tone.

— Cantitatea care lipseşte este de trei ori mai mare.

— Cea mai mare parte a fost preluată de vămi, paza de coastă şi forţele navale, şi acum este incinerată. O parte se află pe fundul mării. Ultimul sfert este în posesia mea.

— Ţinut în siguranţă?

— Foarte în siguranţă. Iar războiul împotriva dumneavoastră s-a terminat.

— Aa. Deci asta a fost trădarea.

— Sunteţi foarte receptiv, Don Diego.

Don se gândi la cantitate. Cu producţia din junglă la capacitate maximă, interceptările maritime fiind reduse din nou, transporturile aeriene revenind, putea să o ia de la început. Avea nevoie imediată de o cantitate pentru a acoperi deficitul, pentru a-i satisface pe lupi, pentru a pune capăt războiului. O sută cincizeci de tone aveau să fie de ajuns.

— Şi preţul dumneavoastră, señor?

— Va trebui să mă pensionez în sfârşit. Undeva departe. O vilă pe malul mării. Într-un loc însorit. Alături de cărţile mele. Şi oficial mort. Asta nu e ieftin. Un miliard de dolari americani, v-aş ruga.

— Proprietatea mea se află pe un vapor?

— Da.

— Şi îmi puteţi da conturile bancare?

— Da. Puteţi să-mi daţi portul de destinaţie?

— Desigur.

— Şi răspunsul dumneavoastră, Don Diego?

— Señor, cred că avem o înţelegere. Veţi pleca de aici în siguranţă. Stabiliţi detaliile cu secretarul meu de afară. Şi

acum mi-aş dori să mă rog singur. *Vaya con Dios, señor*[35].

Paul Devereaux se ridică, se închină şi plecă din biserică. O oră mai târziu, era înapoi la baza aeriană din Malambo de unde Grumman îl duse înapoi la Washington. Într-un complex înconjurat de ziduri, aflat la o sută de metri de locul în care avionul se întoarse pe pistă ca să decoleze, membrii echipei de operare a dronei Global Hawk, cu nume de cod Michelle, fură anunţaţi că vor fi desfiinţaţi într-o săptămână şi că se vor întoarce în Nevada cu două avioane C-5.

Cal Dexter nu ştia unde plecase şeful său şi nici nu întrebă, îşi făcu treaba, desfiinţând structura Cobra bucată cu bucată.

Cele două vase Q navigară spre casă, britanicul *Balmoral* spre Golful Lyme, Dorset, *Chesapeake* spre Newport News. Britanicii îşi arătară recunoştinţa pentru cadoul reprezentat de *Balmoral,* considerând că le va fi de folos în lupta împotriva piraţilor somalezi.

Cele două baze de operare a dronelor chemară cele două Global Hawk pentru a fi transferate înapoi în Statele Unite, dar păstrară cantitatea enormă de date obţinută, care avea cu siguranţă să joace un rol important pe viitor, înlocuind avioane de spionaj cu mult mai scumpe şi care necesitau mult mai mulţi oameni.

Prizonierii, toţi cei o sută şapte, fură aduşi înapoi de pe insula Eagle din Arhipelagul Chagos, într-un C-130 al Forţelor Aeriene ale SUA. Fiecăruia i se permise să trimită un mesaj familiilor lor entuziasmate, care crezuseră că se pierduseră pe mare.

Conturile bancare, aproape goale, fură reduse la unul singur pentru a se asigura ultimele plăţi. Jeremy Bishop închise reţeaua de comunicaţii condusă din depozitul din Anacostia. Apoi, Paul Devereaux reapăru. Se arătă foarte

[35] Cu Dumnezeu înainte, domnule. (n.tr.)

mulţumit şi-l trase pe Cal Dexter deoparte.

— Ai mai auzit de Spindrift Cay? a întrebat el. Ei bine, e o insulă minusculă, puţin mai mare decât un atol de corali, din Bahamas. Una dintre aşa-zisele insule „de afară”. E nelocuită, cu excepţia unui mic detaşament de puşcaşi marini care stau acolo intenţionat pentru a face un fel de exerciţiu de supravieţuire. În centrul insulei Cay se află o pădure mică de palmieri sub care se află rânduri de baloturi. Îţi dai seama ce conţin. Trebuie să fie distruse. Toate cele o sută cincizeci de tone. Îţi dau ţie această sarcină. Ai idee cam cât valorează toate acele baloturi?

— Cred că pot să ghicesc. Şapte miliarde de dolari.

— Ai dreptate. Am nevoie de cineva în care să pot avea încredere absolută să o facă. Bidoanele cu benzină sunt acolo de câteva săptămâni. Cea mai bună modalitate este să zbori cu un hidroavion din Nassau. Te rog să te duci şi să faci ceea ce trebuie făcut.

Cal Dexter văzuse multe lucruri la viaţa lui, dar niciodată un deal de miliarde de dolari, darămite să-l distrugă. Chiar şi un singur balot, pus într-o valiză mare, însemna că erai bogat pe viaţă. Zbură cu un avion comercial, de la Washington la Nassau, şi se cază la hotelul Paradise Island. O întrebare adresată la recepţie şi un telefon rapid îi aduseră un hidroavion pentru a doua zi, la răsărit.

Erau peste o sută şaizeci de kilometri şi zborul dură o oră. În martie, vremea era caldă şi marea era de albastrul ei obişnuit printre insule, limpede şi pală deasupra bancurilor de nisip. Destinaţia era atât de îndepărtată încât pilotul trebui să verifice sistemul GPS de două ori ca să confirme că era pe drumul cel bun.

La o oră după răsărit, opri şi îi arătă.

— Acolo este, domnule, strigă el.

Dexter privi în jos. Ar fi trebuit să se afle într-o vedere pentru turişti. Sub un kilometru pătrat cu un recif care

înconjura o lagună palidă, accesul fiind printr-o singură tăietură în corali. O grămadă întunecată de palmieri în mijloc care nu oferea niciun indiciu cum că ar fi o comoară mortală ascunsă sub ei.

Pe plaja albă şi sclipitoare se vedea un ponton şubred unde probabil că acosta barca de aprovizionare. Văzu două persoane care ieşiră dintr-o tabără camuflată de sub palmieri şi priviră în sus. Avionul coborî, opri motorul şi se aşeză pe apă.

— Lăsaţi-mă pe ponton, spuse Dexter.

— Nu vreţi să vă udaţi la picioare? zise pilotul, zâmbind.

— Poate mai târziu.

Dexter ieşi, călcând pe flotor şi apoi pe ponton. Se aplecă să treacă pe sub aripă şi se trezi faţă-n faţă cu un sergent-major care nu-i permise să înainteze. În spatele lui stătea un puşcaş marin şi ambii aveau arme.

— Cu ce treburi aţi venit aici, domnule?

Politeţea era impecabilă, înţelesul era clar. Ai face bine să ai un motiv bun pentru care te afli aici, sau nu mai faci niciun pas. Drept răspuns, Dexter scoase o scrisoare împăturită din buzunarul interior al sacoului.

— Vă rog să citiţi cu atenţie, domnule sergent-major, şi să observaţi şi semnătura.

Veteranul din marină împietri în timp ce citi şi numai anii lungi de autodisciplină îl făcură să nu-şi arate uimirea. Mai văzuse portretul comandantului suprem de multe ori înainte, dar nu crezuse niciodată că va vedea semnătura preşedintelui Statelor Unite ale Americii. Dexter întinse mâna după scrisoare.

— Deci, domnule sergent-major, amândoi îl servim pe acelaşi comandant suprem. Numele meu este Dexter, vin de la Pentagon. În fine, această scrisoare este mai presus de mine, de dumneavoastră şi de secretarul apărării. Şi solicită cooperarea dumneavoastră. O am, domnule?

Bărbatul stătea drept, privind deasupra capului lui Dexter undeva la orizont.

— Da, domnule, spuse el tare.

Pilotul fusese rezervat pentru toată ziua. Găsi un loc la umbră sub aripă şi se aşeză să aştepte. Dexter şi sergentul coborâră pe ponton până pe plajă. Erau doisprezece bărbaţi tineri şi duri, arşi de soare, care timp de săptămâni întregi pescuiseră, înotaseră, ascultaseră radio, citiseră ziarele şi se menţinuseră în forţă prin exerciţii zilnice crâncene.

Dexter observă bidoanele cu benzină care stăteau la umbră şi se îndreptă spre copaci. Palmierii nu se întindeau pe mai mult de doi acri şi o alee ducea în centru. De ambele laturi se aflau baloturi, acoperite de copaci. Erau strânse în blocuri în formă de cub, în jur de o sută, cam de o tonă şi jumătate fiecare, reprezentând câştigurile obţinute în nouă luni pe mare de către două transportoare false.

— Ştiţi ce sunt acestea? întrebă Dexter.

— Nu, domnule, răspunse sergentul.

Nu întreba, nu spune; deşi într-un context uşor diferit.

— Documente. Registre vechi. Dar extrem de sensibile. De aceea preşedintele nu vrea ca acestea să pice vreodată în mâinile inamicilor ţării noastre. Biroul Oval a decis că trebuie să fie distruse. De aceea avem benzina. Vă rog să le spuneţi oamenilor să ia bidoanele şi să le verse peste toate grămezile.

Menţiunea inamicilor ţării sale fu mai mult decât suficientă pentru sergent.

— Da, domnule, strigă el.

După care se întoarse pe plajă.

Dexter se plimbă pe aleea dintre palmieri. Văzuse ceva baloturi din iulie anul trecut, dar niciodată ceva de genul acesta. În spatele lui, puşcaşii marini, fiecare cu câte un

bidon mare, începură să îi verse conţinutul peste baloturi. Dexter nu mai văzuse niciodată cum arde cocaina, dar i se spusese că este foarte inflamabilă dacă se aprinde un accelerant.

Purtase la cheie de mulţi ani un briceag mic elveţian, de tip militar, şi întrucât călătorea cu paşaport guvernamental, nu-i fusese confiscat la aeroportul Dulles. Din curiozitate, desfăcu briceagul şi tăie balotul care se afla cel mai aproape de el. Se gândi de ce nu. Nu mai gustase niciodată înainte şi probabil nici nu avea să o mai guste.

Lama scurtă trecu prin învelişul de pânză groasă, prin polietilena groasă şi ajunse la pudră. Ieşi cu puţin praf alb în vârf. Stătea cu spatele la puşcaşii marini de pe alee. Nu puteau să vadă ce conţineau „documentele”.

Linse pudra albă de pe vârful cuţitului. O plimbă prin gură până ce se dizolvă şi îi ajunse la papilele gustative. Fu surprins. Totuşi, ştia gustul.

Se apropie de un alt balot şi făcu la fel. Dar făcu o tăietură mai mare şi luă o mostră mai mare. Şi încă o dată, şi încă o dată. Când era tânăr şi terminase armata, întors din Vietnam, studiind dreptul la Fordham, New York, îşi plătise taxele şcolare printr-o serie de slujbe mărunte. Lucrase chiar şi la o patiserie. Cunoştea gustul de praf de copt foarte bine.

Făcu încă zece incizii în baloturi diferite înainte ca grămezile să fie fleaşcă şi mirosul puternic de benzină să acapareze totul. După care se întoarse pe plajă, gânditor. Trase o canistră goală, se aşeză pe ea şi privi marea. Treizeci de minute mai târziu, sergentul veni lângă el.

— Gata, domnule.

— Daţi-le foc, zise Dexter.

Auzi ordinul „îndepărtaţi-vă” şi bufnetul combustibilului care luă foc, fumul ridicându-se printre palmieri. O briză

puternică transformă primele flăcări într-o torţă.

Se întoarse şi văzu palmierii şi conţinutul lor ascuns în flăcări. Pe ponton, pilotul hidroavionului era în picioare, privind cu gura căscată. Duzina de soldaţi se holbau şi ei la munca lor.

— Spuneţi-mi, domnule sergent-major...

— Domnule.

— Cum au ajuns baloturile cu documente aici?

— Cu vaporul, domnule.

— Toate într-o încărcătură, descărcate câte unul?

— Nu, domnule. Au fost cel puţin douăsprezece vizite. Cât am stat noi aici.

— Acelaşi vas de fiecare dată?

— Da, domnule. Acelaşi.

Desigur. Trebuia să mai fie un vas. Flota de auxiliare care dusese soldaţii SEAL şi ZBS britanici pe mare luase prizonierii şi gunoaiele. Livrase mâncare şi combustibil. Dar încărcăturile confiscate nu se întorseseră în Strâmtoarea Gibraltar şi nici în Virginia. Cobra avea nevoie de etichete, numerele loturilor şi codurile de identificare ca să păcălească Frăţia. Aşa că a păstrat aceste trofee. Se pare că aici.

— Ce fel de vas?

— Unul mic, domnule. Un vapor cu abur.

— Naţionalitatea?

— Nu ştiu, domnule. Avea un steag la pupă. Ceva cu două virgule. Una roşie, una albastră. Şi echipajul era din orient.

— Numele?

Sergentul-major se încruntă, încercând să-şi aducă aminte. Apoi se întoarse spre Dexter.

— Angelo!

Trebui să strige ca să acopere zgomotul flăcărilor. Unul dintre puşcaşi se întoarse şi alergă spre ei.

— Cum se numea vaporul cu abur care a adus baloturile aici?

— *Sea Spirit,* domnule. Am văzut la pupa. Era scris cu vopsea albă proaspătă.

— Şi sub numele său?

— Sub el?

— Portul de înregistrare este de obicei sub numele de la pupa.

— A, da. Ceva cu Pu.

— Pusan?

— Exact, domnule. Pusan. Asta e tot, domnule?

Dexter clătină din cap. Soldatul Angelo se îndepărtă alergând. Dexter se ridică şi coborî până la capătul docului unde putea să fie singur şi poate că prindea semnal la telefon. Se bucură că-l lăsase la încărcat toată noaptea. Spre recunoştinţa şi uşurarea sa, veşnic fidelul Jeremy Bishop era în faţa calculatoarelor sale, aproape ultima instalaţie care mai rămăsese din Proiectul Cobra.

— Conserva aia de sardine a ta cu motor poate să traducă în coreeană? întrebă Dexter.

Răspunsul fu foarte clar.

— Orice limbă din lume dacă folosesc programul potrivit. Unde sunteţi?

— Nu contează. Singurul mijloc de comunicaţie e acest telefon. Cum se spune în coreeană la *Sea Spirit* sau *Spirit of the Seal* şi nu-mi risipi bateria.

— Te sun eu înapoi.

Două minute mai târziu, sună telefonul.

— Ai un pix şi o hârtie?

— Nu-mi trebuie. Zi odată.

— Bine. Cuvintele sunt *Hae Shin.* Adică H-A...

— Ştiu cum se scrie. Poţi să cauţi un vapor cu abur? Unul mic. Care se numeşte ori *Hae Shin* ori *Sea Spirit.* Sud-coreean, înregistrat în portul Pusan.

— Revin în două minute.

Închise. Se ţinu de cuvânt. Două minute mai târziu, Bishop reveni:

— Am găsit. Cinci sute de tone, transportator general. Nume: *Sea Spirit.* Nume înregistrat anul acesta. Ce e cu el?

— Unde se află acum?

— Staţi puţin.

În districtul Anacostia, Jeremy Bishop tasta rapid. Apoi spuse.

— Nu pare să aibă un agent şi nu are nimic trecut în dosare. Ar putea fi oriunde. Stai aşa. Căpitanul are o adresă de e-mail.

— Contactează-l şi întreabă-l unde e. Locaţia pe hartă. Traseul şi viteza.

Altă întârziere. I se ducea bateria.

— Am dat de el prin e-mail. L-am întrebat. Refuză să răspundă. Întreabă cine sunteţi.

— Zi-i că sunt Cobra.

Urmă o pauză.

— E foarte politicos, dar insistă că are nevoie de ceva ce se numeşte „cuvânt de autoritate”.

— Se referă la parolă. Zi-i că e HAE-SHIN.

Bishop reveni, impresionat.

— De unde aţi ştiut asta? Am ce vă trebuie. Vreţi să notaţi?

— Nu am nicio hartă aici. Zi-mi odată unde naibii e.

— Nu vă enervaţi. La o sută şaizeci de kilometri la est de Barbados, longitudinea de 270 de grade, mergând cu o viteză de zece noduri. Să-i mulţumesc căpitanului *Sea Spirit?*

— Da. Apoi întreabă dacă avem un vas de război al marinei între Barbados şi Columbia.

— Vă sun eu după.

La est de Barbados, navigând spre vest. Prin lanţul Windward, dincolo de Antilele Olandeze şi exact către apele columbiene. Era atât de în sud încât traficantul coreean nu avea cum să se mai întoarcă în Bahamas. Îşi luase ultima încărcătură de pe *Balmoral,* apoi i se spuse încotro să se îndrepte. Patru sute optzeci de kilometri; treizeci de ore. Jeremy Bishop îl sună iar.

— Nu. Nu e nimic în Caraïbe.

— Maiorul acela brazilian încă e în insulele Capul Verde?

— Se pare că da. Elevii săi vor absolvi în două zile, aşa că s-a stabilit să fie prezent, după care să se pensioneze şi să ia avionul cu el. Dar cei doi experţi în comunicaţii americani s-au retras. S-au întors în State.

— Poţi să dai de el pentru mine? Pe orice cale?

— Pot să-i dau e-mail. Sau un mesaj pe telefon.

— Fă-le pe amândouă. Am nevoie de numărul lui de telefon şi vreau să fie disponibil peste două ore când o să-l sun. Trebuie să plec. Te sun din camera de hotel, peste o sută de minute. Să ai numărul de care am nevoie. Ciao.

Se întoarse la hidroavion. Pe insulă flăcările pâlpâiau şi se stingeau încet-încet. Majoritatea palmierilor erau doar nişte cioturi acum. Din punct de vedere ecologic, era o crimă. Le făcu semn cu mâna soldaţilor de pe mal şi urcă la locul său.

— Golful Nassau, vă rog. Cât de repede puteţi.

În nouăzeci de minute era în camera sa de hotel şi după încă zece îl sună pe Bishop.

— Am numărul, anunţă o voce veselă din Washington şi i-l dictă.

Fără să mai aştepte ora stabilită, Dexter sună. I se răspunse imediat.

— Maiorul João Mendoza?

— Da.

— Ne-am întâlnit la Scampton în Anglia şi eu am fost cel

care v-a controlat misiunile în aceste ultime luni. În primul rând, vreau să vă ofer sincerele mele mulţumiri şi felicitări, în al doilea rând, pot să vă pun o întrebare?

— Da.

— Vă mai aduceţi aminte ce au făcut acei nenorociţi cu fratele dumneavoastră mai mic?

Urmă o pauză lungă. Dacă se supăra, putea pur şi simplu să închidă. Vocea groasă răspunse:

— Îmi aduc aminte foarte bine. De ce?

— Ştiţi de câte grame a fost nevoie ca să moară fratele dumneavoastră?

— Câteva. Poate zece. Din nou, de ce?

— Este o ţintă la care nu pot ajunge. Dar dumneavoastră puteţi. Transportă o sută cincizeci de tone de cocaină pură. Suficient cât să-l ucidă pe fratele dumneavoastră de o sută de milioane de ori. Este un vapor. Puteţi să-l scufundaţi pentru mine?

— Locaţia şi distanţa de Fogo?

— Nu ne-a mai rămas nicio dronă în aer. Niciun american la bază. Nicio voce care să vă ghideze din Nevada. Va trebui să navigaţi singur.

— Când zburam în Brazilia aveam avioane cu un singur loc. Cu asta ne ocupam. Daţi-mi locaţia ţintei.

Amiază în Nissau. Amiază în Barbados. Zburând spre vest cu soarele în faţă. Decolare şi trei mii trei sute de kilometri, patru ore. Aproape de viteza sunetului. Încă era lumină la ora patru după-amiaza. Şase ore cu viteză de zece noduri pentru *Hae Shin.*

— Şaptezeci de kilometri est de Barbados.

— Nu voi putea să mă întorc.

— Să aterizaţi local. Bridgetown, Barbados. St. Lucia. Trinidad. Mă ocup eu de formalităţi.

— Daţi-mi referinţa pe hartă exactă. Gradele, la nord de ecuator, la vest de Greenwich.

Dexter îi dădu numele vasului, descrierea, steagul sub care naviga şi referinţa pe hartă, ajustată cu şase ore de croazieră spre vest.

— Puteţi să o faceţi? insistă Dexter. Fără navigator, fără ghidare prin radio, fără radiorecepţie. Capacitate maximă. Puteţi s-o faceţi?

Era prima dată când părea că-l jignise pe brazilian.

— Senior, am avionul meu, GPS-ul, ochi şi soare. Sunt pilot. Cu asta mă ocup.

Şi îi închise telefonul.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Dură o jumătate de oră din momentul în care maiorul João Mendoza închise până simţi vibraţia ultimelor două propulsoare RATO şi vechiul Buccaneer se ridică spre cer pentru ultima sa misiune.

Mendoza nu avea nicio intenţie să se zgârcească la pregătiri doar ca ţinta sa să facă cu câţiva kilometri mai puţin pe mare. Privi cum echipa britanică de la sol umplu Buccaneerul la maxim, 10 400 de kilograme de combustibil îi ajungeau pentru 4.000 de kilometri.

Tunul fusese încărcat cu proiectile care penetrau metalul. Nu avea să fie nevoie de niciun urmăritor în lumina zilei, şi nici de un agent ca să pornească un foc. Ţinta era de oţel.

Maiorul lucră pe hărţi, planificând înălţimea şi viteza, şi venise timpul să tragă în stilul vechi, cu o hartă şi un calculator Dalton. Harta, îndoită în dreptunghi, avea s-o ţină prinsă de coapsa dreaptă.

Din întâmplare, insulele Fogo se aflau exact la aceeaşi latitudine, de cincisprezece grade, cu Barbados. Traseul avea să fie spre vest, spre longitudinea de 270 de grade. Avea o referinţă exactă pe hartă pentru poziţia ţintei, aşa cum fusese cu două ore înainte, când o primise americanul. În patru ore, ecranul GPS-ului avea să-i arate propria sa poziţie cu aceeaşi exactitate. Ce trebuia el să facă era să potrivească asta cu cele şase ore de călătorie ale ţintei, să coboare mai mult şi să meargă la vânătoare cu ultimele rămăşiţe de combustibil. Iar apoi să se îndrepte spre Bridgetown, Barbados, aproape purtat de vânt. Uşor.

Îşi împachetă cele câteva lucruri de valoare, paşaportul şi câţiva dolari, într-o geantă mică de umăr pe care o înghesui la picioare. Îşi luă rămas-bun de la echipa de la

sol, îmbrăţişând fiecare englez ruşinat.

Când propulsoarele de asistare porniră, simţi obişnuita presiune, ţinu controalele stabile până ce valurile albastre şi înspumate ajunseră aproape sub el, după care se relaxă şi zbură.

În câteva minute, ajunse la paralela a cincisprezecea, cu direcţia vest, urcând până la zece mii şase sute de metri, setând puterea la capacitate maximă, cu cel mai mic nivel de consum. Odată ce prinse altitudine, setă viteza la Mach 0.8 şi privi cum GPA-ul parcurgea kilometrii.

Nu exista uscat între Fogo şi Barbados. Asul brazilian privi în jos la gruparea de nori albi şi pufoşi, printre care se vedea albastrul profund al oceanului Atlantic.

După trei ore calculă că era puţin în urmă faţă de unde sperase să fie şi îşi dădu seama că vântul din faţă era mai puternic decât prevăzuse. Când GPS-ul îl anunţă că era cu trei sute douăzeci de kilometri în urma ţintei şi a presupusei sale poziţii, încetini puţin şi începu să coboare spre ocean. Voia să fie la o altitudine de o sută cincizeci de metri cu şaisprezece kilometri înaintea vaporului *Hae Shin.*

Rămase la altitudinea de trei sute de metri şi scăzu viteza şi puterea la anduranţă maximă. Viteza nu mai era o opţiune; avea nevoie de timp de căutare pentru că marea era goală şi, din cauza vântului din faţă, folosise mai mult combustibil decât sperase. Apoi văzu un mic vapor cu abur. Se îndrepta spre portul său şi mai avea mai puţin de o sută de kilometri până să ajungă în Barbados. Coborî avionul şi începu să zboare deasupra pupei vasului ca să-i vadă numele şi steagul.

La treizeci de metri, cu viteza de 300 de noduri, văzu mai întâi steagul. Nu-l recunoscu. Dacă ar fi ştiut, şi-ar fi dat seama că era steagul Bonaire din Antilele Olandeze. Câţiva oameni se holbau la apariţia neagră care urla deasupra pupei lor. Observă o punte plină cu cherestea,

după care numele. *Prins Willem.* Era un vas olandez care ducea lemne în Curaçao. Se ridică iar la trei sute de metri şi verifică combustibilul. Nu stătea bine.

Poziţia sa, arătată de sistemul GPS Garmin, aproape că se îmbina cu referinţa de pe hartă a vasului *Hae Shin,* aşa cum fusese cu şase ore în urmă. În afară de vaporul olandez nu mai vedea niciun vapor cu abur. Poate că o luase pe alt drum. Nu putea să contacteze americanul care stătea la birou în Nissau rozându-şi unghiile ca să-l întrebe unde era. Presupuse că transportatorul de cocaină era încă în faţa sa şi porni mai departe, îndreptându-se spre longitudinea 270. Şi avu dreptate.

Spre deosebire de avionul aflat la zece mii şase sute de metri altitudine, cu vânt din faţă, *Hae Shin* avusese parte de o mare prielnică şi naviga cu douăsprezece noduri, nu zece, îl descoperi la cincizeci de kilometri de staţiunea caraibiană. Se roti deasupra pupei sale şi văzu cele două lacrimi, una roşie şi una albastră, ale steagului sud-coreean, iar numele său era *Hae Shin.* Din nou, pe punte se adunară puncte mici care priveau în sus.

Maiorul Mendoza nu îşi dorea deloc să ucidă echipajul. Alese să îi facă praf prova şi pupa. Se dădu mai în spate, ridică Buccaneerul şi apoi coborî într-un cerc larg ca să lovească ţinta dintr-o parte. Trase siguranţa tunului, se întoarse şi coborî spre ţintă. Nu avea bombe, dar tunul trebuia să fie de ajuns.

La sfârşitul anilor ’50, Marina Regală avusese nevoie de un bombardier naval nou, cu reacţie, pentru a face faţă ameninţării crucişătoarelor Sverdlov ale USSR. Avusese loc o licitaţie, totul depinzând apoi de acceptarea noului design. Compania de Aeronave Blackburn oferi Buccaneerul şi fu plasată o comandă limitată. Zburase pentru prima dată în anul 1962, ca avion de război provizoriu. Încă mai era folosit în lupte împotriva lui

Saddam Hussein în anul 1991, dar la sol de către Forţele Aeriene Regale.

La vremea când apăruse, compania Blackburn se ocupa de lucruri mărunte, cum ar fi cutiile metalice pentru pâine. Dacă stai să te gândeşti, Buccaneerul fusese un produs aproape genial. Nu fusese niciodată frumos; dar era dur şi adaptabil. Şi te puteai baza pe el şi pe motoarele sale Spey Rolls-Royce care nu dădeau niciodată greş.

Timp de nouă luni, maiorul Mendoza îl folosise drept interceptor aerian, distrugând şaptesprezece transportoare de cocaină pe cer şi trimiţând douăzeci de tone de pudră albă la fundul oceanului. Dar când Mendoza porni în jos, veteranul Buccaneer care fusese folosit pentru atacurile pe mare reveni la ceea ce fusese dintotdeauna. Un distrugător de vase.

La opt sute de metri distanţă apăsă butonul de tragere şi privi cum proiectilele AP de 30 mm ţâşniră spre prova lui *Hae Shin*. Înainte să ridice degetul de pe buton şi avionul deasupra vaporului cu abur, văzu cum proiectilele îi făcură praf prova.

Vaporul se opri iar oceanul pătrunse în calele sale. Apoi, oamenii mici începură să fugă după barca de salvare, rupând prelata. Buccaneerul se ridică şi se întoarse din nou într-un arc larg în timp ce pilotul privi din cabină victima de mai jos.

A doua lovitură nimeri pupa. Maiorul Mendoza speră că inginerul apucase să iasă din camera motoarelor; era chiar în faţa sa. Al doilea rând de proiectile pătrunse pupa, distrugând cârma, elicele, doi arbori de transmisie şi motorul.

Oamenii de la bord aruncaseră barca în apă şi săreau în ea. Zburând în cerc la trei sute de metri deasupra, pilotul văzu cum *Hae Shin* se scufunda. Fiind sigur că dispăruse şi că vaporul *Prins Willem* avea să salveze echipajul, maiorul

Mendoza se îndreptă spre Barbados. Apoi, unul dintre motoarele Spey, care zburase cu vapori pentru a doua parte a traseului, încetă să mai funcţioneze.

Aruncă o privire la nivelul combustibilului şi văzu că şi al doilea motor mergea pe vapori. Îşi folosi ultimele kilograme de combustibil ca să se ridice, şi când muri şi al doilea motor, adusese Buccaneerul la o altitudine de nouă sute de metri. Liniştea, ca întotdeauna, după stingerea unui motor, era sinistră. Vedea insula din faţa sa, dar nu putea să ajungă până acolo. Nicio plutire nu avea cum să se întindă atât de mult.

Sub botul avionului se zărea o pană mică şi albă pe apă, un mic vas de pescuit. Plonjă spre el, convertind înălţimea în viteză, gonind deasupra oamenilor care se holbau în sus, după care trase de manşă, convertind viteza în înălţime, apucă mânerul scaunului ejector şi zbură afară din cabină.

Messrs Martin-Baker erau pricepuţi în ceea ce făceau. Scaunul îl aruncă în aer, departe de bombardierul în cădere. Un trăgaci operat prin presiune îl scoase din scaunul de oţel care căzu inofensiv în apă, şi bărbatul pluti cu paraşuta în razele de soare calde. Câteva minute mai târziu era scos, tuşind şi scuipând, pe puntea unui vas Bertram Moppie.

Cu trei kilometri în urmă, un gheizer de spumă albă erupse în apă când Buccaneerul se prăbuşi cu nasul în jos în Atlantic. Pilotul zăcea între trei pălămide şi un peşte sabie mort în timp ce cei doi pescari americani se aplecară deasupra lui.

— Eşti bine, amice? întrebă unul din ei.

— Da, mulţumesc. Sunt bine. Trebuie să sun pe cineva în Bahamas.

— Nicio problemă, zise pescarul mai în vârstă, ca şi cum piloţii de bombardiere cădeau mereu din cer şi aterizau pe

barca lui. Poţi să foloseşti telefonul meu.

Maiorul Mendoza fu arestat în Bridgetown. Un oficial de la Ambasada Americană îi aranjă eliberarea până să se lase seara şi îi aduse un schimb de haine. Autorităţile din Barbados acceptară povestea cum că un zbor de antrenament al unui avion american se transformase într-o catastrofă din cauza motoarelor care cedaseră, iar pilotul, un brazilian, lucra pentru Forţele navale americane. Diplomatul, şi el nedumerit de ordinul primit, ştia că erau nişte bazaconii, dar erau antrenaţi să mintă convingător. Barbados nu avu nicio problemă în a-l lăsa pe brazilian să zboare înapoi spre casă a doua zi.

EPILOG

Maşina mică ajunse în orăşelul Pennington, din statul New Jersey, iar şoferul său privi punctele de reper ale căminului său, pe care nu-l mai văzuse de atât de mult timp.

La sud de intersecţia care marca centrul oraşului, trecu de casa albă cu şindrile, care data de pe vremea Războiului Civil, cu plăcuţa pe care scria domnul Calvin Dexter, avocat. Arăta neglijată, dar ştia că se va simţi bine reparând-o şi aştepta să vadă dacă încă mai putea să profeseze.

La intersecţia Main Street cu West Delaware Avenue, centrul Penningtonului, pendulă între o cafea tare de la Cup of Joe sau ceva mai mult la Viţos Pizza. Apoi observă noul magazin alimentar şi îşi aduse aminte că avea nevoie să se aprovizioneze pentru casa lui de pe Chesapeake Drive. Parcă maşina, pe care o cumpărase dintr-o parcare în apropiere de aeroportul Newark unde aterizase, şi intră în magazin.

Umplu un căruţ şi se duse să plătească. La casă era un tânăr, probabil un student care încerca să-şi plătească facultatea, aşa cum făcuse şi el cândva.

— Mai doriţi şi altceva, domnule?

— Mi-am adus aminte, zise Dexter. Mi-ar trebui şi nişte suc.

— Chiar acolo în frigider. Avem o ofertă specială pentru Coca Cola.

Dexter se gândi mai bine.

— Poate altă dată.

Preotul parohiei St Mary, de pe South Royal Street, fu cel care dădu alarma. Era sigur că enoriaşul său se afla în Alexandria deoarece o văzuse pe menajera bărbatului, Maisie, cu sacoşe pline de cumpărături. Şi totuşi, lipsise de

la două slujbe, ceea ce nu făcea niciodată. Aşa că, după slujba de dimineaţă, preotul merse cele câteva sute de metri până la vechea casă elegantă de la intersecţia străzilor South Lee şi South Fairfax.

Spre surprinderea lui, poarta grădinii, deşi păruse închisă ca întotdeauna, se deschise când o împinse uşor. Era ceva ciudat. Domnul Devereaux răspundea mereu la interfon şi apăsa pe un buton ca să deschidă poarta.

Preotul merse pe aleea cu cărămizi roz şi găsi uşa de la intrare deschisă. Se schimbă la faţă şi îşi făcu o cruce când o văzu pe biata Maisie, care nu făcuse niciun rău nimănui toată viaţa ei, întinsă pe gresia de pe hol, cu un glonţ în inimă.

Tocmai voia să scoată telefonul şi să sune la 911 după ajutor, când văzu că şi uşa de la birou era deschisă. Se apropie temător şi tremurând ca să se uite.

Paul Devereaux stătea la biroul său, în fotoliul care îi susţinea trunchiul şi capul. Capul era lăsat pe spate, ochii orbi privind cu o uşoară surpriză spre tavan. Medicul legist avea să stabilească mai târziu că fusese împuşcat de două ori în piept de la o distanţă mică şi o dată în cap, modul profesionist specific asasinilor.

Nimeni din Alexandria, Virginia, nu înţelese de ce. Când află de la ştirile de seară, la el acasă în New Jersey, Cal Dexter înţelese. Nu fusese ceva personal. Doar că nu puteai să-l tratezi pe Don astfel.

CUPRINS

partea I Spirala
Partea a II-a Şuieratul
Partea a III-a Atacul
Partea a IV-a Veninul